

அஷ்டப் பிரபந்தம்

தெளிவுரை

டாக்டர் எஸ். ஜெகத்ரட்சகன்

வெளியீடு

ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம்

29, திலக் தெரு,

சென்னை - 600 017.

நூல் அடைவு

நூற் பெயர் :	அஷ்டப் பிரபந்தம்
தெளிவுரை :	டாக்டர் எஸ். ஜெகதீசன்
உரிமை :	ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் சென்னை - 17
மொழி :	தமிழ்
நூல்வகை :	இலக்கியம் - மூலம் - தெளிவுரை
பதிப்பு :	முதற்பதிப்பு - 1994 இரண்டாம் பதிப்பு - 2009
தாள் :	ஒரிஜினல் ஷேடு மேப் லித்தோ
அளவு :	டெம்மி 21.5 x 14 செ.மீ.
பக்கம் :	4 + 400 = 404
விலை :	ரூபாய் 250.00
ஒளியச்சு :	லேசர் பிரிண்டர்ஸ் சென்னை - 18
அச்சிட்டோர் :	மணி ஆஃப் செட் பிரிண்டர்ஸ் சென்னை - 5
வெளியீடு :	ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் 29, திலக் தெரு சென்னை - 600 017.

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களின் சாரமாகவும், ஆசாரியர்கள் அருளிய இரகசிய கிரந்தங்களின் சாரமாகவும் அமைந்த எட்டு வைணவ நூல்களின் தொகுதி அஷ்டப்பிரபந்தம். 'அஷ்டப்பிரபந்தம் கற்றவன் அரைப் பண்டிதன்' என்பது காலகாலமாக வழங்கி வரும் ஒரு பழமொழி. இதன் பயிற்சி, தமிழ்ப் புலமைக்கு ஒரு அளவு கோலாகக் கருதப்படுகிறது.

அந்தாதிச் செய்யுள்களும், யமகம், திரிபு, சிலேடை முதலிய அணிகளும் நிறைந்து காணப்படும் அஷ்டப் பிரபந்தத்தை, அனைவரும் எளிதில் புரிந்து பயில ஒரு வாய்ப்பாக 1994இல் இந்நூல் தொகுதிகளுக்குத் தெளிவுரை ஒன்று எழுதி வெளியிடப் பெற்றது. இத்தெளிவுரையை அறிஞர் பெருமக்களும், வைணவ உலகமும் ஏற்றுப் போற்றியமையை நான் செய்த புண்ணியப் பேறாகவே கருதுகிறேன்.

இரண்டாம் பதிப்பு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 2009இல் ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையத்தின் சார்பில் புதிய அழகுடன் வெளிவருவது மகிழ்ச்சி தருகிறது. தெளிவுரையில் செய்யப் பெற்ற சிறு சிறு மாற்றங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும் வேண்டியிருக்கவில்லை. இரண்டாம் பதிப்பை வெளிக்கொணர உடன் நின்று உதவிய அன்பினர்க்கெல்லாம் நன்றி பாராட்டி மகிழ்கிறேன். தமிழ் உலகம் இந்நூலை ஏற்றுப் போற்றும் என்ற நம்பிக்கையுடையேன்.

அன்புடன்,
எஸ். ஜெகதீசன்

உரையாசிரியர்

டாக்டர் எஸ். ஜெகதர்சகன் (1950) தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஆழங்கால் பட்டவர். வழிவழி வைணவ மரபில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அருங்கலைவாணர், தொழில் முனைவர், கல்விக் களஞ்சியம். 'நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம்' முழுமைக்கும் இனிய எளிய தெளிந்த நயவுரை கண்டவர். அதனாலேயே, 'நயவுரை தந்த நற்றமிழ் நம்பி' என்ற சிறப்பினைப் பெற்றவர். 'ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம்' என்னும் ஒன்றை, வைணவத் தமிழை உலகளாவச் செய்யும் நோக்கில் அமைத்தவர். உலக நாடுகளை, அரசியல் வாழ்விலும், தொழில்துறை வாழ்விலும் வலம் வந்தவர். சட்டமன்றத்திலும், நாடாளுமன்றத்திலும் தனித்த முத்திரையைப் பதித்த வித்தகர். ஆழ்ந்த புலமையால் அடக்கமானவர். தெளிந்த சிந்தையால் எளிமையானவர். ஈத்துவக்கும் இன்பம் உடையவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களைத் தந்தவர்.

இந்திய மைய அரசின் செய்தி ஒலிபரப்புத் துறையின் இணையமைச்சராக 2009இல் பொறுப்பேற்றுத் திறம்படச் செயலாற்றி வருபவர்.

சிறப்புப் பாயிரம்

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் திருவடி
ஓம்பிடும் மனத்தவன் யார்?
மயர்வற மதிநலம் அருளிய பரம்பொருள்
மாண்பினை நினைப்பவன் யார்?
அயர்வற உழைப்பினால் அறம்பொருள் இன்பினை
ஆக்கிடும் மனத்தவன் யார்?
துயர்அற மாயவன் தொழுதடி பணி சகத்
ரட்சகன் தானவனே?

ஆழ்வார்கள் தமிழ் அருளிய செயல்களில்
ஆழ்ந்து, ஓ! மூழ்கியவன் யார்?
வாழ்நாள் அனைத்துமே நற்றமிழ் நயவுரை
வழங்கி மகிழ்ந்தவன் யார்?
சூழ்கடல் உலகினில் நாலாயிரத்தினால்
தோற்றம் மிகுந்தவன் யார்?
வாழ்க அவன்குடி! வாழ்க அவன் தமிழ்சகத்
ரட்சகன் தானவனே!

உண்டிடும் உணவையும் பருகிடும் நீரையும்
தின்றிடும் வெற்றிலையையும்
கொண்டுகொடுத்தெனைத் தொண்டில் இணைத்திடும்
கூர்நலம் செய்பவன் யார்?
பண்பொடும் பற்றொடும் பாங்குறக் காத்திடப்
பக்கம் இருப்பவன் யார்?
வண்டமிழ் வாழ்வுற வள்ளலாய் வாழ்சகத்
ரட்சகன் தானவனே!

அறம் வளர்க்கும் கையும் நல் அன்பிருக்கும் நெஞ்சும்
திறம் இருக்கும் வாழ்வும் திருமால் - உறவிருக்கும்
வைணவம் கொண்டான்; வளர்தமிழ்த் தொண்டுடையான்
கைவணம் காணும் உலகு!

புகலடைந்தார்க் கெல்லாம் புகலிடம்நீ அன்பின்
சக்தரட் சகவள்ளால் சால்பின் - உகப்பொடு
திண்மையால் ஆண்மையில் தெய்வத் திருமால்போல்
இன்னும் பல நூற்றாண் டிரும்!

அஷ்டப் பிரபந்தம்

அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

...அஷ்டப் பிரபந்தம் என்பது...

அஷ்டப் பிரபந்தம்

உள்ளுறை

1. சிறப்புப் பாயிரம் . . . 4
2. பதிப்புரை . . . 5
3. திருஅரங்கக் கலம்பகம் . . . 17
4. திருஅரங்கத்து மாலை . . . 84
5. திருஅரங்கத்து அந்தாதி . . . 140
6. சீரங்க நாயகர் ஊசல் . . . 194
7. திருவேங்கட மாலை . . . 216
8. திருவேங்கடத்து அந்தாதி . . . 248
9. அழகர் அந்தாதி . . . 302
10. நூற்றெட்டுத்திருப்பதி அந்தாதி . . . 356
11. பாடல் முதற் குறிப்பு . . . 398

பதிப்புரை

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் திருநாதமுனிகளால் தொகுக்கப்பட்டபின் அதன் சாரமாய்ப் பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் எனும் மணவாளதாசர் தென் திருவரங்கத்தையும் வடதிருவேங்கடத்தையும் திருமாலிருஞ்சோலை மலையையும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும் நான்கு எல்லைகளாகக் கொண்டும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களை உட்கொண்டும் இயற்றப்பட்ட சிற்றிலக்கியங்கள் எட்டும் நாராயணநம்: என்ற எட்டு எழுத்து மந்திரத்தின் விரிவுரை ஆகும்எனில் மிகையில்லை.

அந்தம் ஆதியற்றவனை ஒவ்வொரு நூலிலும் அந்தாதியில் பாடுகின்றார் முன் தோன்றிய இன் தமிழால்.

இந்நூற் பாடல்கள் கற்பவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும், சிற்பநலம் கொண்டவை. படிக்கவும் பாடவும் நாவிற் சுவையுறும் கனியுடையவை. அணிநலம் யாவும் பிணைந்து திகழ்பவை. சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்கும் துறையின் நோக்கோடு எந்நோக்கும் கொண்டு ஒளிரும் பக்திச் சுவையின் தேனருவி.

‘அஷ்டப் பிரபந்தம் கற்றவன் அரைப்பண்டிதன்’ என்பது பழமொழி. இந் நூலின் எட்டுச் சிற்றிலக்கியங்களையும் பயில்பவர் மற்றப் பேரிலக்கியங்கள் எவையும் எளிதாகக் கற்றின்புறும் தகுதியை மிகுதியும் பெறுவர். தமிழிலக்கியக் கோயிலுக்குள் புகுவோர்க்கு இது ஒரு கருவிநூல்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார் திவ்வியகவி எனப் போற்றப்படுபவர். திருஅரங்கப் பெருமானையே பெரிதும் நினைத்துத் திளைத்துப் பாடியதால் அழகிய மணவாள தாசர் என்பது இவர்க்குரிய மற்றொரு பெயர்.

12-ஆம் நூற்றாண்டில் திருமலை நாயக்கரது அரசாங்கத்தில் சிறப்பு அலுவலராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார் என்பது செவி வழிச் செய்தி. இவர் தென்மொழி, வடமொழிகளில் வல்லவர். திருமங்கையில் தோன்றியவர் என்றும் கூரத்தாழ்வான் என்னும் ஆசாரியரின் மகனும் தொண்டருமான பட்டரிடம் ஐந்து அங்கம் (பஞ்சஸம்ஸ்காரம்) பெற்றவர். அவரிடம் கற்றவர் என்றும் கூறுவர். தமது வாழ்நாளைப் பெரிதும் திரு அரங்கத்திலேயே கழித்தவர். தீவிரத் திருமாலியத்தார். ஆண்டவரிடம் ஆழ்ந்த பக்தி பூண்டவர். இவர் இந்த எட்டு நூலினைத் தவிர ‘திருநறையூர் நம்பி மேக விடுதாது’ நூலும், வேறு தனிப்பாடல்களும் பாடியதாகக் கூறுவர். அவை இன்று கிடைப்பது அரிதாக உள்ளன.

‘அஷ்டப் பிரபந்தம்’ என்று திட்டமிட்டு எழுதப்பட்ட நூலன்று இது. ஆசிரியர் மனமுவந்து மாலிடம் காதலாகிக் கணிந்து பாடியவை. பின்னர் தொகுக்கப்பட்டபோது எட்டுத் தனித்தனி நூல்களையும் இணைத்து ‘அஷ்டப் பிரபந்தம்’ என்ற பெயரை, ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களுக்கு நாலாயிரம் என்று இட்டதுபோல் பெயர் இட்டுள்ளனர்.

இந் நூற்கு அரிய பெரிய உரை ஒன்று திருவல்லிக்கேணி வை. மு. சடகோபராமாநுசாரியார், சே. கிருட்டிணமாச்சாரியார், வை. மு. கோபால கிருட்டிணமாச்சாரியார் ஆகிய மூவரால் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் தனித் தனி நூலாக வந்துள்ளது. அதற்குப் பின் வித்துவான் மே.வி. வேணுகோபாலப் பிள்ளை அருஞ்சொற் பொருளுடன் ஒரு பதிப்பு வெளியிட்டார். (1955) செம்மையான மூலப்பதிப்பு 1957-இல் மர்ரே எஸ். இராஜம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. பிறகு ஒருவரும் இந்த அரிய நூலை ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை.

ஆழ்வார்கள் மையம் நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் நயவுரையை இளவல் டாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சகன் வெளியிட்டதும் அதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பு தமிழிலக்கிய உலகம் காணாதது. மூவாயிரம் புத்தகமும் மூன்றே மாதத்தில் விற்றுத் தீர்ந்தன.

வைணவப் பெரியார்களும் தமிழிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டவர்களும் நாலாயிரம் போலவே அஷ்டப்பிரபந்தம் நூலும் தெளிவுரை பெறுதல் நல்லது என்றனர் தமிழகத்தின் நாற்புறத்திருந்தும் மடல்கள் நாள்தோறும் வரத் தொடங்கின. அடுத்தடுத்து இன்ன இன்ன நூல்களை வெளியிடுங்கள் என்ற கோரிக்கையும், இடைவிடாது வந்த வண்ணம் உள்ளது.

கல்வித் துறையிலும் தொழில் துறையிலும் ஈடுபட்டிருந்தாலும் தீவிர வைணவப் பற்றினால் டாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சகன் தாம் சார்ந்த வைணவ இலக்கியப் பணிக்குக் காலம் ஒதுக்கி, அஷ்டப்பிரபந்தம் நூற்குத் தெளிவுரையை எவரும் புரிந்து கொள்ளும் படி எழுதித் தந்தார். திரு அரங்கத்து அந்தாதிப் பாடல்கள் முற்றும் யமகம் என்னும் சொல்லணி திரிபணி பொருந்த அமைந்தவை. கற்பவர்க்குச் சொற்பிரிப்பில் பலாப்பழம் போன்றது. அதனை மிகமிக எளிதாகச் செய்து, தெளிவுரைத் தேனில் தோய்த்துத் தந்துள்ளார்.

நாலாயிரத் திவ்யியப் பிரபந்தம் மூலபாடமாக மர்ரே பதிப்பைப் பின்பற்றியது போலவே இந்நூல் தெளிவுரைக்கும் மர்ரே பதிப்பையே பின்பற்றினோம். பிரபந்தத்தில் அடங்கிய கதைக் குறிப்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டோம் அவர்களுக்கு எம் நன்றி.

இவ் அஷ்டப் பிரபந்தத் தெளிவுரையைத் தமிழன்பர்கள் ஏற்று, நயவுரை தந்த நற்றமிழ் நம்பி டாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சகனிடமிருந்து இன்னும் வெளியிடப்படாத அரிய உயரிய வைணவ நூல்களை வெளியிட ஊக்கம் அளிப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

அன்பன்

த. கோவேந்தன்

பிற்சேர்க்கைப் பாடல்கள்

திரு அரங்கக் கலம்பகம்

மழை முகில் எனவே பணா முகம் திகழ்
வரி அரவு - அனை ஏறி வாழ் அரங்கர்தம்
எழில் பெறும் இரு தாளிலே கலம்பகம்
எனும் ஒரு தமிழ்மாலைதான் அணிந்தனன்-
குழல் இசை அளி மேவு கூரம் வந்தருள்
குருபரன் இரு பாதி போது அடைந்தவன்
அழகிய மணவாளதாசன் என்பவன்
அடியவர் அடி துடி வாழும் அன்பனே.

1

திரு அரங்கத்து மாலை

மனிதக் கவி மொழியா, மங்கை வாழ்,
மணவாள வள்ளல்
புனிதக் கவி கொண்டு மாலை செய்தான் -
புயல் போல் முழங்கும்
தொனி தக்க சங்கம், திருச் சக்கரம், சுடர்
வாள், முசலம்,
குனி தக்க சார்ங்கம், தரித்தார் அரங்கர்
பொற் கோயிலுக்கே.

2

திரு அரங்கத்து அந்தாதி

பண வாள் அரவின் அரங்கேசர் தாளில் -
பருதி, வளை
நிண வாள், அம் சார்ங்கம், கதை, தோளில்
சார்த்தினன், நீள்நில மேல்
குணவாளாழும் பட்டர்க்கு ஏழ்-ஏழ் பிறப்பும்
குடி அடியான்,
மணவாளதாசன் - யமக
அந்தாதி வனைந்தனனே.

3

சீரங்க நாபகர் ஊசல்

போது ஆரும் நான்முகனே முதலாயுள்ள
புத்தேளிர் தொழும் நாதன், புவனிக்கு எல்லாம்
ஆதாரமும் தெய்வமான நாதன்,
அனைத்து உயிர்க்கும் நாதன், அணி அரங்கநாதன்,
சீதாரவிந்த மலர்த் திருவின் நாதன்,
திரு ஊசல் திருநாமம் ஒரு நால்-எட்டும்
வேதாசாரிய பட்டர்க்கு அடிமை ஆன
வெண்மணிப் பிள்ளைப்பெருமாள் விளம்பினானே.

4

திருவேங்கட மாலை

ஆதி திருவேங்கடம் என்று, ஆயிரம் பேரான் இடம் என்று,
ஓதிய வெண்பா ஒரு நூறும் கோது இல்
குணவாள பட்டர் இரு கோகனகத் தாள் சேர்
மணவாளதாசன்தன் வாக்கு.

5

திருவேங்கடத்து அந்தாதி

மட்டு அளை தண்டலை தூழ் வட
வேங்கடவாணனுக்கு,
தொட்டு அளை உண்ட பிரானுக்கு,
அன்பு ஆம்-பட்டர் தூய பொற்றா-
ளுள் தளையுண்ட மணவாள தாசன்
உகந்து உரைத்த
கட்டளை சேர் திரு அந்தாதி
நூறு கலித்துறையே.

6

அழகர் அந்தாதி

அலங்காரருக்கு, பரமச் சுவாமிக்கு,
அழகருக்கு,
கலங்காப் பெரு நகரம் காட்டுவார்க்கு,
கருத்து அன்பினால்,
நலங்காத சொல்-தொடை அந்தாதியை,
பற்பநாப்பட்டன்
விலங்காத கீர்த்தி மணவாளதாசன்
விளம்பினனே.

7

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி

மண்ணில் அரங்கம் முதல் வைகுந்தநாடு அளவும்
எண்ணு திருப்பதி நூற்றெட்டினையும் நண்ணியே,
கற்பார், துதிப்பார், கருதுவார், கேட்டிருப்பார்,
பொற்பாதம் என் தலைமேல் பூ.

8

பதினமர் உரைத்த பதி ஒரு நூற்றெட்டும்
துதி செய்ய அந்தாதி சொன்னான் - அதிக
குணவாள பட்டர் இரு கோகனகத் தாள் சேர்
மணவாளதாசன் வகுத்து.

9

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

திரு அரங்கக் கலம்பகம்

ஆழ்வார், முன், பின்னவர்க்கும் ஆம் மறை தந்தார், தமிழால்:
வாழ்வார் மணவாளர் மாண்பவருள், தாழ்வு ஆரும்
எம்போலியர்க்கும் இரங்கி, அரங்கக் கலம்ப-
கம் போதம் நல்கவைத்தார் காண்.

சொல்நோக்கும், பொருள்நோக்கும், தொடைநோக்கும், நடைநோக்கும்,
துறையின் நோக்கோடு,
எந்நோக்கும், காண இலக்கியம் ஆவது அன்றி,
இதில் ஈடுபட்டோர்
நல்போக்கும் புத்தியும் பத்தியும் பெறுவர்; முத்தி உண்டாம்;
நான் என் சோல்கேன்! --
பல்நோக்கு மணவாளர் பகர் அரங்கக் கலம்பகத்தைப்
பாரீர், பாரீர்!

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீரட்சகன்
தெளிவுரை

1. திரு அரங்கக் கலம்பகம்

புகழ் மாலை

சீர்பூத்த செழுங்கமலத் திருத்
தவிசில் வீற்றிருக்கும்
நீர்பூத்த திருமகளும், நிலமகளும்,
அடி வருட;
சிறைப் பறவை புறம் காப்ப;
சேனையர்கோன் பணிகேட்ப;
நறைப்படலைத் துழாய்மார்பில்,
நாயிறுபோல், மணிவிளங்க;
அரிய தானவர்க் கடிந்த
ஐம்படையும் புடை தயங்க;
கரிய மால் வரை முளரிக்காடு
ஈன்று கிடந்தாங்கு,
பாயிர நான்மறை பரவ, பாற்கடலில்,
பருமணிச் சூட்டு
ஆயிர வாய்ப் பாம்பு - அணைமேல்,
அறிதுயிலின் இனிது அமர்ந்தோய்!

மண்ணகம் துயர்நீங்க, வானகம்
தொழுது ஏத்த,
கண் அகன சோணாட்டுக்
காவிரிவாய்ப் புளினத்து,
பம்புகதிர் விசம்பு இரவி
பசும்புரவி வழி விலங்கு
செம்பொன் மதில் ஏழ்உடுத்த
திருஅரங்கப் பெருங்கோயில்.

ஆணிப்பொன் - தகடு உரிஞ்சும்
அணிக் கதவ நீள்வாயில்,
மாணிக்க வெயில்பரப்பும்
வயிரமணி விமானத்துள்,
மின் இலங்கு தொடி வலய
வியன்வலக்கை கீழ் கொடுத்து,
தென்னிலங்கைத் திசை நோக்கி,
திருநயனம் துயில்வோய்! கேள்:

1. திரு அரங்கக் கலம்பகம்

புகழ் மாலை

சிறப்புமிக்க செழுமையான செந்தாமரையில் வீற்றிருப்பவளும்,
திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய பெரிய பிராட்டியாகிய திருமகளும்,
கடலால் சூழப்பட்ட நிலமகளும் தம் திருக்கைகளால் நின்
திருவடிகளைத் தடவி விட, சிறகுகளையுடைய சுருடன் நின் பக்கத்தே
பாதுகாத்திருக்கவும், சேனை முதலியார் ஏவல் கேட்கவும், மணம்
மிக்க துளசி மாலையுடைய மார்பின் மதாணி செங்கதிர் போல்
விளங்கவும், வெல்லுவதற்கு அரிய அசுரர்களை அழித்த ஐந்து
படைகளும் இரு பக்கங்களில் விளங்கவும், நான்கு வேதங்கள் ஏத்திப்
புகழவும், திருப்பாற்கடலின் மீது பருத்த மாணிக்கம் கொண்ட
உச்சியை உடைய ஆயிரம் தலையுடைய அரவணைமேல், கரிய
பெரிய ஒரு மலை, தாமரைக் காடு பூத்ததுபோல் அறிதுயிலில்
இனிதாய் இருக்கின்றவனே!

மண்ணுலகினரும் விண்ணுலகினரும் தத்தம் துன்பங்கள்
நீங்குமாறு வணங்கிப் போற்றி நிற்கப் பரந்த சோழநாட்டில்
காவிரியாற்றின் இடையிலே, மணல்திட்டில், அடர்ந்த கதிர்களை
யுடைய வானிலே செல்லுகின்ற பருதியின் பச்சைநிறக் குதிரைகள்
தாம் செல்லும் வழியை விட்டு விலகிப் போகச் செம்பொன்
மயமான ஏழு மதில்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்,
சிறந்த பொன் தகடு பதித்த அழகிய கதவுகளுடன் பெரிய
வாயிலையுடைய மாணிக்கங்களின் ஒளியை உமிழ்கிற வைரக் கற்கள்
பதித்த விமானத்துள்ளே, ஒளிவிளங்கும் தொடி என்னும் வளையலை
யுடைய பெரிய வலக்கையை நின் திருமுடியின் கீழ்க் கொடுத்துத்
தென்னிலங்கைத் திசையை நோக்கிக் திருக்கண் வளர்பவனே! என்
விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்க!

தேவர்ஆய், தேவர்க்கும்
தெரியாத ஒளிஉருஆய்,
மூவர்ஆய், மூவர்க்குள் முதல்வன்ஆய்,
நின்றோய், நீ!

போற்றுவார் போற்றுவது உன்
புகழ்ப்பொருளே; ஆதலினால்
வேற்று வாசகம் அடியேன்
விளம்புமாறு அறியேனால்!

பணித் தடங்காது இறையவற்கும்,
பங்கயத்தோன் முதலோர்க்கும்,
பணித்து அடங்காப் புகழ் அடியேன்
பணித்து, அடங்கற்பாலதோ?

'யாம் கடவுள்' என்று இருக்கும்
எவ் உலகில் கடவுளார்க்கும்
ஆம் கடவுள் நீ என்றால், அஃது
உனக்கு வியப்பு ஆமோ?

அனைத்து உலகும், அனைத்து உயிரும்,
அமைத்து, அளித்து, துடைப்பது நீ
நினைத்து விளையாட்டு என்றால்,
நின் பெருமைக்கு அளவு ஆமோ?

கருது அரிய உயிர்க்கு உயிராய்க் கலந்து,
எங்கும் பரந்து, உறையும்
ஒரு தனி நாயகம் என்றால்,
உன் புகழ்க்கு வரம்பு ஆமோ?

உருஎன அருஎன, உளன்
என இல்ன்னன்,
அரு மறை இறுதியும், அறிவு
அரு நிலைமையை!

இவர்இவர் இறையவர் என,
மன உறுதியொடு
அவர்அவர் தொழ,
அறுசமயமும் அருளினே!

நீ இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் வடிவினன்; அந்தத்
தேவர்களும் அறிய முடியாத ஒளிவடிவினனாய். அயன் அரி
அரனும் நீயே! அம் மூவர்க்கு முதல்வனும் நீயே!

போற்றித் தொழுவது உன் புகழாகிய பொருளையே!
ஆகையால் அடியேன் வேறு மொழியைச் சொல்லும் வகையை
அறியாதவன்!

பாம்பைக் காதணியாகக் கொண்ட சிவனும், பிரமன் முத
லிய தேவர்களும் சொல்லி முடியாத உன் திருப்புகழை அடியேனால்
சொல்ல முடியுமோ!

தாமே பரம்பொருள் என்று இரு மாந்திருக்கின்ற அனைத்துல
கின் தெய்வங்கட்கெல்லாம் நீயே தலைமைக் கடவுள் என்று
சொல்லிப் புகழ்ந்தால் அது நீ வியத்தற்கு உரியதாகுமோ?

எல்லா உலகங்களையும், உயிர்களையும் படைத்துக் காத்து
அழிப்பது, நீ நினைத்த அளவில் செய்கிற திருவிளையாடல் என்றால்
அது நின் பெருமைக்கு ஓர் அளவாகுமா?

நினைத்ததற்கு அருமையான எல்லா உயிர்க்கும் நீயே
உள்ளுயிராய் மறைந்து, பரவி நிற்கும் தலைமைப் பொருளாவாய்
என்றால் நின் புகழ்க்கு அது எல்லையாகுமா?

நீயே வடிவினன்; நீயே வடிவற்றவன்; உள்ளவனும் நீ,
இல்லாதவனும் நீ, வேதங்களும் அறிய முடியாதவனும் நீயே!

இத் தேவர் இவ் இறைவர் எம் எம் தலைவர்கள் என
மனத் துணிவுடன் அவ் அவர் சமயத்துள்ளவர்கள் தொழும்படி
அறுவகைச் சமயங்களையும் அளித்தவன் நீ.

கடு வளி, கனல், புனல்,
ககனமொடு, அகலிடம்,
உடுபதி, கதிரவன்,
உருவமும் அருளினை!

கடி மலர் அடி இணை
கருதினர் பெறுகென;
அடி, நடு, முடிவு, அற;
அருள் பர-கதியினை!

ஒரு நாலு முகத்தவனோடு உலகு
ஈன்றாய் என்பர் ; அது உன்
திரு நாபி மலர்ந்தது அல்லால்,
திரு உளத்தில் உணராயால்.

மேருகிரு உடல் அவுணன் மிடல்
கெடுத்தாய் என்பர்; அது உன்
கூர் உகிரே அறிந்தது அல்லால், கோவே!
நீ அறியாயால்.

பன்றி ஆய்ப் படி எடுத்த
பாழியாய் என்பர் ; அது
வென்றி ஆர் உனது எயிற்றல்
மென்துகள் போன்று இருந்ததால்,

அண்டம் எலாம் உண்டை என்பர்,
அறியாதார்; ஆங்கு அவை நீ
உண்டருளும் காலத்தில்
ஒரு துற்றுக்கு ஆற்றாவால்.

நஞ்சமும் அமுதமும், நரகம் வீடும் ஆய்,
வஞ்சமும், ஞானமும், மறப்பும், ஆயினை.

இரு வினைப் பகுதியும், இன்ப துன்பமும்,
கருணையும் வெகுளியும், கருத்தும், ஆயினை.

அலை கடல் வயிறு கலக்கினை;
அவுணரை மதுகை அடக்கினை.

கடிய சாற்றும் தீயும் நீரும் வானும் பரந்த நிலமும், நிலவும்,
ஞாயிறும் ஆகியவற்றை வகுத்தனித்தவனும் நீ.

மணம்மிக்க தாமரைமலர் ஒத்த நின் அடிகளை நினைத்தவர்
கள், பிறப்பு வளர்ப்பு இறப்பு இல்லாமையாகிய வீடு பேற்றினை
நீ அருள்கிராய்.

நான்முகப் பிரமனோடு, உலகனைத்தையும் படைத்தாய்
என்பர். அது உன் அழகிய உந்தித் தாமரையில் விரிந்ததன்றி நெஞ்சில்
நினைத்தாய் இல்லை.

மேருமலை போன்ற உடலுடைய இரணியனின் வலிமையைக்
கழித்து அழித்தாய் என்பர்; அது நின் கூரிய நகங்களால் விளைந்தது.
அன்றி இறைவனே நீ அறியாய்!

பன்றியாய்த் திருவுருக் கொண்டு உலகை எடுத்த வலிமை
யுடையாய் என்பர்; அது அவ் உலகம் வெற்றியுடைய உனது
கோட்டில் நின்ற சிறிய ஒரு தூள்யாகும்!

நின் ஆற்றலை அறியாதவர்கள் அனைத்துலகையும் உண்டாய்
என்று பெருமையாய்ச் சொல்வர்; அவ் உலகங்கள், நீ உண்ட
காலத்தில் ஒரு கவளத்திற்குப் போதாது.

இறைவனே நீயே நஞ்சு ஆயினை; அமுதம் ஆயினை, நரகம்
ஆயினை; வீடுபேறாயினை; வஞ்சனையும் பேரறிவும், மறதியும்
ஆயினை.

நீயே நல்வினை தீவினை ஆயினை. இன்பமும் துன்பமும்
ஆயினை; அருளும் சீற்றமும் எண்ணமும் ஆயினை.

நீயே பாற்கடல் வயிற்றைக் கலங்கச் செய்தாய்; அசுரர்களின்
வலிமையை மாய்த்தாய்;

மலை கட களிறு வதைத்தனை;
மலை தலைகவிழ எடுத்தனை.

மண்ணை விண்டனை;

வெண்ணெய் உண்டனை.

மருது இடந்தனை;

எருது அடர்ந்தனை.

உள் நிறைந்தனை;

எண் இறந்தனை,

ஒருமை ஆயினை;

பெருமை மேயினை.

என ஆங்கு--

மலர் தலை உலகத்துப் புலமை சான்ற

பதின்மரும் பணித்த பாடல்-ஓதையொடு,

முது மறை கறங்க, முரசம் ஆர்ப்ப,

வலம்புரி பிளிறும் பொலம் புரி கோயில்

ஆழி அம் செல்வ! ஆதி அம் பரம!

வாழி, வாழி! மாயோய், வாழி!

நெடியோய் வாழி! நின்மாட்டு ஒன்றே

அடியேன் வேண்டுவது: அது நீ மறுக்கேல்-

பூ வரும் அயன் முதல் யாவரும் போற்ற

முஉலகு அளந்த நின் சேவடி வாழ்த்தித்

தொழுத கைத் தொண்டர்தம்

தொண்டருள் சேர்க்காது, எழு வகைத்

தோற்றத்து இன்னாப் பிறப்பில்

என்பு ஒழி யாக்கையுள் சேர்ப்பினும், அவர்பால்

அன்பு ஒழியாமை அருண்மதி எனக்கே.

1

எனக்கே திரு அரங்கனே பிரான்; எம்மான்-

தனக்கே அடிமை தமியேன்; புனக் கேழ்

மருத் துளவோன்மேல் அன்றி, மற்றொருவர்மேல் என்

கருத்து உளவோ - ஆராயுங்கால்?

2

எதிர்த்த மதயானையைக் சொன்றாய்; சோவர்த்தன
மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தாய்.

ஞாலத்தைக் குத்தி எடுத்தாய்! வெண்ணெயைப் புசித்தாய்!

மருத மரங்களை முறித்தாய்! ஏழு எருதுகளோடு சண்டையிட்டு

அடக்கினாய்! எல்லாப் பொருள்களின் ஊடும் பரந்தாய்!

எண்ணங்களுக்கு அடங்காதிருக்கிறாய்! ஒப்பற்றவன் ஆனாய்!

எல்லாச் சிறப்புகளும் நீ ஒருவனே பெற்றவன் ஆனாய்.

சிறந்த நிலவுலகத்திலே அறிவு மிகுந்த ஆழ்வார்கள் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய செந் தமிழ்ப் பாசுரங்களின் முழக்கத்துடனே, பழைய
வடமொழி வேதங்களையும் ஒலிக்கவும், பேரிசைகள் ஆரவாரம்
செய்யவும், வலம்புரிச் சங்குகள் ஒலிக்கின்ற பொன்னாலாகிய
திருவரங்கப் பெருங்கோயிலில் கிடக்கின்ற திருவாழி ஏந்திய
செல்வனே! மூலப் பரம் பொருளே வாழ்க! வாழ்க!! மாயவனே,
நெடுமாலே நீ வாழ்க! நின்னிடத்தில் அடியேன் வேண்டுவது
ஒன்றுண்டு. அதனை நீ மறுக்காதே தாமரையில் தோன்றிய பிரமன்
முதலாக எல்லாத் தேவரும் அறிய முடியாத மூன்று உலகங்களையும்
அளந்த நின் சிவந்த திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்கும்
அடியார்களுள் ஓர் அடியானாகச் சேர்க்காமல், தேவர், மனிதர்,
புள், விலங்கு, ஊர்வன, நீருயிர், தாவரம் ஆகிய பிறப்பில் துன்பந்தரும்
பிறவிகளுள், எலும்பில்லாத புழுவாகப் பிறக்கச் செய்யினும் அவ்
அடியார் கனிடத்து அன்பு நீங்காதுபடி எனக்கு அருள் செய்வாயாக!!

1

ஆராய்ந்து பார்க்கையில் எனக்குத் திருவரங்கனே தலைவன்.

அப் பெருமானுக்கு நான் அடிமை. ஆகையால் என் எண்ணம்,

காட்டிலுள்ள ஒளியும் மணமும் மிக்க துளசி மாலை அணிந்த

பெருமான் மேலன்றி வேறு ஒரு தெய்வத்தின்மேல் செல்லுமோ?

2

கால் ஆயிரம், முடி ஆயிரம்,
ஆயிரம் கை பரப்பி;
மேல் ஆயிரம் தலை நாகம் கவிப்ப;
விண் பூத்த கஞ்சம்-
போல் ஆயிரம் கண் வளரும் பிரான்
பொன் - அரங்கம் என்றே
மால்ஆய், இரங்க வல்லார்க்கு
எய்தலாம் - திரு வைகுந்தமே.

3

வை கலந்த முஇலை வேல் ஈசற்கும்,
வாசவற்கும், வாசப் பூமேல்
மெய் கலந்த நால்வேத விரிஞ்சனுக்கும்,
மேலா வீற்றிருப்பார் மாதோ-
பை கலந்த பாம்பு - அணைமேல் திரு அரங்கப்
பெருங் கோயில் பள்ளிகொள்ளும்,
கை கலந்த நேமியான் திருநாமத்து
ஒரு நாமம் சுற்றாத்தாமே.

4

கற்றார்எனினும், பதினால் உலகும்
கண்டார்எனினும், தண்டா மிகு பற்று
அற்றார்எனினும், திருமால் அடியார்
அல்லாதவர் வீடு இல்லாதவரே;
பொற்றாமரையாள் கணவன் துயிலும்
பொற்கோயிலையே புகழ்வார், பணிவார்,
மற்றுஆர்எனினும், பெற்றார் அவரே
வானோர் திரு மா மணி மண்டபமே.

5

மண்தலமும், விண்தலமும், நின்ற வடகுன்றமும்,
வளைந்த மலையும், கடலும், மு-
தண்டமும், அகண்டமும், அயின்றவா துயின்றருள்
அரும் பதி விரும்பி வினவின்,
கொண்டல் குமுறும் குடகு இழிந்து, மதகு உந்தி, அகில்
கொண்டு, நுரை மண்டி, வரு நீர்
தென் திரைதொறும் தரளமும் கனகமும் சிதறு
தென் திரு அரங்க நகரே.

6

புய வகுப்பு

நகு கதிர் வழங்கு, தகடு படு செம் பொன்,
நர மணி குயின்ற, தொடி அணி அணிந்து,
ககன வில் இடு நீல வெற்பு ஒத்து இருந்தன;
நறிய புது மன்றல் திசை முழுதும் மண்ட,
நறவு குதிகொண்ட துளவு அணி அலங்கல்
மதுகரம் ஒரு கோடி சுற்றப் புனைந்தன;

ஆயிரம் திருவடிகளையும் ஆயிரம் திருவடிகளையும் ஆயிரம்
கைகளையும் பரப்பிக் கொண்டு, ஆயிரம் தலையுடைய திருவனந்
தாழ்வான் மேலே கவிந்திருப்ப, வானில் பூத்த தாமரைபோல் ஆயிரம்
திருக்கண்கள் அறிதுயில் கொள்ளும் எம் பெருமான் - அழகிய
திருவரங்கன் என்று எண்ணி அன்புடையவர்களாய் உள்ளம் உருக
வல்லவர்க்கு வைகுண்டம் எளிதில் அடைய வல்லதாம்.

3

திருவரங்கப் பெரிய கோயிலில் படங்கொண்ட பாம்பு
பணையின் மீது பள்ளிகொண்டிருக்கிற கையில் பொருந்திய, திரு
வாழியை உடைய எம்பெருமானின் ஆயிரம் திருப் பெயர்களுள்
ஒரு பெயரையாவது சொல்லுபவர்கள், கூர்மை பொருந்திய மூன்று
இலை வடிவமற்ற சூலாயுதத்தை உடைய பரமசிவனுக்கும்,
தேவேந்திரனுக்கும் மணம் மிகுந்த தாமரை மலரில் தோன்றிய
உண்மை பொருந்திய நான்கு வேதங்களையுமுடைய பிரம்ம
தேவனுக்கும் மேன்மையாகப் பொன்னால்கில் மகிழ்ந்திருப்பார்கள்.

4

சுற்றற்குரிய நூல்களைக் சுற்றவராயினும், பதினான்கு
உலகங்களைக் கண்டவர்களாயினும், நீங்காத இருவகைப் பற்றுகளும்
நீங்கியவர்களாயினும், எம்பெருமானின் அடியவர்கள் அல்லாதார்
வீடு பேறு இல்லாதவர்களே. அழகிய தாமரையில் இருக்கும் திருமகள்
கணவன் பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும் சீர்மிகுந்த அழகிய திரு
வரங்கத்தையே போற்றி வணங்குபவர்கள் மற்றவர்களை ஆயினும்
அவரே - வானவர் உறைவிடமான முத்திமண்டபத்தைப் பெற்றவர்
ஆவார்.

5

மண்ணகத்தையும் விண்ணகத்தையும் நின்ற இமய மலை
யையும் அதனைச் சூழ்ந்து நின்ற மலைகளையும் கடல்களையும்,
இவற்றைக் கொண்ட புடவியையும், அதனின் விரிவெல்லையையும்
ஊழிக் காலத்தில் உண்டு வந்த எம்பெருமான் பள்ளி கொண்டுள்ள
திருப்பதி எதுவெனில்? முகில்கள் முழங்கி மேற்கு மலையிலிருந்து
பெருகிப் பெருக்கெடுத்து அகிற் சுட்டைகளை வாரி வருகின்ற
காவேரி அலைகள், முத்துகளையும் பொன்னையும் சிந்துகின்ற தென்
திருவரங்கமாகும்.

6

விளங்கொளி வீசுகின்ற தூய பொன் தகட்டினால்
செய்யப்பட்டு ஒன்பான் மணிகளும் அழுத்திய தொடி என்னும்
வளையலை அணிந்து மழைவில் தோன்றுகிற சரிய மலைகளை
ஒத்திருந்தன தோள்கள்.

நளின மட மங்கை, குவலய மடந்தை;
சனகனது அணங்கு, பொதுவர் மகள், என்றிவ்
வனைதையர் தனபாரம் மொத்தக் குழைந்தன;

நதிபதி சுழன்று, கதறி, நுரை சிந்த;
அரவு அகடு உரிஞ்சி, அலற; அலழந்து,
வடவரை உடல் தேய நட்டுக் கடைந்தன ;

இகலி இரு குன்றில் இரு சுடர் எழுந்து,
பொருவது என விம்ப மதிமுகம் இலங்க,
இரு குழை இரு பாடு அலைப்பச் சிறந்தன.

இணை அற நிமிர்ந்து, வலியொடு திரண்டு,
புகழொடு பரந்து, புழுகொடும் அளைந்து,
கலவையின் அணி சேறு துற்றுக் கமழ்ந்தன ;

எதிர் ஒருவர் இன்றி, அகில உலகும் தன்
அடி தொழ இருந்த இரணியன் மடங்க,
முரணிய வரைமார்பம் எற்றிப் பிளந்தன ;

எறி கடல் கலங்கி, முறையிட வெகுண்டு,
நிசிசரர் இலங்கை அரசொடு மலங்க,
ஒரு சிலை இரு கால் வளைத்துச் சிவந்தன;

மிகு களவின் நின்ற விளவு கனி சிந்தி
மடிய, விடு கன்று குணில் என எறிந்து,
பறவையின் அகல் வாய் கிழித்துப் பகிர்ந்தன ;

வெறி படு குருந்தை முறிபட அடர்ந்து,
குட நடம் மகிழ்ந்து, குரவைகள் பிணைந்து,
பொரு தொழில் எருது ஏழு செற்றுத் தணிந்தன;

வெடிபட முழங்கி எழு முகிலும் அண்ட-
ரொடு, நிரை, தியங்க எறி திவலை கண்டு,
தட வரை குடையா எடுத்துச் சுமந்தன;

விழி வடவை பொங்க, எதிர் பொர, நடந்த
களிறு உளம் வெகுண்டு பிளிறிட, முனிந்து,
புகர்முக இரு கோடு பற்றிப் பிடுங்கின;

நல்ல புதிய மணத்தைத் திசை எங்கும் பரவும்படி செய்யும்
தேன் துளிர்க்கும் வண்டுகள் சூழ்ந்த அழகிய துளசி மாலையைச்
சூடின தோள்கள் அவை.

தாமரைச் செல்லி, நிலமகள், சீதை, நட்பின்னை ஆகியோர்
பருத்த சொங்கைகள் தம்மேல் நெருக்குதலால் அதிதோள் கள் நெகிழ்ந்தன.

திருப்பாற்குடல் சுழன்று சுதறித் துரைகளைச் சிந்தவும் வாசகிப்
பாம்பு உடல் தேய்ந்து அலறவும், வடமலை வருந்தி உடம்பு
தேய்வடைய மத்தாக நாட்டிக் கடைந்தன

தண்மதியும் செஞ்சுடரும் தம்முள் மாறுபட்டு இரு மலை
களிடைய தோன்றிப் போர்செய்வதுபோல் நிலவுபோன்ற முசத்தின்
இருறமும் விளங்கும் இரு குண்டலங்களும் இருறம் அணையுபடி சிறந்தன.

ஒப்பற்ற வலிமையுடன் திரட்சிபெற்றுப் புகழோடு பரவிப்
புனுகுடன் கலந்த கலவைச் சந்தனச் சேறு பூசப்பெற்று நறுமணம்
வீசின தோள்கள்.

அவை ஒருவரும் எதிர் இல்லாமல் அனைத்துலகும்
அடிதொழ, இறுமாந்திருந்த பொன்னன் அழியும்படி மலையொத்த
மார்பினை நசுங்கலால் பிளந்தன.

அலைசுடல் முறையிடவும், இராக் கதர்கள் இலங்கைத்
தலைவன் இராவணனுடனே கலங்கவும் சினந்து ஒப்பற்ற
சோதண்டத்தை இருமுறை வளைத்துச் சிவந்தன.

கண்ணன் வடிவுகொண்ட திரு அரங்கன் தோள்கள், மிக்க
வஞ்சனையுடனே தன்னைக் சொல்லவருகின்ற விளா மரத்தின்
பழங்களைச் செறி மடிந்து விழும்படி, சும்சனால் ஏவப்பெற்ற மாயக்
கன்றைக் குறுந்தடி வீசி, கொக்கு உருவில் வந்த பனாகுரனது அகன்ற
வாயைக் கிழித்துப் பிளந்தன.

மணமலர் குருந்த மரத்தை முறிந்து விழும்படி செய்தன.
குடக்கூத்தாடியும் குரவைக் கூத்தாடியும் மகிழ்ந்தன. போர் செய்கின்ற
ஏழு எருதுகளைத் தழுவி அழித்துச் சினம் தணிந்தன.

ஏழு முகில் களம் ஒலியுடன் இடித்து மின்னிப் பெரு மழை
பொழிசெயில் பசுக்களும் இடையரும் திசைக்கும்படி கோவர்த்தன
மலையைக் குடையாக எடுத்துக் காத்தன;

கண்களில் வடவைத் தீ பறக்க மனம் வெகுண்டு, பேரொலி
செய்து எதிரில் போரிட வந்த யானையைச் சினந்து செம்புள்ளி
களையுடைய இரு தந்தங்களையும் பிடித்துப் பறித்தன.

அகலிடமும், உம்பர் உலகமும், நடுங்கி ;
'அபயம் அடியெங்கள் அபயம்' என வந்து,
விழுதொறும் இடையூறு அகற்றிப் புரந்தன ;

அருகு உற விளங்கும் எறி திகிரி, சங்கம்,
வெயில் ஒரு மருங்கும், நிலவு ஒரு மருங்கும்,
எதிர்எதிர் கதிர் வீச, விட்டுப் பொலிந்தன ;

அரு மறை துணிந்த பொருள் முடிவை இன் சொல்
அமுது ஓமுகுகின்ற தமிழினில் விளம்பி-
அருளிய சட்கோபர் சொல் பெற்று உயர்ந்தன-

அரவணை விரும்பி, அறிதூயில் அமர்ந்த
அணி திரு அரங்கர், மணி திகழ் முகுந்தர்,
அழகிய மணவாளர் கொற்றப் புயங்களே.

7

புயம் நான்கு உடையானை, பொன்-அரங்கத்தானை,
அயன்ஆம் திரு உந்தியானை, வியன்ஆம்
பர கதிக்குக் காதலாய்ப் பாடினேன் கண்டிர்-
நரக திக்குக் காணாமல் நான்.

8

நான் அந்த வைகுந்த நாடு எய்தி வாழில் என் ?
ஞாலத்து இன்றி,
ஈனம் தவாத நிரயத்து வீழில் என் ?-
யான் அடைந்தேன்-
கோன் நந்தன் மைந்தனை, நான்முகன்
தந்தையை, கோயில் அச்சு-
தானந்தனை, எனக்கு ஆராஅமுதை,
அரங்கனையே.

9

அரவில் நடித்தானும், உர வில் ஓடித்தானும்,
அடவி கடந்தானும், புடவி இடந்தானும்,
குரவை பிணைத்தானும், பரவை அணைத்தானும்,
கோசலை பெற்றானும், வீசுஅலை உற்றானும்,
முரனை அறுத்தானும், கரனை ஓறுத்தானும்,
முத்தி அளித்தானும், அத்தி விளித்தானும்,
பரமபதத்தானும், சரம விதத்தானும்,
பாயல் வடத்தானும் - கோயில் இடத்தானே.

10

மேலும் கண்ணனின் தோள்கள் பெரிய நிலவுலகத்தவரும்,
வானுலகத்தவரும் அஞ்சி 'அடியவராகிய நாங்கள்' அடைக்கலம்,
அடைக்கலம்' என்று கூறி விழுந்து வணங்கும் போதெல்லாம்,
அவர்கள் துயரம் அகற்றிப் பாதுகாத்தன.

இருபக்கங்களிலும் ஒளிர்கிற பசைவார்மீது வீசப்படும் சங்கும்
சக்ரமும் வெயிலும் நிலவும் போல் எதிருச்செதிரே ஒளிவிட்டு விளங்கின.

அறிதற்சரிய வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட உண்மைப்
பொருளை அமிழ்தம் போன்ற இனிமை மிக்க செந்தமிழ் மொழியில்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய நம்மாழ்வாரது பாசரங்களை, பெற்று
உயர்ந்தன. பாம்பு அணையில் விருப்போடு அறிதூயில் செய்கின்ற
அழகிய திருஅரங்கநாதர், நீலமணிபோல் விளங்கும் முகுந்தர்
அழகிய மணவாளர் என்ற திருப்பெயரும் பெற்றவரின் வெற்றித்
திருத்தோள்களின் சிறப்பருமை என்னே!

7

நான்கு திருத்தோள்களை உடையவனை, பிரமன் தோன்றிய
அழகிய உந்தியை உடையவனைச், சிறந்த திரு அரங்கத்தில் தோன்
றியவனைப் பெருமைக்குரிய வீடுபெற்றை அடைவதற்கு விரும்பி,
நரசுத்தின் திசையைக் காணாமல் நான் பாடல்பாடிப் போற்றினேன்.

8

இடையர் தலைவனாகிய நந்தசோபன் திருமகனும், பிரமதேவ
னின் தந்தையும், திருஅரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள
அச்சுதன், ஆனந்தன் என்ற பெயர்களை உடையவனும், எனக்குத்
தெவிட்டாத சாவா மருந்தானவனுமாகிய அரங்கனை நான் புகலிட
மாகச் சேர்ந்தேன். இனி நான் அந்த வைகுந்த நாட்டை அடைந்து
வாழ்ந்து பேரின்பம் அடைந்தால் என்ன! இவ் உலகத்தில் அல்லாமல்
இழிவுதரும் நரசுத்தில் விழுந்து பெருந்துன்பம் அடைந்தால் என்ன?
இரண்டையும் ஒன்றாகவே நினைப்பேன்.

9

நரசுத்தின் மீது நடனம் ஆடியவனும், சிவனது வலியவில்லை
ஓடித்தவனும், சொடிய சாட்டைக் கடந்தவனும், ஞாலத்தைக் கோட்
டால் குத்தி எடுத்தவனும், குரவைக் கூத்தாடியவனும், கடலிடையே
அணைகூட்டியவனும், கோசலையின் குடல் விளக்கம் செய்தவனும்,
திருப்பாற் கடலில் தூயில்கொண்டிருப்பனும், முரன் என்னும்
அரக்கனை அழித்தவனும், கரன் என்னும் அசுரனை வீழ்த்தியவனும்,
தன் அடியார்க்கு வீடு பேறு அளித்தவனும், கச்சேந்திர யானையால்
அழைக்கப்பட்டவனும், பொன்னுலகில் வீற்றிருப்பவனும், எல்லா
நிலையிலும் வழியாக உடையவனும், ஆலிலையில் துயின்றவனும்
திரு அரங்கத்தில், கிடக்கும் எம்பெருமானே ஆவான்.

10

தானே தனக்கு ஓத்த தாள்-தாமரைக்குச் சரண்புகுந்து, ஆள்
ஆனேன்; இனி, உன்அருள் அறியேன் - எனது ஆருயிரே!
தேனே! என் தீவினைக்கு ஓர்மருந்தே! பெருந் தேவர்க்குஎல்லாம்
கோனே! அரங்கத்து, அரவணைமேல், பள்ளிகொண்டவனே! 11

மேக விடு தூது

கொண்டல்காள்! உம்மைக் குறித்தே தொழுகின்றேன்;
அண்டர் காணா அரங்கத்து அம்மானைக் கண்டு,
மனத்துள் அவத்தைப்படும் என் மையல் எல்லாம் சொல்லி,
புனத் துளவத்தைக் கொணர், போய். 12

போய் அவனியில் சில புறச் சமயம் நாடும்
பேய் அறிவை விட்டு, எழு பிறப்பையும் அறுப்பீர்!
ஆயனை, அனந்தனை, அனந்தசயனத்து எம்
மாயனை, அரங்கனை வணங்கி, மருவீரே. 13

மருவு தந்தையும், குருவும், எந்தையும்,
மருள் கெடுப்பதும், அருள் கொடுப்பதும்,
உருகு நெஞ்சமும், பெருகு தஞ்சமும்,
உரிய ஞானமும், பெரிய வானமும்-
திரு அரங்கனார், இருவர் அங்கனார்,
செங் கண் மாயனார், எங்கள் ஆயனார்,
அருள் முகுந்தனார், திரு வைகுந்தனார்,
அமல நாதனார், கமல பாதமே. 14

பாதியாய் அழுகிய கால், கையர்ஏனும்,
பழிதொழிலும், இழி குலமும் படைத்தார்ஏனும்;
'ஆதியாய்! அரவணையாய்!' என்பர் ஆகில்,
அவர் அன்றோ, யாம் வணங்கும் அடிகல் ஆவார்:
சாதியால், ஓழுக்கத்தால், மிக்கோர் ஏனும்;
சதுர் மறையால், வேள்வியால், தக்கோர்ஏனும்;
போதில் நான்முகன் பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்-அரங்கம் போற்றாதார் புலையர்தாமே. 15

எனது அரிய உயிருக்கு ஒப்பானவனே! தேன் நிகர்த்தவனே
என் பழிபாவங்களைப் போக்குதற்கு ஒரு மருந்து போன்றவனே.
பெரிய தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனே! திருஅரங்கத்தில்
பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டவனே! தனக்குத்தானே நிகராகிய
ஒப்பற்றவனே! உனது திருவடித் தாமரைகளில் அடைக்கலம்
அடிமையானேன்; இனிமேல் உனது திருவருள் இருந்து நடத்தும்
படியை இன்னதென்று அறியேன். 11

மேக விடு தூது

நீர் கொண்ட முகில்களே! உம்மைக் குறித்தே வணங்குகிறேன்
தேவர்களும் காணுதற்கு அரிய திரு அரங்கத்தில் போய் எம்பெரு
மானைக் கண்டு மனத்தில் துன்புகிற எனது காதல் மயக்கத்தை
எல்லாம் சொல்லிக் காட்டில் வளர்கின்ற திருத்துளசியை வாங்கிக்
கொண்டு வாருங்கள். 12

திருவாய்பாடியில் இடையர் மணையில் வளர்ந்தவனை,
அனந்தன் என்னும் பெயருடையவனை, பாம்பணையில் பள்ளி
கொண்டிருக்கும் எம் மாயோனை, திரு அரங்கனைச் சேர்ந்து
வணங்குவாராயின், உலகத்தில் வேறு சில சமயங்களைத் தேடித்
திரிகின்ற கீழ் அறிவை விட்டு எழுவதைப் பிறப்புகளையும்
போக்குவீர். 13

அறியாமையைக் கெடுக்கும் தன்மையுடையதும், அன்பினால்
கரைந் து உருகுகின்ற அகமும் சிறந்த பற்றுக்கோடும், பேரின்பம்
அடைதற்குரிய மெய்ப்பொருளும், சிறந்த வீடுபெறும், அயனையும்
அரணையும் அங்கத்தில் உடையவரும் எங்கள் ஆயனாரும், அருளுடைய
முகுந்தன் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றவரும், திருவைகுந்தரும், குற்றமற்ற
தலைவரும் விருப்பி வளர்க்கின்ற தந்தையும், ஆசிரியனும், எம் தெய்வமும்
ஆகிய திரு அரங்கநாதரின் தாமரைபோலும் திருவடி களே ஆகும். 14

பாதி அளவில் அழுகிப்போன சால்சைகளை உடையவரா
யினும் பழிக்கப்படும் செயல்களும், இழிந்த குலத்தில் தோன்றியிருப்பி
னும், 'அனைத்திற்கும் முதன்மையானவனே! பாம்பணையில் பள்ளி
கொள்பவனே!' என்று கூறி வழிபடுவாராயின் அவர்களை யாம்
வணங்கும் அடியார் ஆவார். குலத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் உயர்ந்
தவர்களாயினும், நான்கு வேதங்களாலும் யாசங்களாலும் சிறந்திருப்
பினும், தாமரைச் செவ்வன் நான்முகன் வணங்குபடி அறிதூயில் கொண்டவன்
உறையும் திரு அரங்கத்தை வழிபடாதவர்கள் புலையர்கள் ஆவர். 15

புலைஆம் பிறவி பிறந்து என் செய்தோம்!

பொன்னி பொன் கொழிக்கும்
அலை ஆர் திரு அரங்கத்து எம்பிரான்
நமது அன்னை யொடும்
தொலையாத கானம் கடந்த அந்நாள்,
தடம்தோறும் புல்ஆய்,
சிலைஆய், கிடந்திலமே, நெஞ்சமே!
கழல் தீண்டுகைக்கே.

16

தீண்டா வழும்பும், செந்நீரும்,
சீயம், நிணமும், செறி தசையும்
வேண்டா நாற்றம் மிகும் உடலை
வீணே சுமந்து மெலிவேனோ?
நீண்டாய்! தூண்டா விளக்கு ஒளிஆய்
நின்றாய்! ஒன்றாய்! அடியாரை
ஆண்டாய்! காண்டா வனம் எரித்த
அரங்கா! அடியேற்கு இரங்காயே!

17

தவம்

காய், இலை தின்றும், கானில் உறைந்தும், கதி தேடித்
தீ இடை நின்றும், பூ வலம் வந்தும், திரிவீர்காள்!
தாயினும் அன்பன், பூமகள் நண்பன், தட நாகப்
பாயல் முகுந்தன், கோயில் அரங்கம் பணிவீரே.

18

தவம்

வீரர் அங்கு-ஆகிய ஐவரை மாற்றி,
விட அரவு இன்
போர் அரங்கு ஆக நடித்த பொற்றாள் பற்றி,
'பொன்னி நல் நீர்ச்
சீர் அரங்கா! நின் தொழும்பன்' என்றே
சிந்தை செய்கில், அது
கூர் அரங்காண், நெஞ்சமே! - வஞ்ச
மாயக் கொடுவினைக்கே.

19

நெஞ்சமே! இழிகுணமுடையவராக இப் பிறப்பில் தோன்றி
என்ன பயனைப் பெற்றோம்? காவிரி அறு பொன்னை அளைந்து
அலைத்துத் தள்ளுகிற அலைகள் வந்து புரளுகின்ற திரு அரங்கத்தில்
விளங்கு கின்ற நம்பெருமான், நம் தாயாகிய சீதையுடன், தந்தை
சொல்லைத் தள்ளாமல் சுப்பதற்கரிய காட்டை நடந்து கடந்த
அப்பொழுது அக் காட்டு வழியில் எல்லாம் இராமனின் திருவடிகள்
மேற்படும்படிப் புல்லாகியும் கல்லாகியும் கிடவாமற் போனோமே! 16

அருவருப்பைத் தருவதாய், தூய்மையற்ற கொழுப்பும
குருதியும், சீழும், நரம்பும், நெருங்கிய சதையும், விருப்பப் படாத
நாற்றமும் மிகுந்திருக்கின்ற இப் பாழ்ப்படுத்திக் கொண்ட உடலைப்
பயன் இல்லாமல் சுமந்து வருந்துவேனோ? உயர்ந்து வளர்ந்த நெடு
மாலே! நந்தா விளக்கணைய நாயகனே! ஒப்பற்ற பரம்பொருளே!
தொண்டர்களை அன்பால் அடிமைகொண்டவனே! காண்டாவனத்
தை எரிக்கச் செய்த திரு அரங்கனே! அடியேனுக்குத் திருஉள்ளம்
இரங்க வேண்டும்.

17

தவம்

தழை, சாய் கனி உண்டும், காட்டில் வாழ்ந்தும், நெருப்பிலே
நின்றும், நிலத்தை வலம் வந்தும், நன்னிலை அடைய விரும்பி
தவம் செய்து திரிகின்றவர்களே! பெற்ற தாயினும் பேரன்பன்; மலர்
மசுட்கும் நிலமசுட்கும் கணவன்; பாம்பணையன்; எம் பெருமான்
திரு அரங்கனை வணங்கினால் நற்பேறு கிடைக்குமே!

18

தவம்

வலிமை மிக்க ஐம்பொறிகளைத் தம் விருப்பம்போல்
செல்லாதபடி, அடக்கிப் போர் செய்யும் இயல்புடைய காளியன்
நாகத்தை, இனிய கூத்து அரங்கமாகக் கொண்டு, அதன் படத்தின்
மேல் கூத்தாடிய அழகிய திருவடிகளைப் புசலிடமாக அடைந்து,
காவிரியின் நல்ல நீரால் சூழ்ந்த திருஅரங்கத்தில் உள்ளவனே!
யான் உன் அடியேன் என்று உள்ளத்தில் நினைத்தால் அந் நினைப்
பொன்றே, மிக்க வஞ்சனையுடைய கொடிய இருவினை களை
அறுப்பதற்குக் கூரிய வாளாகும் என்பதை மனமே அறிவாயாக! 19

சீவனையே செவிகள் கேட்க;
 திரு அரங்கத்து
 ஈசனையே சென்னி இறைஞ்சிடுக;
 நேசமுடன்
 கண்ணனையே காண்க இரு கண்;
 இணர் கொள் காயாம்பூ
 வண்ணனையே வாழ்த்துக என் வாய்.

20

தலைவி கடலை நோக்கி இரங்கிக் கூறல்
 வாயின் இரங்கினை; ஆரம் எறிந்தனை;
 வால் வலை சிந்தினை; தண்
 பாயலை உந்தினை; மாலை அடைந்தனை;
 பாரில் உறங்கிலையால்-
 கோயில் அரங்கனை, மா கனகம் திகழ்
 கோகனகம் பொலியும்
 ஆயிழை நண்பனை, நீயும் விரும்பினை-
 ஆகும், நெடுங் கடலே!

21

ஆற்றாமையால் வருந்திய தலைமகள் இரங்கல்
 கடல் வழி விட, நிசிசரர் பொடிபட, இரு கண் சீறி
 வட கயிலையின் எழு விடை தழுவியதும் மறந்தாரோ?
 அடல் அரவு-அமளியில் அறிதுயில் அமரும் அரங்கேசர்
 இடர் கெட வருகிலர்; முருகு அலர் துளவும் இரங்காரே!

22

இரங்கத் தனித்தனியே எய்துகின்ற துன்பத்
 தரங்கத்தை ஏதால் தடுப்பீர் - அரங்கர்க்குக்
 கஞ்சம், திருப் பாதம்; கார், மேனி' என்று, அவர்பால்
 நெஞ்சம் திருப்பாத நீர்?

23

எனது இரு செவிகள் கேசவன் பெருமையைக் கேட்கும்;
 தலை திரு அரங்கத்துத் தலைவனையே வணங்குக்கும் கண்கள்
 இரண்டும் நேயமுடன் கண்ணனையே காணட்டும்; வாய், கொத்தாக
 மலர்ந்த காயாம்பூ வண்ணனையே வாழ்த்தட்டும்!

20

தலைவி கடலை நோக்கி இரங்கிக் கூறல்
 பரந்துபட்ட கடலே! நீ என்னைப் போலவே வாயினால்
 பேரொலியிடுகின்றாய்; முத்துகளை அள்ளி வீசி எறிகின்றாய்; வெள்
 ளிய வளைகளைச் சிந்துகின்றாய், குளிர்ந்து பாய்கின்ற அலைகளை
 வீசுகின்றாய்; சாதல் மயக்கம் கொண்டலைகின்றாய்; நிலத்தில்
 உறங்குகின்றாய் இல்லை; ஆகையால் நீயும் பெருமை பொருந்திய,
 பொன் மயமாக விளங்குகின்ற செந்தாமரையில் பொலியும்
 அணிமணிகளைப் புனைந்த திருமகள் தோழனாகிய பெரிய கோயில்
 அரணை விரும்பினை போலும்.

21

ஆற்றாமையால் வருந்திய தலைமகள் இரங்கல்
 முன்பு கடல் அஞ்சி வழி விடவும் அரக்கர்கள் பொடிபடவும்
 தன் இரு விழிகளும் சிவக்கும்படி சிற்றங்கொண்டு, நப்பின்னைக்காக
 இமயமலை போன்ற ஏழு எருதுகளையும் தழுவி நெரித்ததை
 மறந்துவிட்டாரோ?

பலம் பொருந்திய பாம்பணையில் அறிதுயில் கொண்டிருக்கிற
 அரங்கேசர் என் சாதல் நோய் தீரும்படி வந்தணைந்தாரில்லை.
 மணம் வீசுகின்ற திருத்துளசி மாலையையும் இரங்கித் தந்தாரும் இல்லை.

22

திரு அரங்கர்க்குத் திருவடிகள் செந்தாமரை மலர் போன்றன;
 திருமேனி சுருமுகில் ஒத்தது; என்று அப் பெருமானிடம் மனத்தைத்
 திருப்பிச் செலுத்தாத நீங்கள், உலகியலில் தளர்ந்து வருந்துமாபடி
 தனித்தனியே எய்துகிற துன்பக் கடலையை வேறு எதனைப்
 புணையாகக் கொண்டு கடந்து பிழைக்கப் போகிறீர்கள்?

23

தலைமகள் இரங்குதல்

நீர் இருக்க, மட மங்கைமீர்! கிளிகள்-

தாம் இருக்க, மதுகரம் எலாம்

நிறைந்திருக்க, மட அன்னம் முன்னம் நிரை-

யாய் இருக்க, உரையாமல் யான்,

'ஆர் இருக்கினும் என் நெஞ்சம் அல்லது, ஒரு

வஞ்சம் அற்ற துணை இல்லை' என்று,

ஆதரத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழை

ஆரிடத்து உரைசெய்து ஆறுவேன்?

சீர் இருக்கும் மறை முடிவு தேடு அரிய

திரு அரங்கரை வணங்கியே

திருத் துழாய் தரில், விரும்பியே கொடு

திரும்பியே வருதல் இன்றியே,

வார் இருக்கும் முலை மலர்மடந்தை உறை

மார்பிலே, பெரிய தோளிலே,

மயங்கி, இன்புற முயங்கி, என்னையும்

மறந்து, தன்னையும் மறந்ததே.

24

வண்டு விடு தூது

மறக்குமோ? காவில் மது அருந்தி, அப்பால்

பறக்குமோ? சந்நிதி முன்பு ஆமோ? சிறக்கத்

தரு வரங்கள் கேட்குமோ? தாழ்க்குமோ? - நெஞ்சே!

திரு அரங்கர்பால் போன தேன்.

25

அம்மாணை

தேன் அமரும் சோலைத் திரு அரங்கர் எப்பொருளும்

ஆனவர்தாம்; ஆண், பெண், அலி, அலர்காண், அம்மாணை!

ஆனவர்தாம் ஆண், பெண், அலி, அலரே ஆமாகில்,

சானகியைக் கொள்வாரோ தாரமாய்? அம்மாணை!

தாரமாய்க் கொண்டதும் ஓர் சாபத்தால், அம்மாணை!

26

தூதுவிட்ட நெஞ்ச திரும்பி வராமல்குத் தலைமகள் இரங்குதல்

இளந்தோழிகளே! எதிரில் நீங்கள் எல்லாரும் இருக்கவும், கிளிகள் இருக்கவும், அஞ்சிறைத் தும்பிகள் நிறைந்திருக்கவும், அழகிய அன்னங்கள் திரளாக இருக்கவும் இவர்களில் ஒருவரையும் சொல்லி அனுப்பாமல் யான் வேறு யார் இருந்தாலும் என் மனத்தை அன்றி, வஞ்சனை இல்லாத வேறு துணை இல்லை என்றெண்ணி அன்போடு, அம் மனத்தினைத் தூதாக அனுப்பியதனால் ஆன தவற்றை யாரிடம் சொல்லி நெஞ்சாறுவேன்? சிறப்புப் பொருந்திய வேதங்களும் தேடிக் காண முடியாத திரு அரங்கரை வணங்கி என் குறையைச் சொல்லி, அவர் விரும்பி அணியும் துளசிமாலையை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிவராமல் கச்சு பொருந்திய முலைகளை யுடைய தாமரைச் செல்வி வீற்றிருக்கும் திருமார்பிலும் பெரிய தோளிலும் காதல் மயக்க முற்று இன்புறத் தழுவிக்கொண்டு என்னையும் மறந்து தன்னையும் மறந்துவிட்டதே என் நெஞ்சு! 24

வண்டு விடு தூது

நெஞ்சே! திரு அரங்கரிடம் தூது சென்ற வண்டு இடையில் உள்ள சோலைகளில் தங்கித் தேனைப் பருகி என்னை மறந்து விடுமோ? கோயிலின் முன் சேருமோ? சேர்ந்து எனக்குச் சிறப்புண் டாக அவர் அருள்கின்ற வரங்களைக் கேட்குமோ? அன்றி தாமதித்து நிற்குமோ? அறியேன்.

25

அம்மாணை

வண்டுகள் விரும்பிச்சேரும் சோலைகளையுடைய திருஅரங் கர் எல்லாப் பொருளுமானவரே; ஆயினும் ஆணும் பெண்ணும் அலியும் அல்லாதவரே அம்மாணை. எல்லாப் பொருள்களும் ஆகிய அவர் ஆண் - பெண் - அலி அல்லாதவரானால் சீதையை மனைவியாகக் கொள்வாரோ அம்மாணை அப்படிச் சீதையை மனைவியாகக் கொண்டதும் ஒரு சாபத்தினால் அம்மாணை.

26

நற்றாய் இரங்கல்

மாணை எய்தவர் இன்னம் என் மட
 மாணை எய்திலர்; நேமியால்
 மாலை தந்தவர் பைந் துழாய் மலர்
 மாலை தந்திலர்; இந்திரன்
 சோனைமாரி விலக்கி விட்டவர்
 சொரி கண்மாரி விலக்கிலார்;
 சுராதமக்கு அமுதம் கொடுத்தவர்
 சோதி வாய் அமுதம் கொடார்;
 தாணை ஐவர் கொடிக்கு அளித்தவர்
 தாணை கொண்டது அளிக்கிலார்;
 சங்கரற்கு இரவைத் தடுத்தவர்
 தையலுக்கு இரவைத் தடார்;
 ஆணை முன் வரும் அன்பிலார்;
 ஆணை முன் வரும் அன்புளார்; முலை-
 அணி அரங்கர் நடத்தும் நீதி
 அநீதியாக இருந்ததே!

27

இருளினும் வெளியினும், மருளினும் தெருளினும்,
 இன்பமே அடையினும், துன்பமே மிடையினும்,
 ஒருவர் முன் புகழினும், இருவர் பின்பு இகழினும்,
 ஊன் இறந்து அழியினும், யான் மறந்து ஒழிவனோ-
 சுருதி நின்று ஒலிபும் கரதலம் நாலொடும்,
 துவளும் நூல் மார்பமும், பவளவாய் முரலும்,
 திரு அரங்கேசர்தம் சுருள் கருங் கேசமும்,
 செய்ய நீள் முடியும், அத் துய்ய சேவடியுமே?

28

சேவடியால் முஅடி மண், தென் அரங்கத்து அம்மான்! நீ
 மாவலிபால் வாங்கிய நாள், மண் உலகோ - முஉலகும்
 வீசும் காலோ - வலிய வெவ் வினையேன் நெஞ்சமோ-
 பேசுங்கால், ஏதோ பெரிது?

29

நாரை விடு தாது

பெரு வரம் கேசவன் அல்லாது, அருள்செயும் பேர் இலை; வேறு
 ஒருவர் அங்கே, சற்றும் ஓதார், என் காதலை; ஓடி எங்கும்
 கரு அரங்கே சலிக்கத் திரிவோர்க்குக் கருணைசெய்யும்
 திரு அரங்கேசற்கு நீ சொல்ல வேண்டும், செழுங் குருகே!

30

நற்றாய் இரங்கல்

முன் சீதைக்காக மாயமானை எய்தவர், இன்னமும் என்
 இளைய மான் விழி மகளை அடைந்தாரில்லை. முன் பாரதப் போரில்
 சக்கரத்தால் பரிதியை மறைத்து மாலைப்பொழுதை நிறுத்தியவர்
 என் மகளுக்குத் தேன் சிந்தும் துளசி மாலையைத் தந்தார் இல்லை.
 முன் சோவர்த்தன மலையைக் குடையாய்ப் பிடித்து இந்திரனின்
 பெருமழையைத் தடுத்தவர், என் மகளின் கண்மழையைத் தடுத்தார்
 இல்லை. முன் தேவர்களுக்கு அமிழ்தைக் கொடுத்தவர், என் மகளுக்கு
 ஒளிபொருந்திய திருவாயின் முத்த அமிழ்தைத் தந்தார் இல்லை.
 பாண்டவர் மனைவிக்குத் துகிலைத் தொடர்ந்து கொடுத்தவர், என்
 மகளுக்கு தான் கொண்ட துகிலை அளித்தாரில்லை. சிவன் பிச்சை
 எடுத்தலைப் போக்கியவர், என் மகளுக்கு நெடிய இராப்பொழுதை
 வளராமல் தடுத்தாரில்லை. கசேந்திரனை நேரில் வந்து காத்த
 அன்பருக்கு என் மகளின் முலைகலாகிய யாணைகளுக்கு முன்
 வந்து தோன்றுகிற காதலற்றவரானார். ஆகையால் அழகிய
 அரங்கநாதர் நடத்துகின்ற முறைமை எல்லாம் முறைமை அற்றதே.

இருட்பொழுதிலும், பகற்பொழுதிலும் மயங்கும் காலத்தும்,
 தெளிந்திருக்கும் காலத்தும் இன்பம் தானே வந்து சேர்ந்தாலும்,
 துன்பம் தானே நெருங்கி வந்தாலும் ஒருவர் முன்னே வந்து புகழ்ந்தா
 லும், பலர் பின்னிடுத்து பழித்தாலும், உடம்பு அழிந்து ஒழிந்தாலும்
 யான், திரு அரங்கநாதரது வேதங்கள் புகழ்ந்து முறையிடும் நான்கு
 திருக்கைகளையும், முப்புரி நூல் அசைந்தொளிரும் மார்பையும்
 பவழவாயில் மலரும் புன் சிரிப்பையும், சுருண்ட கரிய முடியையும்,
 அழகிய நீண்ட திருமுடியையும் தூய சிவந்த திருவடிகளையும்
 என்றும் மறவேன்.

28

அழகிய. அரங்கநாதனே! நீ சிவந்த திருவடியால் மூன்றடி
 நிலத்தை மாவலி மன்னனிடம் வேண்டி. உலகனைத்தையும்
 ஈரடியால் அளந்தபோது நிலவுலகோ, மூன்றுலகிலும் பரவிய திரு
 வடியோ, வன்மையாகிய கொடிய வினைகளையுடைய என் மனமோ
 சொல்லுமிடத்து எதுவோ பெரியது?

செழுமையான நாரையே! பெரிய வரங்களை கொடுத்தருளு
 கின்றவர், கேசவனே அல்லாமல் வேறு ஒருவரும் இல்லை. அவ்
 எம்பெருமானிடத்தே விரைந்து சென்று எனது அன்பார்வத்தை
 வேறு ஒருவரும் சிறிதும் சொல்லார். ஆகையால், எவ் இடத்தும்
 எல்லாப் பிறப்புகளிலும் சுருவரையிலே துன்பம் உண்டாக மாறி
 மாறிப் பிறந்து இறந்து அலைபவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற திரு
 அரங்கநாதற்கு நீ விரைந்து சென்று என் காதலைச் சொல்ல
 வேண்டும்.

30

தலைவி கழிக்கரை நோக்கிப் புலம்பல்

குருகு உறங்கு கானலே! கரு நிறம் கொள் பானலே!

கொடி இருண்ட ஞாழலே! நெடிய கண்டல் நீழலே!
பொரு தரங்க வேலையே! நிருதர் அங்க மாலையே!

போது அயின்ற கம்புளே! - ஏதை என்று இயம்புகேன்? -
திரு அரங்கர் இணை இலா ஒரு புயங்க - அணையிலே,

திகழ் வலக் கைகீழதா, முகிழ் மலர்க்கண் வளர்வதுஓர்
கருணை நம்பு வதனமும், அருண விம்ப அதரமும்,

காவி கொண்ட மேனியும், ஆவி கொண்டு போனவே! 31

எம்பெருமானது அரிய பெருமை

போனகம் பதினாலு புவனம்; திருப் பள்ளி

பொறி அரவணைப் பாற்கடல்;
பூமடந்தையும் நிலமடந்தையும் தேவியர்;

புராதன மறைக்கும் எட்டா
வானகம் பேரின் பமுடன் வீற்றிருக்கும் இடம்;

வாகனம் வயினதேயன்;
மலர் வந்த நான்முகன் திரு மைந்தன்; அவன் மைந்தன்

மதிதூடி; வாசவன் முதல்
தேன் நறுந் தொடை மௌலி முப்பத்து முக் கோடி

தேவர் உனது ஏவல் செய்வோர்;
திங்களும் பரிதியும், சங்கமும் திகிரியும்;

திரிவனவும் நிற்பனவும்ஆம்
ஏனை மன் உயிர் முழுதும் விளையாட நீ வகுத்-
திட்ட பல மாயை; அதனால்,
எழில் அரங்கம் துயிலும் எம்பிரான்! நின் பெருமை
யாவரே வாழ்த்துவாரே? 32

தலைவனது அவயவம் எழுதாதல்

வாமும் மௌலித் துழாய் மணமும்,

மகரக் குழை தோய் விழி அருளும்,
மலர்ந்த பவளத் திரு நகையும்,

மார்பில் அணிந்த மணிச் சுடரும்,
தாமும் முளரித் திரு நாபித்

தூத்துள் அடங்கும் அனைத்து உயிரும்,
சரணகமலத்து உமை கேள்வன்

சுடையில் புனலும் காணேனால்-

தலைவி கழிக்கரை நோக்கிப் புலம்பல்

நாரைகள் தங்குவதற்கு இடமாகிய கடற்கரைச் சோலையே!
நீல நிறத்தையுடைய சுருங்குவனையே! கொள்ளொம்பாகச் சுற்றியிருக்
கிற கொடிகளால் இருண்டிருக்கிற குங்கும மரமே! நீண்ட தாழையின்
நிழலே! மோதும் அலைகளையுடைய கடலே! அரக்கரது உருவம்
போன்ற சுருத்திருண்ட மாலைப்பொழுதே! மலர்களை உணவாக
உண்கின்ற நீரில்வாழ் பறவைகளே! இப்பொழுது நான் என்ன
வென்று சொல்லப்போகிறேன்! திரு அரங்கர் ஒப்பில்லாத பாம்
பணைப் பள்ளியிலே, விளங்குகின்ற வலக்கையைத் தலையின் கீழ்
தாகக் கொண்டு அரும்பி மலர்ந்த செந்தாமரைக் கண்கள் அறிதூயில்
கொள்ள, ஒப்பில்லாத சுருணைத் திருமுகமும், சிவந்த சொவ்வைப்
பழம்போன்ற திரு இதழும் சுருங்குவனை மலர் போன்ற திருமேனியும்
எனது உயிரைக் கொள்ளை கொண்டு போயின. 31

எம்பெருமானது அரிய பெருமை

திரு அரங்கத்தே பள்ளி கொள்கிற எம் தலைவனே! உனக்கு
உணவு, பதினான்கு உலகங்கள்! அழகிய படுக்கை பாம்பணையுள்ள
திருப்பாற்கடல்; மனைவியர் மலர் மகளும் நிலமகளும்!
பேரின்பமுடன் வீற்றிருக்கும் இடம் பழமையாகிய வேதங்களுக்கும்
அறியவொண்ணாத பரமபதம்! ஊர்தி சுருடன்; அழகிய. குமாரன்
உந்தியில் தோன்றிய பிரமன். அப் பிரமனின் மகன் இளம்பிறை
அணிந்த சிவன். உன் குற்றேவல்களைச் செய்வோர் இந்திரன்
முதலான தேன்மலர் மாலை சூடிய முப்பத்து மூன்று கோடி
தேவர்கள். சங்கு சக்கரங்கள், இருசுடர்கள் திரிவனவும், நிலையாக
நிற்பவையும் ஆகிய மற்றை நிலைபொருந்திய உயிர்கள் எல்லாம்
நீ விளையாட்டாக ஏற்படுத்திய பலப்பல மாயைப் பொருள்கள்.
ஆகவே உனது பெருமையை எவராலும் வாழ்த்துதல் அரிதாம். 32

தலைவனது அவயவம் எழுதாதல்

வாழ்கின்ற திருமுடியிற் சூடிய துளசியின் நறுமணத்தையும்
சாதில் அணிந்த மகர் குண்டலங்களை அளாவுகின்ற கண்களில்
திருவருளையும், பவழம்போல் சிவந்த வாய் மலரில் அழகிய
புன்னகையையும், மார்பில் அணிந்த மதாணியின் மணிகளின்
ஒளியும், உந்திக் சுமலத்தில் அடங்கியிருக்கின்ற எல்லா உயிர்களையும்
திருவடித் தாமரையில், உமையொரு பாகன் சுடையில் தங்குகின்ற
கங்கை நீரையும் காணவில்லை.

ஆழம் உடைய கருங் கடலின்

அகடு கிழியச் சுழித்து ஓடி,
அலைக்கும் குட காவிரி நாப்பண்

ஐவாய் அரவில் துயில் அமுதை
ஏழு பிறப்பில் அடியவரை
எழுதாப் பெரிய பெருமானை,
எழுத அரிய பெருமான் என்று

எண்ணாது, எழுதியிருந்தேனே!

33

தலைவி மாலையை வேண்டி இரங்குதல்

இரங் குங்குமத் தோள் அரங்கேசர்; முன்நாள்,

இலங்காபுரம் காவலன், காலினால் வீழ்
கருங் குன்று போல், மண் முகம் குத்தி வீழ்க்

கண்டார்; எனக்கு இன்று தண் தார் அளித்தால்-

மருங்கு எங்கும் வம்பு ஓதுவார் வாய் அடங்கும்;

வாடைக்கும், நிலமங்கை ஆடைக்கும், நோகேன்;

நெருங்கும் தனம் சந்தனம் பூசல் ஆகும்;

நீளாது இரா; மையல் மீளாது இராதே.

34

நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தல்

தேடுகின்றனை, ஐம்பொறிகளுக்கு இரை;

தேடியும் கிடையாமல்,

வாடுகின்றனை; வீடு சென்று, என்று, இனி,

மருவுவை? - மட நெஞ்சே!

ஆடுகின்றிலை, அழுகிலை, தொழுகிலை

அரங்கனைக் கரம் கூப்பி;

பாடுகின்றிலை, நினைகிலை - பதின்மர்தம்

பாடலின் படியாயே.

35

உலகிற்கு அறிவுறுத்தல்

ஆயினை, மனையை, சேயினை, பிதாவை,

அனத்தினை, தனத்தினை, விரும்பும்

பேயினை மறந்து; நோயினை, மூப்பை,

பிறப்பினை, இறப்பினை, துடைப்பீர்---

ஆயனை, முளரி வாயனை, எங்கள்

அமலனை, கமலனைப் பயந்த

தாயனை, நெடிய மாயனை, வட பால்-

தரங்கனை, அரங்கனை --- தொழுமே.

36

ஆகையால் ஆழம் உடைய கரிய கடலினது நடுவிடம்
பிளவுறும்படி சுழித்துக் கொண்டு ஓடி அலைக்கின்ற மேற்சிருந்து
வருகின்ற காவிரி ஆற்றின் நடுவில், ஐந்தலை நாகத்தில் துயில்கின்ற
அமிழ்தம் ஒத்தவனைத், தன் அடியார்களை எழுமவைப் பிறவித்
தொழையுள் சேர்க்காத பெரிய பெருமானை, எழுதுதற்கரிய சுட்டமுக
டைய எம்பெருமான் என்று நினையாமல் என் பேதைமையால்
ஓவியம் தீட்டி சலித்துப் போனேன்.

33

தலைவி மாலையை வேண்டி இரங்குதல்

முன்காலத்தில் இலங்கை அரசன் இராவணன் சுழற்
காற்றினால் விழுகின்ற கரிய பெரிய மலைபோலே மண்ணை
முகம் குத்தித் தலைகவிழ்ந்து விழும்படி செய்தவராகிய குங்
அணிந்த பெரிய தோள்களையுடைய அரங்கேசர், இன்றைக்கு
எனக்குக் குளிர்ந்த துளசி மாலைஐய் அருள்வாராயின் சுற்றுப்
புறத்தில் எல்லாம் இருந்து வம்பளக்கின்ற மகளிரது வாய் அடங்கும்.
வாடைக் காற்றுக்கும், நிலமகள் ஆடையாகிய கடலுக்கும் வருந்தேன்.
நெருங்கிய முலைகளில் சந்தனம் பூசதல் ஆகும். இராப்பொழுது
நீடியாது காதல் நோயும் நீங்கும்.

34

நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தல்

அறியாமையுடைய மனமே! அரங்கனைக் கை கூப்பி
வணங்குகின்றாயில்லை. அங்ஙனம் வணங்கிப் பெருமகிழ்ச்சியால்
கூத்தாடுகின்றாயில்லை. கண்ணீர்விட்டு அழுகிறாய் இல்லை.
ஆழ்வார்கள் பாசுரத்தின்படியே, பாடித் தொழுகிறாய் இல்லை.
நினைந்து நினைந்து உருகுகின்றாய் இல்லை. ஐம்பொறிகளுக்குப்
புலனின்பம் சுருதி உணவு தேடுகின்றாய். அவ்வாறு தேடியும் இரை
அசுப்பாடாமையால் வருந்துகின்றாய். ஆகையால் நீ இனி என்னைக்குப்
பொன்னுலகம் சேரப் போகின்றாய்?

35

உலகிற்கு அறிவுறுத்தல்

தாயையும் மனைவியையும் மக்களையும் தந்தையையும்
சோற்றையும் பொருளையும் விரும்பும் அறியாமையை விட்டொழிந்து
நோயினையும் மூப்பினையும், பிறப்பு இறப்பினையும் ஒழிக்க
விரும்புகிறவர்களே! திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவனை, செந்தாமரை
போன்ற திருவாயனை, குற்றமற்றவனை, உந்திக் கமலத்தில் நான்
முகனைப் பெற்ற தாயானவனை, மிகுந்த அருள் செயல்புரியும்
மாயோனை ஆலிலையிலும், திருப்பாற்கடலிலும் பள்ளி சொல்ப
வனை எங்கள் திரு அரங்கப் பெருமானைத் தொழுது வணங்குங்கள்;
துயரங்கள் தொலைவில் அசலும்.

36

இறுதி மடக்கு

தொழப்பெறாது அந்த ஆரணத்து அந்தமே;
 தொட்டு இறுத்ததும் வாரணத் தந்தமே;
 வழத்து தாள் முன்பு வனம் கடந்ததே;
 மலர்ந்த உந்தி முன் புவனங்கள் தந்ததே;
 ஒழித்ததும் குழைச் சங்கரன் சாபமே;
 ஒசித்ததும் குழைச்சு அங்கு அரன் சாபமே;
 அழித்ததும் பொரு தானவர் அங்கமே;
 அரிதன் ஊர் இனிது ஆன அரங்கமே.

37

உயிர் வருக்க மோனை

அரங்க மாளிகைக் கருங் கடல் வண்ணனை;
 ஆலி மா முகிலை; வாலி காலனை;
 இந்தனார் உறை எந்தை பெம்மானை;
 ஈசன், நான்முகன், வாசவன், தலைவனை;
 உள்ளுவார் உள்ளத்துள் உறை சோதியை;
 ஊரகம், நின்றருள், நீரகத்து, அடிகளை;
 எவ்வுள் மாயனை; தெய்வ நாயகனை;
 ஏர் மலி சிகரத்து நீர்மலை ஆதியை;
 ஐவாய் அரவில் அறிதுயில் அமலனை;
 ஒரு கால் மொழியினும், ஒழிகுவை--நெஞ்சே!
 ஒத நீர் ஞாலத்து உமலும்
 ஓளவியப் பிறப்பில் அமுந்தி வாடுவதே.

38

செவிலி இரங்கல்

வாடி ஓட வனசம் அன்ன
 இருகண், வெள்ளம் அருவிபோல்
 மருவி ஓட, மதனன் வாளி
 உருவி ஓட, வாடை ஊடு
 ஆடி ஓட, அன்றில் ஓசை
 செவியில் ஓட, வண் தூழாய்
 ஆசையோடும் எங்கள் பேதை
 ஆவி ஓடல் நீதியோ?---
 மோடி ஓட, அங்கி வெப்பு
 மங்கி ஓட, ஐங்கரன்
 முடுகி ஓட, முருகன் ஓட,
 முக்கண் ஈசன் மக்களைத்
 தேடி ஓட, வாணன் ஆயி-
 ரம் புயங்கள் குருதிநீர்
 சிந்தி ஓட, நேமி தொடட
 திரு அரங்க ராசரே!

39

இறுதி மடக்கு

எம்பெருமானைத் தொழுது வணங்கி அவன் பெருமையை
 முற்றும் அறியமாட்டாத்து, அப்படிப்பட்ட வேதாந்தமே கையால்
 தொட்டு முறிக்கப்பட்டதும் குவையாபிட யானையின் சோடு
 தானே; யாவராலும் வணங்கப் படுகின்ற திருவடி, முன் காலத்தில்
 காட்டை நுந்து கடந்தது. மலர்ந்த உந்தித்தாமரை, அனைத்துலகை
 யும் படைத்தது. போக்கி அருளப்பட்டதும் சங்கினா லாகிய குண்
 டலத்தையுடைய சிவனது சாபமே! முறித்ததும்வளை யும் தன்மை
 யுடையது சிவனது வில்லே! அழிக்கப்பட்டதும் போர் புரிகிற அரக்
 சுரது உடம்பே! அங் எம்பெருமானின் திருப்தி இனிதான திரு அரங்கமே!

37

உயிர் வருக்க மோனை

உள்ளமே! திரு அரங்கக் கோயில் உள்ள கரிய
 நிறமுடையவனை, திரு ஆலில் எழுந்துள்ள சுருமுகிலனை, வாலிக்கு
 யமனாயிருந்தவனை, திரு இந்தனாரில் உறைகின்ற எம் தந்தையாகிய
 பெருமானை, ஈசன் பிரமன் இந்திரன் ஆகியோரின் தலைவனை,
 உள்ளத்தாமரையில் அன்பால் நினைப்பவர் தம் உள்ளத்தில் வடி
 வோடு விரைந்து சென்று தங்குகின்ற ஒளியுருவானவனை, திரு
 ஊரகத்திலும், திரு நீரகத்திலும், இருக்கின்ற பரம்பொருளை, திரு
 எவ்வுளரில் எழுந்துள்ள மாயோனை, தேவர் தலைவனை,
 அழகுமிக்க திருநீர் மலையில் விளங்கும் முதல்வனை, ஐந்தலை
 நாகத்தின் மீது அறி துயில் செய்கின்ற தூயனை ஒருமுறை அவன்
 பெயரைச் சொல்லித் தொழுதாலும், ஒலிக்கும் கடலால் சூழ்ந்த
 உலகத்தில் அலைந்து வருந்துகிற பொறாமைமிக்க பிறவிக் கடலில்
 முழுகி வாட்டம் அடைவதை நீங்குவாய்!

38

செவிலி இரங்கல்

துர்க்கை ஓடவும், தீயும், வெம்மையும் வலியிழந்து ஓடவும்,
 விநாயகன் விரைந்து ஓடவும், அவன் தம்பி அலறி ஓடவும், முக்கண்
 சிவன் தம் பிள்ளைகளைத் தேடி ஓடவும், பாணாசுரனின்
 ஆயிரம்சைகளும் குருதி வெள்ளத்தில் சிதறி ஓடவும், ஆழியைப்
 பயன்படுத்திய திரு அரங்க நாதனே! தாமரை போன்ற இரு
 கண்களும் வாடவும், கண்ணீர்ப் 'பெருக்கு மலையருவிபோல்
 வழிந்தோடவும், மன்மதனின் மலரம்புகள் உள்ளே ஊடுருவிச்
 செல்லவும் வாடைக் காற்று இடையே நுழைந்து செல்லவும், அன்றில்
 பறவையின் குரல்ஒலி சாதினைக் குடையவும், வளமான துளசி
 மாலையின் ஆசையுடனே, எங்கள் பேதைப் பெண்ணாகிய இவள்
 உயிர் நீங்கப் பெறுதல் உமக்கு அறமாகுமா? ஆகாதே!

39

ஊர்

சருகு அருந்தி ஐம் பொறி வருந்து அருந்

தவர்கள், அண்டர், குஞ்சரமுகன், குகன்,
பருதி, சந்திரன், சிவன், அயன், புரந்-

தரன் நிரந்தரம் பரவும் எந்தை ஊர்---
குருகை, தஞ்சை, தென் கணபுரம், குறுங்-

குடி, குடந்தை, வண் துவரை, இந்தனூர்,
திரு வைகுந்தம், அஞ்சன சிலம்பு, அபிந்-

திரபுரம், செழுந் திரு அரங்கமே.

40

இறுதி மடக்கு

திரு அரங்கந் திருக் கோயில்

சேர்ந்து, உமது திருக்கு ஓயில்,
தருவர், என்றும் வைகும் தம்

தயங்கு ஓளி சேர் வைகுந்தம்;
ஒரு மருங்கில் நந்து உடையார்;

ஒழிந்தொர் சனனம் துடையார்;
மருவ மறம் திருப்பீரே---

வணங்க மறந்து இருப்பீரே!

41

சித்து

திருப் பொற்பாவைக்குக் கஞ்சம் பொன் ஆக்கிய

சித்தரேம்-- சுத்தக் காயா மலர் என,
உருப் பொற்பு ஆன திரு அரங்கேசனார்

ஊரகத்து நின்றார்; சென்று இறைஞ்சினோம்;
இருப்புப் பாடகம் காட்டினர்; யாம் அவர்க்கு

இரும்பை ஆடகம் ஆக்கினெம்; ஈயத்தை
நருக்கி வெள்ளியது ஆக உருக்குவோம்;

நமது வித்தைக்கு அமுதே அருமையே?

42

சித்து

அரும்பித் தளை அவிழ் நாள்மாலை

மாப்பன், அரங்கன், எங்கள்

பெரும் பித்து அளையும் பிறப்பு

அறுத்து ஆண்ட பிரான், சித்தரேம்;

தரும் பித்தளையும் தராவும் பொன்

ஆக்கித் தருவெம்; அப்பா!

திரும்பித்து---அளையினும், நெய், பால்

அமுதினும்---சிந்தனையே.

43

ஊர்

உலர்ந்த இலைகளைப் உண்டு ஐம்பொறிகளும் வருந்துகின்ற
அரிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், தேவர்களும்,
யானைமுக விநாயகனும், முருகனும், வெண்கடரும் தண்கதிரும்,
சிவனும் பரமனும் இந்திரனும் இடைவிடாமல் எப்பொழுதும்
புகழ்ந்து ஏத்துகின்ற எம்பெருமானது ஊர் கண்ணபுரமும், திருக்
குறுங்குடியும், திருக்குடந்தையும் வளம் மிகுந்த துவாரசையும் திரு
இந்தளையும் திரு வைகுந்தமும் திருவேங்கடமலையும் திருவயிந்திர
புரமும் செழுமையான திருஅரங்கமும் ஆகும்.

40

இறுதி மடக்கு

எம்பெருமானை அடிபணிந்து வணங்குதற்கு மறந்திருப்பவர்
களே! திருஅரங்கம் கோயிலை அடைந்து உங்கள் மாறுபாடு
ஒழிந்தால் ஒரு சையில் வலம்புரியை ஏந்தியவர், எந்நாளும் தாம்
வீற்றிருக்கும் தமது ஒளிமிகுந்த பொன்னுலகைத் தருவர். மற்றைய
தேவர்கள் லபிப்பை அறுக்கமாட்டார். ஆகையால் பெருமானைச்
சேரும்படி உங்கள் மாறுபாட்டை மாற்றுங்கள்.

41

சித்து

அழகுமிக்க பொன்பாவை போன்ற திருமுகளுக்கு வெண்
கலத்தைப் பொன்தாமரையாகச் செய்து கொடுத்த சித்தர்கள் நாங்கள்.
தாய சாயாம் பூவண்ண வடிவழகு பெற்ற திரு அரங்கேசனார் திரு
வரகத் திருப்பதியில் நின்றிருந்த சோலமாக விளங்குகிறார். அங்குச் சென்று
அவரை வணங்கினோம். அப்பொழுது அவர் இரும்பினால் ஆகிய
ஒரு (சாலணி) பாடகம் என்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கும் இடமாகத்
தேரிவித்தார். யாம் அவர்க்கு இரும்பைப் பொன்னாக்கித் தந்தோம்.
பாம்பின் படத்தை நடிக்கும் இடமாகச் செய்தோம். ஈயத்தை உருக்கி
வெள்ளியாகச் செய்தோம். இவை யெல்லாம் அருமையன்று. நமது
வித்தைக்கு உணவு (முத்தியுலகம்) கிடைத்ததற்கு அரியதில்லை.

42

சித்து

முன்னர் அரும்பாகிப், பின்னர் முறுக்கு விரிந்து மலர்ந்த அன்
றலர்ந்த பூமாலை அணிந்த திருமார்புடையவனும், எங்கள் பெருமயக்கப்
பிறவியைப் போக்கி அடிமை கொண்ட தலைவன் திருஅரங்கநாதரின்
சித்தர்கள் தரப்பட்ட பித்தளையும், திருமாலுக்குப் பித்துத் தருகின்ற
திருமகளையும், நிலமகளையும் பொன்னாகச் செய்து கொடுப்போம்.
அப்பா! அங்ஙனமாக சித்து விளையாட்டில் உழன்றாலும் எங்கள்
மனம் வெண்ணெயிலும் நெய்யினும் பால்தயிர்களிலும் எங்கள்
சிந்தனை இருக்கும்.

43

அறுகவைப் பெயரும் அமைந்த பாடல்
 சிந்திக்கத் தித்திக்கும்; செவ் வாய் துவர்த் துப்பு ஆம்;
 ப்ந்திக்குள்ளே இன்புளி மேவும்; நம்தம்
 கரு அரங்கம் கைத்து அழலும்---காவிரியின் ஊடே
 திரு அரங்கத்தே வளரும் தேன்.

44

தேன் நந்து சோலை அரங்கேசர்
 சேவடிமேல் விசயன்-
 தான் அந்த நாளையில் சாத்திய மாலையும்,
 தாள் விளக்கும்
 வானம் தரு கங்கை நல் நீரும்,
 சென்னியில் வைக்கப் பெற்ற
 ஆனந்தம்தான் அல்லவோ---முகக்கணான்
 மன்றுள் ஆடுவதே?

45

தலைமகள் உருவெளிப்பாடு

ஆடும் பட நாகணைமேல் அணையும்
 அமலன், கமலத்தவனும் சிவனும்
 நாடும் திருமால், துயில் கோயிலின்வாய்
 நறை வார் பொழிலூடு உறைவார் அளகக்
 காடும், குழையைச் சாடும் குவளைக்
 கண்ணும், குதலைப் பண்ணும், கரியின்
 கோடும், தரளத் தோடும், புருவக்
 கோதண்டமுமே---முதண்டமுமே.

46

கைக்கிளை

அண்டம் முழுது உண்டவர், உமிழ்ந்தவர், இடந்தவர்,
 அளந்தவர், வளர்ந்தருளும் மா
 சண்ட பண ஐந் தலை அனந்த சயனம் திகழ்-
 தரும் திரு அரங்கர் வரைமேல்
 கண்டது ஒரு கொம்பு ; அதில் இரண்டு மகரங்கள், ஒரு
 கஞ்சம், இரு வெஞ் சிலை, மணம்
 கொண்டது ஒரு கொண்டல், இரு கெண்டை, ஒரு தொண்டை,
 இரு கும்பம், ஒரு செம் பணிலமே.

47

அறு கவைப் பெயரும் அமைந்த பாடல்

திருக்காவிரியின் இடையில் திருஅரங்கத்துத் துயில்கிற தேன்
 போன்ற கடவுளை மனத்தினால் நினைக்க இனித்திருக்கும். சிவந்த
 பவழவாயோடு கூடியிருக்கும் அறிவினுள்ளே நினைக்க நினைக்க
 இன்பம் பொருந்தும். நமது சுருப்பச் சிறு வீட்டைச் சினந்து ஒழிக்கும்.⁴⁴

தேன் மிகுந்து பெருக்கெடுக்கின்ற பூஞ்சோலைகளையுடைய
 திரு அரங்கேசர், சிவந்த திருவடிகளின்மேல், அருச்சுனன் பதினான்
 சாம் நாள் பாரதப் போரில் அருச்சுனை செய்த பூமாஸையையும்,
 உலகளந்த காலத்தில் பிரமன் தன் கைக் கமண்டல நீரால்
 திருப்பாதத்தை விளக்கிச் சேர்த்த ஆகாசகங்கையின் புனித நீரையும்
 தனது முடியில் சூடப் பெற்ற பெரு மகிழ்ச்சியால் அன்றோ மூன்று
 கண்ணுடைய பரமசிவன் பொன்னம்பலத்திலும் வெள்ளியம்⁴⁵
 பலத்திலும் திருக்கூத்தாடுவது ஆம்!

தலைமகள் உருவெளிப்பாடு

படம் எடுத்து ஆடுகின்ற பாம்பணையின்மேல், அறிதுயில்
 கொள்கின்ற தூயவனாகிய பரமனும், சிவனும் எந் நாளும்
 வணங்குகிற எம்பெருமான் பள்ளி கொள்கின்ற திரு அரங்கப் பெரிய
 சோயிலில், தேனொழுதுகின்ற சோலையிலே தங்குகின்ற மகனிரது
 கூந்தல் கற்றையும், சாதை மோதுகிற கருங்குவளை போன்ற கண்
 சுளம், இசையமிழ்தைப் போன்ற இனிய மழலை மொழியும், யானைத்
 தந்தம் போன்ற மூலைகளும், முத்தினால் ஆகிய பல்வழ்கும் தோடு
 என்னும் சாதணியும்) வில் போல் வளைந்த புருவங்களாகிய இலையே⁴⁶
 பழமையான புடவி (அண்டம்) முழுதும் காணப் படுகின்றன.

கைக்கிளை

எல்லா உலகங்களையும் உண்டவர், மீண்டும் உமிழ்ந்தவர்,
 பன்றியாய்க் கோட்டால் குத்தி எடுத்தவரும், நெடுமாலாகி உல
 களந்த வருமாகிய, பெரிய கொடிய படங்களையுடைய ஐந்து முடி
 யுடைய பாம்பின் பள்ளி மெத்தையில் அறிதுயில் கொள்கிற திரு
 அரங்கநாதரது மலையின்மேல், காணப்பட்டதாகிய இளவஞ்சிக்
 கொடி ஒன்று உண்டு. அதில் இரு முதலைகளும், ஒரு தாமரை
 மலரும், இரண்டு வளைந்த விற்களும், மணங்கொண்ட சுருநீர்
 முகிலும் (கூந்தல்) இரு கெண்டை (கண்) மீன்களும், ஒரு சொவ்வைக்
 கனி இதழியும் இரு குடங்களும் (மூலைகள்) அழகிய ஒரு சங்கமும்⁴⁷
 உண்டு.

தலைவி இரங்கல்

செம் பொன்-அரங்கத் தரங்க நீர்ச்

சீதள சந்திர வாவி தூழ்

கம்புளுடன் பயில் நாரைகள்!

காதலை என் சொலி ஆறுவேன்?

வெம் பனி வந்தது; வந்தபின்,

வேனிலும் வந்தது; வேனில் போய்,

பைம் புயல் வந்தது; சென்ற நம்

பாதகர் வந்திலர் காணுமே!

48

சம்பிரதம்

காணாத புதுமை பல காட்டுவன்; கட்செவிகள்

எட்டையும் எடுத்து ஆட்டுவன்;

கடல் பருகுவன்; பெரிய ககன வரையைச் சிறிய

கடுகினில் அடைத்து வைப்பன்;

வீண் ஆரவாரம் முதண்டம் உற விளைவிப்பன்;

இரவு பகல் மாறாடுவன் ;

விண்ணையும் மறைப்பன்; எழு மண்ணையும் எடுப்பன்; இவை

விளையாடும் வித்தை அன்றால்---

நீள் நாகணைப் பள்ளியில் திரு அரங்கத்து

நெடிது ஊழி துயிலும் பிரான்

நெற்றிக் கண் ஆனவனை, நான்முகனை, வாசவனை,

நிமிரும் இரு கடரை முதலாச்

சேண் நாடர் யாவரையும் அடிமைகொண்டு, அவர்அவர்

சிரத்தில் பொறித்து விட்ட

திருச் சக்கரப் பொறி இலாத ஒரு கடவுளைத்

தேடி இனி முன் விடுவனே.

49

இடம் அணித்து என்றல்

முன்னம் ஏழ் புரவி ஆர் இரவி காய் வெயிலினால்

முத்து அரும்பிய கலா முழுமதித் திருமுகத்து

அன்னமே! இன்னம் ஓர் காவதம் போதுமேல்,

அகலும் இப் பாலை; அப்பால் அரைக் காவதம்---

என்னை ஆளுடையவன் துயில் அரா-அமளியும்,

இலகு பொற்கோயிலும், இந்துவின் பொய்கையும்,

புன்னைவாய் நீழலும், புரிசையும், மதுகரம்

பூ விரித்து உறையும் அக் காவிரித் துறையுமே.

50

தலைவி இரங்கல்

சிவந்த பொன்மயமாகிய திருஅரங்கத்தில் உள்ள, அலைகளோடு கூடி நீரையுடைய குளிர்த் நிலவுப் பூங்குளத்தில் திரண்டுள்ள நீர்ப்பறவைகளுடன், கூடிக் களிக்கின்ற நாரைகளே! என் காதற் காம நோயை என்னவென்று சொல்லி அறுதலடைவேன். சொடிய பனிக் காலம் வந்தபின், சொடிய வேனிற்காலமும் வந்தது. வெயிற்சாலம் சூழிந்தபின் பசிய (மழை) கார் காலம் வந்தது. ஆனால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற நம் தீவினையுடையவர் வந்தா ரில்லையே!

48

சம்பிரதம்

இதுவரையிலும் கண்டிராத அரிய புதுமைச் செயல்களைக் காண்பிப்பேன். கண்ணைச் செவியாகியுடைய எட்டுப்பாம்பு களையும் படமெடுத்து ஆடச் செய்வேன். ஏழு கடலையும் குடிப்பேன். பென்னம்பெரிய பொன்மலையைச் சின்னஞ் சிறிய கடுகுக்குள் அடக்குவேன். உலகெங்கும் பேராரவார ஒலியை உண் டாக்குவேன். கார்இரவையும் ஒளிப்பகலையும் மாற்றிக் காட்டுவேன். விண்ணை மறைப்பேன். ஏழுலகங்களையும் தூக்கி எடுப்பேன். இவை எல்லாம் வெறும் விளையாட்டில்லை. இனி திரு அரங்கத்தில் பாம்பணையில் நெடும் பலகாலம் உறங்கும் பெருமான், முக்கண்ணனை நான் முகனை - பிரமனை - இந்திரனை - விளங்கும் இரு பேரொளியை தேவர்கள் அனைவரையும் அடிமை கொண்டு அவ் அத்தேவர்களது தலைகளில் அடையாளமிட்ட சக்கர முத்திரை இல்லாத ஒரு தெய்வத்தைத் தேடிச் கொண்டு சேர்ப்பேன்!

49

இடம் அணித்து என்றல்

முன்னே ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரின்னையுடைய செங்கதிர் எறிக்கின்ற வெயிலினால், முத்துப் போல் வேர்வை பொடித்த கலைகள் நிறைந்த முழு நிலவு போன்ற அழகு முகத்தையுடைய அன்னம் போன்றவனே! இன்னம் ஒரு காததொலைவு வழி போவோமாயின் இப் பாலைநிலம் சூழியும், அதன்பின் என்னை ஆண்டு கொண்ட எம்பெருமான் அறிதூயில் கொள்கிற பாம்பணையும் பொன்னாய்ப் பொலியும் திருக்கோயிலும், நிலவின் பூங் குலமும் புண்ணைமரத்தின் புளகட்டும் நிழலும், மதில்களும் அஞ் சிறைத்தும்பிகள் மலர்களை விரித்துத்தேன் உண்ணுகின்ற அக் காவிரிக் கரையும் அரைக்காத தொலைவே உள்ளது.

50

தோழி இரவுக்குறி விலக்கல்

துறை மதியாமல், இக் கான்யாறு
நீந்தி, சுரம் கடத்தல்
நிறை மதியாளர்க்கு ஓழுக்கம்
அன்றால்; நெடுமால், அரங்கத்து
இறை, மதியா வரும் ஆரா அமிர்து
அன்ன இந்த நுதல்
குறை மதியாள் பொருட்டால் கங்குல்
வாரல், எம் கொற்றவனே!

51

மறம்

கொற்றவன் தன் திருமுகத்தைக் கொணர்ந்த தூதா!
குறை உடலுக்கோ மறவர் கொம்பைக் கேட்டாய்?
அற்றவர் சேர் திரு அரங்கப் பெருமாள் தோழன்
அவதரித்த திருக் குலம் என்று அறியாய்போலும்;
மற்றதுதான் திருமுகமே ஆனால், அந்த
வாய், செவி, கண், முக்கு, எங்கே? மன்னர் மன்னன்
பெற்ற இள அரசு ஆனால், ஆலின் கொம்பைப்
பிறந்த குலத்தினுக்கு ஏற்கப் பேசுவாயே!

52

பேச வந்த தூத! செல் அரித்த ஓலை செல்லுமோ?
பெரு வரங்கள் அருள் அரங்கர், பின்னை கேள்வர், தாளிலே
பாசம் வைத்த மறவர் பெண்ணை நேசம் வைத்த, முன்னமே,
பட்டம் மன்னர் பட்டது எங்கல் பதி புகுந்து பார், அடா!-
வாசலுக்கு இடும் படல் கவித்து வந்த கவிகையே;
மகுட கோடி தினை அளக்க வைத்த காலும், நாழியும்;
வீச சாமரம் குழல் தொடுத்த கற்றை; சுற்றிலும்
வேலி இட்டது, அவர்கள் இட்ட வில்லும்; வாளும், வேலுமே

53.

வேலை உலகில் பிறக்கும் வேலை ஒழித்தோம் இல்லை;
மாலை அரங்கேசனை நாம், மாலையினும், காலையினும்,
உன்னை நைந்தோம் இல்லை; உடல் எடுத்த அன்று முதல்
என் நினைந்தோம், நெஞ்சே! இருந்து?

54

தோழி இரவுக்குறி விலக்கல்

என் தலைவனே! செல்லும்வழி நன்றாக ஆராயாமல் இக்
காட்டு ஆற்றை நீந்திக் கடந்து கொடிய வரள்நிலக் காடுகளைத்
தாண்டி வருதல் பேரறிவினை ஆளும் தன்மையுடையார்க்கு
நல்லொழுக்கமாகாது. ஆகையால் திரு அரங்கத்துப் பெருமான் -
நெடிய திருமால் திருப்பாற் கடலைத் தேவர்களோடும் கண்டயாமலே
தோன்றின, தெவிட்டாத சாகா மருந்தாகிய அமிழ்தினை ஒத்த
இளம்பிறை போன்ற இவன் காதலின் பொருட்டு இரவு நேரத்தில்
இனி வருவதை ஒழிவாயாக

51

மறம்

வெற்றி வேந்தனது திருமுகத்தை (மடலை) கொண்டு வந்த
தூதனே! முகம் இல்லாத முண்டத்துக்கோ, வேடர்களாகிய எங்கள்
பூங்கொடியை மணம் செய்து தரும்படி வினவினாய். எங்கள் குலம்
முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் எல்லாம் அடைக்கலம் அடைகின்ற
திரு அரங்கப் பெருமானின் நண்பனாகிய குலப் பெருமான் தோன்
றிய, மேன்மையான குலம் என்று நீ அறிந்தினை போலும். நீ
கொணர்ந்தது திருமுகமே. ஆனால் அதன் உறுப்பாகிய வாய்
செவிகள் முக்கு எங்கே? கோவேந்தன் பெற்ற இளைய அரசானால்
அது தான் பிறந்த குலத்துக்கு ஏற்ற ஆலமரத்தின் கொம்பை மணம்
பேசுவாய்.

52

எம் மகளை மணம் பேச வந்த தூதனே! செல்லினால்
அரிக்கப்பட்ட ஓலை செல்லுமோ? பெரிய வரங்களை அருளுகின்ற
திருஅரங்கநாதரும், நப்பின்னையின் மணாளருமான நம்பெருமான்
திருவடிகளிலே காதல் கொண்ட வேடர்களாகிய எங்கள் மகளை
விரும்பி, முன்னாளில் பட்டத்து அரசர்கள் பட்டபாடுகளை
எங்குளரில் வந்து பார்! எங்கள் வீட்டு வாயிலில் மூடும் படல்
அவர்கள் பிடித்துவந்த குடைகளாம். தினை அரிசியை அளக்கும்
மரக்கால்களும், படியும் அவர்கள் புனைந்து வந்த பொன்முடிகளாம்.
எங்கள் குடிசைக்கு மூடுகின்ற கற்றை அவர்கள் வீசிவந்த
சாமரங்களாகும். வீட்டின் நாற்புறத்திலும் இட்டுள்ள வேலி அவர்கள்
தோற்றுப் போட்டுவிட்டுச் சென்ற வில்லும் வேலும் வாளுமே
ஆகும்.

53

நெஞ்சே! கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் பிறதொழிலை நீங்கி
னோம் இல்லை. அரங்கன் திருமாலை, காலையும் மாலையும்
எண்ணி மனம் நெகிழ்ந்தோம் இல்லை இவ் உடம்பெடுத்த அந்தக்
காலமுதல் வேறு என்ன பெரிய காரியத்தை எண்ணி முடித்தோம்.
வீண்பொழுதே போக்கினோம்.

54

இயலிடம் கூறல்

இரும் புவனம் விரும்பு வனம் அணி அரங்கர், பணிஅரங்கர்,
இமய நண்ப!

வரும் கொடியின் மருங்கு ஓடியின் மனம்குழைக்கும்,
கனங்குழைக்கும்; அனங்கன் சாபக்
கரும்பு உருவம் பொரும் புருவம்; முத்தம் நகைஓத்தன்; கை
காந்தள்; பூந் தேன்
மருங்கு உழுவும் கருங்குழுவும்; முருகு வளை இருகுவளை
மழைக்கண் தாமே.

55

மழை, பிறை, சிலை, வேல், வள்ளை, எள், இலவின்
மலர், முல்லை, மதி, வளை, கழை, யாழ்,
வாரிசம், கெளிறு, தத்தை வாய், கலசம்,
மணி, வட பத்திரம், எறும்பு ஊர்
அழகு, நீர்த் தரங்கம், துடி, சுழி, அரவம்,
அரம்பை, ஞெண்டு, இள வரால், ஆமை,
அணி தராசு இணை, கந்துகம், துகிர், தரளம்,
அம்புயம்-அரங்க நாடு அனையார்
குழல், நுதல், புருவம், விலோசனம், காது,
நாசி, வாய், நகை, முகம், கண்டம்,
குலவு தோள், முன்கை, அங்கை, மெல் விரல்கல்,
கூர் உகிர், கொங்கை, கண், வயிறு,
விழைதரும் உரோமம், வரை, இடை, உந்தி,
விரும்பும் அல்குல், தொடை, முழந்தாள்,
மிளிர் கணைக் கால்கள், புறவடி, பரடு,
மென் குதி, விரல், நகம், தாளே.

56

கைக்கிளை

தாள் இரண்டும் பார் ஒன்றும்;
தார்வாடும்; வேர்வு ஆடும்;
வாள் இரண்டும் காது இரண்டில்
வந்து இமைக்கும்; கோள் இரண்டும்
ஐவகைப் பூதம் அமைத்தருள் அரங்கர்
மை வளர் சோலைமலையில்
தெய்வம் அல்லள், இத் திரு உருவினளே.

57

இயலிடம் கூறல்

பெரிய உலகங்கள் முழுவதையும் விரும்பி உண்ட
துளசிமாலை அணிந்த அரங்கநாதரும், பாம்பணையில் பள்ளி கொள்
ளும் இடமாக உடையவருமாகிய நம்பெருமாள் பனிமலைபோன்ற
இடத்தில் உள்ள தோழனே! பொன்னால் ஆன காதணி பூண்ட
பெண்ணுக்கு வளர்ப்புங்கொடி போன்ற இடையானது அசைந்தால்,
ஆடவர்கள் நெஞ்சத்தைத் தளரச் செய்யும். புருவங்கள் மன்மதனனின்
கரும்பவில்லின் வடிவோடு போர்செய்யும். முத்தினை ஒத்திருக்கும்
முல்லைப் பற்கள்! கைகள் செங்காந்தன் மலர் போன்றன. சரிய
கூந்தல், வண்டுகள் மொய்க்கும் தேன்மலர் குடியுள்ளது. குளிர்ந்த
கண்கள் மணமிக்க இரு கருநீலக் குவளை மலர் போன்றன.

55

கருங்குழல் காளமேகத்தையும், நெற்றி இளம்பிறையையும்,
புருவம் வில்லையும், விழிகள் வேலையும், காது வள்ளை
இலையையும், முக்கு எள்ளுப் பூவையும், இதழ்கள் இலவம் பூவையும்,
பற்கள் முல்லை மலரையும், முகம் முழு நிலவையும், சுழத்து
சங்கையும்தோள் இள மூங்கிலையும், முன்னங்கை வீணையையும்,
உள்ளங்கை தாமரை மலரையும் கைவிரல் கெளிற்று மீனையும்,
கைந்தகம் கிளியலசையும், கொங்கை குடத்தையும், முலைக்கண்
நீலமணியையும், வயிறு ஆலிலையையும், வயிற்றின் மயிரொழுங்கு
எறும்பு வரிசையையும், வயிற்று மடிப்பு அலையையும், இடை
உடுக்கையையும், சொப்புழ் நீர்ச்சுழியையும் அல்குல்பாம்பின்
படத்தையும், தொடை வாழையையும், முழங்கால் நண்டையும்,
கணைக்கால் வரால் மீனையும், புறங்கால் பந்தையும், கால்விரல்கள்
பவழத்தையும், கால் நகம் முத்தையும், பாதங்கள் மலர்த்
தாமரையையும் ஒக்கும்.

56

கைக்கிளை

இருசால்களும் நிலத்தில் பொருந்தும்; பூமாலை வாடும்.
வியர்வை அரும்பும், வாள்போலும் இரு கண்களும் இரு காதுகளிலும்
சென்று மீண்டுவந்து இமைக்கும். ஆகையால் இராகு கேதுகள்
என்னும் கோள்களையும், நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் என்னும்
ஐந்து பூதங்களையும் படைத்துக் காக்கின்ற அரங்கநாதரது முகில்கள்
தவழ்கின்ற சோலைமலையில் அழகிய வடிவத்தையுடைய இம் மகள்
மானாட மகளே!

57

ஊசல்

உரு மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தும், செத்தும்,
 ஊசலாடுவது அடியேன் ஒழியும்வண்ணம்,
 கரு மாயத்து என் நெஞ்சைப் பலகை ஆக்கி,
 கருணை எனும் பாசத்தைக் கயிறாப் பூட்டி,
 மரு மாலைத் துள்வு அசைய, ஆடர் ஊசல்!
 மணி மகரக் குழை அசைய, ஆடர் ஆசல்!
 திருமாது புவிமாதோடு, ஆடர் ஊசல்!
 திரு அரங்க ராசரே, ஆடர் ஊசல்!

58

ஊசல் வடம்போல், ஊர் சகடம்போல், ஒழியாமே,
 நாச உடம்போடு ஆவி சுழன்றே நலிவேனோ? -
 வாசவனும், போது-ஆசனனும், கூர் மழுவோனும்,
 நேசமுடன் தூழ் கோயில் அரங்கா! நெடியோனே!

59

கையுறை-தழை

நேசத்து அழைக்கும் மத யானை முன்பு
 நின்றோன் அரங்கம்
 பேசத் தழைக்கும் என் அன்பு
 அனையாய்! பெருங் கற்பகத்தின்
 வாசத் தழைக்கும் நறுந் தழை காண்,
 இது; மந்தத் தென்றல்
 வீசத் தழைக்கும் தழைபோல் கெடாது;
 விலை இல்லையே.

60

கையுறை-முத்தம்

'விலையானது இலை' என்று, நீ தந்த முத்தம்
 வேய் தந்த முத்து ஆகில், வெற்பா! வியப்பு; ஆல்-
 இலை ஆர் புனல் பள்ளி நாராயணன்பால்,
 'எந்தாய்! அரங்கா! இரங்காய்' எனப் போய்,
 தலையால் இரக்கும்; பணிப் பாய் சுமக்கும்;
 தன் தாளை அவர் தாமரைத் தாள் விளக்கும்
 அலை ஆறு துடும்; புராணங்கள் பாடும்;
 ஆடும், பொடிப் பூசி, ஆனந்தமாயே.

61

ஊசல்

உருவம் மாறிமாறி, பலவகைப்பட்ட பிறவிகளிலும், பிறந்தும்
 இறந்தும் ஊஞ்சல் போல் அலைவதனை அடியேன் நீங்கும்படி,
 மிக்க வஞ்சனையுடைய, என் நெஞ்சை, ஊசல் பலகையாகக்
 கொண்டு, நினைது அருள் என்னும் பற்றினை, ஊஞ்சல் சுயிறாக
 மாட்டி, மணம் உடைய திருத்துளசி மாலை அசையும்படி ஊசல்
 ஆடு வீராக! செம்மணியால் ஆகிய மகர குண்டலங்கள் அசைய
 ஊசல் ஆடுவீராக மலர்மகளும் நிலமகளும் அருகில் அமர்ந்துவக்க
 ஊசல் ஆடுவீராக!

58

இந்திரனும், தாமரைவாழ் பிரமனும் கூரிய மழுவேந்திய
 சிவனும், பக்தியுடனே சூழ்ந்து வழிபடுகின்ற திரு அரங்கம் கோயிலில்
 உள்ள நெடுமாலே! அடியேன் ஊஞ்சல் சுயிறு போலும், வண்டியின்
 உருளைபோலும் ஓய்வற்று அழியும் உடம்புடனே உயிர் அலையப்
 பெற்றே வருந்துவேனோ?

59

கையுறை-தழை

அன்பினால் ஆதிமூலமே என்று அழைத்த மதயானையின்
 முன்னே வந்து சாத்தருளிய எம்பெருமானது திரு அரங்கத்தைச்
 சொல்லும்போதும் மகிழ்கின்ற எனது அன்பை ஒத்திருப்பவனே!
 இத் தழை பெரிய கற்பக மரத்தின் மணமுடைய தழையினைவிட
 நறுமணம் மிக்க தழையாகும். இளந்தென்றல் காற்று வீசுவதால்
 பின்பு வாடிப் போகாது. அதுவே அன்றி, இத்தழைக்கு விலையும்
 அறுதி இல்லை. ஆதலால் இதனை ஏற்றுக் கொள்க.

60

கையுறை-முத்தம்

மலைநாடனே! இதற்கு விலை இல்லை என்று சொல்லி நீ
 கொடுத்த முத்து, மூங்கில் தந்த முத்தானால் அது வியப்பில்லை.
 ஆல இலையில், நிறைந்த ஊழி வெள்ளக்காலத்தில் பள்ளி
 கொண்டிருக்கிற திரு நாரணன் இடத்தில் போய்; என் தலைவினே,
 திரு அரங்கா! நீ இரங்கி அருள வேண்டும்; என்று வேண்டித்
 தலையினால் பிச்சை எடுக்கும் அத் திருமாலை பாயாகிய பாம்பைச்
 சுமக்கும் தன் தகப்பனாகிய பிரமன் அத்திருமாலின் திருவடித்
 தாமரையைத் திருமஞ்சனம் செய்ததால் உண்டான திருவடித் திரு
 நீரை அலைகின்ற கங்கையைத் தலைமேல் அணியும், புராணங்
 கலைப் பாடும் பெருமகிழ்ச்சியால் திருநீறு பூசி அணிந்து கொண்டு
 கூத்தாடும்.

61

தவம்

ஆனந்தமாய், 'அரங்கற்கே உயிர்கள்

அடிமை' என்னும்

ஞானந்தனால் ஐம் பொறி வாயில்

சாத்தி, நல் தாளப் பற்றி,

ஈனம் தரும் பற்றும் அற்று, என்றும்,

யான் எனது என்னும் அபி-

மானம் தவிர்ந்து இருப்பார்க்கு-இது

போல் இல்லை மா தவமே.

62

மா தவங்கள் என்று ஓது அவங்களின்

மருவு சீவன் என்றொருவன் நீ! பெரும்

பூதம் அல்லை, இந்திரியம் அல்லை, ஐம்

புலனும் அல்லை, நல் புந்தி அல்லை காண்;

சீதரன், பரந்தாமன், வாமனன்,

திரு அரங்கனுக்கு, அடிமை நீ; உனக்கு

ஏதும் இல்லை என்று அறி; அறிந்த பின்,

ஈதின் மா தவம் இல்லை எங்குமே.

63

தலைவி இரங்கல்

எம் காந்தள்-அங்கை நல்லீர்! என்

செய்கேன்? இரண்டு ஏந்திழையார்-

தம் காந்தன் என்று அறிந்தாலும்

நில்லாது தரைக்கும் நெய்க்கும்

அங்காந்த செம் பவளத்து எம்பிரான்,

அரங்கன், புயங்கள்

செங் காந்த மால் வரையோ?

இரும்போ, எந்தன் சிந்தனையே?

64

தவம்

திருஅரங்கநானுக்கே எல்லா உயிர்களும் அடிமை என்று அறிகின்ற மெய்யறிவாகிய சுதவினாலே, மெய் வாய் சுண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறி வாயில்லை அடைத்து, ஐம்புலன் வழியே செல்லாமல் மனத்தை அடக்கி வைத்து, திருமாலின் நல்ல திருவடிகளைப் புகலடைந்து, இழிவைத் தரும் ஆசைகளும் அற்று, யான் எனது என்னும் அகப்புறச் செருக்குகள் நீங்கப் பெற்று, எந்நாளும் பெருமகிழ்ச்சியாய் இருப்பவர்க்கு இங்ஙனம் இருத்தல் போல பெரியதவம் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

62

பெரியதவங்கள் என்று சொல்லும், வீண் தொழில்களில் பொருந்துகின்ற உயிராகிய ஒருத்தனே! நீ பெரிய ஐந்து பூதங்களும் அல்லாய்; ஐம்புலன்களும் அல்லை; ஐம்பொறிகளும் அல்லை, நல்லறிவும் அல்லை காண். வேறு என்னவென்றால் நீ திருமகளை மாப்பிலே ஏந்தியிருப்பவன்; பரமபதத்தை உடையவன்; மாவலியை அடக்கிய வாமனாவதாரம் செய்தவன், திரு அரங்கனுக்கு அடியவன்; உனக்கு யாதொரு உரிமையும் இல்லை என்று அறிந்தால், இது போன்ற மாதவம் எங்கு இல்லை.

63

தலைவி இரங்கல்

எமது தோழியராகிய காந்தள் மலர் போன்ற அழகிய கைகளை யுடைய நல்ல மகளிர்களே! அணிகலன்களைப் புனைந்த திருமகள், நிலமகள் என்னும் இரு பிராட்டிகளிடம் ஆசை கொண்ட கணவன் என்று அறிந்தாலும், என் மனம், பின்வாங்காது, பொறுத்திருக்காது, யான்என் செய்வேன்! உலகங்களை உண்ணுதற்கும் நெய்யைப் பருகு தற்கும் திறந்த சிவந்த பவழம் போன்ற திருவாயை உடைய எம்பெரு மானாகிய திருஅரங்கன் திருத்தோள்கள் அழகிய காந்தத்தால் ஆகிய பெரிய மலைகளோ? எனது மனம் இரும்போ!

64

களி

சிந்தையில் குடிக்கொண்டிருந்து,
 திருக்கு அறுத்து, அடிமைக்கொளும்
 திரு அரங்கப் பொருப்பு உயர்ந்த
 திருப் புயம் புகழ் களியரேம்,
 புந்தி மிக்கது வந்து புக்கது,
 போத; மாதாள் எழுவர்தம்
 பூசையே மக பூசை என்றது,
 புதுமை அன்று, இது - புத்தர்காள்!
 அந்தரத்து இமையோர் அருந்தும்
 மருந்தும் வெள்ளையது; அன்றியே
 அரிய சாதி கொளாத மானிடர்
 அகலிடத்தினில் இல்லையே;
 மந்திரத்தில் நிலாத தேவதை
 வானகத்தினில் இல்லையே;
 வடிவு இலாதவை அண்டகோளம்
 வளைந்த வைப்பு - அதில் இல்லையே.

65

'இல்லறம் எனத் துறவறம் எனச்
 சொல் அறம், பிற, துணை அன்று' என,
 பவக் கடலுள் துவக்கு அறுப்பான்,
 காவிரி இடைப் பூ விரி பொழில்
 சில மந்திகள் சினை தாவ,
 பல தெங்கின் பழக் குளை உதிர,
 அடர் கழுகின் மிட்டு ஓடிதர.
 தேமாங்கனி சிதறுபு விழ,
 முடப் பலவின் குடக் கனி உக,
 அரம்பைக் கனி வரம்பில் புக,
 வயல் மருங்கின் மலர்ப் பொய்கையுள்
 துயில் வலம்புரி துண்ணனரு உற,
 தாஅள் - தாமரைத் தவிசு உறைதரு
 துஉட்டு ஓதிமம் பேஎட்டுடன் எழ;
 மயிற் சேவல் மனம் களிப்ப;
 குயிற் பேடைக் குலம் ஒளிப்ப;
 மழை முகில் என முழவு அதிர்தரு
 திரு அரங்கப் பெரு நகருள்
 அரவணைமிசை அறிதுயில் அமர்ந்து,
 அருள்புரி
 திரு நாரணனைச் சேர்ந்தனம்-
 சரணாரவிந்தம் தஞ்சம் என்று இரந்தே.

66

களி

புத்தர்களே! நாங்கள் அன்பால் நினைப்பவர்கள் உள்ளத்தில்
 நீங்காது தங்கியிருந்து அவர்தம் குற்றங்களைப் போக்கி ஆட்கொள்ளு
 கிற திருஅரங்கர் மலைபோல உயர்ந்த திருத்தோள்களைப் புகழ்கிற
 சுட்குடியராவோம். மனம் மிக்க மகிழ்தற்குக் காரணமாகிய களிப்பு,
 மிகுதியாய் வந்து சேர்ந்தது, எழுவகைக் கன்னியரினையே பூசைதானே
 யாகத்தில் செய்யப்படும் பூசை என்ற இத்தன்மை புதியதானதன்று.
 விண்ணுலகத்தில் உள்ள தேவர்கள் பருகுகின்ற அமிழ்தும் வெள்ளை
 தான். அதுவும் அல்லாமல் அருமையான சாதிகளை உடைத்திராத
 மாந்தர்கள் பரந்த நிலவுலகத்தில் எங்கும் இல்லையே. மது
 மந்திரத்திற்கு வயப்படாத தெய்வம், தேவர் உலகிலும் இல்லையே.
 உருவம் அற்ற பொருள்கள் அண்ட கோளத்திற்கு உட்பட்ட இடத்தில்
 இல்லையே!

65

இல்லறம் என்றும் துறவறம் என்றும் இரு வகையாகச்
 சொல்லப்படுகின்ற அறமும், மறைப் பொருள் இன்பங்களும்
 துணையில்லை என்று எண்ணிப் பிறவிக் கூலினுள்ளே கூட்டுப்
 பட்டிருத்தலை நீக்குதல் பொருட்டுக் காவிரி ஆற்றின் இடையில்,
 மலர்கள் பூக்கின்ற சோலைகளில் சில பெண் குரங்குகள், மரக்
 கிளைகளில் தாவிப்பாய, அதனால் பல தென்னை மரங்களில்
 முதிர்ந்த காய்களின் குலைகள் உதிரவும், நெருங்கிய பாக்கு மரங்
 களின் சுழுத்து ஓடியவும், தேன் போன்ற இனிய மாம்பழங்கள்
 சிதறி விழவும், வளைந்த பலாமரங்களின் குடம் போன்ற பழங்கள்
 சிந்தவும், வாழைப் பழங்கள், வயல் வரப்புகளில் விழவும், செந்நெற்
 கழனிசுகளின் அருகில் உள்ள மலர்கள் நிறைந்த குளத்திலே உறங்கு
 கின்ற வலம்புரிச் சங்குகள் திடுக்கிட்டு அலறின. நாளத்தையுடைய
 தாமரையில் தங்குகின்ற கொண்டையை உடைய அன்னங்கள்
 தம்பேடைகளுடன் எழுந்தன. பெண் - ஆண் மயில்களும் மனம்
 மகிழ்ந்து கூத்தாட ஆண் - பெண் குழில்கள் மனம் வருந்தி மறைந்தன.
 மழை பொழிகின்ற முகில்கள் போல் முழவு ஒலிக்கின்ற திரு
 அரங்கநகரில் பாம்பணையில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திரு
 நாராயணன் திருவடித் தாமரைகளே அடைக்கலம் என்று சொல்லித்
 தொழுது வணங்கி யாம் அடைந்தோம்.

66

இரவியை, இரவின் மதியினை, மதியுள்
இறையினை, இறையும் எண் அரிய
கரவனை, கரவு இல் முனிவனை, முனிவர்
கருத்தனை, கருத்-தனைத் துடைத்து ஆள்
பரமனை, பரமபதத்தனை, பதத்துள்
பாரனை, பார நத்து ஊதும்,
அரவனை, அரவின் அரங்கனை, அரங்கத்து
அடிகளை-அடிகள் சேவியுமே.

67

தலைவி இரங்கல்

சேவிக்க வாழ்விக்கும் எம் கோன்
அரங்கன் திருக் கோயில் தூழ்
காவில் கலந்து, ஆசை தந்து,
ஏகினார் நெஞ்சு கல்நெஞ்சமோ?
வாவிப்புறத்து அன்னமே! இன்னம்
ஏதோ வரக் கண்டிலேன்;
பாவிக்கு அநேகம் தனிக் காலம்
இந்தப் பனிக்காலமே.

68

குறும்

காலம் உணர்ந்த குறத்தி நான்
கருதியது ஒன்று; அது சொல்லுவேன்;
பாலகன் உச்சியில் எண்ணெய் வார்;
பழகியது ஓர் கலை கொண்டு வா;
கோல மலர்க் குழல் மங்கை! நின்
கொங்கை முகக் குறி நன்று காண்;
ஞாலம் உவந்திட, நாளையே,
நண்ணுவை, நம்பெருமானையே.

69

மேக விடு தாது

பெரு மாலை யார்க்கு உரைப்பேன்,
உமக்கே விண்டு பேசின் அல்லால்?
கரு மாலையாய் எழும் காரக் குலங்கள்!
தொண்டர் காற் பொடிதன்
திருமாலை கொண்ட திருமால்
அரங்கர்தம் தெய்வத் துழாய்
மரு மாலை வாங்கி வம்மின்,
அந்த மாலை வரும் முன்னமே.

70

செங்கதிரை, இரவில் பொலிகின்ற நிலவினை, அறிவில்
உறைகின்ற தலைவனை, சிறிதும் நினைத்தற்கும் அரிய மாயைகள்
உடையவனை கள்ளம்கூடம் அற்ற முனிவனை, முனிவர் உள்ளத்
தில் முனைப்பாய் உறைபவனைத் தன்னை அடைந்தவர் பிறப்பை
அறுக்கும் பெருமானைப் பரமபதத்தை உடையவனை, திருவடி
யினின்றும் உலகை உண்டாக்கியவனை, பாஞ்ச சன்னியத்தை ஊது
கின்ற ஓசையுடையவனை, பாம்பணையினை, திருஅரங்கத்தில் எழுந்
தருளி இருக்கின்ற மேலான பரம்பொருளின் திருவடிகளைத் தொழுங்கள்.

67

தலைவி இரங்கல்

தடாசங்களில் உலவும் அன்னமே! தன்னை வணங்க
அவர்களை வாழ்விக்கும் எம் தலைவன் - அரங்கன் அழகிய
கோயிலைச் சூழ்ந்த கோலையில் கூடியிருந்து ஆசைகாட்டிச் சென்ற
வர் மனம் கல் நெஞ்சமோ? இன்னமும் குளிர் பனிக்காலத்துக்குப்
பின் என்ன சாரணத்தாலோ மீண்டும் வரக்கண்டேன் இல்லை.
திவினையாட்கு இப் பனிக்காலம் தனியே இருக்கும் நெடுஞ்சாலம் ஆயிற்றே

68

குறும்

நான் முக்காலத்தின் செய்திகளையும் அறிந்து நன்கு குறி
சொல்லவந்த முன்காணி குறவர் மகள். நீ மனத்தில் யாதொன்று
நினைத்தாயோ அதனை நான் நன்கு சொல்லுவேன். என் சிறு
குழந்தையின் தலையில் எண்ணெய் வாரு; பழையதொரு துணி
யைக் கொண்டுநெந்து எனக்குக் கொடு. அழகிய மலர் போன்ற
கைகளையுடைய பெண் அணங்கே! உன்னுடைய முலைக்கண்களின்
குறியானது நன்றாய் இருக்கிறது; ஆகையால் உலக முழுவதும்
மகிழ்ந்திடுவார்களே! நம்பெருமானைச் சேர்வாய் குறத்தி சொல் பொய்க்காது

69

மேக விடு தாது

சரியதொரு வரிசையாய் வானில் எழுகின்ற முகில்களின்
கூட்டங்களே! எனது பெரிய காதல் மயக்கத்தை உங்களுக்கே
விரித்துச் சொன்னால் அல்லாமல், வேறு யாவர்க்கு எடுத்துச்
சொல்லுவேன்? நீங்கள் போய் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்
அருளிச் செய்த 'திருமாலை' என்கிற பாமாலையைக் கொண்டருளிய
திருமாலாகிய திரு அரங்கரது தூய தேனின் றுமணம் பொருந்திய
திருத்துழாய் மாலையை. மாலைப் பொழுது வருமுன்னர் பெற்றுக்
கொண்டு வாருங்கள்.

70

முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவு இல்லை;
இன்னம் பிறப்பிக்க எண்ணாதே-தென் அரங்கம்
மேவிக் கிடந்தானே!-வீற்றிருக்கும் நின் பதத்து என்
ஆவிக்கு இடம்தான் அருள்.

71

தலைவி இரங்கல்-மடக்கு

அரும் புன்னாகத் தடங் காவே!
அவா என் ஆகத்து அடங்காவே;
அம்போருக்ககண் பொரும் தேனே!
அழு நீர் உகக் கண் பொருந்தேனே;
பரம்பும் கடல் ஊர் நாவாயே!

பாவிக்கு, அடல், ஊர் நா வாயே;
பார்மீது உயர மறி அலையே!

படும் என் துயரம் அறியலையே;
கருங் கண் கயலே! மா சுறவே!

கரைவேற்கு அயலே, மாசு உறவே;
கண்டல் போது உகு வாலுகமே!
கங்குல்போது குவால் உகமே;
குரும்பை தழைக்கும் கரும் பனையே!

குயில் வந்து அழைக்கும் கரும்பனையே;
குருகீர்! நந்து அமர் அம் கரையே!

கொணரீர், நம்தம் அரங்கரையே.

72

சுரை பொருது ஒழுகும், காவிரி ஆறே;
ஆற்றிடைக் கிடப்பது ஓர் ஐந்தலை அரவே;
அரவம் சுமப்பது ஓர் அஞ்சன மலையே;
அம்மலை பூத்தது ஓர் அரவிந்த வனமே;
அரவிந்த மலர்தொறும் அதிசயம் உளவே--
கடல் விளிம்பு உடுத்த கண்ககல் ஞாலம்
உடன்முழுது அளந்தது, ஒரு தாமரையே;
வகிர் இளம் பிறையான் வார்சடை தேங்கப்
பகிரதி கான்றது, ஓர் பங்கேருகமே;
யாவையும் யாரையும் படைக்க, நான்முகக்
கோவை ஈன்றது, ஓர் கோகன்கமே;
திருமகட்கு இனிய திருமனை ஆகி,
பரு மணி இமைப்பது, ஓர் பதும மலரே;
சடைத் தலை தாழ்த்துச் சங்கரன் இரப்ப,

அழகிய திருஅரங்கத்தில் அகம் உவந்து பள்ளி கொண்டு
அருள்பவனே! நான் முன் பிறந்த பிறவிசுருக்கோ ஓரளவு இல்லை.
ஆசையால் இனிபும் பிறவி எடுக்கும்படி எண்ணாமல் ஒப்பில்லாத சிறப்
போடு இருக்கிற உன் பரம பதத்தில் என் உயிர்க்கு இடத்தைத் தந்தருளாயாக

71

தலைவி இரங்கல்-மடக்கு

அரிய பெரிய புன்னை மரச் சோலையே! ஆசை என்
மனத்தில் அடங்குகிறதில்லை. தாமரை மலரில் பொருந்திய வண்டே!
அழகின்ற விழிநீர் ஒழுக, கண் உறங்குகின்றேன் இல்லை. பரந்த
கடலில் ஊர்கின்ற மரக்கலமே! பாவிக்கு அலர்தூற்றும் ஊராரின்
நாவும் வாயும் பசையாம். சுரைமேல் உயர்ந்து விழும் அலையே?
யான் படுகின்ற துன்பத்தை அறியலையே! பெரிய சுறாவே!
வருந்துகின்ற எனக்குக்குற்றமுள்ள உறவினரும் அயலாராவார். தாழை
மலர்கள் சிந்தும் மணற்குன்றே! இரவுப் பொழுது பல ஊழிக்
காலமாக நீளும்! குருமைகள் தழைக்கும் பனையே! குயில் வந்து
சுரும்புலில் சாமனை அழைக்கும். நானாகனே! சங்கு உலவும் அழகிய
கரையே! என் அரங்கநாதனை அழைத்து வாருங்கள்.

72

கரைசுனை மோதிப் பெருகுகின்ற காவிரி ஆறு ஒன்றுண்டு;
அவ் ஆற்றின் இடையே ஐந்து தலையுடைய பாம்பும் உண்டு. அப்
பாம்பு தாங்கும் கரிய மலையாக நம் பெருமான் உண்டு. அந்த
நீல மலையில் மலர்ந்த தாமரைக்காடு என அங்கங்கள் உண்டு.
அத் தாமரை மலர்கள் தோறும் ஒவ்வொரு வியப்புண்டு. அஃதாவது:
ஒரு தாமரை இடத்திருவடி; கடல் சூழ்ந்த பரந்த உலகு முழுமையும்
ஒரு சேர அளந்தது. மலர் போன்ற வலத்திருவடி, இளம்பிறை
அணிந்த சிவனின் செஞ்சடையில் தங்கிய சங்கையை வெளிக்
கொணர்ந்தது. ஒரு தாமரை மலர் எல்லா இயங்கு திணை, இயங்காத
திணை (உயிர்)கள் படைக்கும்படி நான்முகனைப் படைத்தது ஒரு
தாமரைப் பூவாகிய மார்பு பெரிய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாக
ஒளிமணிகள் பதித்த மதானியாகியது.

முடைத் தலை தவிர்த்தது, ஓர் முளரி மா மலரே;
ஆங்கு, மண்டோதரி அணிந்த மங்கல நாண்
வாங்க, வில் வாங்கிய வனசம் ஒன்றே;
விரிந்த புகழ் இலங்கை வேந்தற்கு, தென் திசை
புரிந்து, அருள் மலர்ந்தது ஓர் புண்டரீகமே;
மண் திணி ஞாலமும் வானமும் உட்பட,
அண்டம் உண்டு, உமிழ்ந்தது, ஓர் அம்போருகமே;
கடை சிவந்து அகன்று, கரு மணி விளங்கி,
இடை சில அரி பரந்து, இனியஆய், நெடியஆய்,
இன்பம் தழீஇய இரு பெருங் கமலம்
துன்பம் தழீஇய தொண்டனேனையும்
உவப்புடன் ஒரு கால் நோக்கி,
பவக் கடல் கடக்கும் பரிசு பண்ணினவே.

73

கார்காலம் கண்டு கூறுதல்

பண் கொண்ட வேய் ஊது செவ் வாய் அரங்கேசர்
பைம் பொன்னி நாட்டு
எண் கொண்ட பேராசை தந்தார் மறந்தார்கொல்--
இசை வண்டுகாள்?
விண் கொண்ட மலைமீது விண்மாரி பொழிகின்ற
விசை போல, என்
கண் கொண்ட முலைமீது கண்மாரி பொழிகின்ற
கார் காலமே!

74

கைக்கிளை ஐயம்

காரகமோ? நம் வட திருவேங்கடக்
கார் வரையோ?
நீரகமோ? நெடு வானகமோ?
துயில் நீடு பணிப்
பேர் அகமோ? தென் திரு அரங்கப்
பெருங் கோயில் என்னும்
ஊரகமோ?-இடம், தண் காவில்
நின்ற ஒருவருக்கே.

75

ஒரு தாமரையாக வலத்திருக்கை சிவபிரான் நெடுங்காலம்
சுடைத் தலையினால் வணங்கி யாசிப்ப, அவன் சையிருந்த பெரு
நாற்றமுடைய பிரம சுபாலத்தை ஒழித்தது. இடத்திருக்கைத் தாமரை,
இலங்கையில் வண்டார் சூழலி சிற்றிடியாள் மண்டோதரியின்
மங்கல நாணை இழக்கும்படி வில்லை வளைத்தது. திருமுக மண்
டலத் தாமரை, பெரிய இலங்கையை விபீடணனுக்குக்காகத்
தென்திசை நோக்கி அருளை வழங்கியது. ஒரு தாமரை மலர் போன்ற
திருப்பவளவாய் நிலவுலகும் வானுலகும் அடங்கும்படி ஊழிக்
காலத்தில் உட்கொண்டு, மீண்டும் ஊழிக்குப்பின் உமிழ்ந்தது; நுனி
சிவந்து அகன்று இடையே கரிய கண்மணி விளங்கப் பெற்றுச்
செவ்வரி படர்ந்து இனிய நெடிய இன்பம் நிறைந்தனவாய் இரு
பெரும் தாமரை விழிகள், துன்பம், நிறைந்த அடியவனாகிய
என்னையும் மகிழ்ச்சியுடனே ஒருமுறை கண்டு அருள் நோக்குடன்
கூத்தற்கரிய பிறவியாகிய நெடுங்கடலைக் கடக்கும்படி செய்தன.

73

கார்காலம் கண்டு கூறுதல்

திருப்புசூழ் இசைபாடுகின்ற வண்டுகளே! பண்ணாரந்த
ஏழிசைகளைக் கொண்ட வேய்க்குழலைக், கண்ணனாய் வந்து ஊதிய
சிவந்த வாயினையுடைய அரங்கநாதரது குளிர்ந்த காவிரி சூழ்ந்த
நாட்டில், நினைவு முழுதும் ஆட்கொண்ட ஆசையைத் தந்தவர்,
வாணை அளாவிய மலையின்மேல் விண் மழையைப் பொழிகின்ற
விரைவைப் போல எனது கண் பொருந்திய முலைகளான மலையின்
மீது கண்ணீர் மழையைப் பொழிகின்ற மழைக்காலமான
சார்சாலத்தை மறந்தாரோ? மறவாராயின் முன்னே வந்து என்
விழிமழையைத் தடுத்திருப்பாரே!

74

கைக்கிளை ஐயம்

குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலையில் நின்ற யான் கண்ட
தலைமகளுக்கு வாழ்த்தற்கு இடம், முகில் மண்டலமோ? நமது வட
எல்லையில் உள்ள திருவேங்கடம் என்னும் பெரிய திருமலையோ,
நெடுநீர்க் கடலோ? பெரிய பொன்னுலகமோ? துயர்தரும் பாம்புகள்
நிறைந்த நரகலோகமோ? அழகிய திருஅரங்கம் கோயில் என்னும்
ஊரோ?

75

ஒரு நயம் பேசுவன்;
திரு அரங்கேசர் தாள்
மருவமின்; நாசம் ஆம்,
கரும வன் பாசமே,

76

தலைவி இரங்கல்

பாசம்ஆம் அடியர்பால் நேசம்ஆம் அடிகளும்,
பைம் பொன் ஆர் ஆடையும் செம் பொன் மா மேனியும்,
ஆசைஆம் மலர் உள்ள வசம் ஆர் அகலமும்,
'அஞ்சல்' என்று அருள்செயும் கஞ்சமும், கருணையின்
தேச உலா வதனமும், மாசு இலா முறுவலும்,
சீரிதாய் எழுது கத்தூரி நாமமும்-எனக்கு
ஈசனார், திரு அரங்கேசனார்-திகிரியும்,
இலகு வெண் சங்குமே, உலகம் எங்கெங்குமே.

77

தலைவன் இடம் அணித்து என்றல்

எங்கனும் நிறைந்து உறையும் எம்பிரான்,
கொங்கு அணுகி வண்டு முரல், கோயில் தும்
உங்கள் வரை எங்கள் வரை ஒன்றியே,
மங்கை! உன் கொங்கைகளை மாணுமே.

78

நாரையை நோக்கித் தலைவி கூறல்

மான் ஆர் கேசன், மேலார், மால்ஆய், வாழ் கோயில்
தேன் ஆர் காவில் பூ ஆராயும் தேனே போல்,
நானா போகத்து, இன்பம் கண்டார், நான் வாடப்
போனார், வாராது ஏதோ? ஓதாய், போதாவே!

79

மதங்கு

போத எனக்கு எளிது ஆனார், போதவனுக்கு அரிது ஆனார்;
நாதர் அரங்கர் திருத் தாள் நாடி, அரங்கில் நடக்கின்,
ஓதும் மதங்கி நடத்தால் உள்ளம்-அது அங்கி அரக்கு ஆம்;
வேதம் அறைந்திட வல்லீர்! விரைய மறைந்துவிடே.

80

உலகத்திரே! ஒரு நல்மொழி சொல்வேன் கேளுங்கள் : திரு
அரங்கநாதர் திருவடிகளைச் சேருங்கள். அதன் பயன் என்னவென்
றால் தீவினைப் பற்றுகள் அழிந்துபோகும். வீடுபேறு கிட்டுமே. 76

தலைவி இரங்கல்

அனைத்துலகங்களிலும் அனைத்து இடமும், எனக்குத் தலை
வராகிய திருஅரங்கேசனாரின் தம் பக்கல் உடைய அடியார்களிட
த்துப் பற்றுடைய திருவடிகளும் பசும்பொன் மயமான பொன்னா
டையும் செவ்விய அழகிய பெரிய கரிய திருமேனியும், மிக்க சாதலை
யுடைய தாமரைப்பூவில் வாழ்கிற திருமகளுக்குத் தங்கும் இடமாகப்
பொருந்திய திருமார்பும், தன்னை அடைந்தாரை அஞ்சேல் என்று
சாக்கின்ற தாமரைக் கையும், அருளின் ஒளி விளங்குகிற திருமுக
மண்டலமும், மறுவற்ற புன்னகையும் சிறப்புடையதாய்ப்படி
கத்தூரியால் எழுதப்பட்ட திலகமும், திரு ஆழியும் விளங்குகின்ற
வெண்மை மிகுந்த வலம்புரிச் சங்குமே என்னை ஆனொண்டன.

77

தலைவன் இடம் அணித்து என்றல்

எங்கெங்கும் கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் தங்கி வாழ்கிற
நம்பெருமானது, வண்டுகள் தேனுக்காக நெருங்கி ஆரவார்க்கின்ற
திருஅரங்கத்தை சூழ்ந்த உங்களது மலையும், எங்களது மலையும்
நெருங்கியுள்ளன பெண்ணே! உன் இரு இளவள முலைகளைப்போல்
ஓத்திருக்கும்.

78

நாரையை நோக்கித் தலைவி கூறல்

பெருநாரையே! கங்கையைச் சடையில் உடைய சிவன்
முதலிய தேவர்கள், பேரன்பு கொண்டு, வந்து மகிழ்ந்து தங்குகின்ற
திருஅரங்கத்தில், தேன் நிறைந்த சோலையில், மலர்கள் தோறும்
ஆய்ந்து தேன் உண்ணும் வண்டுகள் போலப் பலவகை நலன்களை
நுகர்ந்தவர், நான் வாடப் பிரிந்து போன தலைவர் மீள் வாராமை
என்ன காரணம் சொல்லேன்?

79

மதங்கு

வேதம் ஓத வல்லவர்கள்! எனக்கு மிகவும் எளிமை
யானவரும், நான்முன்னுக்கு அருமையானவருமாகிய திருஅரங்கநாதர்
திருவடிகளை விரும்பி அங்குள்ள அவையில் செல்லும் இடத்துச்
சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் மதங்கியானவள் கூத்திட்டால் மனம்
நெருப்பில் இட்ட அரக்குப்போல உருகிப் போகும். ஆகையால்
விரைவாக மறைந்து செல்லுங்கள்.

80

பாண்

விடாது பூமடந்தைமார் விரும்ப, ஆயர் மாதர் தோள்
வியந்து, முன், நயந்தவர்க்கு, விற்கும் எங்கள் கொங்கைதான்
அடாத்து அன்று; பாண்! இன்னம் அங்ஙன் அன்றி, இங்ஙனம்-
அரங்கர் அன்பு கூர, இன்பமாகவல்ல அல்லவே-
எடாது இருக்கின், வாய் திறக்கும் எங்கள் ஐயன் உச்சிதோய்
எண்ணெய் பட்ட மெய்யும், மெய்யில் இட்ட உத்தரீயமும்,
படாமுகம் திறந்து அசைந்து மழலை வாயின் மணம் அறாப்
பசு நரம்பு புடை பரந்து பால் சுரந்த முலையுமே.

81

தலைமகள் இளமைக்குச் செவிலி இரங்கல்

முலை கொண்ட பால்மணம் வாய்
மாறிற்றில்லை; அம் மொய் குழலோ
அலைகொண்டது; இன்னம் என் கை
அணையே; அலை ஆழி வற்றச்
சிலை கொண்ட செங் கை அரங்கேசர்
தாள் கொண்ட தேசம் எல்லாம்
விலை கொண்ட வாள் விழியாம்
சென்றவாறு எங்ஙன், வெஞ் சுரமே?

82

தலைமகள் தலைமகளது இயல் கூறல்

வெஞ் சமம் கருதும் கஞ்சனும்; எருதும்,
வேழமும் பரியும் வீழ, முன் பொருதார்;
தஞ்சம் என்றவருக்கு அஞ்சல் என்று அருளும்
தாயில் அன்பு உடையார்; கோயிலின் புடை ஆர்
மஞ்சம், வண்டினமும், துஞ்சு தண்டலைவாய்,
வல்லி ஒன்று; அதிலே எல்லியும் திகழும்
கஞ்சம் உண்டு; அதிலே நஞ்சம் உண்டு; அதிலே
களளம் உண்டு; அது என் உள்ளம் உண்டதுவே.

83

தலைவி இரங்கல்

உண்டு உமிழ் வாசமுடன், தண்டலை மாருதம் வந்து,
உலவிய சாளரமும், குலவிய வாள்நிலவும்,
விண்டு அலர் பூஅணையும், மென் பணிநீர், புழுக்கும்,
மேனிலமும், முதிரா வேனிலும் ஆகியவால்!
அண்டர் தொழும் பெருமாள், அம்புய மின் பெருமாள்,
அரு மறையின் பெருமாள், அழகிய நம்பெருமாள்--
புண்டரிகம் கமழும் தண் துறை ஓதிமமே!
புனைகள் சிந்து அலரே!--இன்னமும் வந்திலரே!

84

பாணனே! மலர்மகளும் நிலமகளும் சிறிதும் பிரியாமல்
விரும்பிக் கூடியிருக்கவும், அவர்களைவிட்டு, இடைப்பெண்
நப்பின்னையின் தோள்களைக் கண்ணனாகி வியந்து, விரும்பிக்
கூடிய தலைவர்க்கு, விலைக்கு விற்கின்ற எங்களின் முலைகள்
தகாததல்ல. இன்னமும் அவ்வாறு இல்லாமல், எடுத்துப்
பால்கொடாதிருந்தால் வாய்திறந்து அழுகி எங்கள் குழந்தையின்
உச்சியில் பொருந்திய எண்ணெய் பட்ட உடம்பில் இட்ட
முத்துமாலையும் பொன்னாடையும் குழந்தையால் மேலாடை திறந்து
அசைந்து மழலைச் சொல்லுடைய அக் குழந்தை வாயின் மணம்
நீங்கப் பெறாமல் பச்சை நரம்புகள் தெரிய முலைகளும் அரங்கர்
அன்பு மிகும்படி இன்பமற்றுப் போகும்.

81

இச் சிறுமகளுக்கு இன்னமும் தாம்புலையில் கொண்ட
பாலின் மணம் வாயிலிருந்து நீங்கவில்லை. அழகுமிக்க நெருங்கிய
கூந்தலோ அலைந்துகொண்டே இருக்கிறது. மயிர்முடி ஒன்றாகக்
கூடவில்லை. என் கையே படுக்கையாய் இருக்கிறது. இங்ஙனம்
இருக்கவும், அலை கூடல் வற்றும்படித் தீக் கணைகளை விட
கோதண்டத்தை எடுத்த, சிவந்த திருக்கையையுடைய அரங்கநாதர்,
திருவடியால் அளந்து கொண்ட உலகம் முழுவதையும் தனக்கு
விலையாகப் பெற்ற, வாள் போன்ற கூரிய கண்களையுடைய இவன்
கொடிய பாலை வழியில் தலைவனிடம் நோக்கிப் போனவகை
எவ்வாறோ?

82

கொடிய போரை விரும்பும் கம்சனும், எருதுருவம் கொண்ட
அரக்கனும், குலவியாபீட யானையும், குதிரை வடிவில் வந்த கேசியும்
இறந்து விழும்படி--கண்ணனாகிக் குழந்தைப் பருவத்தில் போர்
செய்தவரும், அடைக்கலம் என்று வந்தவர்க்கு அஞ்சற்க என்று
சொல்லிக் காக்கின்ற தாயினும் மிக்க தயையுடைய நம் பெருமானது
பெரிய கோயிலின் பக்கம் பொருந்திய முகிலும் வண்டுக்
கூட்டங்களும் தங்கும் சோலையில் கொடி போன்ற மகள் ஒருத்தி
உண்டு. அவட்குத் தாமரை மலர் போன்ற முகம் உண்டு. அதில்
நஞ்சுமிழும் கண்கள் உண்டு. அதில் கள்ளம் உண்டு. அது என்
மனத்தை கொள்ளை கொண்டு போனதுண்டே!

83

தாமரை மணம் வீசுகின்ற குளிர்ந்த குளத்திலே உள்ள
அன்னமே! புண்ணைகள் சொரிகின்ற பூவே! உண்டு வெளி வீசுகின்ற
மணத்தோடு, பூஞ்சோலையில் உள்ள இளங்காற்று வந்து உலவுகின்ற
பலகணிகளும், விளங்குகின்ற நிலாவின் ஒளியும் விரிந்து மலர்கின்ற
மலர்ப்படுக்கையும், குளிர்ந்த பணிநீரும், சுத்தாரியும், இருவகை
வேனிற் சாலத்துள் இளவேனிற் சாலமும் ஆயின. இன்னமும்,
தேவர்கள் வணங்கும் பெருமாள், தாமரைமணாளன், வேதங்களால்
அறிதற்கு அரியவன், இனியவன், பெருமையன் நம் அழகிய
மணவாளன் வரவில்லையே!

84

தலைவி வாடைக்கு வருந்தி உரைத்தல்

இன் இசை வேயினர் மன்னிய கோயிலை எய்தார்போல்,
பொன் நினைவால் அவர் போன இடத்தினில் போகாதோ--
மின்னிய முகில் துளி என்று என் மேல்எலாம்
வன்னியின் பொறிகளை வழங்கும் வாதையே?

85

கால மயக்கு

‘வாடைஆய், இரு பனியும்ஆய், வேனில்ஆய்.

வந்தது காள்’ என்றே
பேடை மா மயிற் சாயலாய்! அன்பர்மேல்

பிழை கருதிடல்--செம் பொன்
ஆடை நாயகன், திருமகள் நாயகன்,

அரங்க நாயகன் ஏறும்
ஓடை மா இது; மதம் இது; பிளிறிய

ஓலி இது; மழை அன்றே.

86

தழை

மழை போல், மரகதம் போல், எம்பிரான்

வளர் கோயில் அன்னீர்!

பிழைபோம் இவர்க்கு இதை யார் உரைப்பார்?

இவர் பின்வந்து எய்த

தழை போய் உறைத்த வருத்தும்

பொறாமைகொல்--சங்கரன்பால்

உழை போய் ஓதுங்க, முயல் போய்

மதிபுக்கு ஒளித்ததுவே?

87

கார் காலம்

ஓளிக்கும் இரு சுடர்க் கவளம் விழுங்கும் பேழ்வாய்,
உரும் முழக்கத்து, இந்திரவில் ஓடை நெற்றி,
துளிக்கும் மழைமதக் கொண்முகக் களிற்றை மின்னல்

தோட்டி மாருதப் பாகர் துரக்கும் காலம்;

அளிக்குலங்கள் இசைபாட, களித்த மஞ்ஞை

ஆடுபொழில் திரு அரங்கர் அணையாக் காலம்;

விளிக்கும்அலைக் கருங்கடலும் ஓறுக்கும் காலம்;

வினையேற்கு விழிதுயிலை மேவாக் காலம்.

88

தலைவி வாடைக்கு வருந்தி உரைத்தல்

மின்னுகின்ற வானிலிருந்து மழைத்துளி என்று பெயர் வைத்து
என் மேனி முழுவதும் நெருப்புப் பொறிகளை வீசும் வாடைக்
காற்றானது, இனிய இசையினைக் கொண்ட வேயங்குழலையுடைய
நம்பெருமான் எழுந்துள்ள திரு அரங்கத்தை அடையாதவர்
போலப் பொருள்தேடும் நினைவால் அத் தலைவர் போன இடம்
அறிந்து போகாதோ?

85

கால மயக்கு

அழகிய மயில் போன்ற சாயலை உடையவளே! கூதிர்
காலமான வாடை கூழிந்து, முன்பனி பின்பனி என்னும் இரு
பனிக்காலங்களும் கூழிந்து, இளவேனில் முதுவேனில் காலங்களும்
கூழிந்து, மழைக்காலமும் வந்தது என்று எண்ணியே அன்பினை
யுடைய தலைவரீது குற்றம் நினையாதே! இது செம்மையான
பொன்னால் ஆகிய ஆடையுடைய தலைவன், திருமகளின் கேள்வன்,
அரங்கநாதன் ஏறி நடத்துகிற அழகிய முகபடத்தையுடைய யானை
அவ்யானையின் மத நீர்ப்பெருக்கு இது. அவ் யானையின் வீரிகின்ற
பேரொலி இது. ஆகையால் இது மழைபொழியும் கார்சாலம் அன்று.

86

தழை

கருத்த முகில்போலும், நீல ஒளிமணிபோலும் நம்பெருமான்
திருக்கண் மலர்ந்தருளுகின்ற திருஅரங்கத்தை ஒத்திருப்பவர்களே!
என்னிடம் தவறு செய்துவிட்டுப் போன இத் தலைவருக்கு இவ்
வரலாற்றை எவளே சொல்லுபவர்? எவரும் இல்லை. அவ் வரலாறு
என்னவென்றால், இவர் என்னை விரும்பித் தொடர்ந்து வந்து
தந்த தழையானது கண்டு சென்றுபட்ட வருத்தத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமையினால், சிவனிடத்தில் மானானது சென்று ஒளிக்க,
முயலானது போய் வெண்ணிலவில் சேர்ந்து மறைந்திட்டது.

87

கார் காலம்

விளங்குகிற இரு கதிரையும் மதியையும் கவளங்களாக
விழுங்குகின்ற பிளவற்ற வாயையும், இடி முழக்கத்தையும், இந்திர
வில்லாகிய முகபடத்தை அணிந்த நெற்றியையும், பெய்கிற மழை
யாகிய மதநீரையும் உடைய முகில், யானையை மின்னலாகிய
அங்குசத்தால், காற்றாகிய பாசர்கள் செலுத்துகின்ற காலம்;
வண்டுகளின் கூட்டமும் மகிழ்ந்தாடும் மயில் கூட்டங்களும்
முறையே பாடலும் ஆடலும் நிகழ்த்தும் சோலையுடைய திருஅரங்கர்
வந்து சேராத காலம்! அதனால் ஆரவாரம் செய்கின்ற கரிய
அலைகடலும் நோய் செய்கிற காலம்! தீவினையுடை எனக்குக்
கண்கள் உறக்கம் வராத காலமாக்கதே!

88

இளவேனிற் காலம்

மேவலர் வாழ் தென் இலங்கை மலங்க, ஒரு
கால், இரு கால் வில் குனித்து எய்
ஏவலர் வாழ் திரு அரங்கத்து எமை இருத்திப்
போனவர் நாட்டு இல்லை போலும்--
கோவலர் வாய்க் குழல்--ஓசைக்கு ஆநிரைகள்
செவி ஏற்கும் குறும் புன் மாலை;
பூ அலரின் மணம் பரப்பி இளவேனில்
வர, வந்த பொதியத் தென்றல்!

89

தோழி இரங்கல்

தென்றலை, குங்குமச் சேற்றை,
பொறாள், சிறியாள்; பெரிய
துன்று அலைக்கும் துடிக்கும் என்
செய்வாள்?--துயரால் அழைத்த
வன் தலைக் குஞ்சரம் காத்தாய்!
இலங்கை மலங்க வளைத்து,
அன்று அலைக்கும் சரத்தாய்! அரங்கா!
அண்டர் ஆதிபனே!

90

தலைவி கூற்று

அண்டர் போற்றும் திரு அரங்கேசனார்
அணி அரங்கத் திரு முற்றம் எய்தினால்,
பண்டு போன வளை, ஆழி, வாங்குவேன்;
பாலியாது பராமுகம் பண்ணினால்,
'தண்டும் வாளும் சிலையும் இருக்கவே,
சங்கும் ஆழியும் தாரும்' என்பேன்; 'அவை
தொண்டருக்கு ஒற்றிவைத்தோம்' என்று ஒதினால்,
துளவ மாலையைத் தொட்டுப் பறிப்பனே!

91

தொட்டு உண்ட தயிர் வெண்ணெய்க்கு, அன்று,
ஆய்ச்சி உரலோடு துழந்து கட்ட,
கட்டுண்டு, கழல விரகு அறியாமல் இருந்து,
அழுத கள்வன் யாரே?
'கட்டுண்டான் அரங்கன்' எனக் கட்டுரைப்பார்
ஆனாலும், கங்கை தூடி
மட்டு உண்ட கொன்றையான், மலர் மேலான்,
அறிவு அரிய வடிவன் அன்றே.

92

இளவேனிற் காலம்

இளவேனிற்சாலம் வர அப்பொழுது இடையர்கள் வாயினால்
ஊதுகின்ற வேயங்குழல் இன்னிசைக்குப் பசுக் கூட்டங்கள், சாது,
சொடுத்துக் கேட்கின்ற குறுகிய புல்லிய மாலைப் பொழுதில், மலர்ந்த
பூக்களின் மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு வந்த பொதிய மலைத்
தென்றல் சாற்று, அரக்கர்களாகிய பசைவர்கள் வாழ்கின்ற தென்
திசையில் உள்ள இலங்கைத் தீவில் மனமும் வாழ்வும் கலங்கும்படி
ஒருமுறை சோதண்டத்தின் இரண்டு முனைகளையும் வளைத்து எய்த
அம்பில் வல்ல நம்பெருமான் வாழ்கின்ற திருஅரங்கத்தில் எண்ணத் தனியே
விட்டுப் பிரிந்து போனவர்தாம் சென்ற நாட்டிலே இல்லைபோலும்.

88

தோழி இரங்கல்

துயருற்றதால் கூப்பிட்ட வலிய தலையை உடைய கசேந்திர
அழ்வாணைப் பாதுசாத்தவனே! இலங்கை கலங்கும்படி வில்லை
வளைத்து அந்நாளில் அலையச் செய்த அம்புகலை உடையவனே!
அரங்கனே! தேவர் தலைவனே! என் சிறு மகள் தென்றலையும்
குங்குமப் பூஞ்சந்தனத்தையும் பொறுக்க மாட்டாள். நீண்டயர்ந்த
அலைகளுக்கும் வருந்துவாள், செய்வது அறியாது தியங்குகிறாளே!

90

தலைவி கூற்று

தேவர்கள் எல்லாம் வணங்கி வழிபடுகின்ற திரு அரங்கநாதரது
அழகிய அம்பலமாகிய திருமுன்றிலை யான் அடைந்தால், முன்னே
கவர்ந்து கொண்டபோன சங்கு வலையலையும், மோதிரத்தையும்
மீளவும் பெற்றுக் கொள்வேன். அவர் கொடுக்காமல் அலட்சியம்
செய்தால் இழந்தவற்றுக்கு ஈடாகக் கதையும், வாளும் வில்லும்
இருக்கவே, சங்கையும் சக்கரத்தையும் கொடும் என்று கூறுவேன்.
அவற்றை அடியார்களுக்கு ஈடாகத் திரு இலச்சினையிட்டு வைத்து
விட்டோம் என்று கூறினால், திருத்துளசிமாலையை அவர் திருமேனி
தீண்டிப் பிடுங்கிக் கொள்வேன்.

91

எடுத்துப் புசித்த தயிர்க்கும் வெண்ணெய்க்குமாக கண்ண
னாய்ப் பிறந்த அந் நாளில் யசோதை உரலோடு சுயிற்றால் படித்துக்
கட்டிவிடக்; கட்டிவிழ்த்து விலகிப் போகும் தந்திரத்தை அறியாது
அங்கேயே அழுதுகொண்டிருந்த கள்ளத்தனம் உடையவன் யார்? நம்
பெருமான் அன்றோ? அரங்கன் கட்டுப்பட்டான் என்று, உறுதிப் ப
இழித்துச் சொல்லினாலும், அவன், சங்கையைச் சுமந்து தேன் மணமிக்க
சொன்னைப் பூ மாலை சூடிய சிவனும், தாமரைப் பூவில் தங்குகின்ற
பரமனும் அறிதற்கரிய திரு வடிவம் பெற்றவன் பெருமான் அன்றோ!

92

வடியாத பவக் கடலும் வடிந்து, மூல

மாயை கடந்து, அப்பால் போய், வைகுந்தம் சேர்ந்து,
அடியார்கள் குழாம் கூடி, உனது அடிக்கீழ்

அடிமைசெயும் அக் காலம் எக்காலம்தான்?--
கொடி ஆடு மணி மாட அயோத்தி முதூர்

குடி துறந்து, திரு அரங்கம் கோயில் கொண்ட
நெடியோனே! அடியேன் நான் முயற்சி இன்றி,
நின் அருளே பார்த்திருப்பன் நீசனேனே.

93

நீசச் சமணர்க்கும், துனிய

வாதர்க்கும், நீதி அற்ற
பூசற் பவத்தர்க்கும், சைவர்க்கும்,

யார்க்கும் புகலுகின்றேன்--
நாசப் படா உயிர் எல்லாம் முதல்

தந்த நாதன் கண்டீர்,
ஆசு அற்ற சீர் அரங்கத்து, ஆதி
மூலத்து, அரும் பொருளே.

94

அரும் புண்டரீகத்து அடி இணைக்கே நெஞ்சு
இரும்பு உண்ட நீர் ஆவது என்றோ--விரும்பி
அறம் திருந்தும் கோயில் அரங்கா! உனை நான்
மறந்திருந்தும் மேல் பிறவாமல்?

95

பிறவி எனும் கடல் அழுந்தி,

பிணி பசியோடு, இந்திரியச்
சுறவம் நுங்க, கொடு வினையின்

சுழல் அகப்பட்டு, உழல்வேனோ?--
அறம் உடையாய்! என் அப்பா! அரங்கா!

என் ஆர் உயிருக்கு
உறவு உடையாய்!--அடியேனை உயக்
கொள்வது ஒரு நாளே?

96

சொடிகள் அசைகின்ற அழகிய மாளிகைகளையுடைய
அயோத்தி என்கிற பழைய நகரத்தில் தங்குதலைவிட்டுத் திரு
அரங்கப் பெரியகோயிலை இருப்பிடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளி
இருக்கின்ற நெடுமாலே! வற்றிப் போகாத பிறவிப் பெருங்கடலும்
வற்றச் செய்து, மூல மாயைத் தாண்டி, அதற்கு அப்பாலும் கடந்து
திருவைகுண்டம் அடைந்து, தொண்டர்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து
உன்னுடைய திருவடியின் கீழ் தொண்டு செய்யும் காலம் எக்
காலமோ? உனதன் அடியவனும், இழிந்தவனுமாகிய நான் முயற்சி
இல்லாமல் உனது திருவருளையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்
கிறேன்.

93

கீழ்மையான சமணர்களுக்கும் நாத்திகர்களுக்கும், முறையற்று
தருக்கமிடும் பவத்தர்களுக்கும், சைவர்களுக்கும் மற்றைப் புறச்
சமயத்தவர் யாவருக்கும் சொல்லுகிறேன். அழிவற்ற உயிர்களை
எல்லாம் முதலில் படைத்த தலைவன் குற்றம் இல்லாத திரு
அரங்கத்துள்ள ஆதிமூலமாகிய அறிதற்கரிய மெய்ப்பொருளே
என்பதை அறியுங்கள்.

94

எல்லா அறங்களையும் திருத்தமாகச் செய்யப்படுகின்ற திரு
அரங்கப் பெரிய கோயிலில் மகிழ்ந்து எழுந்தருளி இருப்பவனே!
உன்னை நான் மறந்திருப்பினும் இனி பிறவி எடாதபடி அரிய
உன் தாமரைத் திருவடிகளுக்கு எனது மனம் காய்ச்சிய இரும்பு
உட்கொண்ட நீர்போல மீண்டும் வராமல் ஒன்றுவது எந்நாளோ?

95

எல்லா அறங்களையும் உடையவனே! என் தந்தையே!
அரங்கா! என் அருமையான உயிர்க்கு உறவினனே! பிறவிப்
பெருங்கடலில் மூழ்கி நேய், பசி, ஐம்பொறி என்னும் சுறாமீன்
விழுங்கும்படி கொடிய தீவினை நீர்ச்சுழியில் சிக்கிக் கொண்டு,
உழல்வேனோ? அடியேனை உயிர் வாழும்படி ஆட்கொள்ளும்
ஒருநாளும் வருமோ?

96

ஒருபொருள் அல்லேன், இருவினை உடையேன்.

உனது தொண்டு எனும் துறை குளித்து, உன்
பெருகு தண்ணளியின் பாசம் தொட்டு இழிந்து,

பெரியதுவர் முத்தியான் பெற்றேன்--
திருவும், மா மணியும், சங்கமும், ஏந்தி;

செய்யதாமரை பல பூத்து;
கருநிறம் உடைத்தாய்; நதி பொரு தரங்கம்

கலந்தது ஓர் கருணை வாரிதியே!

97

வாரி அரங்கம் வரு திருப்பாவைக்கும், மண்மகட்கும்,
சீரியர் அம் கண் வளர் திருக் கோலமும், தென் திருக் கா-
வேரி அரங்க விமானமும், கோயிலும், மேவித் தொழார்
பூரியர்; அங்கு அவர் கண் இரண்டாவன புண் இரண்டே.

98

புண் ஆர் உடற் பிறவி போதும் எனக்கும்; உனக்கும்
எண்ணாது இருந்தது இனிப் போதும்--கண்ணா!
குழற் காளாய்! தென் அரங்கக் கோயிலாய்! -- நின் பொற்
கழற்கு ஆளாய் நின்றேனைக் கா.

99

காவிரிவாய்ப் பாம்பு-அணைமேல், கரு முகில் போல்,

கண்வளரும் கருணை வள்ளல்,
பூவிரியும் துழாய் அரங்கர், பொன்-அடியே

தஞ்சம் எனப் பொருந்தி வாழ்வார்,
யாவரினும் இழி குலத்தோர் ஆனாலும்,

அவர் கண்டார் இமையா நாட்டத்
தேவரினும், முனிவரினும், சிவன் அயன் என்று

இருவரினும், சீரியோரே.

100

திரு அரங்கக் கலம்பகம் முற்றும்

நிதிகளையும் அழகிய மணிகள் அழுந்திய மதாணியையும்
வலம்புரிச் சங்கையும் ஏந்திச் சிவந்த தாமரை மலர்கள் போன்ற
அங்களைப் பெற்றுக் கறுத்த நிறம் உடையதாய் அலைமோதுகின்ற
அறுகள் கலக்கப்பெற்றதாகிய ஒப்பற்ற அருட்கடலே! ஒரு சிறு
செல்வம் இல்லாதவனும் இரு வினைகளை உடையவனும், மிக்க
முயற்சி உடையோனும் ஆகிய நான், உனது ஊழியம் என்னும்
இறங்கும் இடத்தில் மூழ்கி உனது மிக்க குளிர்ந்த திருஅருளாகிய
கயிற்றைத் தொட்டுப் பிடித்து இறங்கிப் பெரியதொரு வீடு பேறாம்
முத்தைப் பெற்றேன்.

97

திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய திருமகளுக்கும், கடல் சூழ்ந்த
நிலமகளுக்கும் சிறந்த கணவராகிய நம்பெருமான் அழகாக அறிதூயில்
சொல்கிற திருக்கோலத்தையும் அழகிய சாவேரித் திட்டில் உள்ள
திருஅரங்கத்தையும், பெரிய சோவிலையும் விரும்பி வணங்காதவர்,
கீழ்மக்கள் ஆவார். அவர்களின் இரு கண்களும் கண்கள் அல்ல,
புண்களே!

கண்ணனே! வேயங்குழலை ஏந்திய காளை போன்றவனே!
தென் திருஅரங்கக் கோயிலையுடையவனே! இனி எனக்குப்
பிறவிப்புண்ணுடல் போதும், உனக்கும் என்னை நினையாமல்
இருந்ததுபோதும். இனியாகிலும் உன்றன் அழகிய திருவடிகளுக்கு
அடிமையாய் நின்ற என்னைக் காத்தருள்க.

98

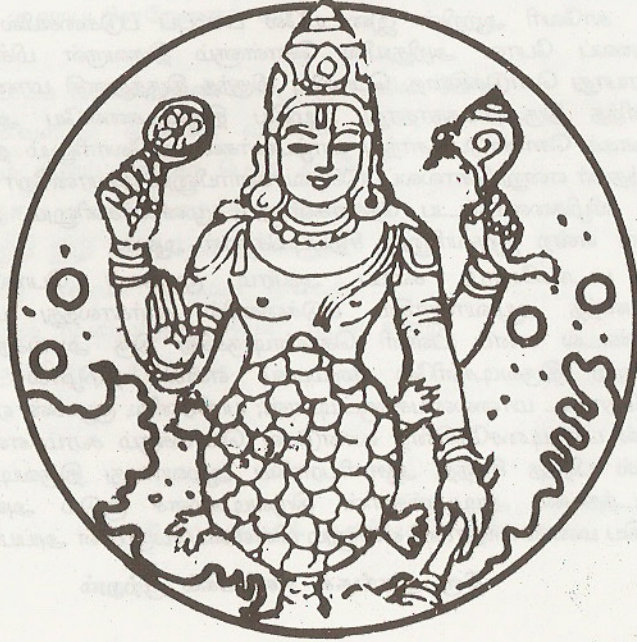
சாவேரி ஆற்றின் இடையிலே பாம்புப் படுக்கையில் கரிய
முகிலைப் போல அறிதூயில் கொள்ளும் திருவருள் மிக்குள்ளா
வரையாது கொடுக்கின்ற, பொலிவு மிகுந்த திருத்தூசி மாலையை
அணிந்த திருஅரங்கநாதரது அழகிய திருவடிகளையே அடைக்
கலமாகக் கொண்டு, சேர்ந்து வாழ்பவர்கள் எல்லோரினும் தாழ்ந்த
இழிந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களாயினும் அவரன்றோ இமை
யாத விழிகளையுடைய தேவர்களினும், முனிவர்களினும், அரன்,
அயன் என்ற இருவரினும் சிறப்புமிக்கவர் ஆவார்.

99

படங்களோடு கூடிய ஆயிரம் முகங்கள் பொலிகின்ற
திருவனந்த ஆழ்வானாகிய படுக்கையில் சார்காலத்து மழைக்
கொண்டல் எனப் பள்ளி கொண்டிருக்கிற திரு அரங்கநாதரது
அழகுற்ற திருவடிகளிலே கலம்பகம் என்கிற தமிழால் ஆகிய
பாத்தொடை மாலையைச் சூட்டினன்; யாரெனில், சூழலின் ஏழிசை
போல் பாட்டிசைக்கேற்ற வண்டுகள் மொய்க்கும் கூரம் என்னும்
ஊரில் பிறந்த சிறந்த ஆசாரியராகிய ஆழ்வானது திருவடிகளை
அடைந்தவன், அடியார்களின் திருவடிகளைச் சூடும் அன்பன்,
அழகிய மணவாளதாசன் என்னும் பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார்.

100

திரு அரங்கக் கலம்பகம் முற்றும்

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

திரு அரங்கத்து மாலை

மறைப்பொருளோ, அச் சிரப்பொருளோ, மனுவே முதலாம்
முறைப்பொருளோ, இதிகாச புராண முதுப்பொருளோ,
இறைப்பொருள் ஆம் நம்பெருமாளுடைத் திரு எட்டெழுத்துள்
உறைப்பொருளோ-மனவாளர் தம் மாலையின் உட்பொருளே?

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீரட்சகன்

தெளிவுரை

2. திரு அரங்கத்து மாலை

திரு வாழி! சங்கு, திரு ஆழி, வாழி!
 சிறந்த கொண்டல்
 உரு வாழி! யோகத் திருத் துயில் வாழி!
 உலகு அளந்த
 மரு ஆர் மது மலர்த் தாள் வாழி!
 வாழி, வணங்கும் அன்பர்
 பெரு வாழ்வு அனைய பெருமாள்
 அரங்கப் பெருஞ் செல்வமே!

படுப்பவரை, பணி மெல் அணையாக;
 பரு வரையால்
 தடுப்பவரை, பண்டு, மண்டு கல்மாரி;
 தரணி இடந்து
 எடுப்பவரை, தம் அடியார் இடும்
 பச்சிலைக்கு முத்தி
 கொடுப்பவரை--செம் பொற்
 கோயிலுள்ளே கண்டு கொண்டனனே.

ஆள் ஆனவர் கண் களி கூர்
 அரங்கத்து, அரவணைமேல்
 காளாசலம் எனக் கண்டுகொண்டேன்--
 மறை காண ஓண்ணாத்
 தாள் ஆயிரம், செம் பொன் மா முடி
 ஆயிரம், தாம நெடுந்
 தோள் ஆயிரம், திருக் கண் ஆயிரம்,
 கொண்ட சோதியையே.

1

2

3

2. திரு அரங்கத்து மாலை

பெரிய பிராட்டியான திருமகள் பல்லாண்டு வாழி!
 அருமையும் பெருமையும் மிக்க சங்கு சக்கரங்கள் பல்லாண்டு வாழி!
 சுரிய பெரிய முகில்போன்ற திருமாவின் திருமேனி வாழி!
 அப்பெருமானது சிறந்த மாயத்துயில் வாழ்க! ஈரேழு உலகங்களையும்
 இரண்டடியாக அளந்தெழுந்த மணம் மிக்க தேன் நிறைந்த தாமரை
 போன்ற திருவடிகள் பல்லாண்டு வாழிய! வணங்கித் தொழுது
 ஏத்திப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார்க்குப் பெரிய வாழ்க்கை போன்ற
 பெரிய பெருமானுடைய திருஅரங்கம் ஆகிய பெருஞ் செல்வம்
 பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க!

திரு அனந்தாழ்வான் மெல்லிய இனிய மெத்தென்ற
 படுக்கையாக, அதன் மேல் பள்ளி கொண்டருள்பவரும், முன்னே,
 இந்திரன் பெய்வித்த மிகுதியான கல்மழையைப் பருத்த
 கோவர்த்தனம் என்ற மலையைக் குடையாகக் கொண்டு தடுத்த
 தருளியவரும், இரண்யாட்சதனாக உலகைக் கவர்ந்து கொள்ளையில்
 வராசுமாகிக் கோட்டினால் குத்தி எடுத்தருளியவரும், தமது திருவடி
 களைத் தொழுது அடைந்த மெய்யடியார்கள் இடும் பசுமையான
 துளசித் தளத்திற்காக அவ் அடியார்க்கு வீடுபேற்றைத் தருபவரான
 பெரிய பெருமானைச் சிறந்த பொன்மயமான திரு அரங்கம் பெரிய
 கோயிலில் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

நான்கு வேதங்களாலும் சுண்டறிய முடியாத ஆயிரம்
 திருவடிகளையும், சிவந்த பொன் மயமான அழகிய பொன்முடிகளை
 யும் பூண்ட ஆயிரம் திருமுடிகளையும், மணமிக்க மாலையை
 அணிந்த அரிய பெரிய ஆயிரம் திருத்தோள்களையும், தாமரைபோல்
 மலர்ந்த ஆயிரம் திருவிழிகளையும், தன்னிடத்தில் கொண்டுள்ள
 நீலமேனிப் பேரொளி வடிவமான அழகிய மணவாள நாராயணனை,
 அடியார்கள் கண்டு கண், மனம் களிப்பு மிகுதற்குக் காரணமான
 பாம்பணைப் படுக்கைமேல் திருஅரங்கப் பெரியகோயிலில்
 சுருநிறமுள்ள மலைகிடந்தாற்போல, படுக்கைக் கோலத்தில் கண்டு
 கொண்டேன்.

3

பூங் காவிரிப் புனர் கோயிலுள்ளே,
மிக்க போகம் எல்லாம்
யாம் காண, யோகத்துயில் கொண்டவாறு--
எள்ளும் எண்ணெயும்போல்
நீங்காது, உலகத்து உயிர்க்கு உயிர் ஆகி,
நியாமகன்ஆய்,
ஓங்காரம்ஆய், அதன் உட்பொருள்ஆய்,
நின்ற ஓண் கடரே!

4

கறங்கு ஆழி நால்-எட்டு இலக்கம்
இயோசனை ; கட்செவியின்
பிறங்கு ஆகம் மும்மை இலக்கம்
இயோசனை; பேர் உலகில்
இறங்கு ஆழி மேகம் எனவே,
அரங்கத்தில் எந்தை அதில்
உறங்கு ஆகம் நீளம் ஐந்து
ஐம்பதினாயிரம் ஓசனையே.

5

பாற்கடல் நால்-எட்டு இலக்கம்
இயோசனை; பாற்கடலுள்,
மால் கவி கோயில் அகலமும்
ஈர்-ஐந்து; வான் அளவும்
தீர்க்கம் ஓர் ஏழு; திகழ் பணி
முன்று; சிறந்த அகலம்
ஏல் கவின் ஒன்றரை; உத்தமர்
நீளம் இரண்டரையே.

6

அடித் தலம் அந்த அதலம்; பொரு
திரை ஆழி வையம்
கடித் தலம்; நேமிக்கிரி, உடை
ஆடை--கபாலி முன்நாள்
மிடித்து அலமந்தது ஒழித்தான்,
அரங்கன்--விழி இரு கோள்;
முடித் தலம் அண்ட முகடு; இனி,
யாம் என் மொழிவதுவே!

7

எள்ளும் எண்ணெயும் போல நீங்காது உலகத்தில் உள்ள
அனைத்து உயிர்களுக்கும் உள்ளுயிராகி அந்த உள்ளுயிர்க்கு
எல்லாம் தலைவனாகியும், ஓம் நமோ நாராயண என்ற பிரணவ
மந்திர வடிவமாகியும், அத் திருமந்திரத்தின் உள்ளே அடங்கிய
பொருளாகியும், எந்நாளும் அழிவின்றி ஒரே தன்மையில்
நிலைபெற்றுப் பொலிகின்ற ஒளியானது, அழகிய காவேரி ஆற்றிந்
நீரினால் சூழப்பட்ட திருஅரங்கப் பெருங்கோயிலில் மிகுதியான
செல்வ நலன்கள் அனைத்தையும் நாம் காணும்படி துயிலாத்துயில்
சொல்கின்ற வகைமை எத்தகைய வியப்புள்ளது!

4

ஆரவாரம் செய்கின்ற திருப்பாற்கடலினது நீளம் முப்பத்
திரண்டு இலட்சம் யோசனை அளவாகும். அப் பாற்கடல் இடையே
உள்ள திரு அனந்தாழ்வானுடைய, விளங்குகின்ற நீண்ட நெடிய
உடம்பினது நீளம் மூன்று இலட்சம் யோசனையாம். அரிய பெரிய
இந் நிலவுலகத்தில் இறங்கி வந்த சக்கராயுதத்தை உடையதொரு
முகில் போலத் திரு அரங்கத்தில் கிடக்கின்ற எம்பெருமான் அந்தத்
திருஅனந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டு அறிதூயில் செய்தருள்
கின்ற நெடுமாலின் திருமேனியானது நெடுமை இரண்டு இலட்சத்து
ஐம்பதாயிரம் ஓசனை ஆகுமே!

5

திருப்பாற் கடலின் நீட்சி முப்பத்திரண்டு இலட்சம் யோசனை;
அந்தத் திருப்பாற்கடல் இடையே திருமாலை வணைந்து
கொண்டிருக்கிற திருக்கோயிலினது அகலமும் பத்து இலட்சம்
யோசனை; விண்ணை முட்டுகிற அத் திருக்கோயிலின் உயரம்
ஏழு இலட்ச யோசனை; படுக்கையாக விளங்கும் பாம்பின் நீளம்
மூன்று இலட்ச யோசனை; மேன்மையுற்ற பொருந்திய அழகை
யுடைய அதன் பருமன் ஒன்றரை இலட்சம் யோசனை; அதில்
உறங்காது உறங்குகின்ற ஆண்டகை எம்பெருமானுடைய திருமேனி
யின் கிடக்கை நீட்சி இரண்டரை இலட்சம் யோசனையாம், ஒ! 6

முற்காலத்தில் நான்முகனது தலையோட்டைக் கையிலே
ஏந்தியவனாகிய சிவன், அந் நான்முகனின் சாபத்தால் வறுமையுற்றுக்
கண்ட இடம் எங்கும் திரிந்து வருந்தியதைப் போக்கி அருளினான்
திரு அரங்கன். அவன் திருவடிகள் இருக்கும் இடம் மோதுகின்ற
அலைகடலால் சூழப்பட்ட இந் நானிலமாகும். அவன் திரு அரையில்
உடுத்துள்ள ஆடை பேராழியாகும். கண்கள் வெண்ணிலவும் செங்க
திருமாகும். திருமுடி இருக்குமிடம் அண்ட கோளத்தின் உச்சியாம்
என்றால் அப் பெருமானது திருவுருவப் பெருமை குறித்துச்
சொல்லத்தக்கது எதுவும் இல்லையே!

7

திண் கடர் ஆழி அரங்கேசர்,
திக்கு, திருச் செவியில்;
மண், கழலில்; சத்யலோகம்,
சிரத்தில்; மருத்து, உயிரில்;
தண்கதிர், உள்ளத்தில்; வான், உந்தியில்;
செந் தரணி, கண்ணில்;
ஓண் கனல், இந்திரன், வாழ்
முகப் போதில்--உதித்தனரே.

8

புரம் ஆயிரம், திருக் கண்மலர்
ஆயிரம், புண்டரிகக்
கரம் ஆயிரம், கழற் கால்மலர்
ஆயிரம், கண்ணி முடிச்
சிரம் ஆயிரம், திரு நாமமும்
ஆயிரம்--செய்ய கையில்
அரம் ஆயிரம் கொண்ட திண்
திறல் ஆழி அரங்கருக்கே.

9

'முன்நாள் விசும்பும், புவியும்,
திசையும், முறை வகுத்த
அந் நான்முகன் தனது ஆவி எல்லாம்,
மலர் ஆசனையும்
மின் ஆர் மழை முகில் நல்
நாகம்மீதில் விழி தூயில்கூர்
எம் நாதனுக்கு ஒரு மூச்சு' என்று,
வேதம் இசைக்கின்றதே.

10

எண்ணில், திகிரிப் பிறப்பிடம்
ஆனதும், எண்ணுமவர்
நண்ணிச் சிறக்க இருப்பிடம்
ஆனதும், நாசம் இல்லா
விண்ணின் பதிக்குக் கடைத்தலை
ஆனதும், விண்ணவர்தம்
கண்ணில் சிறந்ததும்--மா நீர்
அரங்கர்தம் கண்ணில் ஒன்றே.

11

வலிமையையும் ஒளியையுமுடைய சக்தத்தை ஏந்திய திரு
அரங்கநாதரது, அழகிய சாதிலிருந்து திசைகளும் திருவடிகளி லிருந்து
மண்ணுலகும், திருமுடியிலிருந்து மேலேழு உலகங்களில் உயர்ந்த
தான் பிரமலோகமும், உயிரிலிருந்து சாற்றும், உள்ளத்திலிருந்து,
குளிர்ந்த சுதிர்க்களையுடைய வெண்ணிலவும், திருஉந்தித் தாமரையி
லிருந்து விண்ணாகமும், திருக்கண்ணிலிருந்து செங்கதிர்ச் செல்வனும்,
சிறப்புற்ற அடியவர் பேரின்ப வாழ்விற்குரிய தாமரை மலர் போன்ற
திருமுகத்திலிருந்து ஒளிமிக்க தீபம் இந்திரனும் முதன்முதலில்
தோன்றினார்கள். இதுவே மறைப்பொருள்.

8

சிவந்த வலத்திருக்கையிலே ஆரம் ஆயிரம் சொண்ட வலிமை
மிக்க போர்புரியும் சக்ராயுதத்தை ஏந்திய திரு அரங்கப் பெரு
மானுக்குத் திருமேனி ஆயிரமாம்; செந்தாமரை போன்ற திருவிழிகள்
ஆயிரமாம்; செந்தாமரை மலர் போன்ற திருக்கைகள் ஆயிரமாம்;
வீரக் கழலை அணிந்த நறுமணத்தை உடைய செந்தாமரை மலர்
போன்ற திருவடிகள் ஆயிரமாம். மலர் மாலையையும் பொன்முடியை
யும் புனைந்த தெய்வத் திருமுடிகள் ஆயிரமாம். அறிய வேண்டியன
அறிவிக்கும் வேதங்கள் முழங்குகின்ற திருப்பெயர்களும் ஆயிரமாம்.

9

ஊழிக்காலம் முடிவுற்று, எம்பெருமான் உந்தித் தாமரை
யிலிருந்து, தான் தோன்றிய முற்காலத்தில் வானும் நிலனும் திசை
எட்டும், முறைமுறைப்படி வகைப்படுத்திப் படைத்த அந்த நான்
முனை பிரமனது உயிர்முழுவதும் - வாழ்நாள் எல்லாம், செந்
தாமரை மலரைத் தான் அமர்ந்திருக்கும் இருக்கையாக உடைய
வளான சார்சாலத்து மழை முகில்போல் நிறமுடைய திருமேனி
பெற்றவனைச் சிறந்த பாம்புப் படுக்கையில் அறிதூயில் கொண்டு
திருக்கண் வளர்ந்தருள்கின்ற நம் பெருமானுக்கு ஓர் உயிர் மூச்சு
விடும் காலமாம்.

10

ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து காண்கிறபோது செங்கதிர்க்கு விருப்புக்கு
இடமாவதும், பிறப்புக்கு இடமாவதும்; தன்னை நினைந்து வழிபடும்
அடியார்கள் பொருந்தி மேன்மைப் படுதற்குக் காரணம் ஆனதும்,
எக்காலத்தும் அழிவென்பதே இல்லாத பொன்னுலக வீடுபேறு
எய்துதற்குச் செல்லும் வழிக்குத் தலைவாயிலாகியதும், வானவர்தம்
கண்களைக் காட்டிலும் மேன்மை மிக்கதும், தேவாதி தேவனான
எம்பெருமானுக்குச், சிறந்த காவேரி நீரலைகளால் சூழப்பட்ட திரு
அரங்கத்திலே எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருக்கண்களால் வலக்கண்
னும் ஒன்றேயாம்.

11

புறக் குன்று புல் இதழ்; முந்நீர்
பிரசம்; பொரு இல் செம் பொன்
நிறக் குன்று கன்னிகை; எண் கிரி
தாது; நிலம் அதனுள்
பிறக்கும் துகள்; முது மாசணம்
நாளம்; பிரமன் வண்டு--
சிறக்கும் திகிரி அரங்கேசர்
உந்திச் செழு மலர்க்கே.

12

இரு கூலமும் பொரு மா நீர் அரங்கத்தில்
எந்தை, அம் தண்
முருகு ஊர் கமல முனியூய்,
வகுக்கும்; முறைமையினால்,
புருகூதனுக்குத் திருத் தம்பி ஆகி,
புரக்கும்; உமை
ஒரு கூறு கொண்ட அரன் ஆய்,
அழிக்கும், உகாந்தத்திலே.

13

வாரித் தலமும், குல பூதரங்கனும்,
வானும், உள்ளே
பாரித்து வைத்த இவ் அண்டங்கள்
யாவும் படைக்க, முன்னாள்
வேரிப் பசுந் தண் துழாய்
அரங்கேசர் விபூதியிலே,
முரிப் புனலில், குமிழிகள்
போல, முளைத்தனவே.

14

நெடுங் கடல் நிற்பதும்; ஞாயிறு
காய்வதும்; நித்தலும் கால்
ஒடுங்கி நடப்பதும்; தண் கார்
பொழிவதும்; ஊழிதனில்
சுடும் கனல் பற்றிச் சுடாதே
இருப்பதும்--தும்பை புனைந்து,
அடும் கனல் ஆழி
அரங்கேசர்தம் திரு ஆணையினே.

15

மேன்மை மிகுந்த ஆழிப்படையையுடைய திருஅரங்கத்துப்
பெருமான், உந்திச்சுழியில் தோன்றிய செழுமையான தாமரை
மலர்க்கு, உலகைச் சூழ்ந்த கடலுக்கு அப்பால் மதிள் போலச்
சூழ்ந்திருக்கிற சக்ரவாள மலை புற இதழாம். படைத்துக் காத்து
அழிக்கும் கடல் தேனாம்; ஒப்பில்லாத சிவந்த பொன் மயமான
ஒளியையுடைய இமயப் பெருமலை, சொட்டையாம்; எண் திசை
மலைகளும் அக இதழ்களாம்; மண்ணகம் அம் மலரின் உள்ளே
தோன்றும் மகாந்தப் பொடியாம்; பிறப்பு இறப்பு இல்லாத முதுமை
யான பெரும் பாம்பு தண்டாம்; நான்முகன் வண்டாவான்.

12

இரு பக்கத்துக் கரைகளையும் மோதிப்புடைத்து உடைக்கின்ற
மிகுதியான சாவேரி நீர்ப்பெருவெள்ளத்தால் சூழப்பட்ட திருஅரங்
கத்திலே எழுந்தருளி இருக்கின்ற எம்பெருமான், அழகிய குளிர்ந்த
மணம் வீசுகின்ற செந்தாமரையில் தோன்றிய, சிந்திக்கும் பிரமனாகி
முறைப்படி உலகங்களையும் அவற்றிலுள்ள இயங்குதினை, இயங்
காத்தினைகளையும் படைத்தருள்வன். தேவேந்திரனுக்கு முறைமை
யினால் சிறந்த தம்பியாய்த் தோன்றிக் காத்தருள்வன். மாதினைத்
தனது உடம்பின் இடப் பக்கத்திலே வைத்துக் கொண்ட சிவனாகி
முடிவான ஊழிக்காலத்தில் அழித்தருள்வன்.

13

ஏழு கடல் சூழ்ந்த உலகங்களையும், இடத்திருந்து ஆழ்ந்தும்
பரந்தும் உயர்ந்துள்ள மலைகளையும், பரந்த விண்ணையும் தமது
அகத்திலே பரப்பி வைத்துள்ள இந்தக் கோளங்கள் எல்லாம்
அதிகாலத்திலே எம்பெருமான் படைக்கும்போது, தேன்பொழியும்
பசுமை நிறமான குளிர்ந்த பெருமைமிக்க திருத்துளசி மாலையைப்
பூண்டிருந்த அத் திரு அரங்கநாதரது விளையாட்டுக்குரிய அரும்
பெருஞ்செல்வத்திலே பெருவெள்ளக் காட்டில் நீர்க்குமிழ் மொக்கு
கள் போலத் தோன்றின.

14

ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய பரந்த கடல் மேல் மேல் பொங்கி
எழாமல் ஒரு நிலையில் அடங்கி நிற்பதும், செங்கதிர் தவறாமல்
வந்து வெயில் காய்வதும், காற்று உலகம் பொறுக்கும்படி அடங்கி
வீசுவதும், குளிர்ச்சியான சொண்டல்கள் காலத்தில் வந்து
மழைபொழிவதும், ஊழிக் காலத்தில் உலகத்தைச் சுட்டெரிக்கின்ற
வடவைக் கனல், அதற்கு முன்பு உலகத்திற் பற்றிக் கொண்டு
அதனைச் சுட்டெரித்து அழிக்காமல் கடலிடையே அடங்கி
இருப்பதும், தும்பைப்பூ சூட்டிக்கொண்டு அழிக்கின்ற தீப்போல்
தழல் வீசுகின்ற சகடம் ஏந்திய திரு அரங்கரின் சிறந்த சுட்டணை
யினாலாம்.

15

ஓலப் புனற் பொன்னி நல் நீர்
அரங்கர், உகம் திரியும்
காலத்தினில், கொள்ளை அண்டம்
எல்லாம் உண்டு, காமர் பசங்
கோலக் குழவி உருஆய், அகண்டமும்
கோத்த வெள்ளத்து
ஆலத்து இலையின்புடைக்கே
துயில்வர், அகம் மகிழ்ந்தே.

16

தாற்றுக் கமுக வனம் தூழ் அரங்கர்
சயன முகக்
காற்றுப் புலரும்படி முதல் வீசும்;
கறைக் களத்தன்
நீற்றுச் சிவந்து எழும்; கார் ஆழித்
தீச் சுடும்; நீள் சுழலின்
ஆற்றுப் பெரும் பெருக்கு அண்டம்
எல்லாம் கொள்ளும், அந்தத்திலே

17

சில் நூல் பலபல வாயால் இழைத்து,
சிலம்பி பின்னும்
அந் நூல் அருந்தி விடுவது போல,
அரங்கர் அண்டம்
பல் நூல் கோடி படைத்து, அவை
யாவும் பழம்படியே
மன் ஊழிதன்னில் விழுங்குவர், போத
மனம் மகிழ்ந்தே.

18

பந்திக் கமலத் தடம் தூழ் அரங்கர்
படைப்பு, அழிப்பு,
சிந்தித்திடுவதும், இல்லை கண்டீர்;
அத் திசைமுகனோடு
உந்திக் கமலம் விரிந்தால், விரியும்;
உகக் கடையில்
முந்திக் குவியில், உடனே குவியும்--
இம் முதண்டமே.

19

அல்லும் பசலும் ஆரவாரம் புரிகின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய
காவிரி ஆற்றின் நன்மை பயக்கும் புனலால் சூழப்பட்ட
திருஅரங்கத்தில் எழுந்துள்ள எம்பெருமான், கால எல்லை முடிந்து
புதுக்காலம் மாறும் போதில், பெரும் பெரும் உலகங்களை எல்லாம்
உண்டு திருவயிற்றில் வைத்து அடக்கி அருளி, காண்பவர் விரும்பும்
அழகையுடைய இளங்குழந்தை வடிவமாய் எல்லா இடங்களிலும்
இடைவிடாது நீக்கமறப் பரவிய அந்த ஊழிலெள்ளத்தில் ஆலின்
இலை இடத்திலே திருவுள்ளம் உவந்து, தாம் அழிவற்றவன் என்று
பள்ளி கொண்டிருப்பார்.

16

கால எல்லை முடிவிலே குலைகளையுடைய பாக்குமரங்கள்
சூழ்ந்த திருஅரங்கத்தில் கிடந்த கோலத்தில் உள்ள எம் பெருமானின்
படுக்கையாகிய பாம்பினது ஆயிரம் முகங்களின்றும் எழுகின்ற
காற்றானது, முதலில் எல்லாப் பொருள்களும் உலர்ந்து போம்படி
நெடிதாய் வீசும். பிறகு அம் முகக் காற்றிலிருந்து நீலகண்டத்தையுடைய
சிவன் எல்லாப் பொருள்களையும் எரித்து நிராக்கிக் கொண்டு
சீற்றமுடன் தோன்றுவன்; சுரிய கடலில் வடவைத் தீ உலகை
எரிக்கும். திருமாலின் திருவடி பட்டதால் புறக்கடல் வெள்ளம்
அனைத்துலகையும் தன்னிடம் அனைத்துக் கொள்ளும்.

17

சிலந்திப் பூச்சியானது பலப்பல சிறிய மெல்லிய நுண்ணிய
நூல்களைத் தனது வாயினால் நூற்றுப் பின்பு அந்த நூலைத்
தானே உட்கொண்டிருவதுபோலத், திருஅரங்கப் பெருமான் பல
நூற்றுக் கணக்கான உருண்டு திரண்ட உலகங்களைத் தோற்றுவித்தும்,
பேருழிக் காலத்தில் அவ் உலகங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டி,
அந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் மிகவும் திருவுள்ளப் பெரு
மகிழ்வில் மூழ்கி முன்போலவே தம் திருவயிற்றில் தங்கிப்
பாதுகாக்கும் வண்ணம் உட்கொண்டும் அருள்வார்.

18

வரிசை வரிசையான தாமரை மலர்களுடைய தடாகங்கள்
சூழ்ந்த திருஅரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான், உலகு,
உயிர்ப் படைப்புகளை நெஞ்சினால் நினைப்பதும் இல்லை. மற்று
என்னெனில் அந்த நான்முகனோடு எம்பெருமானது சொப்பூழ்த்
தாமரை மலர் முன்னே மலர்ந்தால், என்றும் நிலைபெற்று விளங்கும்
இவ் உலகங்கள் உடனே விரிந்து தோன்றும். ஊழிக் காலமுடிவில்
முன்னே அத் தாமரை மலர் நான்முகனுடன் முடினால் உடனே
இந்த உலகங்களும் ஒடுங்கிவிடும். இவ் உண்மையும் வியப்பும் அவன்
பெருமையாம்.

19

அடந்தை நடந்தை வனம் சூழ்
 அரங்கத்து, அரவணைமேல்
 கிடந்தனர்; துங்கக் கிரிமிசை நின்றனர்;
 கேழல் ஒன்றுஆய்
 இடந்தனர்; மீள விழுங்கினர்; கான்றனர்;
 ஈர் அடியால்
 கடந்தனர்; கைவழி மண் ஆனது இந்த
 மண், காரணர்க்கே.

20

பின்னைக்கு இனிய பெருமாள் அரங்கர்
 பெறாது பெற்ற
 முன்னைப் பிரமனை வாழ்விக்க வேண்டி,
 முன்நாள் கவர்ந்த
 அன்னத் திரு உரு உள்ளே வளர்ந்ததற்கு
 ஓர் அண்டம்ஆம்
 என்னச் சிறந்தது, முதண்டம்; யாம்
 என் இயம்புவதே?

21

தூழிக் களிறு உய்ய, வெவ் வாய்
 முதலை துணித்த உக்ர
 பாழித் திகிரிப் படை அரங்கேசர்
 படைப்பவன்தன்
 ஊழிப் பொழுது, ஒரு சேல்ஆய், ஒரு
 செலுவுள் கரந்த
 ஆழிப் பெரும் புனல், காணாது, தேடுவர்,
 அவ் இடத்தே.

22

பாட்டுக்கும், முத்தமிழ் வில்லிபுத்தூர்
 வரும் பாவை, குழற்
 தூட்டுக்கும், நல்லவர், தென் அரங்கேசர்;
 தொடு கடல்வாய்
 மோட்டுக் கமடத் திரு உரு ஆகி,
 முது முதுகில்
 கோட்டுச் சயிலம் உழுவது என்னாத்
 துயில் கொண்டனரே.

23

அடந்தை நடந்தை என்ற பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த திருஅரங்கத்
 தில் பாம்பணைப் படுக்கையில் பள்ளி கொண்டருளினார்; உயர்ந்
 தோங்கிய திருவேங்கட மலையின் மேல் நின்றருளினார்; ஒப்பற்ற
 வராகத் திருவடிவில், உலகைக் கோட்டால் குத்தி எடுத்தருளினார்;
 பின்பு ஊழிக்காலத்தில் உலகை விழுங்கி அருளினார். மீளவும்
 ஊழித் தொடக்கத்தில் வெளிப்படுத்தினார்; இராமனாகித் திருவடி
 களால் காட்டில் நடந்தருளினார்; ஆகவே எல்லாவற்றுக்கும் மூலவ
 ராகிய எம்பெருமானுக்கு இம் மண்ணுலகம் மட்கலன் வளையும்
 குயவன் கைகளால் வழிக்கும் மண்போல உரிமையுடையது. 20

ஆயர்சேரி நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குக் காதல் மீதுரர்பெற்ற
 கணவனான திருஅரங்கநாதராகிய நம் பெரிய பெருமாள், ஊழிக்
 கால முதல் தொடக்கத்தில், அருமையாகப் பெற்ற மகனை நான்
 முகனாகிய பிரமனை வாழ்விப்பதற்காக முன்பு ஒரு காலத்தில்
 கொண்ட, நேர ஒழித்துப் பாலைப் பருகும் அன்னப் பறவை வடி
 வம் உள்ளே வளர்வதற்கு ஒரு முட்டையாகும் என்று கூறும்படி
 பழையமையான இவ் உலகக் கோளம் சிறப்படைந்தது என்றால்
 இவ் அன்னத்தின் வடிவம் ஏற்ற திருவுருவப் பெருமையையும்
 அருமையையும் நாம் யாது சொல்ல முடியும்? எம்மால் இயலாதே! 21

பெரிய குளத்தில் இறங்கிய கசேந்திராழ்வான், 'அதிமூலமே'
 என்று அழைத்ததும் அது பிழைக்கும்படி சொடிய வாயையுடைய
 முதலையைத் துண்டுபடுத்திய, அஞ்சத் தக்க வலிமை மிகுந்த சக்கரப்
 படையையுடைய திருஅரங்கநாதப் பெருமாள், உலகைப் படைக்கும்
 பிரமனது ஒருநாளான ஓர் ஊழிக் காலத்தின் முடிவில், ஒப்பற்ற
 ஒரு மீன் வடிவடன் தனது ஒருபுற முள்ளின் அகத்தே அடங்குகின்ற
 பெரிய கடல் வெள்ளத்தில் வேதங்களையும் அவற்றைக் கவர்ந்து
 சென்ற சோமுகாசரனையும் காணாமல் அந்த இடத்திலே அவற்றைத்
 தேடுவாராயினர். 22

இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்பட்ட இன்தமிழ்
 வழங்குகிற திருவில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வார் திருமகளாய் வந்து
 தோன்றிய ஆண்டாளுடைய பாமாலைக்கும், அவள் தன் தோளிலும்
 தலையிலும் சூடிக்கொடுத்த பூமாலைக்கும் உள்ளம் உவந்தவராகிய,
 தென் திசைக்குப் புசுழ் சேர்க்கும் திருஅரங்கத்தில் உள்ள நம்பெரு
 மான், கனையப் பெற்ற திருப்பாற்கடலில் உயர்ந்த சிறந்த ஆமை வடிவ
 மாகி, தனது முதுகிலே கொடுமுடிகளையுடைய பனிமலையானது
 தினவு செறிவது என்று எண்ணி உறங்கா உறக்கம் கொண்டார். 23

திரிக்கின்ற பொற்குன்று அமுந்தாமல்,

ஆமைத் திரு உருஆய்,

பரிக்கின்றதில் பெரும் பாரம் உண்டே?--

பண்டு நான்மறை நூல்

விரிக்கின்ற உந்தி அரங்கேசர் தம்

திரு மேனியின்மேல்

திரிக்கின்றது, மகரக் கடல்

ஆடைத் தராதலமே.

24

ஓர் உரு வெற்பைத் தரித்தது; தானவர்

உம்பர் உள்ளாய்,

ஈர் உரு நின்று கடைந்தது வேலை;

இதனிடை ஓர்

பேர் உரு இன் அமுதோடே பிறந்தது;

பெண்மை கொண்டு ஓர்

நார் உரு நின்றது; அரங்கா! இது

என்ன நல் தவமே!

25

ஆருக்கு இவரை அளவிடல் ஆம்?--

தென் அரங்கர் இந்தப்

பாருக்கு அரந்தை தவிப்பதற்காக,

பழிப்பு இல் பெருஞ்

சீர் உற்ற செங் கட் கரும் பன்றி

ஆகி, திருக் குளம்பின்

மேரு கணகணமா, தலை நாளில்,

வினோதிப்பரே.

26

மரு மலர்க் கோயில் மட மான்

விரும்பும் மதில் அரங்கர்

பெருமையைப் பேசுவது எப்படி நாம்--

பிறை வாள் எயிற்றுக்

கரு முகிற் கோலப் பெரும்

பன்றியு களேபரத்தின்

ஒரு மயிர்க் காலடியூடே, கடல்

புக்கு ஒளித்தனவே?

27

சுறாமீன்கள் மிகுந்த கடலை உடுக்கும் ஆடையாகக் கொண்ட இந்தப் பேருலகம் முழுவதுமே, தொல் பழங்காலமாய் நான்கு வகைப் பட்ட வேதங்களாலும், மெய்ப்பொருள் நூல்களாலும் விரிவாகப் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற திருக்கொப்பூழ் உடைய திருஅரங்கநாதர், ஆதி கூர்ம வடிவான தமது திருமேனியின் மீது சொண்டு தாங்கப் பெறுகிறது என்றால், இப்பொழுது கடைந்து சுழற்றப்படுகின்ற பொன் மயமான இமயமலை, கடலில் அமிழ்ந்து முழுகிவிடாதபடி ஆமை வடிவில் அதனைச் சுமப்பதில் பெருஞ்சுமை உண்டோ? சாக்கும் பண்பினால் அன்பு அதனைத் தாங்கிக் கொள்கிறது.

24

திருஅரங்கநாதனே! திருப்பாற்கடல் கடைகின்ற சாலத்தில் உன்தன் ஒரு வடிவம் வடமலையாகிய மந்தாமலையைத் தாங்கியது. உன்றன் இரண்டு வடிவங்கள் அசுரர்களுள்ளும், தேவர்களுள்ளும் பொருந்தி நின்று அக் கடலைக் கடைந்தன. உனது மற்றொரு பெரிய வடிவம் அக்கடலின் நடுவில் உயிர்காக்கும் இனிய அமிழ்த்துடனே தோன்றியது. பேரழகு கொண்டு நின்றது. ஓ! இப்படி நீ ஒரு சாலத்தில் பல திருவடிவங்களைக் கொண்டு எங்கட்கு அருள்புரிந்தது என்ன நல்ல தவத்தின் பயனோ!

25

எழில்மிக்க திருஅரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான், முன்னொரு சாலத்தில், இந்தப் பேருலகுக்கு உண்டாகிய துன்பத் தைத் துடைப்பதற்காகக் குற்றம் இல்லாத மிக்க சிறப்புப் பொருந்திய தும், செக்கச் சிவந்த கண்கள் உடையதும் சுருநிறமுள்ளதுமான பன்றி அவதாரமாய்த் திருவடிக் குளம்பின் கீழே மாபெரிய இமயமலை மிகவும் சிறியதொரு சிலம்பாக ஒலிக்கும்படி விளையாடி அருளினான். ஆதலால் இவனுடைய பெருமையை அருமையை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் யாரால் முடியும்? இவன் சிறப்பருமையை உள்ளபடி மதித்துச் சொல்லுதல், சொல் வல்லவர்க்கும் அரியதாமே.

26

இளம்பிறை நிலவைப் போன்ற ஒளியுள்ள பற்களையும், சுருநிறம் உள்ள நெடிய திருமேனியும் உடைய பென்னம் பெரிய பன்றியுமாகிய திருமேனியின் ஒரு மயிர்க்காலினது அடி இடத்தி லேயே ஏழுகடல்களும் நுழைந்து மறைந்து ஒளிந்தன. ஏனெனில் மணம்மிக்க செந்தாமரை மலரை வாழிடமாக உடைய இளமையும் பேதைமையும் மிகுந்திருக்கிற மான் போன்றவளாகிய திருமகள் விரும் பப் பெற்ற மதில்கள் சூழ்ந்த திருஅரங்கத்தில் எழுந்தருளி இருப்பவ ரான எம்பெருமானுடைய பெருமையை நாம் புகழ்ந்து சொல்வது எவ்வாறு?

27

நிறக்கும் செழுஞ் சுடர்க் கோடும், இட்
பாரும், நிசாமுகத்துச்
சிறக்கும் பிறையும் களங்கமும் போலும்
எனில், சிறு கண்
மறக் குஞ்சரம் செற்ற மாயோன், அரங்கன்
வராகம்-அதுஆய்ப்
பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமை எவ்வாறு,
இனிப் பேசுவதே?

28

ஆடும் அரவில் துயில் அரங்கேசன்
அரு மகற்கா
நீடும் தறியில் உதித்திலனேல்,
நிகிலப் பொருள்கள்
ஊடும், புறத்தினும், உண்மை எவ்வாறு,
இவ் உலகு, அறியும்--
ஈடும் எடுப்பும் இல்லா ஒரு தெய்வம்
இவன் எனவே?

29

மறந்த மறையும், மழுங்கிய
மந்திரமும், மகமும்,
இறந்த தெய்வங்களும், எல்லாம் முன்
எங்கு உறைந்து, எங்கு இயன்ற?
அறம் தரும் கோயில் அரங்கன் அவ்
ஆள் அரிக்கு ஆளரியாய்ப்
பிறந்த பின் அன்றோ, பிறந்து
பெருகிப் பிறங்கியதே!

30

அடி கண்டிலர், அதலத்தவர்
ஐம்முகனோடு, அமரர்,
கடி கண்டிலர், மலை, வான் இவர்த்தும்;
கமலத்து அயனார்
முடி கண்டிலர், அண்ட மா முகடு
ஏறியும்; முதுணர்ந்தோர்
படி கண்டிலர்--அரங்கேசர் கொள்-
சிங்கப் படிதனக்கே.

31

நல்ல நிறஞ்சொண்ட மிக்க ஒளியையுடைய சேழல் (பன்றி-
வராஷ் வடிவானவரின் வன்மை மிக்க கோரைப் பல்லும், அதனால்
குத்தி எடுக்கப்பட்ட இந்தப் பேருலகும், முறையே இரவுப் பொழுதின்
தொடக்கமாகிய மாலைப் பொழுதிலே சிறப்பாக விளங்குகிற வளர்
பிறையையும், அதனிடத்துள்ள மறுவையும் ஒக்கும் எனின், சிறிய
கண்களையும், வலிமையுடைய குவலயாபீட யானையைக் கொன்ற
கண்ணனாகிய திருமால் பன்றி வடிவாய்த் தோன்றிய திருஅவதாரத்
தின் சிறப்பான தனிப் பெருமையைக் குணங்களைச், செயல்களை
இனி நாம் சொல்வது எப்படி? இயலாத ஒன்றன்றோ?

28

படம் எடுத்து ஆடுகிற பாம்பின் மீதில் அறிதூயில் கொண்
டருள்கிற திருஅரங்கநாதன், 'எங்கும் உளன் கண்ணன்' என்ற பேருண்
மையை உணர்த்தற்குரிய அரிய மகனாகிய பிரகலாதனுக்காக நீண்ட
பெரிய தூணிலிருந்து ஆளரியாய் (நரசிங்கம்) தோன்றவில்லையா
னால், தனக்கு ஒப்பான பொருளும், தன்னிலும் மேம்பட்ட மெய்ப்
பொருள் இல்லாத ஒன்றான கடவுள் இவனே என்று எல்லோரும்
ஊறி தெய்வம்படி, எல்லாப் பொருள்களின் ஊடும் உள்ளிலும்
வெளியிலும் அத் திருமால் இருக்கும் இருப்பினை, இந்த உலகம்
எப்படி அறியும்? தூண்மலையில் தோன்றிய செங்கதிர் அன்றோ அவன்! 29

மறக்கப்பட்ட நான்கு வேதங்களும், விளங்காமல் போன திரு
மந்திரங்களும், யாசங்களும், மாண்டொழிந்து போன தெய்வங்களும்
ஆகிய இவை அனைத்தும் முன்காலத்தில் எங்குத் தங்கி எவ்
இடத்தில் உலாவின? அறத்தை நிலை நிறுத்துகிற திருஅரங்கப்
பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி இருப்பவனான எம்பெருமாள் அந்தப்
பெருவலி பொருந்திய பகைவனான பொன்ன இரணியினை அழிப்ப
தற்காக நரமடங்கல் வடிவுடன் தோன்றிய பின்பன்றோ மேற்கூறிய
வை எல்லாம் தோன்றிப் பெருக்கமும் சிறப்பும் பெற்று உய்ந்தன! 30

காவேரிக் கரையில் வாழ் சரிய திருமேனி திருஅரங்கநாதர்,
மேற்கொண்ட, ஆளரி (நரசிங்க) உருவத்திற்குக் கீழ் உலகில் உள்ளவர்,
திருவடிகளைக் கண்டார் இல்லை! ஐந்து முகமுடைய சிவனும்,
மற்றைத் தேவர்களும், முறையே சைலைமலையின் மேலும், விண்ணு
லகத்திலும் உயர இருந்தும் திருஅரையைக் கண்டிலர்; அம் மாயோ
னின் உந்தியில் தோன்றிய நான்முகன் அண்ட கோளத்தின் மிக
உயர்ந்த உச்சியிடத்தில் ஏறியிருந்தும், திருமுடியைக் கண்டார்
இல்லை. அனைத்தையும் அறிந்த பழைய பெரியவர்களும் அவனின்
முழுத்திருமேனி அளவைக் கண்டார் இல்லை!

31

அறியின் அரங்கர், முன், ஆளரி
ஆகிய அப்பொழுது,
கொறியின் அவுணர்தம் வெள்ளங்கள்
கோடியும் கொன்றதிலோ-
தறியின் வயிற்றின், தகுவன் நெஞ்சம்,
சரபத்து உடலும்
நெறியின், வகிர்ந்த பின், அன்றோ--
தணிந்தது நீர் சினமே? 32

தார் ஏற்ற வெண்குடை மாவலி
வார்க்கவும், தாமரைமேல்
சீர் ஏற்ற தொல் நான்முகத்தோன்
விளக்கவும், செம் பொன் முடிக்
கார் ஏற்ற மேனி அரங்கேசர்
கையும் கழலும் ஓக்க
நீர் ஏற்றன்--வண் திருக் குறள் ஆகி
நிமிர்ந்த அன்றே. 33

தே மிக்க பச்சைத் துழாய் அரங்கேசர்
திருக் குறள்ஆய்த்
தாம் இப் புவனம் கடந்த அந் நாள்,
மணற் சாகரம் தூழ்
பூமிப் புடை அளவிட்ட பொற்றாமரைப்
பூங் கழற்கு,
நேமிச் சிலம்பு திருச் சிலம்பு ஆகி,
நிலைபெற்றதே. 34

பூ மரு பொங்கர் புடைதூழ் அரங்கர்
பொலங் கழலால்
பா மரு முவலகும் கொண்ட போது,
பழிப்பு இல் பெருங்
காமரு மோலிச் சிகாமணி ஆகி,
கவுத்துவம்ஆய்,
தே மரு நாபிஅம் தாமரை
ஆனது--செஞ்சுடரே. 35

ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அறியும்போது திருஅரங்கநாதர், முன்பு
நாமடங்கலாய்த் தோன்றிய காலத்தில் ஆடுகள் போன்ற கொடிய
அசுரர்களுடைய கோடி வெள்ளங்களையும் கொன்றதனாலோ, அந்த
ஆளரிப் பெருமானுடைய மிக்க சீற்றம் ஆறவில்லை. பின்னர் எப்பொ
ழுது தணிந்து ஆறிற்று என்றால், தான் தோன்றிய இரணியனது
பருத்த தூணித்து நடு இடத்தைப் பிளந்தது போலவே, அசுரனான
இரணியனின் விரிந்து பரந்த வலிய மார்பையும், இருதலைகளையும்
சிறகுகளையும் கூரிய நகமுள்ள எண் சால்களும் உடைய சிவபிரானா
கிய சரபத்தின் உடம்பையும் முறையே பிளந்த பின்பன்றோ நாராய
ணனின் பெருஞ் சினம் தணியலாயிற்று. 32

வளமிக்க அழகிய சிறிய திருவாமன வடிவம் கொண்டு,
உடனே நெடுமாலாய் (திரிவிக்கிரமன்) நிமிர்ந்து உயர்ந்த அந்த நாளில்,
வெற்றி வாகை மாலையைச் சூடியவனும், ஒற்றை வெண்கொற்றக்
குடையை உடையவனுமான மாவலி மன்னன், நீர்வார்த்துக் கொடை
வழங்கவும், திருமாலின் கொப்புழந்த தாமரையில் தோன்றியவனும்,
சிறப்புப் பொருந்தியவனுமான நான்முகன் தன் கையில் உள்ள
கமண்டல நீரால் திருவடியைக் கழுவி விளக்கவும், சிவந்த
மாற்றுயர்ந்த பேரொளி வீசும் பொன்முடியையும், கரிய முகிலை
ஓத்த திருமேனியையும் உடைய அரங்கநாதர் திருக்கையும் திருவடியும்
ஒரே சமயத்தில் நீரை ஏற்றன். 33

அளவற்ற தேனையுடைய பசுமை நிறமான திருத்துளசி மாலை
யை அணிந்த திருஅரங்கநாதர், குறுகிய சிறிய பார்ப்பன வடிவம்
பெற்று, இந்த உலகங்களை நெடுமாலாகி அளந்த அப்பொழுது,
மணற்கரை மிக்க கடலினால் வளைத்துச் சூழப்பட்ட உலகை அளந்த
மிக அழகிய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிக்கு நானிலத்தைச்
சூழ்ந்த சக்ரவாளம் என்னும் மலையானது அழகிய சிலம்பு (வீரக்
கூழல்) என்னும் கால் அணியாகிச் சிறப்புப் பெற்றது. 34

தேனும் பொலிவும் பொருந்திய மலர்கள் நிறைந்த நெடுந்
தொலைவினரும் காணும் பூஞ்சோலைகள் நான்கு பக்கங்களிலும்
சூழ்ந்திருக்கப் பெற்ற திருஅரங்கத்தில், கிடந்த கோலத்தில் சேண்மையு
டன் உள்ள எம் பெருமான், செம்பொன் ஓத்த அழகிய திருவடிகளால்
நெடுமாலாய் நீண்டு மேல் கீழ் நடு என்று பரந்த மூன்று உலகங்களை
யும் தமதாக்கிக் கொண்டபோது, செங்கதிர்களை உடைய ஞாயிறு
முதலில் அப் பெருமானுக்குக் குற்றம் இல்லாத பெரிய அழகிய
முடியில் உள்ள செம்மணியாகி அதன்பின் திருமார்பில் அணிந்த
மதாணி போன்று, பிறகு தேன் பெருக்கும் அழகிய திரு உந்தி
செந்தாமரை மலர் போன்று ஒளிர்ந்தது. 35

ஓதப் புனற் பொன்னி நல் நீர் அரங்கர்
உலகு அளந்த
பாதத்து நீர் விண், படி, பிலம் முன்றிலும்--
பால் புரை வெண்
சீதத் தரங்க மந்தாகினி ஆகி, செழுங்
கங்கைஆய்,
மேதக்க போகவதி ஆகி--நாளும்
விழுகின்றதே.

36

ஓலப் புனல் அரங்கேசர் பொற்றாள் பட்டு
உடைந்த அண்ட
மேலக் கடாகத் தொளை வழியாக விழும்
புனல் போய்,
கோலத் திரு உருக் கொண்ட அந் நாள், குரம்
பட்டு உடைந்த
மூலக் கடாகத் தொளையால் விழுந்தது,
முன் புனற்கே.

37

மறிக்கும் கயற் கண்ணி பங்காளன் வாழ் வெள்ளி
மால் வரையைப்
பறிக்கும் கபடன் பணைப் புயமோ--அவன்
பைங் கடகம்
செறிக்கும் புயம் செற்ற ஆயிரம் திண்புயமோ--
அவற்றைத்
தறிக்கும் திறல் மழுவோ--அரங்கா! சயத்
தார் உடைத்தே?

38

மா தண்டம் மேவும் கரத்தார், அரங்கர்,
வட மிதிலைக்
கோதண்டம் வேகம் பிறப்பித்த போது--
குவட்டு வெள்ளி
வேதண்டம் மேய மழுவாளி நாணினை;
வென்றி கண்டு
முதண்டம் அஞ்சும் மழுவாளி
கோபம் முதிர்ந்ததுவே.

39

குளிர்ச்சியும் அலையும் வெள்ளப் பெருக்குமாகிக் கடலை
நோக்கும் நீரையுடைய காவேரி ஆற்றின் நல்ல பொன்னொணரும்
புனலால் சூழப்பட்ட திருஅரங்கத்தில் எழுந்தருளி இருக்கின்றவரான
எம்பெருமானுடைய மேலுலகத்தை அளந்த திருவடியினின்று பெரு
கிய நறுநீரானது, விண்ணகம், மண்ணகம் கீழ் உலகம் என்ற மூன்று
இடங்களிலும் முறையே பால் போன்ற வெண்ணிறமான குளிர்ந்த
அலைகளையுடைய மந்தாகினியர்கியும், செழுமையாக்கும் நீர்மிசுந்த
கங்கையாகியும், மேன்மை பொருந்திய போகவதியாயும் எந்தக்
காலத்திலும் விழுகின்றது.

36

ஆரவாரித்துப்பாயும் அலைமிக்க காவேரி ஆற்றின் நீரினால்
சூழப்பட்ட திருஅரங்கத்தின் தலைவரான எம்பெருமானின் நெடு
மாலாய் நிமிர்ந்து மூவுலகத்தை அளந்து சென்ற அடியார்களைக்
காதற்குப் பொன் மயமான வீரக்கூழலை அணிந்த திருவடி பட்ட
தினால் உடைந்த புடவியின் மேற்பக்கத்து மூடியில் உண்டான
துளையின் வழியாகப் பெருங்கடலினின்று உள்ளே விழுந்த நறுநீரா
னது அப் பெருமாள் பன்றி வடிவு கொண்ட அக் காலத்தில்
அந்தக் கேழலின் திருக்குளம்பு பட்டதினால் உடைந்த புடவியினது
அடிப்பக் கத்து மூடியின் துளை வழியாகச் சென்று பழமையான
அக் கடலிலேயே விழுந்து கலந்தது.

37

திருஅரங்கனே! பிறழ்கின்ற கெண்டை மீன் போன்ற கண்
களையுடையவனான பெருமாட்டியைத் தனது இடப்புறத்திலே
கொண்டவனான சிவபிரான், வாழ்கிற பெரிய வெள்ளியை ஒத்த
பனிமலையான கையாயத்தை அடியோடு பெயர்த்தெடுத்த, வஞ்சக
னான இராவணனது பருத்த இரு கைகளோ, அவ் இராவணனுடைய
பசும்பொன்னாலாகிய கடகம் என்னும் வாகுவளையம் அணிந்த
கைகளை வலி அழித்து நெருக்கிக் கட்டிய வலிய, கார்த்த
வீரியார்ச்சனனது ஆயிரம் கைகளோ, அவ் ஆயிரம் கைகளை
வீழ்த்திய பரசுராம னது சோடாலிப் படையோ இவற்றில் எது
வெற்றி மாலையை உடையது?

38

பெரிய கௌமோதகி என்னும் தண்டுப்படை பொருந்திய
திருக்கையை உடையவராகிய திருஅரங்கநாதர், வடக்கிலுள்ள மிதிலா
புரியிலே, வில்லை வளைத்து முறித்து அதிலிருந்து அதிர்ச்சி தரும்
பேரொலி ஓசையை உண்டாக்கியபொழுது, கொடுமுடியுடைய வெள்
ளிப் பனிமலையாகிய கையாயத்தில் பொருந்தி வாழ்கிற மழுவென்
னும் படையைப் பெற்றவனாகிய சிவபெருமான் தனது வில் முறி
வால் வெட்சுமுற்றான். இராமனது அவ் வெற்றியைக் கண்டு பழை
மையான புடவியில் உள்ள அனைவரும் அஞ்சும்படியாகக் சோடா
லிப் படையை உடையவனாகிய பரசுராமனது சீற்றம் முதிர்ந்தது.

39

மாகம், பிலம், திக்கு, இமையோர் உலகம்,
மழுவுடையோன்
நாகம், நல் நாடு அளவாக--பல் நாகம்
நடுங்க, அம்பு
வேகம் கொடு தொடர்--பறந்து ஓடியும்,
மீண்டு வந்து,
காகம், 'சரண்' என்ன, நம்பெருமாள்
உயிர் காத்தனரே.

40

மாதவர், உம்பர் பெருமாள், அரங்கர்,
வலி உணராத;
ஆதவன் மைந்தன் அயிர்த்த அந் நாள்,
இலக்குஆய நெடும்
பாதவம் ஏழும் உடனே நெடுங் கணை
பட்டு உருவ,
பூதலம் ஏழும், எழு பாதலங்களும்,
புண்பட்டவே.

41

ஓற்றைச் சரம் சுட்ட உட்கடல் போல், புறத்து,
ஓலம் இட,
மற்றைக் கடல் வெந்தது எவ் வண்ணமோ?--
மதமா அழைக்க
அற்றைக்கு உதவும் அரங்கர் வெங் கோபத்தை
அஞ்சி, அரன்,
கற்றைச் சடையின் இடையே வெதும்பினள்,
கங்கையுமே.

42

கொங்கு உண்டு வண்டு அமர்தண் தார் அரங்கர்
வெங் கோபமுடன்
பொங்கும் சரம் செய்த மாயம் என்னோ--தன்
புகழ் அடைய
மங்கும்படிக்கு மறம் செய் இராவணன்
வாகினி கண்டு,
'எங்கும் குரங்கு! எங்கும் ராமன்!' என்று
ஏங்கி விரிந்திடவே?

43

காகாசுரன் பல திசைகளிலும் உள்ள உயிரினங்கள் அஞ்சி
நடுங்கும்படி, அயோத்தி இராமனின் அம்பு, படுவிரைவு கொண்டு
தன்னைத் தொடர்ந்து வருவதால் விரிந்து பரந்த விண்ணாகமும்,
கீழுலகமும், திசைகளும், கண் இமையாத தேவர்கள் உலகமும்,
மழு என்னும் படையை ஏந்திய சிவபெருமானது இமயமலையும்
நன்மைகள் மிகுந்த இந்த உலகமும் ஆகிய இவற்றின் எல்லைபுள்ள
வரையிலும் பறந்தோடிப் பார்த்தும், தனக்குப் புகலிடம் ஒன்றும்
கிடைக்காமையால் மீண்டும் திரும்பி வந்து, 'உனது திருவடியே
அடைக்கலம்' என்று புகலடைய நம்பெருமாள் அரங்கநாதர் அக்
காகாசுரனை இராமனாய்க் காத்தருளினார்.

40

திருமகளை நெஞ்சில் தாங்கி மாதவன் என்னும் ஒரு
திருப்பெயரை உடையவரும், தேவாதி தேவர்கட்குத் தலைவருமாகிய
திருஅரங்கநாதரது தோற்றச் சிறப்பில் இராமனின் மெய் வலிமையை
உணராமலும் அறியாமலும், செங்கதிரின் செல்வனான சுக்கிரீவன்
ஐயப்பட்ட அந்தக் காலத்தில், அச் சுக்கிரீவன் சொற்படி அம்புக்கு
எய்யும் இலக்காகிய மிகப்பெரிய மராமரங்கள் ஏழும் ஒருசேர நீண்ட
அவ் இராமனின் (வாளி) அம்பு பட்டுப் பாய்ந்து துளைத் தோடிச்
செல்ல, அந்த அம்பினாலே மேலுலகம் ஏழும் கீழுலகம் ஏழும்
புண்பட்டன.

41

மும் மதமுடைய கசேந்திர ஆழ்வான் 'அதிமூலமே' என்று
கூவி அழைக்க, அப்பொழுதே ஓடிவந்து, அதன்முன்னே நின்று,
அதனை வருத்திய முதலையைக் கொன்று, அந்த யானையைக்
காத்தருளிய திருஅரங்கநாதரது கடிய கொடுஞ் சினத்திற்கு
அஞ்சி, சிவபெருமானது செஞ்சடைக்குள்ளே சென்று சங்கையும்
வெதும்பினான் என்றால், அந்தத் திரு இராமனது ஓர் அம்பினால்
சுடப்பட்ட உள்ளே உள்ள நீர்க்குடல் போல அதற்கு அப்பால்
உள்ள மற்றைய கடல்களும் தமது வருத்தத்தை வெளியிடப் பேரொலி
செய்யுமாறு வெதும்பியது எத்தகையதோ? அது சொல்லுதற்கு
அரியதாம்!

42

தனது பெரும்புகழ் முழுதும் மங்கும்படிக்குக் கொடிய
தொழில்களைச் செய்த ஓலமிடுகின்ற இராவணனுடைய மூலபலம்
என்னும் சேனையானது பார்த்து, எங்கெங்குப் பார்த்தாலும் குரங்குக்
கூட்டமும், எங்கெங்குக் கண்டாலும் இராமனின் திருவுருமாய்
இருக்கின்றன என்று, ஏக்கம் அடைந்து, ஊக்கம் உடைந்து
அழிந்திடும்படி, மணத்தை மோந்து தேனைக் குடித்துக் கொண்டு
வண்டுகள் விரும்பி மொய்த்திருக்கின்ற குளிர்ச்சியான துளசி
மாலையையுடைய அரங்கநாதனாகிய இராமனின் கடுஞ்சிற்றத்துடன்
கொதித்து வந்த அம்பு செய்த மாய மருட்கைகள் என்னென்னவோ?

43

பேர் ஓத்த ஆயிரம் பேர் மடிந்தால்,
பிறங்கும் கவந்தம்
நேர் ஓத்த ஆடும்; அது ஆயிரம் ஆடின,
நெடுஞ் சிலையின்
ஏர் ஓத்த கிண்கிணி சற்று ஒலிடும், அது
ஓர் யாமம் நின்று
கார் ஓத்த மேனி அரங்கர்தம் போரில்
கற்பகியதே.

44

சற்பத்து உறங்கும் அரங்கா! உன் பாதம்தனை
அடைந்த
நல் பத்தருக்கு ஒரு நாசம் உண்டோ--நல்
மா மருத்தின்
வெற்பைக் கொணர்ந்த விறல் அனுமானும்,
அவ வீடணனும்,
கற்பத்து அளவும் அழியாது இருக்கவும்
கற்பித்தையே?

45

ஆவும், பயமும், அமுதும், ஒப்பு ஆன
அரங்கருக்கு
மேவும் புகழ் இன்னும் மேவும்கொலோ--அவர்
மெய் அருளால்
தாவும் தரங்கத் தடம் தூழ் அயோத்திச்
சராசரங்கள்
யாவும் கிளையுடன் வைகுந்த லோகத்தில்
ஆர்ந்திட்டவே?

46

ஒரு தாய் இருந்து வருந்த, வைதேகியுடன்
சுரத்தில்
ஒரு தாய் சொலச் சென்ற தென் அரங்கா!
வையம் உய்யும் வண்ணம்
ஒரு தாய் உதரத்தில் ஓர் அறு திங்கள்
உறைந்த பின்னை,
ஒரு தாய் வயிற்றில் வந்து உற்றது
எம் மாயம்? உரைத்தருளே.

47

புஷ்ப பொருந்திய ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் போரில் இறந்தால்
தலையற்ற உற்குறை ஒன்று எழுந்து சரிவரத் தாள அடைவு
பொருந்தக் கூத்தாடும். அவ்வாறு ஆயிரம் தலையற்ற (முண்டங்கள்)
உல்கள் எழுந்து கூத்தாடினால், பெரிய வில்லில் சுட்டப்பட்டிருக்
கிற அழகு பொருந்திய கிண்கிணி எனும் மணியானது சிறிது ஒலிக்கும்.
சார்கால நீலமுகில் போன்ற திருமேனியுடைய திரு அரங்கனாகிய
இராமன் போர்க்களத்தில், இராமன் கைக்கொண்ட கோதண் டத்தில்
உள்ள அந்த மணி, மூன்று மணிக் காலம் இடைவிடாது ஒலித்திடும்.

44

ஆயிரம் தலையுடைய அரவணையில் பள்ளி கொண்டு
அறிதயில் செய்தருள்கின்ற திருஅரங்கனே! உயிர்க்கு நன்மை தருவ
தான சுஞ்சீவி மலையினைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த வலிமையும்
திறமையும் மிக்குடைய அனுமானும், அஞ்சாமையுடைய விபீடண
ஆழ்வானும் உலகம் முடியும் ஊழிக்காலம் வரை இறவாமல் இருக்
கும்படியாகவும் நீ சுட்டளை இட்டருளினாயே, ஆதலால் உனது
திருவடிகளை அடைந்த மெய்யன்பர்களுக்கு அழிவுண்டோ?
அவர்கள் என்ஹென்றும் வாழ்வார்கள்! அவர்கள் உன்னால் தழுவிக்
கொள்ளலும் சிறப்புறுதலும் உண்மையன்றோ!

45

பசுவையும் அதனிடத்துப் பாலையும், அதனிடத்துச் சுவை
இனிமையையும் போலுள்ள திரு அரங்கநாதராகிய இராமனுக்கு
உண்டான பெரும்புஷ்ப உலகில் வேறு யார்க்கேனும் உண்டாகுமா?
மேவுமா? உண்டாகாதே! நீர்நிலைகள் சூழ்ந்த அயோத்தியில் உள்ள
நிலைத்திணையும் இயங்குதிணையும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும்
தம்மம் சுற்றத்துடன் அந்த இராமனின் குற்றமற்ற பழுதுபடாத
அருளன்பினால் வைகுந்த உலகமாகிய பொன்னாட்டைச் சேர்ந்து
விட்டன.

46

ஒருதாய் கைசேயி கூறியதனால், ஒருதாய் கோசலை அயோத்தி
நகரிலிருந்தபடியே வருந்தும் நிலையில், உலகத்து உயிர்கள் கொடியோ
ரால் நேர்ந்த தொல்லைகள் நீங்கி, வைதேகியுடன் கொடிய சாட்டிற்
குச் சென்று தந்தை சொல் காத்த அழகிய சாவேரி சூழ்ந்த தென்
திசையில் இருக்கும் திரு அரங்கனே! இவ் உலகம் உய்யும் பொருட்டு
நீ ஒரு தாயின் தேவகியின் திருவயிற்றிலே ஆறுமாதம் வாழ்ந்த
பின்பு மற்றொரு தாயான உரோகினியின் வயிற்றில் வந்து சேர்ந்தது
என்ன மாயை! மருட்கை தருகிறது! இந்த மருமத்தைச்
சொல்லமாட்டாயா?

47

கதி பட்ட பொன்னி அரங்கேசர் ஆடு
கருந் திரை நீர்
நதி பட்ட பாடு நவின்றிடல் ஆகும்?
நலம் கெழு கூர்
நதி பட்ட நெட்டலத்தாலே இழித்திட,
நூற்றுவர்தம்
பதி பட்ட கண் கலக்கம் தெரியாது,
பகருதற்கே.

48

பண்டு விழுங்கிய பாடும், திசையும்,
பனிக் கடலும்,
சண்ட நெடுங் கிரித் தானம், எல்லாம்--
சண்பகாடவிமேல்
மண்டு பெரும் புனல் தூழ் அரங்கேசர்தம்
வாய்மலருள்
கண்டு, மருவினள் சீர், நந்தகோபர்தம்
காதலியே.

49

உன்னைக் களவில் உரலோடு கட்டிவைத்து,
உன்னுடைய
அன்னைக்கு ஒருத்தி அறிவித்த போது, அலை
ஆழி மங்கை-
தன்னைப் புணர்ந்தருள் தார் அரங்கா!
அவள்தன் மருங்கில்
பின்னைக் கொடு சென்ற பிள்ளை மற்று ஆர்
என்று பேசுகவே?

50

கடிக்கும் கரளப் பிறை வாள் எயிற்று வெங்
காளியன்மேல்
நடிக்கும் பெரிய பெருமான், அரங்கர்,
நறை கமழ் பால்
குடிக்கும் களவுக்கு மாறுகொண்டே, ஒரு
கோபி பற்றி,
அடிக்கும் பொழுதில், பதினால் உலகும்
அடிபட்டவே!

51

விரைவும் முறைபட்ட ஓசையுடனும் பொருந்தி ஓடுகின்ற
காவேரி ஆற்றால் சூழப்பட்ட திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளி
இருக்கின்ற எம்பெருமான் பலராம அவதாரத்தில் நீராடுகின்ற
சுருமையான நீரையுடைய அலைகளே மிக்க யமுனை ஆறு, அவர்
சுலப்பை கொண்டு இழுத்திட்டதனால் அடைந்த வருத்தம், ஒருவாறு
சொல்லக்கூடும். நன்மை மிக்க, சுர்மையான நுனிபொருந்திய நீண்ட
சுலப்பையாலே அப் பலராமர் இழுத்திட்டதினால், துரியோதனாதி
யர் ஊராகிய அத்தினாபுரி அடைந்த கண்கலங்கும்படி ஆன
துன்பத்தின் எல்லை சொல்வதற்கு அரியதாம்!

48

சண்பக மரச்சோலையின் மேல் மிகுந்து பாய்கின்ற பெரிய
காவிரி வெள்ளப் பெருக்கால் வளைந்து சூழ்ந்த திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானாகிய கண்ணனது செவ் ஆம்பல்
மலர் போன்ற திருவாயினுள்ளே, முன்னே ஊழிப் பெருவெள்ள
காலத்தில் உட்கொண்ட உலகமும், திக்குகளையும் குளிர்ந்த ஏழு
கூடலையும் மாபெரிய மலைகளின் குலங்களையும், அவற்றில் உள்ள
எல்லாப் பொருள்களையும் நந்தகோபரின் மனைவியான யசோதை
பார்த்துச் சிறந்த பெருமகிழ்வை அடைந்தாள்.

49

அலைகள் மிக்குடைய திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய திரு
மகளையும் நிலமகளையும் சேர்ந்தருள்கின்ற துளசி மாலையை
அணிந்துள்ள திரு அரங்கனே! நீ பால், தயிர், வெண்ணெய். நெய்
திருடியதற்காக ஓர் இடைச்சி உன்னை உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டி
வைத்து, உன்றன் தாயான யசோதைக்கு அச் செய்தியைத் தெரு
வித்தபோது அவ் இடைச்சி, தன் இடையில் கொண்டுபோன தீராத
வினையாட்டுப் பிள்ளை நீயே அன்றி, வேறு யார் என்று நான்
சொல்வது!

50

கடிக்கின்ற கொடிய நஞ்சுடைய பிறையையும் வாளையும்
ஒத்த நால்வகைப் பற்களைக் கொண்ட கொடுமையான சீற்றமிக்க
காளியன் என்னும் பாம்பின் தலைமுடியின்மேல் கூத்தாடுகின்ற
பெரிய கோயிலில் இருக்கும் பெரிய பெருமானாகிய அரங்கநாதன்,
இளம் பருவ கண்ணனாக இருந்த காலத்தில், மணம்வீசுகின்ற
பாலை, ஒருவரும் அறியாதபடி குடிக்கின்ற திருட்டிற்காகச் சினமுற்று
ஓர் இடைச்சி, அந்தக் கண்ணனைப் பிடித்து அடிக்கும் போதில்
பதினான்கு உலகங்களிலும் உள்ள, நிலைத்தினையும் இயங்கு
தினையும் அடிபட்டன.

51

ஆரம் தரும் பொன்னி தூழ் அரங்கா! உன்தன்
ஆய்ச்சி வெகு
தூர நெடுங் கயிறு எல்லாம் மிசை சேர்த்து-
வைத்தும், அவை
ஈர மருங்கின் குறைந்திட, கண் பிசைந்து
ஏங்கும் அவள்
வேர் அம்புய முகம் கண்டு, அளவு ஆன
விநோதம் என்னே!

52

சிந்திக்க நெஞ்சு இல்லை; நா இல்லை, நாமங்கள்
செப்ப; நினை
வந்திக்க மெய்இல்லை, வந்து இரு போதும்;
மொய்ம்மா மலர்ப் பூம்
பந்தித் தடம் புடைதூழ் அரங்கா!
ததிபாண்டன் உன்னைச்
சந்தித்த நாள், முத்தி பெற்றது என்னோ,
தயிர்த் தாழியுமே.

53

குன்றா விளைவுடன், வண்மை, பருவம்,
குணங்கள்: இவை
பொன்றாது இருந்த கண்மாயம் என்னோ--
பொன்னி தூழ் அரங்கா!
அன்று ஆயர்தம் குல மைந்தர்களாயும்,
அலகு இல் இளங்
கன்றாயும், நாள்தொறும், சென்று, வந்து,
ஆடிய காலத்திலே?

54

நெடுங் கான் நிலத்து, உடன் கோவலர்தாம்
மிக நின்று, நெஞ்சம்
நடுங்காது, இமைத்திடும் கண்கள் எல்லாம்'
என்று -- நண்ணலர்மேல்
விடும் கால நேமி அம் கை அரங்கா!--
கண் விழிக்கும் முன்னே
சுடும் கான நல் அனல் துற்ற அம் மாயம்
என் சொல்லுகவே?

55

முத்துகளையும் சந்தனத்தையும் மாலைபோல் தருகின்ற சாவிரி
ஆற்றினால் வளைக்கப்பட்ட திரு அரங்கநாதனே! அன்னை
யசோதை மிகவும் நீண்ட சுயிறெல்லாம் மேன்மேல் சேர்த்துச் சுற்றி
வைத்தும், அக் சுயிறுகள், உன்னுடைய அழகிய இடையின்
அளவினும் போதாமல் குறைந்து விடுவதால் கண்களைப் பிசைந்து
கொண்டு இரங்குகின்ற அவளது வேர்வையை உடைய, செந்தாமரை
போன்ற திருமுகத்தைப் பார்த்து உடனே நீ அக் சுயிற்றின் அளவாக
உன் திரு மேனியைச் சுருக்கிக் காட்டிய வியப்பு செய்கைதான் யாதோ? 52

நெருங்கிய பெரிய பெரிய நறுமணமிக்க பூக்களையுடைய
அழகிய வரிசையான குளங்கள் அக்கம்பக்கங்களில் சூழப்பெற்ற
திரு அரங்கநாதனே! உன்னை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு நெகிழ்
எனக்கு நெஞ்சில்லை. உனது ஆயிரம் திருப் பெயர்களைக் கூற
நா இல்லை. சாலை மாலை ஆகிய இருவேளையும் வந்து உன்னை
வணங்குவோ கை, சால் முதலிய அங்கங்கள் இல்லை. அங்ஙனம்
இருக்கவும் ததிபாண்டன் என்பவன் உன்னை அடைந்து வீடு
பேறு பெற்ற போது அவனுடன் அவன் தயிர்க்குடும் வீடு பேறு
பெற்றது எவ்வாறோ? 53

பொன்கொழிக்கும் சாவேரி ஆற்றால் சூழ்ந்து வளைக்கப்பட்ட
திருஅரங்கத்து நாதனே! நீ கண்ணனாகப் பிறந்த சாலத்தில், அளவற்ற
இடையர் இனத்தில், தோன்றிய ஊற்றம் மிக்க பிள்ளைகளாயும்,
சிறு பசுவின் கன்றுகளாயும் நாள்தொறும் அவர்கள் பின்னும்,
அவற்றின் பின்னும், விளையாடிய போது அப் பிள்ளைகளும்
கண்கன்றுகளும் குறையாத வளர்ச்சியும் வளமும் அழகும் பருவமும்
குருணங்களும் இவை குறையாமல் இருந்த கண்கட்டு வித்தை-
மாயச்செயல் என்னவோ? 54

தன்னை விரும்பாத பகைவர்மேல் பயன்படுத்துகிற, அவர்
சுளுக்குக் சாலனை ஒத்த ஆழியை ஏந்திய அழகிய வலிய சையை
யுடைய திரு அரங்கா! பெரிய அடர்ந்த காட்டில் இடையர்கள்
மிகத் திரண்டிருக்க நீ அவர்கள் இடையிலே நின்று, அவர்களை
நோக்கி மனம் சிறிதும் அஞ்சாது 'கண்களை எல்லாம் மூடிச்
கொள்ளுங்கள்' என்றுகூறி அவர்கள் அவ்வாறே தங்கள் கண்களை
மூடிச் கொண்டு, கண்களைத் திறப்பதற்கு முன்னே வெப்பம் பொருந்
திய பெருங்காட்டுத் தீயை முழுதும் விழுங்கி அருளிய அந்த
மாயச் செயலை என்னவென்று சொல்லுக! 55

வானாடரில் சிலர் சென்று கண்டாரில்லை;
 மற்று அதனில்
 போனாரில் மீளப் புவியில் வந்தாரில்லை--
 பூவின் மங்கை
 ஆனாத செல்வத் திரு அரங்கா!--கொச்சை
 ஆயர் எல்லாம்
 மேனாள் பரமபதத்தினில் போய் எங்ஙன்
 மீண்டதுவே?

56

கூன் நந்து உலா வயற் கோயிலுள்ளே
 பள்ளிகொள்ளும் எங்கள்
 ஆனந்தவாரி திருக் குழல் ஊத--
 அறத் தடிந்த
 கானம் தழைத்தன; கால் வரை நெக்கன;
 கார் முகில் தோய்
 வானம் அயர்த்தன; வையம் எல்லாம்
 மெய்ப் மறந்தனவே.

57

ஊரும் திரைப் பொன்னி நல் நீர் அரங்க!
 உருப் பலஆய்,
 காரும் தடித்தும் கலந்தது போல்,
 இடைக் கன்னியர்கள்
 யாரும் களிக்க, இடைஇடையே கலந்து,
 இன்ப நலம்
 கூரும் திரு நடம் ஆடிய மாயம்
 என் கூறுகவே?

58

மின் போல் இடை இடைமாதர் எல்லாம் உன்தன்
 மெய் தழுவி,
 நன் போக சாகரத்துள்ளே முழுகவும்--
 நாள்மலராள்-
 தன் போகமே மகிழ் தார் அரங்கா!--
 அண்டர்தாம் அவரை
 அன்போடு அணைத்துத் துயின்றது எம் மாயம்?
 அறிந்திலமே.

59

செந்தாமரை மலரில் தோன்றிய திருமகளின் நீங்காத
 பெருஞ்செல்வத்தையுடைய திரு அரங்கப் பெருமானே! விண்ணு
 லகத்தவருள் சிலரும் பரமபதத்தைப் போய்ப் பார்த்ததில்லை. அந்தப்
 பரமபதத்திற்குள் சென்றவர்களுள் கண்டு திரும்பவும் மண்ணுலகத்
 திற்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. அங்ஙனம் இருக்கவும்,
 வலங்கை இடங்கை அறியாத கொச்சை மொழி பேசும் எளிய
 இடையர் எல்லாம் முற்காலத்தில் பரமபதத்தில் (வீடுபேறு) போய்
 மறுபடியும் திரும்பியது எவ்வாறோ?

56

வலம்புரிச் சங்குகள் உலவுகின்ற செழித்த கழனிகள்
 குழந்திருக்கின்ற, திரு அரங்கம் பெரிய திருக்கோயிலில் பாம்பணை
 யின் மீது, துயிலாத் துயிலான அறிதூயில் கொள்ளும், எங்கள்
 பேரின்பக் கடலாகிய கண்ணன் அழகிய இனிய ஏழிசை பொங்கும்
 புல்லாங்குழலை ஊதும் பொழுது, முற்றவும் வேரோடு உலர்ந்த
 காடுகள் தழைத்தன. சாரல்களையுடைய மலையைச் சார்ந்த குன்று
 கள் உருகின. சரிய முகில்கள் உலாவுகின்ற வானுலகம் இசை வளி
 யில் தோய்ந்தன. நிலவுலகம் முற்றும் மெய்மறந்து கனித்தன.

57

அடுத்தடுத்து வருகின்ற அலைகளையுடைய பொன்
 கொழிக்கும் காவிரி ஆற்றின் நல்ல நீரால் குழ்ந்து செழித்துள்ள
 திரு அரங்கத்தில் உள்ள தலைவனே! நீ கண்ணனாய்த் தோன்றிய
 பொழுது இளமையான இடைப் பெண்கள் யாவரும் இன்புறும்படி,
 பலப்பல திரு உருவங்களைப் பெற்று அவர்களின் நடுநடுவே முகிலும்
 மின்னலும் ஒரு சேரக் கலந்து தோன்றுமாப் போலக் கலந்து, சிறந்த
 இன்பம் மிகுகின்ற சுந்தலுடன் குரவைக் கூத்தினை உவந்து ஆடிய
 திரு நடன மாயையை என்னென்று வியந்து கூறுவது?

58

ஒவ்வொரு நாளும் மலர்ந்த தாமரையில் எழுந்தருளி
 இருக்கின்ற ஒப்பற்ற திருமகளது இன்ப நலத்தையே மகிழ்ந்து
 உவக்கின்ற திரு மாலையை உடைய திரு அரங்கா! மின்னல்
 போன்ற ஒளியும் அழகும் மிகுந்த சிற்றிடையிணையுடைய ஆய்ச்சியர்
 கன்னியர்கள் அனைவரும் சிறுவனாகிய உன்னுடைய திருமேனி
 யைத் தழுவிக்கொண்டு, சிறந்த இன்பக் கடலிலே மூழ்கித் திளைக்க
 வும், அவர்களின் கொழுநரான இடையர்கள் அவரைப் பேரன்போடு
 அணைத்து அம் மங்கையரிடம் சிறிதும் குற்றம் பாராமல் விரும்பி
 உறங்குவதும் என்ன மாயையோ அதனை அறிய முடியவில்லையே!

59

நீரில் புகும்; கண்டு, தேரினைப் பார்க்கும்;
 நிறுத்திய பொன்-
 தேரில் தொழும்; பின்னை, நீரினில் காணும்--
 சிறந்த பச்சைக்
 காரின் திற மெய் அரங்கனும், சேடனும்,
 கஞ்ச வஞ்சன்
 ஊரில் செல், உடன் போம் அக்குருரன்--தன்
 உள் மகிழ்ந்தே.

60

நாமம் மிகு புகழ் யாதவர் வாழும்
 நகரில், உம்பர்-
 தாம் மருவும் சவை தத்தமஆய--
 தளை அவிமும்
 தே மரு பொங்கர் அரங்கேசர்,
 'உக்கிரசேனனுக்கு
 மா முடி வைக்கும்படி, படிமேல்
 கொடு வா' எனவே.

61

மறியா எழும் திரை மா நீர் மதுரையில்
 மன்னவரைக்
 குறியாதவன் படை வந்த அந்நாள்,
 செழுங் கோக்கனகப்
 பொறி ஆடு அரவணைத் தென் அரங்கா! ஒரு
 பூதரும் அங்கு
 அறியாவகைத் துவராபதிக் கே எங்ஙன்
 ஆக்கினையே?

62

நறைத் துளவம் புனை நம்பெருமாள் விறல்
 நாம் சொல்வதோ?
 மறைப் பரி பூட்டிய மா நிலத் தேர் இல்லை;
 வாள் எயிற்றின்
 கறைப் பணி நாண்உடை மேருவில் இல்லை;
 கடும் பவனச்
 சிறைத் தழல் அம்பு இல்லை--ஒன்னார் அறு
 புரம் செற்றதற்கே.

63

சிறந்த நீலமுகில் போன்ற தன்மையுடைய திருமேனி கொண்ட
 கண்ணனும், அதிசேடனது பிறப்பாகிய பலராமனும், வஞ்சகன்
 கம்சனுடைய ஊராகிய வடமதுரை நகருக்குச் சென்றபொழுது, அவர்
 களை அழைத்துப் போகின்ற கொடுத்தன்மை இல்லாத அக்குருரர்
 என்பவர், வழியில் உள்ள யமுனை ஆற்றின் நீருக்குள்ளே போய்
 நீராடுவர். அங்குப் பலராமனையும் கண்ணனையும் பார்த்து, அங்
 கிருந்து ஓடிக் கரையில் திருத்தேரைப் பார்ப்பார். கரையில் இருந்த
 பொன் தேரினில் அவர்கள் இருப்பதைக் கண்டு தாம் மன மகிழ்ந்து
 அவர்களை வணங்குவர். மறுபடியும் நீரிலே போய் முழுகி நிற்க
 அவர்களை அந் நீரிலே பார்பார்.

60

ஒருபுறம் விலங்குகளை முறித்தவரும், மறுபுறம் அரும்புகள்
 சுட்டவிழப் பெற்ற தேன்மிகுந்த பூஞ்சோலைகளையுடைய திரு அரங்
 கப் பெருமான் கொடிய படைகளைக் கொண்ட உக்கிரசேன மன்ன
 னுக்குப் பெரிய பொன்முடியைச் சூட்டியவரும் அரியணையில்
 இருக்கச் செய்தருளும்படியாக இவ் உலகின் மேல் கொண்டு வா
 என்று சாற்றுத் தேவனை நோக்கி ஆணையிடப் புகழ்மிக்க சீர்த்தியை
 உடைய மரபினைச் சார்ந்தவர் வாழ்கின்ற வடமதுரை நகரத்தில்
 தேவாதி தேவர்கள் வீற்றிருத்தற்கு இடமாகிய சுதர்மை என்ற அவைக்
 களம் யாதவர் எல்லாருக்கும் உரியதாயிற்று.

61

மணம் சொழிக்கும் செழித்த செந்தாமரை மலரில்
 வீற்றிருக்கின்ற திருமகளுடன் படமெடுத்து ஆடுகின்ற ஆயிரந்தலை
 அதிசேடனாகிய அமலியில் துயில் கொண்டிருக்கிற இனிய அழகிய
 அரங்கநாதனே! ஓங்கி மடங்கி எழுகின்ற அலைகளையுடைய மிகுந்த
 நீர் வளத்தையுடைய கண்ணுக்கினிய வடமதுரையில் வேற்றரசர்
 களையும் மாற்றரசர்களையும் ஒரு பொருளாகக் கூட மதியாத காலய
 வனனது படை, போர் தொடுத்து வந்த பொழுதில், ஒருவரும்
 அறியாதபடி மதுரையிலிருந்த அனைத்து மக்களையும் துவாரகை
 நகரத்திலே எப்படிச் கொண்டு சேர்த்தனை? உன்செயல் வியக்கத்தக்கது! 62

கண்ணனின் பகைவர்களுடைய அறு பட்டணங்களை அழித்
 ததற்கு (சிலபெருமான் முப் புரங்களைத் தகர்த்தது போல) நான்கு
 வேதங்களாகிய அரிய சிறந்த குதிரைகளைக் கட்டிய பெரிய, உலக
 மாகிய தேர் இல்லை. கூரிய வாள் போன்ற பற்களையும், நஞ்சிணை
 யும் உடைய படத்தையுடைய பாம்பாகிய, நாணினைக் கொண்ட
 மாபெரும் இமயமலை என்ற மேருவும் இல்லை. விரையும் சுடிய
 சூற்றுப் போன்ற உந்துதலைப் பெற்ற இறகுகளையுடைய நெருப்பைக்
 கக்குகின்ற அம்பும் இல்லை. அதலால் தேனும் மணமும் மிகுந்த
 திருத்தழாய் மாலை சூடிய நம் பெருமாளது வல்லமை நம்மால்
 சொல்ல முடியாத பெருமை கொண்டதாம்!

63

அருட் கொண்டல் அன்ன அரங்கர் சங்கு ஓசையில்
அண்டம் எல்லாம்

வெருள்கொண்டு, இடர்பட, மோகித்து வீழ்ந்தனர்--
-வேகமுடன்

தருக் கொண்டு போகப் பொறாதே தோடரும்
சதமகனும்,

செருக் கொண்ட முப்பத்து முக் கோடி தேவரும்,
சேனையுமே.

64

நிணக் கோல நேமித் திரு அரங்கேச!

நினக்கு இனிய

குணக் கோகனகையும் கண்டனளோ--மணிக்

குன்றில் வைகும்

கணக் கோதையர் பதினாறாயிரவரைக்

கைப்பிடிக்க

மணக்கோலமும் பதினாறாயிரம் கொண்டு

வாழ்ந்த அன்றே?

65

விடம் தோய் அரவில் துயில் அரங்கேச!--

விகம்பு முட்ட

நடந்து, ஓகைதன்னுடன், நாரதன் காண--

நகைக்கும் முத்து-

வடம் தோய் வன முலை எண்-இரண்டாயிரம்

மாதர் தங்கள்

இடம்தோறும் நின்று, எழில் வேறாய் இருந்தது, அங்கு,

எவ் வண்ணமே?

66

பாவிக்க ஓணாத பெருமாள் விநோதம்

பகரு மதோ?--

வாவிக்குள் நாரதன் நாரதிஆய், ஒரு

மன்னவந்தன்

ஆவிக் குலக்கொடிஆய், நெடுங் காலத்து அழிரு

இல் இன்பம்

மேவி, குடும்பத்து இடும்பை எல்லாம்

எய்திவிட்டனனே!

67

பாரிஜாத மரத்தைப் பெயர்த்துத் துவாரகைக்குக் கொண்டு போக, அதனைக் கண்டு மனம் பொறாமல் விரைவோடு பின் தொடர்ந்து வந்த நூறு யாகங்களுையுடைய இந்திரனும், போர் செய்து நின்று ஆதித்தர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும் வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவரும் ஆகிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் படையும் அருளாகிய மழையைப் பொழிகின்ற வான்முகிலே ஓத்த திரு அரங்கநாதரது பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் வலம்புரிச் சங்கொலியினால் எல்லா உலகங்களும் அச்சம் மிகுந்து அல்லலுற்று அயர்ந்து வீழ்ந்தனர்.

64

பதினாயிரம் பேரையும் சிறையிருந்து மீட்டற்கு ஏற்ற பசைவர்களின் கொழுப்புத் தோய்ந்த அழகிய ஆழியையுடைய திரு அரங்கத் தலைவனே! நீ இரத்தின மலையிலே தங்கியிருந்த பெருந்த கூட்டமான பதினாயிரம் தேவர், சித்தர், கந்தருவர் முதலிய கன்னியர்களைக் காதலித்துக் கைப்பிடித்து ஈடேற்றி அத்தனை ஆயிரம் கலியாணத் திருமேனியைத் தனித் தனியே எடுத்து அணைத்து மகிழ்ந்திருந்த அப்போது, உளது திரு உள்ளத்துக்கு உளப்பாகிய நற்குணத்தையுடைய அன்றிலைப் போல் இனிமையாகப் பேசக் கூடிய திருமகளும் உன்னைப் பார்த்தாளோ?

65

நச்சப் பொருந்திய நாகத்தின் அணையில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திரு அரங்கப் பெருமாளே! நீ கண்டாரைக் கொல்லும் அழகுடைய கண்ணனாகத் தோன்றிய போது, மக்களுக்கு அறிவொளியை வழங்கும் நாரதன் விண்ணுலகம் அணுகச் சென்று, மகிழ்ச்சியோடு பார்க்கும்படி ஒளிவிடுகின்ற முத்து மாலைகள் நிறைந்த அழகிய பெருந்த முலைகளுையுடைய பதினாயிரம் மகளிரின் ஓர்வோர் இடத்திலும் வெவ்வேறு திரு வடிவங்கள் கொண்டு நிலைபெற்று அவர்களுக்கு அன்பும் ஆதரவும் அளித்தது எவ்வாறோ! உன் அருட் செயல் வியப்பாகிறது!

66

எண்ண முடியாத எண்ணினாலும் பரம்பொருளைக் கிட்ட முடியாமல் சொற்கள் சோர்ந்து மனத்துடன் திரும்புகின்றன நம் பெருமானது திருவிளையாட்டு, எளிதில் சொல்லத் தக்கதாய் இல்லையே! அத் திரு விளையாட்டினால் ஒரு குளத்திலே அறிவு மிக்க நாரத முனிவன் உயிர் போன்ற மிக இனிய சிறந்த பூங்கொடி போன்ற மணைவியாய்ப் பற்பல காலம் குறைவில்லாத நிறைவான ஐம்புலன்களும் ஆர உண்ணும் சிற்றின்பத்தை அடைந்து குடும்பங்களில் உண்டாகிற துன்பங்களை எல்லாம் அடைந்தான். ஓ! பிரம்ம இருடிகளையும் மயக்க வல்லவன் நீ!

67

தண் துளவம் புனை தார் அரங்கா!

ஐவர் தையலுக்கு,

வண் துகில் ஒன்று, அவைக்கண் உற்றபோது--

தன் மன்னர் முன்னே

கண் துளி சோரத் தொழுது, நின் பேர்

கட்டுரைத்த பின்னை

ஓண் துகில் கோடி குவிந்தது எம் மாயம்,

உரிந்து உரிந்தே?

68

இசை அளவிட்ட அரங்கேசர் ஐவர்தம்

ஏவலின் போய்,

வசை அளவிட்ட மகிபன் முன்னே--வளரும்

திரள் தோள்

திசை அளவிட்டன; பார் அளவிட்டன,

சேவடி; வான்-

மிசை அளவிட்டன, பொன்முடி; மேல்

என் விளம்புவதே?

69

மா இரு ஞாயிறு பாரதப் போரில் மறைய,

அங்ஙன்,

பாய் இருள் நீ தந்தது என்ன கண்மாயம்--

பவள நெற்றிச்

சேய் உயர் மா மதில் தூழ் அரங்கேச!

திரண்டு உதித்த

ஆயிர கோடி திவாகரன்போல் ஓளிர்

ஆழி கொண்டே?

70

நெட்டரவின் பெரு முச்சு எழ, வீசு

நெருப்பில் வெந்து,

பட்ட கடம்பும் தழைத்தது, மீள;

பசுந் துளவின்

மட்டு அவிழ் தொங்கல் அரங்கர் பொற்றாள் பட,

வாளி வெந் தீச்

சுட்ட கருங் கட்டையும் பெற்றது, ஆர் உயிர்;

சொல்வது என்னே?

71

குளிர்ந்த அழகிய திருத்துளசித்தளிர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மணமிக்க மாலையை அணிந்துள்ள திரு அரங்கேசர்! துரியோதனனது சபையிலே அவனின் தம்பியாகிய துச்சாதனனால் இழுத்து வந்து சேர்த்த போது, தம் கணவர்களாகிய பாண்டவர் ஐவர் முன்பாகக் கண்ணீர் அருவி சிந்தி, அழுது தொழுது வணங்கி, உன் திருப் பெயரைக் 'சோவிந்தர் சோவிந்தர்' என்று ஓலமிட்டு உறுதியரச்ச் சொன்ன பின்பு அப் பாண்டவர் மனைவியாகிய திரௌபதிக்குத் துரியோதனன் ஏவலினால் துச்சாதன் உரித்த அழகிய ஆடை ஒன்று பல நூறாகக் கழன்று கழன்று திரண்டது என்ன வியப்புக்குரிய செயல்!

68

எல்லா உலகங்களில் சென்று எட்ட நின்ற அரும் பெரும் புகழுடைய திரு அரங்கத்தின் தலைவன், பஞ்ச பாண்டவர்களின் சுட்டணையினால் தூது சென்று நின்ற போது, இகழ்ச்சிச் சொற்களை மிகுதியாகச் சொல்லிய துரியோதனன் முன்னம், மேல்மேல் வளர்ந்த திரண்ட தோள்கள் பத்துத் திசைகளையும் அளாவின. செக்கச் சிவந்த திருவடிகள் கீழே உள்ள ஏழு உலகங்களையும் அளாவின. பொன்னால் ஆன திருமுடிசுளை அணிந்த தலையேர் மேலான விண்ணுலகத்தையே அளவிட்டன. உன் திருமேனிப் பேருருவினை இதனினும் எவ்வாறு இயம்புவது?

69

செம்பலமுத்தாலாகிய உச்சியையுடைய நெடுந்தொலைவு உயர்ந்த மிகப் பெரிய மதிலால் சூழப்பட்ட திரு அரங்கப் பெருமாளே! நீ சந்திரகுலத்து அரசனாகிய பரதனின் மரபில் பிறந்து, பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் முரண் கொண்டு நிகழ்த்திய போரில், ஒருங்கே உதயமாகிய ஆயிரம் கோடிக் கதிர்களால் இரவு பகல் இரண்டையும் உண்டாக்கும், பல கோடி ஞாயிறு போல ஒளிர்கின்ற சக்ரத்தினால் மிகப் பெரிய செங்கனல் ஞாயிறு மறையும்படி, தனது வாய்மை தவறியாயினும் அடியார்கட்கு வருகின்ற அல்லலை அகற்றும் அருள் உள்ளத்துடன் பரவிய இருட்டைத் தந்தது என்ன கண்கட்டு வித்தையோ?

70

பச்சைப் பசுமையான இனிய திருத்துளசியினாலாகிய தேன் துளும்பும் மணம் வீசுகின்ற மாலையை உடைய, திரு அரங்கரது அழகிய, திருவடி மேற்பட்ட மாத்திரத்தில் மாபெரிய கொடிய காளியன் என்னும் பாம்பினது நெடுமூச்சு எழும்படி வீசுகின்ற தீயின் தழலில் எரிபட்டு அழிந்த சுட்பமரமும், மறுபடியும் தளிர்த்துச் செழித்து வளர்ந்தது, அசுவத்தாமன் ஏவிய மிகக் கொடிய கணை நெருப்பினால் சுடப்பட்ட தீந்து போன அபிமன்னுவின் மனைவியாகிய உத்தரை யின் வயிற்றுக் கருவான கரிய சுட்டையும் மீளவும் சூழ்ந்தை யாகிப் புத்துயிர் பெற்றதும் அத்திருவடியின் பெருமை சொல்லப்போமோ?

தாளால் சகம் கொண்ட தார் அரங்கா! பண்டு
சாந்திபன் சொல்
கேளா, கடல் புக்க சேயினை மீட்டதும்,
கேதமுடன்
மாளாப் பதம் புக்க மைந்தரை மீட்டதும்,
மாறு அலவே--
மீளாப் பதம் புக்க பாலரை நீ, அன்று,
மீட்டதற்கே.

72

பொரும் கேதனப் படை மன்னரை
மாய்த்து, புவிமடந்தை
பெருங் கேதம் நீக்கி, நடந்தது, மீள--
பிறங்கு புள்ளின்
வரும் கேசவன், சக்ர மாயோன்,
அரங்கன், வரவிடுத்த
கருங் கேசம் ஓன்று தன் இச்சையிலே
செய்த காரியமே.

73

அராவணையில் துயில் தென் அரங்கா! மறை
ஆயும் வண்ணம்
பராசரன் மா மகன் ஆகிய நீ பண்டு
பாரதப் போர்
பொரா விழும் நூற்றுவர் சேனை எல்லாம் புனர்
கங்கை வெள்ளத்
தராதலமேல் வரக் காட்டியவா--தந்தை
சந்திக்கவே!

74

தருமம் தவிர்ந்து, பொறை கெட்டு, சத்தியம்
சாய்ந்து, தயை
தெருமந்து, தன் பூசனை முழுதும்
சிதைய, கலியே
பொரும் அந்தக் காலக் கடையினில், எம் பொன்-
அரங்கன் அல்லால்,
அருமந்த கற்கி என்று ஆரே, அவை
நிலை ஆக்குவரே?

75

திருவடிகளால் உலகங்களை வயப்படுத்திக் கொண்ட துழுவ
மாஸையையுடைய திரு அரங்கா! முன்னே கண்ணனாய்ப் பிறந்த
காலத்தில் நீ, சாந்திபனி என்னும் ஆசாரியனது மொழியைக் கேட்டுக்
கடலில் முழுகி இறந்துபோன அவனுடைய மகனைத் திரும்பக்
கொண்டுவந்து குரு காணிக்கையாகக் கொடுத்ததும், வருத்தத்தோடு
புகுதற்கரிய பாதாள உலகத்தை அடைந்த இரணிய சசிபுவின்
மகனும், தேவகியின் சுருப்பத்தைச் சேர்ந்தவருமாகிய அறுவரையும்
தன் தாயான தேவகி காணும்படி கொண்டு வந்ததும், அந் நாளில்
மீண்டும் திரும்ப முடியாத பரமபதம் பெற்ற வைதீகன் ஒருவனை
மீட்டதற்கு ஒப்பாகுமாட்டா.

72

போர் புரிகின்ற கொடிகளோடு கூடிய பெரும் படைகளை
யுடைய அரசர்களைக் கொன்றழித்து, நிலமகளின் பெருஞ் சுமை
யாகிய பெரிய துன்பத்தைத் துடைத்துத் திரும்பவும் நடைபெற்ற
தொழிலானது, விளங்குகின்ற பெரிய திருவடி (புருத்தின்) மேல்
எழுந்தருள்கின்ற, கேசி என்ற அசுரனைக் கொன்றவனும், பிரம
ருத்திரர்களைத் தன்னிடத்தில் இருக்கப் பெற்று அழகிய மயிர்
முடிகளையுடையவனும், திரு அரங்கனுமாகிய திருமால் வரும்படி
அனுப்பி இருந்த கரிய தலைமுடி ஒன்று இராமனாய்க் கண்ணனாய்ப்
பிறக்கச் செய்தது, தனது விருப்பப்படி அலட்சியமாய்ச் செய்த
தொழிலாகும்.

73

பாம்பணையில் அறிதுயில் பயில்கின்ற அழகு மிக்க அரங்க
நாதனே! நான்கு வேதங்களையும் ஆராய்ந்து சீர்திருத்தி ஒழுங்குறும்
படி பராசர முனிவனின் சிறந்த புதல்வனாகிய வியாச முனிவனாகப்
பிறந்து வந்த நீ தொல்பழங் காலத்தின் முன்னே, பாரதப் போரில்
போர் செய்து இறந்து கிடந்த துரியோதனாதியர் நூற்றுவரது, எல்லாப்
படைகளையும் அவர்களின் தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் கூடிக்
காணும்படி, சுங்கையின் பெரு வெள்ளத்தின் மேல் வரும்படி
காண்பித்த வகைதான் என்னே! என்னே!

74

அறங்கள் தம்தம் நிலையிலிருந்து விட்டு விலகி, பொறுமை
அழிந்து, உண்மை ஒழிந்து அருள், இரக்கம், பரிவு தம்தம் நிலை
கலங்கித் தனது திரு ஆராதனம் முழுதும் செட்டியிழ, வெவ்வேறான
பாவமே வெல்லுகிற அந்தக் கலியுழியின் முடிவிலே, எமக்குரிய
அழகிய பொன் கொழிக்கும் சாவோரி குழந்தை திரு அரங்கன் அல்
லாமல், கிடைத்தற்கரிய சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தத்தை ஒத்த
'கற்கி' என்ற குதிரை அவதாரம் எடுத்துக், கொண்டு அவ் அறங்கள்
அனைத்தையும் இவ் உலகில் வேறு யார்தான் நிலைபெறச் செய்வர்
வேறு யாரும் இல்லையே!

75

தெள்ளும் புனர் பொன்னி நல் நீர் அரங்கர்

சிலாகிக்குமாறு,

எள்ளும் கரந்து உறை எண்ணெயும் போல், எண்

இல் கோடி அண்டத்து

உள்ளும் புறம்பும் ஒழியாது நின்றும்,

உகங்கள்தொறும்

கொள்ளும் திரு உரு எல்லாம்--அவர் அறி

கோலங்களே.

76

உம்பர்க்கு அரிய பெருமாள் அரங்கர்தம்

உண்மை எல்லாம்

இன்பர்க்கு உலகில் வெளியிட்டவே-- 'சரண் இல்லை'

என்று, ஓர்

கும்பக் கட கயம் கூப்பிடச் சென்றதும்,

கோளரியாய்த்

தம்பத்து உதித்தும், தாழிக்கு வீட்டினைத்

தந்ததுமே.

77

பொங்கு அரவு என்பது மெல் அணை; ஊர்தி

வெம் புள்-அரசு;

பங்கய மின்னொடு; பார்மகள், தேவி;

படைப்பவன் சேய்;

கிங்கரர், விண்ணவர்; சாதகநாடு இறை--

கேழல் ஒன்றுஆய்,

அம் கண் நெடும் புவி எல்லாம்

இடந்த அரங்கருக்கே.

78

சிங்காதனம், பொற்கிரி; திருமஞ்சனம், தெய்வ

விண்-நீர்;

கொங்கு ஆர் தொடை, உடுத்த தாமம்; சுடர்உடைக்

கோள், விளக்கம்;

பொங்கு ஆழி மண், திருப் போனகம்;

ஆக்கினர்--புண்டரிகை-

தம் காதலர், நம்பெருமாள், அரங்கர்,

தமக்கு, முன்னே.

79

தெளிந்த தூய சாவேரி ஆற்றின் நல்ல இனிய நீரால் சூழப் பட்ட திரு அரங்கத் தலைவர் மண்ணிலும் விண்ணிலும் யாவரும் புகழும்படி அளவில்லாத அண்ட சோடிகளது, உள்ளிடத்தி லும், வெளியிடத்திலும் எள்ளும் அதற்குள்ளே தங்கியுள்ள நெய்யும் போல, அங்கிங்கு எனாதபடி எங்கும் நீங்காது பொருந்தியிருந்தும், ஊழிக் காலந்தோறும் கொள்ளுகின்ற அழகிய திருமேனி வடிவங்கள் எல்லாம், அறத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அவர் விரும்பத்தாலும், சுடமையுணர்ச்சியின் இச்சையினாலும் எடுத்தத் திருத் தோற்றங்களே ஆகும்.

76

பெரிய குடம் போன்ற மத்தகத்தையுடைய ஒப்பற்ற ஆணை ஆழ்வான் குளத்தகத்தே முதலையால் பிடிப்புண்டு சுடிப்புண்ட காலத்தில், நினைது திருவடிகள் அல்லால் வேறு துணையில்லை என்று அதி மூலமே என்று அழைக்க அதனைப் பாதுகாக்கப் பெரிய திருவடியின் மேலேறிப் போனதும், வலிமையுடைய ஆள் அரியாய்க் கூப்பத்தில் திரு இறக்கமாய்த் தோன்றியதும், ததிபாண்ட னது தயிர்ப்பாணைக்குப் பொன்னுலகைத் தந்ததும், தேவர்களுக்கும் காணற்கரிய பெரிய பெருமாளது உண்மையின் மறைபுதிர்களை எல்லாம் இவ் உலகத்தில் உள்ளார்க்கு வெளிப்படுத்தி விட்டன. 77

ஒப்பற்ற பன்றித் திருவடிகில் அழகிய பரந்த இடத்தையுடைய நீண்டு திரண்டுள்ள உலகம் முழுமையும் தந்தக் கோட்டால் குத்தி எடுத்த திரு அரங்கருக்குச் சீறுகின்ற அதி சேடன் படுக்கை மெத்தை; பெருஞ் சீற்றமுடைய பெரிய திருவடியே (சுருடன்) ஏறும் ஊர்தி; செந்தாமரை மலரில் தோன்றிய மின்னல் போன்ற மலர்மகளும் நில மகளும் மணவியும் துணைவியும் ஆவர். படைப்புத் தொழிலையுடைய நான்முகனே மகன். விண்ணவர், கிங்கரர் ஏவல் செய்பவர்கள். தவத்தின் சாதகத்தால் முனிவர்கள் பெறுகிற பரமபதமே இறைவன் வீற்றிருக்கும் இடம்! 78

மலர்மகள் மணாளனாகிய நம்பெருமாள் திரு அரங்கர், முன்னொரு காலத்தில் பொன்னான பனிமலையை அரியணை யாய்க் கொண்டார். அவர்க்கு வான் ஆராகிய கங்கை நீரே அவரின் திருமுழுக்கு. விசும்பில் பரந்துள்ள விண்மீன்களின் வரிசையே மணம் மிகுந்த துழாய் மாலை. ஒளியை வெளிப்படுத்தும் இரு சுடர்களே அவரின் திரு ஆழியும் விளக்குமாகும். பொங்கி விம்பி ஆரவாரிக்கும் அலைசுடல் சூழ் இந் நானிலமே அவர் விரும்பி உண்ணும் இனிய அறுசுவை உணவு; ஆழிப்புனலே பருகும் நீராகும். 79

தே மா மலர்க் கயம் தூழ் கோயில் மேவும்
 திரு அரங்கர்
 தாம் ஆதரித்த திருத் தேவிமாரில்--
 தரங்க உடைப்
 பூமாத் நாளும் புரத்தே சுமந்து
 புரக்கும்; மலர்
 மா மாத் செல்வம் கொடுத்தே உயிர்களை
 வாழ்விக்குமே.

80

நம்பெருமாள் எழுத்து எட்டின் பெருமை
 நவிலுமதோ--
 சம்பரன் மாயம், புரோகிதர் தூழ்வினை, தார்
 அணி வாள்
 வெம் படை, மாசுணம், மா மத வேழம், விடம்,
 தழல், கால்,
 அம்பரமே முதலானவை பாலனுக்கு
 அஞ்சினவே!

81

அத்தா! அரங்கத்து அமர்ந்தவனே! எழுத்து
 ஆறு-இரண்டின்
 வித்து ஆய நின் அருள்கொண்டு அல்லவோ--விளைவு
 ஒன்று அறியா
 உத்தானபாதன் மகன் சலியாது, உலகு
 உள்ளவம்,
 எத்தாரகைக்கும் முனிவர்க்கும் மேல் சென்று,
 இருக்கின்றதே?

82

புடைக்கும் குடமுலைப் பூமகளார்தம்
 பொருட்டு முந்நீர்
 அடைக்கும் பெரிய பெருமாள், அரங்கர்,
 அவர் கரத்துப்
 படைக்கும் கமலம் அளிக்கும்; மின் ஆழிப்
 படை படைக்கும்;
 துடைக்கும், கதை; முத்தி மாற்றாது நல்கும்,
 கரி சங்கமே.

83

தேனும் மணமும் உடைய பெரிய பூக்கள் நிறைந்த குளங்கள்
 நாற்புறமும் சூழ்ந்த திரு அரங்கப் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி
 இருக்கின்ற, திரு அரங்கர், தாம் காதலன்பு வைத்த அழகிய சிறந்த
 மலர்மகள் நிலமகள் என்னும் அரிய மணாட்டிகளுள் கடலை
 உடுக்கும் ஆடையாக உடைய நிலமகள், எந்நாளும் உலகத்து உயிர்
 களைத் தனது உடல்மீது சுமந்து காப்பாற்றுவாள். செந்தாமரையில்
 தோன்றிய திருமகள் அவ் உயிர்க்கு எல்லாச் செல்வங்களையும்
 அவ் அவர் உழைப்புக்கும் முயற்சிக்கும் ஏற்றவாறு கொடுத்துக்
 காப்பாற்றுவாள்.

80

சம்பரன் என்னும் அசுரனது மாயையும், முன்காணிகள்
 சொல்லும்படி ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து செய்த செயல்களும், வெற்றி
 (வாசை) மாணவைய அணிந்த வாள்வேல் முதலிய கொடிய
 படைக்கலன்களும், பெரும்பாம்புகளும் பென்னம் பெரிய மும்மத
 யானைகளும், நஞ்சும், தீப்பிழம்பும், கொடுங்காற்றும், கடலும்
 அனைத்துப் பொருள்களும் திரு எட்டெழுத்தான நாராயண நம:
 என்ற திருமந்திரத்தை அறிந்து உச்சரித்த சிறுவனாகிய பிரக
 லாதனுக்குப் பயந்து நடந்தன என்றால் அந்த நம் பெருமானது
 எட்டெழுத்துத் திருமந்திரப் பெருமை என் போல்பவரால் சொல்லும்
 திறமுடையதோ?

81

தந்தையே! திரு அரங்கத்தில் அறிதியில் கொள்பவரே!
 இன்னது செய்தால் இன்னது வரும் என்று அறியாத உத்தானபாத
 மாமன்னனின் மகனாகிய துருவன், ஊழிக்காலம் வரை சிறிதும்
 ஊறடையாது சுஞ்சலமில்லாமல், உலகம் உள்ளவரையிலும் எல்லாக்
 கோள்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் மேலே சென்று அடைந்திருக்கின்
 றது, "நிறைந்த பெருமை, துணிவு, புகழ், செல்வம் அறிவு, மனத்திட்பம்
 என்பவற்றினுடையவனாகிய வாச தேவனுக்கு வணக்கம்" என்ற
 பெரிய திருமந்திரமானது விதையாகிய உன் அருளன்பினால்
 அன்றோ?

82

மேன்மேல் பெருத்து வளர்கின்ற குடம் போன்ற முலைகளை
 உடைய, இராவணனால் சுவர்ந்து செல்லப்பட்ட நிலமகளாகிய
 சீதையை மீட்பதற்காகத், தென்கடலில் திரு அணை கட்டியருளிய
 நம் பெரிய பெருமானினது திருக் கையில் தரிக்கின்ற தாமரை
 மலர், காக்கும் மின்னலைப் போல் ஒளிர்ந்து சுழலும் சகடப்
 படை, உலகில் அனைத்துப் பொருளையும் உயிர்களையும் படைக்கும்.
 கதை என்னும் தண்டுப்படை, அழிக்க வேண்டியவற்றை அழிக்கும்.
 உள்ளே சுழிகளைக் கொண்ட வலம்புரிச் சங்கு வீடுபேற்றினைக்
 கைம்மாறு சுருதாமல் கொடுக்கும்.

83

ஞாலத் திகிரி, முதுநீர்த் திகிரி,
நடாத்தும் இந்தக்
காலத் திகிரி, முதலான யாவும்--
கடல் கடைந்த
நீலத் திகிரி அனையார் அரங்கர்
நிறைந்த செங்கைக்
கோலத் திகிரி தலைநாளினில்
கொண்ட கோலங்களே.

84

மோதித் திரை தவழ் நல் நீர் அரங்கர்,
முடி முதலாம்
சாதிக் கதிர் மணிப் பேர் அணி ஆகி,
தனஞ்சயன் போர்
பேதித்து, இரவு, பகல், ஆக; விண்ணில்
பிறழ்ந்து--செங் கேழ்ச்
சோதித் திகிரி--திரு மேனி
எங்கும் சுடர்விடுமே.

85

ஓல் ஆழி தூழ் புவி உச்சியில் ஏந்தும்;
உகக் கடையில்
கால் ஆன நற்குண மூர்த்தியைக் காலும்;
அக் காலம் எல்லாம்
மேலா விளங்கும், புவிமீதில்--
என்தன் விழுத் துணைஆம்,
மால்ஆம், அரங்க மணவாளர்
கண்துயில் மாசுணமே.

86

சென்றால் குடை ஆம்; கடற்புணை ஆம்;
திருத் தீவிகை ஆம்;
நின்றால், இரு திருப் பாதுகை ஆம்;
நித்திரைக்கு அணை ஆம்;
குன்றா மணி ஓளி ஆசனம் ஆம்;
புனை கோசிகை ஆம்--
அன்று ஆலிலையில் துயில்
அரங்கேசர்க்கு, அரவு-அரசே.

87

வட்டவடிவாய் இருக்கும் உலக ஆழியும், வட்டமாய்ச் சூழ்ந்
திருக்கும் பழையமையான அலைகடல் நீரும், மாறிமாறிச் சுழன்று
அனைத்துயிர்ப் பொருள்களை, வளர்த்தல் நசித்தல் ஆகியவற்றைச்
செய்து வரும் காலமும், முதலிய அனைத்தும் திருப்பாற்கடலைக்
கடைந்தருளிய நீல மணிமலையை ஒத்தவராகிய திரு அரங்கநாதரது
மேன்மையான மிசச் சிறந்த நற்பண்பின் இலக்கணங்கள் அமைந்த
சிவந்த வலத் திருக்கையிலே ஏந்தியுள்ள அழகிய திருச்சக்கரம் முற்
காலத்தில் எழுந்த திரு உருவ வடிவங்களாகும்.

84

பொங்கி அலை எறிந்து வருகின்ற நல்ல இனிய சாவேரி
ஆற்று வெள்ளப் பெருக்கினால் சூழப்பட்ட திரு அரங்கத்துத்
தலைவரது செக்கச் சிவந்த நிறம் அமைந்த ஒளியை மிக்குடைய
சக்கரமானது, பொன்முடி முதலிய சிறந்த மலையிலும் மண்ணிலும்
கடலிலும் தோன்றிய ஒளியையுடைய ஒன்பது மணிகளால் ஆகிய
பெரிய அணிகலன் கோடியில் ஆகி, வெற்றிச் செல்வமுடைய அருச்
சுனனின் பதினான்காம் நாள் போரில், பகல் இரவாகும்படி வேறு
படுத்தி, வானில் விளங்கி, அவரது அருத் திருமேனி முழுவதிலும்
ஒளி வீசும்

85

என்றன் - உலகின் சிறந்த துணையாகிய வியப்புக்குரிய பண்பு
நலன்கள் பெற்ற திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய
மணவாளப் பெருமான், அறிதூயில் செய்தற்கு இடமாகிய
பெரும்பாம்பு, அயராது ஆரவாரத்தைக் கொண்ட கடல் சூழ்ந்த
இந்த ஞாலத்தைத் தனது முடியின் மேல் தாங்கும் ஊழி முடிவுக்
காலத்தில் தன் மூச்சினின்றும் பொருந்திய நல்ல குணங்களையுடைய
காலாக்கினி உருத்திர மூர்த்தியை உண்டாக்கும். அந்த ஊழிப்
பெருவெள்ளக் கால முழுதும் மண்ணுலகின் மீது வந்து விளங்கும்.

ஊழிப் பெருவெள்ளக் காலத்தில் ஆல் இலையில் அறிதூயில்⁸⁶
கொள்கின்ற திரு அரங்கநாதனுக்கு, அவரும் பெரிய பிராட்டியாரும்
கூடிக் கண்ணற்றுத் துணைத்துப் பரிமாறுகைக்கு நல்ல வடிவுடைய
பாம்பாழ்வான் மகிழ்வுண்டாக உலாவிடச் சென்றால், மழை வெயில்
படாத படி குடையாம். கடலிலே அறிதூயில் கொள்ளும்போது
திருப்பள்ளிப் படுக்கையாம். ஏதேனும் ஒன்றை விளக்கிட்டுக்காணும்
போது மங்கல விளக்காம். எழுந்து நின்றால் இரண்டு திருவடி
நிலைகளாம். சாய்ந்தருளுகின்றபோது திரு அணையாம், தன்
இச்சையாய் எழுந்தருளினால் மணிகள் அமுத்திய அரியணையாம்.
அமைதியளிக்கும் காலத்தில் திருவரி வட்டமாம்.

87

சிரம், சேதனன், விழி, தேகம், சிறை, பின்
சினை, பதம், கந்-

தரம், தோள்கள், ஊரு, வடிவம், பெயர்,
எசர் சாமமும் ஆம்--

பரந்தே தமது அடியார்க்கு உள்ள பாவங்கள்
பாற்றி, அருள்

சுரந்தே அளிக்கும் அரங்கர்தம்
ஊர்திச் சுவண்ணுக்கே.

88

ஆளில் அமரர், அரங்கேசர் சேவைக்கு
அணுகும்தொறும்

கோளின் திரளை விலக்கும் பிரம்பின்
கொனை படலால்,

தோளில் அடித் தழும்பு உண்டு அச் சுரர்க்கு;
அச் சுரர் தொழலால்,

தாளில் முடித் தழும்பு உண்டு,
நம் சேனைத் தலைவருக்கே.

89

ஆதித் திரு எழுத்து ஐந்து உடைத்தாயும்,
அரா அணிந்தும்,

சோதித் திருக் கண்கள் முன்றுடன் தோன்றும்--
சுருதி சொன்ன

நீதிக்கு இசைய நடவா மனிதரை
நேமி கொண்டு

வாதித்தருளும் பெருமாள் அரங்கர்தம்
வாகனமே.

90

வல்ஆம் முலைத் திருவின் பெருமான் விட்ட
வாகனம் போய்--

தொல் ஆழி நீரைக் கடந்தது, தாளின்;
சுடர் இரண்டும்

செல்லாத ஊரைத் திரிபுரம் கண்டது;
சேனை வெள்ளம்

எல்லாம் உயக்கொண்டது, மருந்து ஆர்
கிரி ஏந்தி வந்தே.

91

தம்மிடம் அன்பும் ஆர்வமுடைய அடியார்க்குப் பரவி
இருக்கிற கொடிய தீவினைகளை முற்றும் அழியச் செய்து
அருளான்மைப் பொழிந்தருள்கிற நம் பெருமான் திரு அரங்கநாதரது,
ஏறி நடத்தப்படுகின்ற வாகனமாகிய வேதமயமான அழகிய சிறகுகள்
உடைய பெரிய திருவடிக்கு (சுருன்) தலை, உயிர், விழிகள், உடல்,
சிறகுகள், பின்புறம் கால்கள், தலைசுமந்த சுழத்து, தோள்கள்,
தொடை, உருவம் திருப்பெயர் ஆகிய இவையெல்லாம் யசர்வேதம்,
சாமவேதம் ஆகியவற்றின் வடிவங்களாம்

88

தேவர்கள் அடிமை செய்வதற்காக எம்பெருமான் திரு அரங்
கரது சேவைக்கு அணுகிச் செயல்படும் பொழுதெல்லாம் எம்பெருமா
னது திருவோலக்கத்தில் சேவிப்பதற்கு நெருங்கிவரும் தேவர்களின்
திரளை விலக்குகின்ற திருச்சேனை முதலியாரது திருக்கையில் ஏந்திய
பிரம்பினது நுனி தாக்கப்படுதலால் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தோள்
களில் கைப் பிரம்பின் காயம் உண்டு. அத்தேவர்கள் வணங்குதலால்,
நம் சேனை முதலியார்க்குத் அத்தேவர்களின் பொன்முடித் தழும்பு
திருவடிகளில் ஏற்படுவது உண்டு.

89

எழுதாக்கிவிடியான - வாய்மொழி வேதங்கள் கூறிய விதி
விலக்குகளுக்குப் பொருந்தும்படி நடவாத மனிதர்களைச் சக்கரத்
தால் தீயவர்கள் திருந்த அழித்தருள்கின்ற அழகிய திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளியுள்ள நம் பெருமானது தாங்கிச் செல்லும் வாகனம்,
முதன்மையாகிய நமசிவாய - என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை
உடையதாகியும், பாம்புகளை அணிகலன்களாக அணிந்தும், ஒளி
மிக்க செங்கதிர், வெண்கதிர், சுடர்த்தி என்னும் முச்சுடர் வடிவமாகிய
மூன்று திருக்கண்களோடும் தோன்றும்.

90

சூதாடுகின்ற சுருவியை ஒத்த முலைகளையுடைய திரு
மகளுக்குத் தலைவனாகிய நம் திருமால் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகத்
தோன்றிய காலத்தில் சீதையைத் தேடுவதற்காக அனுப்பிய தமது
வாகனமாகிய சிறிய திருவடி போய், பழைய பெருங்குடலைத் தனது
காலடிகளால் தாண்டிற்று. செம்பருதியும் வெண்மதியும் இராவணன்
ஆணைப்படி உலவாத இலங்கையை முப்புரங்களைப் போல எரியச்
செய்தது, அவ் இலங்கைப் போர் நடந்தபோது மருந்துமலையாகிய
துரோணம் என்னும் மலையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து
இராமபிரானது எழுபது வெள்ளச் சேனைகளையும் பிழைக்கச்
செய்தது.

91

தொல்லைக் கமடத் தலம், நவ கண்டம்,
தொடு கடல் நீர்,
எல்லைக்கிரி, தனக்கு இப் புறத்து எண்
கிரி, அப் புறத்தின்
மல்லைப் பரிதியின் மண்டலம், நாகம்,
அவ் வான் முகட்டு ஊர்;
அல், அப்புறத்து வைகுந்தம்--பொற்கோயில்
அரிக்கு இடமே.

92

எந்த உலகத்தும் மேலது; நித்திய
இன்பத்தது;
பந்தம் நசிப்பது; நித்தரும் முத்தரும்
பாரிப்பது;
முந்தை மறையின் நின்று அல்லாது, எத்
தேவர்க்கும் முன்ன அரிது;
அந்தம் இலது--அரங்கன் மேவு
வைகுந்த மானதுவே.

காவும், சுரபியும், சிந்தாமணியும்,
கடிக் கமலப்
பூவும், பணிலமும், பொங்கு இள மாவும்,
புகர்த் தடக் கைம்--
மாவும், பிறையும், அமுதமும், எங்ஙன்--
மதில் அரங்கர்
மேவும் தரங்கக் கடல் இல்லையாகில்,
இவ் விண்ணவர்க்கே?

94

அரு மறை ஓதிய ஓர் எட்டெழுத்தும்--
அயன் படைத்த
இரு நிலமீதினில் யாவரும் காண,
இலங்கு துத்திக்
குரு மணி நாகத்தில் எம் தோன் விழி
துயில் கொண்டருள.
திரு மதில் ஏழும், விமானமும்,
ஆகிச் சிறக்கின்றவே.

95

முதலில் ஆதி சாலமாய் ஆமையாகித் தாங்குகின்ற கீழுலகம்,
அதன் மேல் ஒன்பது கண்டங்கள், அவற்றைச் சூழ்ந்த சகரரால்
தோண்டப்பட்ட சமுத்திர நீர், அவற்றைச் சூழ்ந்த சக்ர வாளப்
பெருமலை, அதற்கு இப்புறத்தில் எட்டு மலைகள், அப்புறத்தில்
வட்ட வடிவமாகிய செங்கதிர் மண்டலம், அதன் மேல் பொன்னுல
கம், அதன் மேல் அம் மேலுலகங்களின் உச்சியில் உள்ள உண்மை
யுலகம், அதற்கு வெளியில் அந்த காரம் ; அதற்கு மேலுள்ள திரு
வைகுந்தம் என்னும் நகரமானது அழகிய திரு அரங்கத்தில் எழுந்
தருளி இருக்கிற நம் பெருமானுக்குப் பரத்துவம் விளங்க இருக்கும்
திரு இடம் ஆகும்.

92

திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திரு வைகுந்த
உலகமானது, இந்தப் புடவியில் உள்ள எல்லா உலகங்கட்கும் மேலே
சிறந்துள்ளது என்றும் எப்பொழுதும் அழியாத பேரின்பத்தைப் பெற்
றுயர்ந்தது. அங்குச் செல்பவர்க்கு உலகியல் கட்டுகளை பற்றுக்களை
மனப் பிணிப்புகளை அழிச்சுப் பெறுவது. பழமையான நான்கு
வேதங்களைக் கொண்டல்லாமல், வேறு வகையால் எத்தகைய தேவர்
களுக்கும், சிந்தையும் மொழியும் செல்லத்தகாத நிலைமைத்தாகலின்
நினைத்தற்கு அரியதன்மையது. அழிவில்லாத நிலைப்பேறுடையது. 93

திண்மையும் வன்மையும் உயர்ச்சியும் உடைய ஏழு மதில்கள்
சூழ்ந்த திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நம் பெருமாள் வியூக
நிலையில் அறிதுயிலில் பள்ளி கொண்டு அருளுகின்ற
அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடல் இல்லையானால், இந்தத்
தேவர்களுக்குக் கற்பகச் சோலையும், அமுத சுரபியும், சுமாதேனுவும்,
சிந்தாமணி என்னும் இரத்தினமும், மணம் மிகுந்த செந்தாமரை
மலரின் பேர் கொண்ட பதும நிதியும், சங்க நிதியும், விளங்குகின்ற
இளைய உச்சைச் சிரவம் என்னும் குதிரையும் செம்புள்ளிகள் பெற்ற
பெரிய துதிக்கையுடைய ஐராவதம் என்னும் யானையும் நிலவும்,
அமிழ்தமும், இவையெல்லாம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? 94

அறிதற்கு அரிய நான்கு வேதங்களில் கூறிய ஒப்பற்ற ஓம்
நமோ நாராயண நம; திரு எட்டெழுத்தும், நான்முகனாகிய பிரமன்
படைத்த, இப்பெரிய நிலவுலகத்தில் அறியாமை இருளில்
ஆழ்ந்திருக்கும் அனைவரும் அறிவொளி பெற, யாவரும் கண்டு
இன்புறும்படி விளங்குகின்ற பட்டபுள்ளிகளையும், பெரிய
மாணிக்கங்களையும் உடைய திரு அனந்தாழ்வான் மேல் நம்
பெருமாள் திரு அரங்கநாதன் துயிலாத் துயிலாகிய அறிதுயில்
செய்தருளும்படி ஏழு உயரிய சிறந்த பொன்னான திரு மதில்களும்,
திரு அரங்க விமானமும் ஆதி மேன்மைப்படுகின்றன.

95

தாழாது, இபம் சொல்ல, வந்தார் அரங்கர்
தயங்கு செம் பொற்

கேழா விமானம் கிளர் செம் பொன்
மேருகிரி--நிகர்த்த--

ஏழ் ஆவரணத்து இடை இடைத்தீவுகள்;
இவ் அனைத்தும்

தூழ் ஆறு மா கடல்: எவ்வாறு நாம்
இனிச் சொல்லுவதே?

96

ஞாலத் திகிரி பகல் இரவு ஆக
நடத்தும் இந்தக்

காலத் திகிரி நடக்கவற்றோ--வெங் கனல்
உமிழ் வாய்

ஆலப் பணி-அணை மீதே, அரங்கத்து
அமர்ந்து, உறையும்

நீலக்கடல் கண் விழித்து உறங்காவிடின்,
நிச்சமுமே.

97

தாம் அக் கடையுக்கத்துள்ளே விழுங்கி,
தரித்த பழஞ்-

சேமப் புவனம் செரிக்கும் என்றே--
சிவன் மா முடிக்கு

நாமப் புனல் தந்த பொற்றாள் அரங்கர்
நலம் சிறந்த

வாமத் திருக் கரம் மேலாகவே
கண்வளர்வதுவே.

98

கதிர் ஆரும் நீள் முடி சேர்ந்த கைப்போது,
'எக் கடவுளாக்கும்

அதிராசன் ஆனமை காண்மின்' என்றே சொல்லும்;
ஆய பொன் மா

மதில் ஆர் அரங்கர் பொற்றாள் ஆர் திருக் கரம்,
'மற்று இதுவே

சதுரானனன் முதல் எல்லா உயிர்க்கும் சரண்'
என்னுமே.

99

சுயத்தில் சிக்கிய கசேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே என்று
அல்லல் தீர்த்திட வேண்டி அழைக்க, காலம் நீட்டியாது உடனே
அங்கு எழுந்தருளி அவ்வாணையின் துன்பத்தைத் தீர்த்திட்ட நம்
திரு அரங்கப் பெருமானது மின்னி ஒளிர்கின்ற செம்பொன் மயமான
அழகிய விமானம், விளங்குகின்ற வீரோளி மிகுந்து சிறந்து
பொன்னாய்ப் பொலியும் மகா மேருமலையையும், ஏழு சிறந்துயர்ந்த
மதின்களிடையிலுள்ள இடங்கள் கடலின் நடுவில் உள்ள ஏழு
திட்டுகளையும் இவ் எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்த காவேரி ஆறு பெரிய
கடலையும் ஒத்தன. நாம் இனி மேல் விமானம் முதலியவற்றை
எவ்வாறு வண்ணிப்பது?

95

திரு அரங்கத்தில் கொடிய அஞ்சத்தக்க நெருப்பை உமிழ்கின்ற
வாயினையும் உயிரை மாய்க்கும் நஞ்சினையும், உடைய பாம்பாழ்
வானாகிய படுக்கையின் மீது விரும்பி எழுந்தருளி இருக்கின்ற
நீலக்கடல் அரிய பெரிய திருஉருக்கொண்டாற் போன்ற நம் பெரு
மாள், நாள்தோறும் இவ் உலகத்தைக் காக்க வேண்டும் என்ற சுருத்
தால், உறங்குவான் போல உறங்கி விழியாவிட்டால், உலகச் சகடம்
(சக்கரம்) பசுவும் இரவுமாக நடத்துகின்ற இந்தக் காலச் சகடம்
இடையறாது இயங்கி நடத்தற்கு வன்மையுடைய தாகுமோ?
நடவாதன்றோ?

97

சிவபிரானது சடை முடியுடைய பெரிய தலைக்கு,
நெடுமாலாய் உயர்ந்து உலகாந்த காலத்துத் திருமாலினது
திருவடிபைப் பிரமன் தனது கைக் கமண்டல நீரால் கழுவி விளக்க
அந்நீரே புகழ்பெற்ற தூய கங்கை நீரைத் தந்த அழகிய
திருவடிகளையுடைய திரு அரங்கர் எழில் மிக்க இடத் திருக்கையை
தமது தலைக்கு அணியாயிருக்க வலக்கை கீழ் இருக்க அறிதூயில்
கொள்வது தாம் அந்தப் பேரூழிக் காலத்தில் விழுங்கி; தமது
வயிற்றில் வைத்திருக்கின்ற தம்மால் காக்கப்படுகின்ற பழைய
உலகங்கள் செரிமானம் ஆகிவிடும் என்ற சுருத்தாலேயாம்.

98

அழகொளி மின்னும் பொன்னாலாகிய பெரிய மதின்கள்
சூழ்ந்து வளைக்கப்பட்ட திரு அரங்கநாதரது ஆயிரம் கதிர்களை
யுடைய ஒளிநிறைந்த நீண்ட பொன்முடி பொருந்திய செந்தாமரை
போன்ற வலத்திருக்கையானது எல்லாத் தேவர்களுக்கும், இப்
பெருமாள் தலைவனான மேலான தன்மையைப் பாருங்கள் என்று
சொல்லும், அழகிய செம்மையான திருவடிகளைப் பொருந்திய இடத்
திருக்கையானது, இத்திருவடியே நான்முகனாகிய பிரமன் முதலிய
எல்லா உலகங்களின் உயிர்குலங்களுக்கும் புகலிடம் என்று புகலும்.

99

மோகத் துயில் புரி மெய் போலக் கண்ட

முறையினுக்கு, இங்கு

ஏகத் திரு உரு என்று அறிந்தேன்--

இந்திரையை அன்போடு

ஆகத்து வைத்தருள் தென் அரங்கா! அங்கும்

இங்கும் ஓக்கப்

போகத்துக் கொண்ட பண நாகம் ஒன்று

பொறுத்த பின்னே.

100

சோதித் திரு உரு ஆகாயம் ஆக,

சுருதி நன்னூல்

சாதித்து நின்று, தெளிந்துவிட்டேன்--

மிக்க தானவரைச்

சேதித்த நேமித் திரு அரங்கா! சங்கை

தீர், உனதன்

ஆதித் திரு உருவின் பேர் அணி

நிறம் ஆன பின்னே.

101

ஓங்கார வட்டத்து, மாகணப் பாயில்

உலோகம் உண்ட

பூங்கார் விழிக்குப் புலப்பட்டதால்--

எப்பொழுதும், என்னை

நீங்காது, இடர் செய்யும் தீவினைகாள்!--இனி

நின்று நின்று

தேங்காது, நீர் உமக்கு ஆன இடத்தே சென்று

சேர்மின்களே.

102

விண் இட்ட சோலை அரங்கத்து மேவிய

மெய்ப் பொருளைக்

கண் இட்ட பார்வையின் கட்டி, என்கண்

வரக்கண்டு, உடல்ஆம்

புண் இட்ட வண்ணக் கிழியுள் பொதிந்து,

புறத்து வெள்ளை

மண் இட்டு, இலச்சினை இட்டு, விள்ளாது

உள்ளம் வைத்தனனே.

103

பேரன்பின் காதலோடு பிராட்டியைத் திருமார்பில் வைத்தருள்கின்ற காவிரியின் திட்டிலே இருக்கும் அழகிய திரு அரங்கநாதனே! அங்கே உள்ள திருப்பாற்கடலிலும் இங்கே உள்ள திரு அரங்கத்திலும் ஒக்க தனது மெத்தென்ற உடலின் மேற்கொண்ட ஆயிரம் படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான் தாங்கியதனால் பொய்த் (அறி) துயிலை, மெய்யாக உறங்குகிற நிலைபோலச் செய்கிற தன்மைக்கு இங்கு இருவகை நிலையிலும், இதுவும் அதுவும் வியூக ரூபமும் அர்ச்சாரூபமும் ஒரு வடிவமே என்பதை அறிந்தேன்.

100

பெருங்குட்டமான மிகுந்த "அசுரர்களை அழித்த திருச் சக்கரத்தையுடைய திரு அரங்கநாதனே! உன்னுடைய முதன்மை யாகிய திரு உருவத்தினது பெரிய அழகிய நிறம் ஐம்பெரும் பூதங் களுள்ளும் முதலதாகிய விண்ணின் நீலவண்ணம் ஆனபின்பு (வானிலிருந்து உலகத்துப் பொருள்கள் எல்லாம் ஐம்பெரும் பூதங்களும் முதலதாகிய வானிலிருந்து தோன்றுவது போலப் பிரமன் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றின). சிறந்த நான்குவேத நூல்களைப் பழகி நின்று, உனது அரிய பெரிய திருக்களரும் அழகிய வடிவம் வாளைப் போன்ற சுருநீல நிறத்தது என்று ஐயம் அறத் தெளிவு கொண்டேன்.

101

என்றும் எக்காலத்தும் என்னைப் பிரியாமல் வாழ்வில் அறியாமையால் பெற்ற வருத்தத்தை மேன்மேலும் செய்கின்ற பழி பாவங்களே! இதுவரையில் நீங்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்தியது போல, ஓங்கார வட்ட வடிவில் அனந்தாழ்வான் படுக்கையில், உலகங்களை வயிற்றில் வைத்தருளிய அழகிய சார்முகில் போன்ற எம்பெருமான் திரு அருள் காட்சி எனது கண்களுக்கு விளங்கிற்று. ஆதலால் இனி நீங்கள் எல்லாரும் இங்கு நிரைந்து நிற்காமல் சேருதற்கு அரிய அந்தக் காட்டினிடத்தே போய்ச் சேருங்கள்.

102

விண்ணை அளாவிய தேன்மணச் சோலைகளையுடைய திருஅரங்கத்தில், விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள நிலையான (பரம்) பொருளை என்னிடத்தே வரப்பார்த்துக் கட்டிப்பொன் கிடைத்தால் போலக் கட்டிக் கொணர்ந்து கிழியில் வைத்துப் பாதுகாப்பது போலக் கண் வைத்த பார்வையினால், அக்கிழியின் வெளியில் மண்ணை அப்பி முத்திரை வைக்கிற தன்மையில் ஊன் பொருந்திய உடலாகிய அழகிய துணியினுள்ளே வைத்து மூடி வெளியே திருமண் காப்பிட்டுச் சங்கு சக்கர முத்திரை வைத்து என்னை விட்டு நீங்காத படி மனத்திலே வைத்திட்டேன்.

103

கைத்து, பழவினை; தித்திக்க, என் தன்
கருத்தினுள்ளே,
பைத் துத்தி மெத்தையின்மீதே துயிலும்--
பைங் கேழ் எறிந்து,
மைத்து, குளிர்ந்து, மதுரித்து, மெத்தென்று,
மா மணத்து,
நெய்த்து, புகர்த்து, நிகர்க்கும் பொன்மேனி
நெடுங்கடலே.

104

தெள்ளா வரும் பொன்னி தூழ் அரங்கா!
ஒரு தேவரையும்
உள்ளாது, எனது உள்ளம்; யான் என் செய்வேன்?--
விண்ணில் ஓர் உவணப்
புள் ஆகி, வேதப் பொருள் ஆகி, உன்னைத் தன்
பொற்கமுத்தில்
கொள்ளா வருகின்ற கோலம் உள்ளே கண்டு-
கொண்ட பின்னே.

105

முன்பு, ஆலிலை மகவு ஆகிய போது,
இந்த முதண்டங்கள்
உன்பால் ஓடுங்கி இருந்ததுபோலும்--
உததி மங்கைக்கு
அன்பா! அரங்கத்து என் ஆர் அமுதே!
அணுஆய் இருந்தும்
என்பால் அகண்டமும் ஆகிய நீ
வந்து இருக்கின்றதே!

106

வலைப் பால் விடம் பிணைக் கண்ணியர்
போகத்தில் மாலுறும் என்
தலைப்பால் கழல் அருள்--தார் அரங்கா!
பல தாயர் தந்த
முலைப் பாற்கடல், உன் திருக் கழல் ஆணி
வெண் முத்து எறியும்
அலைப் பாற்கடலின் அளவு ஆம் எனின், மற்று
அதுவும் அன்றே.

107

பச்சைப் பச்சேல் எனும் ஒளியை வீசி கறுத்துக் குளிர்ந்து,
தேன்போல் இனிதாகி, மென்மையான மிக்க செழுமையான மணம்
வீசிப் பளபளப்புக் கொண்டு செழித்துக் கடில் நிறம் உடையதாய்
இத்தன்மையதெல்லாம் ஒத்திருக்கின்ற பொன் போன்ற பொலி
வுடைய திருமேனியைக் கொண்ட சரிய பெரிய கடலாகிய நம்பெரு
மாள் மணவாளநாதர் பழைய சொடிய இருவினைகளைப் போக்கி
எனது மனத்திலே இனிக்கும்படி புள்ளிகள் மிக்க ஆயிரம் படங்
களுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிய பாம்புப் படுக்கையிலே துயிலாத்
துயிலில் உறங்கி நிற்பார்.

104

தோற்றத்தில் தெளிவில்லாமல். மிகக் கலங்கிப் பிறகு திரு
அரங்கம் வருகையில் தெள்ளி - பொன்னை அள்ளி வருகின்ற
சாவேரி அறு சூழ்கின்ற திரு அரங்கத்து அழகிய மணவாளப்
பொருமானே வானகத்தின் ஒப்பற்ற பெரிய திருவடி வேதப்
பொருளின் வடிவமாகித் தனது பொன்மயமான உன்னை
எழுந்தருளிச் செய்து கொண்டு, விரைந்தோடி வருகின்ற அழகினை
என் மனக் கண்ணாலே, கண்டு கொண்ட பின்பு எனது மனம்,
பெருமையும் புகழும் ஆற்றலும் அற்ற, மற்ற தேவதைகளை - ஒரு
தெய்வமாக மதியாது, பரதேவதையாகிய உன்னையே மதிக்கும். யான்
என்ன செய்வேன்?

105

திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய தெய்வத் திருமகட்கு
மணாளனே! சாவேரித் திட்டில் இடையிலே திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளி இருக்கின்ற, எனது கிடைத்தற்கரிய சாசா மருந்தான
அமிழ்தமே! எனது மனம் மிகவும் சின்னஞ்சிறியதாய் இருந்தும்,
என் மனத்தின் இடத்தே எல்லாமாகிய பென்னம் பெரிய நீ
வந்து எழுந்தருளி இருக்கின்ற தன்மை நீ முன்னே ஊழிப்
பெருவெள்ள காலத்தில் ஆலிலையில், சிறு சூழந்தையாய்க்
கிடந்தருளின போது, இந்தப் பழைய அண்டங்கள் எல்லாம்,
உன்னிடத்து அடங்கி இருந்த தன்மையை ஒக்கும்.

106

தேன் மணக்கும் திருத்துளசி மாலையைச் சூடிய திரு அரங்க
நாதனே! பல பிறப்புகளிலும் பல தாய்மார்கள் கொடுத்த முலைப்
பாலினது வெள்ளம், எனது திருவடிகளில் மேன்மையான வெள்ளிய
முத்துகளை வீசுகின்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற் கடலினது
அளவினதாகும் என்றால், அதுவும் ஒப்பாக மாட்டாது. அப்பாற்
கடலினும் முலைப்பாற்கடல் பெரிது. ஆதலால் இனிப் பாற் சூடிக்கப்
பிறவாதபடி வலையும் அமிழ்தமும் நஞ்சும் பெண் மான் கண்ணும்
கொண்ட கண்ணியர் சிற்றின்பத்தில் மயக்கம் அடைகின்ற எனது
தலையின்மீது எனது திருவடிகளை வைத்தருள்வாய்!

107

தொடை மாறனும், தமிழ் சொல் மாறனும், தொழ,
துத்தி வெள்ளைக்
குடை மாசணத்தில் துயில் அரங்கேச! குலவ
வை வேல்-
படை மாறு கொண்ட மைக் கண்ணியர்பால் வைத்த
பாச, நெஞ்சை
மடைமாறி, உன்தன் திருவடிக் கே வர,
வைத்தருளே.

108

கரணம் தவிர்ந்து, விழி போய்ச் சுழன்று,
கலங்கும் என் தன்
மரணம்தனில் வந்து உதவுகண்டாய்--கொற்ற
வாளி ஒன்றால்
அரணம் கடந்தவன் காணா அரங்க! என் ஆர்
உயிர்க்கு உன்
சரணம், சரணம்; ஒழிந்து இல்லை வேறு,
இத் தராதலத்தே.

109

நீடும் திகிரிப் படையாய்! உனைக் கற்று,
நின்னை என்றும்
பாடும்படித் தமிழ்ப் பாடல் தந்தாய்; பழ
நான்மறை நூல்
தேடும் திரு அரங்கா! அடியேன் உயிர்
செல்லும் அந்நாள்,
வீடும் தர இருந்தாய்; எனக்கு ஏது இனி
வேண்டுவதே?

110

'ஆவைக் கல்-ஆவை எதிர்' என்று சொல்லி,
அழுக்கு அடைந்த
நாவைப் பரிசுத்தம் பண்ணியவே--கஞ்ச
நஞ்சன் விட்ட
கோவை, சகட்டை, பகட்டை, பொருதிய
கோயிலில் வாழ்
தேவைப் பகர்ந்த செஞ்சொல்--
திருநாமங்கள் சிற்சிலவே.

111

திரு அரங்கத்து மாலை முற்றிற்று

வேப்பம்பூ மாலையையுடைய பாண்டியனும், தமிழ் மறை
தந்த உலக நடைக்கு மாறாய் இருந்து பாமாலையை உடைய
நம்மாழ்வாரும், தொழும்படி பட்டபுள்ளிகளைக் கொண்ட வெண்
மையாகிய குடைபோலக் கவிந்து கொண்டிருக்கிற திருப்பாம் பாழ்
வான்மேல் அறிதூயில் கொள்ளும் அருளன்புமிக்க திரு அரங்கே!
விளங்கும் கூர்மையாகிய வேல்படையோடு பகைமை கொண்ட,
ஒத்தமையுடைய கண்களையுடைய பொது மகளிரிடத்து வைத்த
காமமுடைய என் மனத்தை மாற்றி, உனது திருவடிகளுக்கே ஆட்ப
படும்படி அன்பு காட்டி ஏற்பாயாக!

108

வெற்றியையுடைய ஓர் அம்பினால் மூன்று கோட்டை
களையும் வென்ற சிவபெருமானும் கண்டறிய முடியாத திரு அரங்கப்
பெருமானே! எனது அருமையான உயிருக்கு உனது திருவடி நிழ
லன்றி வேறு அடைக்கலம் பெறப் புகலிடம், இவ் உலகத்தில்
இல்லை. ஆதலால் நீ, ஐம்புலன்களும் நிலைகுலைந்து, கண்பார்வை
மங்கி, மனம் சுஞ்சலத்தில் சுழன்று கலங்குகின்ற எனது இறப்புக்
காலத்தில் எழுந்தருளி வந்து காத்தருள்வாய் என்று அப்போதைக்கு
இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்.

109

பகைவர்கள் பதைத்து ஓடுகின்ற ஆழிப் படையை உடைய
வனே! பழைய எழுதாக்கிளவியான நான்கு வேத நூல்களும்
தேடுகின்ற தென் திரு அரங்க நாதனே! உன்னைப் படித்துப் படித்து
எந்த நாளும் உன்னைப் பாடும் தமிழ் பணியைத் தந்து அருளினாய்!
அடியேன் உயிர் துறக்கின்ற அக்காலத்தில் வீடு பேற்றையும்
அடியேனுக்குக் கொடுக்க இருந்தாய், அடியேனுக்கு இனிமேல்
ஒன்றும் பெறவேண்டும்தில்லை. ஒன்றிலும் நான் விருப்பம்
இன்மையை அறிவாயே!

110

சொடிய நஞ்சு போன்ற கம்சன் ஏவி அனுப்பிய எருதையும்,
சகடாசுரனையும், குவலயாபீட யானையையும் கொன்று வென்ற
பெரிய சோயிலாகிய திரு அரங்கத்தில் என்றென்றும் வாழ்கின்ற
மணவாள நாதனைச் சொல்லிப் பாடிப் போற்றிய சிலசில
செஞ்சொற்களாகிய திருப்பெயர்கள் உண்மையான பசுவையும்,
கல்லினால் வடிக்கப் பெற்ற பசுவையும், ஒப்பென்று சுருதி மாசடைந்த
எனது நாக்கின் எச்சில் முழுதும் தூய்மை ஆக்கின. மறந்தும்
புறந்தொழும், அறமல்லாதன அறியாமலும் ஆற்றேன்!

111

திரு அரங்கத்துமாலை முற்றிற்று

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

திரு அரங்கத்து அந்தாதி

மண வாள் அரவிந்தைமார் நோக்க, இம்மை; மறுமையில் மா
மணவாளர்தம் பதம் வாய்த்திடும் -- கோயிலில் வந்த அந்த
மணவாளர் பொன் திருப் பாதாம்புயங்கட்கு மாலை என
மணவாளர் சூடும் யமக் அந்தாதியை வாசிமினே.

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீசன்
தெளிவுரை

3. திரு அரங்கத்து அந்தாதி

திரு அரங்கா உறை மாப்பா! திசைமுகன்
சேவிப்ப, கந்-
திருவர் அங்கு ஆதரித்து இன் இசை பாட,
திருக்கணவளர்
திரு அரங்கா!-உன் பழ அடியேற்கு அருள்
செய்ய எழுந்-
திரு-வரம் காதலித்தேன், உனக்கே
தொண்டு செய்வதற்கே.

செய்யவளைக் குருவின் அருளால் திருத்
தாள் வணங்கி,
செய்ய வளைக் குலம் தூழ் அரங்கேசன்;
சிறிது, அமுது
செய்ய அளைக்கும் புவிக்கும், அங்காந்த
செவ் வாய் முகுந்தன்;
செய்ய வளைக்கும் சிலம்பு அணி பாதங்கள்
சேர்ந்தனமே.

தன மாதா, அம் சொற் குதலைப் புதல்வர்,
தரணி, இல்லம்,
தனம், ஆதரம் செய்யும் வாழ்வு அஞ்சியே, தஞ்சம்
நீ எனப் போந்-
தனம்: ஆ தரங்கிக்க வெற்பு எடுத்தாய், தண்
அனந்த சிங்கா-
தன, மா தரங்கம் உள்ளாய், அரங்கா!
முத்தி தந்தருளே.

3. திரு அரங்கத்து அந்தாதி

உருவும் நலனும் ஒளியும் கொண்ட திருமகள், தான் வாழ்
வதற்கு உரிய இடமாக்கி இருக்கப் பெற்ற அழகு பொருந்திய மாப்பை
யுடையவனே! நான்முகன் கண்டு வணங்கவும், சந்தருவர்கள் அவ்வாறே
மகிழ்ந்து வணங்கி பக்தி கொண்டு இனிமையான ஏழிசைப் பாடல்
கள் பாடவும், திரு அரங்கம் என்னும் திரு இடத்தில் 'அழகாகப்
பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் செய்து அருள்பவனே! யான் உனக்கே
அடிமை செய்யுமாறு வரம்பெற ஆசைப்பட்டேன். உனது பழமையான
அடியவனாகிய எனக்கு அன்பும் அருளும் பாலிக்க எழுந்திருப்
பாயாக!

அறியாமை இருளகற்றி அறிவொளி தருகின்ற ஆசிரியருடைய
இனிமையான அருளன்பினால் செந்நிறமுடைய திருமகளைத்
திருவடி தொழுது, சூழனிகளில் உள்ள இடம்புரி, வலம்புரிச் சங்கு
இனங்கள் சூழப்பெற்ற திரு அரங்கத்து நாதனும், வெண்ணெய்யும்,
மண்ணுலகத்தையும் உண்ணுதற்குச் சிறிது, திறந்த சிவந்த வாயை
யுடைய முகுந்தன் (அடியார்கள்க்கு வானுலக இன்பத்தையும்
நிலவுலக இன்பத்தையும்) தரும் திருமாலினது அருமைமிக்க ஒலிக்கும்
சிலம்பு என்னும் சாலணிகளைப் பூண்ட திருவடிகளை அடைந்தோம்.

பசுக்கள், இந்திரன் பெய்வித்த பெருமழையினால் நிலை
கலங்க, அவற்றைக் காத்தற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக
எடுத்துப் பிடித்தவனே! திரு அனந்தாழ்வானை மெத்தென்ற அணை
யாகப் பெற்றவனே! பெரிய திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டுள்ள
வனே! திரு அரங்கப் பெருமானே! கொங்கை அழகுடைய மகளிரும்
இனிய மழலைச் சொற்களைக் கொண்ட பிள்ளைகளும் விளைநில
மும், வீடும் செல்வமும் ஆகிய இவற்றில் பேராசை கொள்கிற
நிலையற்ற வாழ்க்கைக்கு அஞ்சிப் பற்றுக்களை விட்டு நீயே புகலிடம்
என்று வந்து உன்னிடம் அடைக்கலம் ஆனேன். எனக்கு
வீடுபேற்றைத் தந்தருள்வாய்!

தந்தமலைக்கு முன் நின்ற பிரான், எதிர் தாக்கி
வெம் போர்
தந்த மலைக் குமைத்தான், அரங்கேசன், தண்
பூவின் இடைத்
தந்து அமலைக்குத் தலைவன், பொற்பாதம் சரண்
என்று உய்யார்,
தம்தம் அலைக்கும் வினையின்
நைவார், பலர், தாரணிக்கே.

4

தாரணி தானவன்பால் இரந்தான், சங்கம்
வாய்வைத்து ஒன்னார்
தார் அணிதான் அவம் செய்தான், அரங்கன்
தமர்கள் பொருந்-
தார்--அணிது ஆன அமராவதியும்,
தரு நிழலும்,
தார் அணி தான அயிராவதமும்,
தருகினுமே.

5

'தருக் காவலா' என்று புல்லரைப் பாடி,
தன விலைமா-
தருக்கு ஆவலாய், 'மயிலே, குயிலே' என்று
தாமதர்ஆய்,
தருக்கா அலாநெறிக்கே திரிவீர்! கவி
சாற்றுமின்--பத்-
தருக்கா அலாயுதன் பின் தோன்று அரங்கர்
பொற்றாள் இணைக்கே.

6

தாளத் தனத் தத்தைச் சொல்லியரால் வரும்
தாழ் மல பா-
தாளத்து அனத்தத்தைத் தப்ப நிற்பீர்! புடை
தங்கிய வே-
தாளத்தன் அத் தத்தைத் தீர்த்தான், அரங்கன்,
சுகடு உதைத்த
தாள் அத்தன், அத்தத்து ஐயாயுதன், பாதம்
தலைக் கொண்டினே.

7

நிலவுலகில் பலர், தந்தங்களைபுடையதொரு மலை போன்ற
கசேந்திர ஆழ்வானுக்கு எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சி தந்த
பெருமானும் எதிர்த்து மோதிக் கொடிய போரைச் செய்த
மல்லர்களை மாய்த்து அழித்தவனும், குளிர்ந்த செந்தாமரையில்
வீற்றிருக்கின்றவனும் மிக மெல்லிய நூல் போன்ற இடை
பெற்றவனும், குற்றம் அற்றவனுமான திருமகளுக்குக் கணவனும்
ஆகிய திரு அரங்கநாதனுடைய பொன் போன்ற அழகிய
திருவடிகளை அடைக்கலமாகக் கொண்டு உய்வுபெறாமல், இருப்போர்
வருத்துகின்ற தம்தம் கொடிய வினைகளால் வருந்துவார்கள்.

4

அசுரனான மாவலியினிடத்து வாமனனாய் மூன்று அடி
நிலத்தை யாசித்தவனும், தான் தனது மேன்மையான
வலம்புரிச்சங்கை வாயில் வைத்து ஊதிய உடனே, பகைவர்களுடைய
படை வகுப்பின் தொகுதியைப் பாழ்படுத்தியவனும் ஆன திரு
அரங்கனுடைய அடியார்கள், அழகியதாகிய பொன்னுலகை
(சுவர்க்கலோகத்தையும்), அங்குள்ள ஏழு கற்பக மரங்களின்
நீழலையும், கிண்கிணி மாலையை அணிந்தொலிப்பதும் மும்மதமும்
கொண்டதுமான ஐராவதம் என்னும் நான்கு தந்தங்களைபுடைய
தெய்வ வெள்ளை யானையையும் வலிய வந்து கொடுத்தாலும்
மனம் இசைந்து அவற்றைப் பெற உடன்பட மாட்டார்.

5

கேட்டவை அனைத்தும் தரும் கற்பக மரத்தின் தலைவனான
இந்திரனே என்று ஈயாத சுயவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியும்
முலையழுகுடைய பரத்தையர் பக்கம் காழுற்று அவர்களை மயிலே
என்றும், குயிலே என்றும் கொண்டாடிக் கூப்பிட்டும்,
காமவெறியராய்க் களிப்புக் கொண்டு, நல்லது அல்லாத பொல்லாத
வழியிலே திரிகிற புலவர்களே! இனி நீவிர் அவ்வாறு இருப்பதை
விட்டு அடியார்கட்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு, பலராமனுக்குப்
பின்னே, அவன் தம்பியான கண்ணனாய்த் தோன்றிய நம்
பெருமானின் இரண்டு திருவடிச் சிறப்புகளையும் அருமை
பெருமைகளையும் பாடிப் போற்றுவோம்.

6

பெரிய கைத்தாளம் போன்று பெருந்த கொங்கைகளையும்,
கொஞ்சம் கிளி மொழி போல் இனிய சொற்களும் கொண்ட
விலைமகளிர்பால் உண்டாகிற தொடர்பால், ஆழ்ந்த தூய்மைக்
கோள நரசுத் துன்பத்தை விட்டுத் தப்பி உய்ய வேண்டி
நிற்பவர்களே! நீங்கள், எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து நின்ற பூ
தணங் களை உடையவனான சிவபெருமானது பிச்சை எடுத்தலாகிய
அத்துன்பத்தைப் போக்கி அருளியவனும், சுகடாசுரனை உதைத்துத்
தள்ளி அழித்த திருவடிகளைபுடைய இறைவனும் திருக்கைகளில்
ஏந்தும் ஐந்து படைகளையும் கொண்டவனுமான திருஅரங்க
நாதனின் திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு பணியுங்கள்.

7

தலை இலங்காபுரம் செற்றான், அரங்கன், என் தாய்
 சொல் புன் கு-
 தலையில் அங்கு ஆதரம் செய்த பிரான் சரண்
 அன்றி, மற்றும் ஓர்
 தலை, இலங்காநின்ற கண் இலம், காண்கைக்கு;
 தாமுகைக்குத்
 தலை இலம்; காது இலம்; கேட்கைக்கு;
 வாய் இலம், சாற்றுகைக்கே.

8

கைக் குஞ்சரம் அன்று அளித்தாய், அரங்க, மண்
 கைக்கெக்கும் மாய்க்-
 கைக்கும் சரம் அசரம் படைத்தாய், கடல் நீறு
 எழத் து-
 கைக்கும் சர, மகரக் குழையாய்! எனைக்
 கைக்கொள்--உடல்
 கைக்கும் சரமதசையில், 'அஞ்சேல்' என்று என்
 கண்முன் வந்தே.

9

வந்தனை ஏற்றனை; என் புன் சொல் கொண்டனை;
 வன் மனத்தே
 வந்தனை ஏற்று, அனை யாவையும் ஆயினை;
 வான் தர உ-
 வந்தனையேல், தனைத் தான் ஓத்த தாளில்
 வைப்பாய்--பலித்து-
 வம்தனை ஏற்றனைத் தீர்த்தாய்!
 அரங்கத்து மாதவனே!

10

மா தங்கத் தானை அரங்கனை; வஞ்சன்
 இலங்கையிலே
 மா தங்க, தான் ஐ- இரு திங்கள் தாழ்த்து, பின்
 வாம் பரி, தேர்,
 மாதங்கம், தானை, வலத்தானை முன் வதைத்தானை;
 தன் பால்
 மாது அங்கத்தானை வைத்தானை--வைத்தேன்
 என் மதியகத்தே.

11

தலைசிறந்த இலங்கை மாநகரை அழித்தவனும், எனது புல்லிய
 பொருளற்ற புகழ்ச்சிச் சொற்களில், தம் மக்கள் பேசும், மயக்குறு
 மழலைச் சொற்களிடத்தில் தாய் தந்தையர் அன்புவைக்குமாறு போல
 விருப்பம் வைத்த பெருமானாகிய திருஅரங்கனுடைய திருவடிகளே
 அல்லாமல் வேறோர் இடத்தைக் காண்பதற்கு விளங்குகின்ற
 கண்களை உடையோம் அல்லோம். சேப்பதற்குக் காதுகளை உடையோம்
 அல்லோம். போற்றித் தொழுதுரைத்தற்கு வாயை உடையோம்
 அல்லோம். எம் இயலாமையை என்னென்று இயம்புவது?

9

தும்பிக்கையையுடைய காட்டில் திரியும் யானையை
 'அதிமுலமே' என்று கூவி அழைத்த அக்காலத்தில் அதனின் அல்லல்
 தீர்த்தருளியவனே! திரு அரங்கநாதனே! காக்கப்படுவதற்கும்
 அழிக்கப்படுவதற்கும் உரிமையுடையவனாக உலகத்திலே
 நிலைத்திணை - இயங்குதிணைகளைப் படைத்து அருளியவனே!
 கடல் வறண்டு புழுதி படும்படி அதனை வருத்தத் தொடங்கிய
 தீக்கணைகளைக் கொண்டவனே! மகர குண்டலங்களை
 அணிந்துள்ளவனே! உடம்பை வெறுத்தொதுக்கும் நிலையில் எனது
 இறுதிக் காலத்தில் கண். எதிரில் காட்சி கொடுத்து 'அஞ்சாதே'
 என்று அடிமையாக ஏற்று அருள்வாயாக!

10

விடைஏறும் சடைச்சிவனின் இரத்தல் தொழிலை நீக்கி
 அருளியவனே! திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மலர்மகள்
 மகிழ்விக்கும் அழகினே! எனது வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டாய்,
 என்றன் புல்லிய சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டாய்! எனது கல்லும்
 மரமும் ஒத்த மனத்திலே வந்து பொருந்தி, எனக்குத் தாயும் தந்தையும்
 மற்றெல்லா நிலை உறவும் உறுதுணையும் ஆயினாய். எனக்கு
 வீடுபேறு அளிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டாயானால், வேறு ஒப்பு
 உவமை இல்லாமையால், தன்னைத்தானே ஒப்பதான உன்
 திருவடியில் சேர்த்துக் கொண்டருள்வாய்!

11

சிறந்த மாற்றையர்ந்த பொன்மயமான (பீதக) ஆடையை உடைய
 திருஅரங்கனும், வஞ்சகனான இராவணனுடைய இலங்கையிலே
 திருமகளின் மறுஉருவான சீதாப்பிராட்டி தங்கி இருக்க பத்து
 மாதங்கள் சுழித்துப் பின்பு, செருக்குனும் மிடுக்குனும் தாவிச்
 செல்லும் குதிரைகளும், தேர்களும், யானைகளும் காவாளிகளுமாகிய
 நால்வகைப் படைகளின் பலத்தோடு, மேலும், பலவகை
 வலிமைகளையும் பெற்றவனான இராவணனை முற்காலத்தில்
 அழித்திட்டவனும், உமையொரு பாசனான சிவனைத் தனது
 வலப்பக்கத்தில் வைத்துள்ள ஊழி முதல்வனை என் மனத்தின்
 உள்ளே நிலையாகக் கொண்டுவிட்டேன்.

12

மதிக்க அலைப்புண்ட 'வெண் தயிர் போல'
 மறுகுறும் என்
 மதிக் கவலைப்புண் தணிகின்றிலேன்--
 மண்ணும் வானகமும்
 மதிக்க, அலைப் புனல் தூழ் அரங்கா! 'நின்
 மனத்து அருள் தா-
 மதிக்க, வலைப் புன் பிறப்பு இனிமேலும்
 வரும்கொல்' என்றே.

12

வரும் துவரைப் பட்ட மங்கையர் எண்மர்
 மனங்களைக் க-
 வரும் துவர் ஐப் பட்ட வாய் அரங்கேசனை;
 வஞ்சப் பகை-
 வர் உந்து வரைப் பட்ட வேழம் அட்டானை;
 மறந்து உலகோர்
 வருந்துவர்--ஐப் பட்ட ஈப் போல் மடந்தையர்
 மால்வலைக்கே.

13

மாலைக் கல்லார மடவார் புண்-ஆக்கையில்
 வாஞ்சை வைத்து,
 மாலைக்கு, அல் ஆர் அம்புலிக்கு, நையா நிற்பர்;
 மாய்விப்பது ஓர்
 மாலைக் கல்லார், அம்புயத் தாளில் வைக்கும்
 மதில் அரங்க-
 மாலைக் கல்லார், அஞ்சலியார், என்னே--சில
 மானிடரே!

14

மானிடர் ஆகல் அரிது; அரிதே,
 மண்டலத்து நெறி-
 மான், இடர் ஆகம் இலாதவர், ஆதல்;
 மலர் அயனார்,
 மான் இடர், ஆகமத்தால் அன்பர்ஆய
 அரங்கத்துள் எம்-
 மான் இட ராக மலர்அடிக்கு ஆட்படும்
 வாழ்வு அரிதே.

15

மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் எண்ணிக்
 கொண்டாடும்படி அலைகள் மிகுந்த காவேரி நீரால் புடைசூழப்
 பெற்ற திருஅரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலே! உன் திரு
 உள்ளத்தில் சுருணை என் பக்கம் உடனே கொள்ளாமல், காலம்
 நீட்டித்தலால், வலை போன்ற இழிவான பிறப்பு இனிமேலும் எனக்கு
 வந்துவிடுமோ என்று எண்ணிக் கடைதலால் அலைக்கப்பட்ட
 வெண்மையான தயிராகவும் மத்தைப்போல ஒருநிலை நிலவாது
 சூழலுகிற என் மனக்கவலை மாற்றியருளுமாறு எனக்கு வழி வகுக்க
 வேண்டும்.

12

துவாரகாபுரியில் வந்து சேர்ந்த பட்டத்துத் தேவியரான
 உருக்மிணி, சத்யபாமை, சாம்பவதி, சத்தியை, மித்ரவிந்தை, சசீலை
 உரோகிணி, இலட்சுணை ஆகிய எட்டு பேர்களுடைய மனங்களைத்
 தன் பக்கம் இழுக்கின்ற செந்நிறப் பவழவாய் அழகினைப் பெற்ற
 திரு அரங்கமும், வஞ்சனைமிக்க பசைவர் தன்னை நோக்கிச்
 செலுத்திய மலையை ஒத்த குவலயாபீட யானையைக் கொன்றவனு
 மான திறமைசாலியை மறந்து, உலகத்து மக்கள் கோழியில்
 அகப்பட்டு மீள முடியாதபடி சிக்கிக் கொண்டு அழிகிற ஈயைப்
 போலப் பொது மகளிர்பால் கொள்ளும் கழிசாம வலையிலே
 அகப்பட்டு மீள மாட்டாது வருந்துவர்.

13

உலகத்துச் சில மனிதர்கள், மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட
 செங்குழநீர் மலர்களைச் சூடிய இருமணப் பெண்டிருடைய
 தூய்மையற்ற உடலழகினிடத்தே பற்று வைத்து அக் சாமத்தினால்,
 சாமத்தை மிகுதிப்படுத்தும் அந்திமாலைப் பொழுதுக்கும், இரவில்
 ஒளிர்கின்ற வெண்ணிலவிற்கும் வருந்தி நிற்பார்கள். இவ்வாறு
 தங்களை அழியச் செய்வதான ஒப்பற்ற தீய சாம மயக்கத்தைக்
 களைந்து ஒழிக்க மாட்டார்கள். செந்தாமரை மலர் போன்ற தனது
 திருவடிகளில் அடியார்களை எழு மதில்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற திரு
 அரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டிருக்கிற சிறப்புடைத் திருமாலைப்
 போற்றி வழிபடாதவர், கைகப்பி வணங்க மாட்டாதவர்கள் இது
 என்ன பேதைமையோ!

14

ஈடிணையற்ற இந்த நிலவுலகத்திலே, மாந்தராகப் பிறத்தல்
 அருமையானது. அங்ஙனம் மானுட்ப் பிறவி எடுத்தாலும் துன்பம்
 மிக்க கூன் குருடு, செவிடு, பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது. அங்ஙனம்
 உற்குறை இல்லாதவராயினும், ஒழுக்க நெறியுடையவனாதல்
 அருமையானது. அங்ஙனம் நல்ல வழியில் ஒழுகினாலும், தாமரை
 மலரில் தோன்றிய நான்முகனும் மாணை இடக்கையிலே ஏந்திய
 மாதொரு பாகனும், வேதநூல்கள் கூறிய முறைப்படி தொண்டு
 புண்டு ஒழுகுவதற்கு இடமான திரு அரங்கத்துள் பள்ளிகொண்டு
 அருள்கிற தொல்பிணி மருத்துவனின் பெருமையுடைய செந்தாமரை
 மலர் போன்ற திருவடிகளுக்கு அடிமை செய்து ஒழுகுகிற வாழ்க்கை
 பெறுவதற்கு அருமையானதே

15

அரி, தாம் அரைக்கண் அம் தோல் உடுத்தார், அய
னார்க்கு அரியான்;
அரி; தாமரைக் கண் அம்மான்; திருப் பாதம்
அடைமின்--சன்மம்
அரிதுஆம்; அரைக் கணம் தங்காது உயிர். அவன்
ஊர் வினவில்,
அரி, தாம் மரைக் கணம், ஈர்த்து ஓடும்
பொன்னி அரங்கம்அன்றே?

16

அரம் காது வார் கணை கண்; வள்ளை, கோங்கின்
அரும்பு, மங்கை-
அர் அம் காது, வார் முலை' என்று ஐவர் வீழ்ந்தனர்.
ஆடு அரவு இன்
அரங்கா! துவாரம் இலா மணியே! அணி
ஆர் மதில் தூழ்
அரங்கா! துவாரகையாய்! அடியேன்
உன் அடைக்கலமே.

17

அடைக்கலம், தாயத்தவர் போல் உடல் உறை
ஐவரையும்;
அடைக்கலம், தாய் உலகம் கொண்ட தாள்களுக்கு;
அண்டம் உண்டு, ஆல்-
அடைக் கலந்தாய்! அரங்கா! ஆயர் பாடியில், அன்று,
நெய் பால்-
அடைக் கலம் தாய் வைத்து வாய் நெரித்து ஊட்ட,
அழும் ஐயனே!

18

'ஐய! மருந்து இவை, உண்' என்று மாதர் அட்டு,
ஊட்டும் செல்வம்
ஐயம்; அருந் தினைப் போதே அவர் இன்பம்;
ஆதலினால்,
ஐ அமரும் தியக்கம் குறுகாமுன்,
அரங்கற்கு அன்புஆய்,
ஐயம் அருந்தியும் வாழ்மின்கள்; மேல்,
உமக்கு ஆனந்தமே.

19

இந்திரனுக்கும், தாம் இடையிலே அழகிய புலித்தோலை
உடுத்துள்ளவரான சிவபெருமானுக்கும் நான்முகனுக்கும் அறிதற்கு
அரியவனும் அழிப்பதனால் அரி என்னும் திருப்பெயர் பெற்றவனும்,
செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய தலைவனுமான
மாலின் திருவடிகளைப் புகலடையுங்கள். அதனை அடைவதனால்
பயன் என்னவெனில் மீண்டும் பிறப்பு இல்லாமல்போம். எங்ஙனம்
எனின், புகலடைபவரின் உயிர் வீடுபெறு பெறுமே அன்றி அரை
விநாடியும் ஒருடம்பில் பொருந்தாது. அப்படிப்பட்ட ஆற்றலுடைய
எம்பெருமானது திருப்பதி யாது என வினவினால், அரிமாக்களையும்
தாவும் மாண்களையும் ஒருங்கே இழுத்துக் கொண்டு வரும் சாவேரி
ஆற்றின் இடையில் உள்ள திருஅரங்கமாகும்.

16

'இள மங்கையருடைய கண்கள் அரம் என்னும் கருவியினால்
அராவப்பட்ட கூரிய நீண்ட அம்பு போலும்; அம்மங்கையரது
காதுகளும் கச்சிறுக்கிய கொங்கைகளும் வள்ளை என்னும்
நீர்க்கொடியின் இலையையும், கோங்க மரத்தின் அரும்பையும்
போலும்' என்று ஒப்பிட்டுப் புகழ்ந்து பேசி, ஐம்புலன்களாகிய ஐந்து
பேர் அம்மங்கையர் பங்கில் ஆசை கொண்டு, அம்மகளிர்
காமக்கடலில் விரைந்து விழும் தன்மையர். படம் எடுத்தாடுகின்ற
பாம்பை இனிய கூத்தாடும் இடமாகக் கொண்டவனே! புரை
இல்லாத முழு மாணிக்கம் போன்றவனே! அழகு மிகுந்த
மதில்களால் சூழப்பட்ட திரு அரங்க நகருடையவனே!
துவாரகையில் எழுந்தருளியவனே! அடியேன் நான் உன்
அடைக்கலம் அடைந்தேன்.

17

அனைத்து உலகங்களையும் உட்கொண்டு, ஆலிலையில்
சேர்ந்து ஊழிப் பெருங்கடலில் பள்ளி கொண்டவனே! அரங்கா!
கண்ணனாக வந்த அக்காலத்தில், திருஆழப்பாடியில் நெய்யைப்
பாலடையிலே பெய்து கொண்டு, உன்னை வளர்த்த தாயாகிய
யசோதைப் பிராட்டி உனது வாயை நெரித்து உண்பிக்க, மனிதப்
பிறவிக்கேற்ப அமுத இறைவனே! பங்களிகள் போல விலக்க
முடியாதவராய், உடம்பாகிய குடிசையிலே ஒருங்கு உன் இருக்கின்ற
ஐம்பொறி புலன்களையும் அடக்கி வயப்படுத்தி வைக்க வல்லமை
உடையோம் அல்லோம் யாம். தாவி உலகங்களை அளந்து
கொண்ட உனது திருவடிகளுக்கே அடைக்கலம் ஆனோம்.

18

ஐயனே! இவ் உணவுகள் இன்சுவை மிகுதியால் சாவா
மருந்தான அமிழ்தம் போன்றன. இவற்றை உண்ணக் கடவை என்று
அன்பு பாராட்டி தெம்பூட்டி இன்மொழி கூறிக் காத்தற்கு இடமான
உரிமை மகளிர், தாமே சமைத்து உண்பிக்கும் அரிய செல்வ வாழ்வும்
நிலையற்றது. அந்த மகளிர் அனைத்தளிக்கும் இணைப்பு இன்பமும்
சிறின்பமே. ஆதலினால், தொண்டையில் கோழை பொருந்துதற்கு
முன்னே, பிச்சை எடுத்துப் புசித்தாயினும் அரங்கநாதனிடம் பக்தி
கொண்டு வாழுங்கள். இப்படிச் செய்வீராயின் இனிமேல் இப்பிறவி
ஒழிந்த அளவில் உங்களுக்குப் பொன்னுலகத்தில் பேரின்பமே
நிலைத்திருக்கும்.

19

நந்த மரம், கனை மா கடல் ஏழும்
 நடுங்க, எய்த
 நந்தம் அரங்கனைப் பற்று, நெஞ்சே! வினை
 நையும்; முன்கை
 நந்து அமர் அங்கனையார் மயல் போம்; வரும்,
 நற்கதி வா-
 நம்; தமர் அங்கு அனைவர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
 நரகு இல்லையே.

20

நரகு, அந்தரம், புவி: இம் முன்றிடத்தும்
 நனி மருவு-
 நர் அகம் தரங்கித்து, வெங் காலற்கு அஞ்சுவர் :
 நாயக வா-
 நர கந்தரம், புட் பிடர், ஏறு அரங்கர்; நல்
 ஆய்க்குலத்து இ-
 நர், அகம் தரங்கம் உற்றார்; அடியார்க்கு
 நமன் அஞ்சமே.

21

அஞ்ச அக்கரத் தலைக் கங்கையன் ஏற்றலும்,
 அம் சிறைய
 அஞ்சம், கரத்தலைக் குண்டிகையான் மண்டை
 அங்கை விட்டே
 அஞ்சக் கரத்தலைச் செய்து, பித்து ஏக
 அருள் அரங்கன்,
 அம் சக்கரத் தலைவன், தாள் அலால், மற்று
 அரண் இலமே.

22

இலங்கு ஐயில் ஆதரன், ஐங்கரன், மோடி,
 எரி, சுரத்தோன்,
 இலம் கையிலாத மலை ஆன ஈசன், இரிய
 வெம் போர்-
 இல் அம் கை இலாதபடி வாணனைச் செற்ற
 என் அரங்கன்,
 இலங்கையில் ஆதவன் போகக் கண்டான்,
 என் இதயத்தனே.

23

என் மனமே! ஏழு மராமரங்களைத் துளையிட்டு அழியவும்,
 ஓங்கி ஓலிக்கின்ற பெரிய ஏழு கடல்களும் வெம்மையை ஆற்றாமல்
 கலங்கிக் குழம்பி அஞ்சி நடுங்கவும், அம்பு தொடுத்த திரு அரங்கத்து
 நம் பெருமானைப் புகலடைவாப். அங்ஙனம் அடைந்தால்,
 தீவினைகள் தீய்ந்து போகும். முன்னங்கைகளில் சங்கு வளையல்கள்
 பொருந்திய பொது மகளிர் பக்கல் உண்டாகும் காம மயக்கமும்
 ஒழியும் எல்லாப் பதவிகளிலும் சிறந்ததாகிய வீடுபேற்றுப் பதவி
 வரும். நமக்கே அன்றி நம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் எப்பொழுதும்
 நரகம் அடைதல் இல்லை.

20

கீழுலகில் உள்ள புண்ணகம் (நரகம்), மேலுலகில் உள்ள
 விண்ணகம், இடையில் உள்ள மண்ணகம் என்ற இந்த மூன்று
 உலகங்களிலும் மிகுதியாக வாழ்கின்ற மக்கள் எல்லாம், மனம்
 அலைந்து மலைந்து கொடிய காலனுக்கு அஞ்சுவார்கள். சிறந்த
 குரங்கான அனுமானின் கழுத்தின் மீதும் புள்ளரசாகிய
 கருனுடைய பரியின் மீதும் ஏறுகிற திருஅரங்கரும், சிறந்த இடையர்
 குலத்தில் வளர்ந்து அக் குடிக்குப் பெருமை சேர்த்த செங்கதிர்
 போன்றவரும், திருப்பாற்கடலை வாழிடமாகக் கொண்டு அங்கு
 வாழ்பவருமான நம் பெருமானுடைய தொண்டர்களுக்கு அந்தக்
 காலன் அஞ்சுவான்.

21

ஐந்து எழுத்து 'நமசிவாய' மந்திரத்துக்கு உரியவனும், தலையில்
 கங்கை ஆற்றைத் தரித்தவனுமான சிவபெருமான் தன்னிடம் வந்து
 இரந்த அளவிலே, அழகிய இறகுகளையுடைய அன்ன ஊர்தியையும்,
 கையில்க மண்டலத்தையும் கொண்டபிரமனது மண்டையோ
 டானது, அச் சிவனின் உள்ளங்கையை விட்டு விலகியது. அச்
 சிவன் கொண்டிருந்த பித்தும் திசுப்பும் ஒழிந்தது. அந்த முக்கண்ணை
 னுக்குக் கருணை செய்த சக்கரப் படையை உடைய இக்கண்ணன்-
 இறைவனாகிய அரங்கநாதனின் திருவடியே அல்லாமல் வேறு
 காப்பிடம் எவ் உயிர்க்கும் எங்கும் இல்லை.

22

விளங்குகின்ற வேல் படையினை வேட்டபுன் கொண்ட
 வேலனாகிய முருகனும், நான்கு கையோடு தும்பிக்கையும் கொண்ட
 ஐந்து கைகளையுடைய யானை முகனும், அம்பிகையின் வேறு
 வடிவாகிய துர்க்கையும், தீக்கடவுளும், பாலைத் தெய்வமும்
 வாழிடமாகப் பெற்ற சுயிலை மலையுடைய இறைவனான சிவனும்,
 அஞ்சி நிலைகெட்டு ஓட, கொடிய போர்க்களத்தில், அழகிய ஆயிரம்
 கைகள் இல்லாதபடி பாணாசுரனை அழித்திட்ட என் திரு
 அரங்கனும், இலங்கை மாநகரில் எளிகதிர்ச் செவ்வனை ஏகம்படி
 செய்தவனுமான திருமால் என் உள்ளத் தாமரையில் பெருமால்
 கொண்டுள்ளான்.

23

அத்தனை, வேதனை ஈன்ற அரங்கனை, ஐம்
படை சேர்
அத்தனை, வேதனை வாய்வைத்த மாயனை,
ஆர் அணங்கு ஓர்
அத்தனை வேதனை தீர்த்தானை, சேர்க்கிலன்;
ஆயிரம் சால்
அத்தனை வேது அனை அப்புவன், சாந்து என்று-
அனல் அரைத்தே.

24

அரைக்கு அலை வேலை உடுத்த மண் பல் பகல்
ஆண்டு, பற்றல்-
அரைக் கலை வேலைஉடை வேந்தர் வாழ்வு எண்ணல்;
ஐவரையும்
அரைக்கலை, வேலை அவர்க்கே புரிவை, என்றாலும்,
நெஞ்சே!
அரைக் கலை வேலை அரங்கனுக்கு ஆட்பட
ஆதரியே.

25

ஆதவன் அந்தரம் தோன்றாமல், கல்மழை ஆர்த்து,
எழு நாள்
ஆ தவனம் தர, வெற்பு எடுத்தான்; அடியார்
பிழை பார்-
ஆதவன்; அம் தரங்கத்தான்; அரங்கன்; அடியன்
என்று உள்-
ஆத அனந்தரம்கண்டர்-வினை வந்து
அடைவதுவே.

26

அடையப் பல் நாகம் கடி வாய் அமுது உக,
அங்கி குளிர்
அடைய, பல் நாக மருப்பு ஆயுதம் இற,
அன்று, குன்றால்
அடைஅப்பு அந் நாகமிசை தாங்க, பாலற்கு அருள்
செய்தது--ஆல்-
அடை அப்பன், ஆகம் கரியான், அரங்கன்,
எட்டு அக்கரமே.

27

எவ்ஊயிர்க்கும் எப்பொருட்கும் இறைவனும் நான்முகனைப்
பெற்ற திருஅரங்கனும், ஐந்து படைகள் பொருந்திய திருக்கைகள்
உடையவனும், கண்ணனாகப் பிறக்கையில் ஏழிசை வேயங்குழலைத்
திருவாயில் வைத்து ஊதிய மாயோனும் அருமையான உமையவள்
என்னும் சிறந்த மலைமகளைத் தனது உடம்பில் ஒரு பாதியில்
உடையவனான சிவபெருமானுக்கு இருந்த சிக்கலின் துயர் நீக்கி
அருளியவனும் ஆன அழகிய மணவாளனை என்னுடன் சேர்ந்து
இணையச் செய்யாள் என்னைப் பெற்ற அன்னை. பின் என்
செய்வாள் எனில் சந்தனக் குழம்பென்று நெருப்பை அரைத்து
ஆயிரம் சால் (மிடா) அளவு வெப்பத்தை என் உடம்பிற் பூசி
அப்புவாள்.

24

எனது நெஞ்சமே! இடுப்பாகிய அரையிலே அலைகளை
உடைய நெடுநீலக் கடலை ஆடையாக உடுத்த நாளிலத்தைப் பல
கால நாள் அளவும் அரசாண்டு, தன்னைப் பற்றாத தருக்குடைய
பசைவர்களை நிலைகுலைந்து ஓடச் செய்கிற கூரிய வேற்படையைக்
கொண்ட மன்னர்களின் நிலையற்ற வாழ்க்கையை ஒரு
பொருட்டாகக் கருதாதே ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களையும் நீ
அடக்க மாட்டாமல் அப்பொறி புலன்களுக்கே வயப்பட்டு, அவை
செல்லும் வழியிலே நின்று அவற்றிற்குப் பணிவிடை
செய்வாயாயினும் அரை நொடிப் பொழுதாகினும் திருஅரங்கனுக்கு
ஆப்பட்டு அடிமை செய்ய விரும்புவாய்.

25

பேரொளிப் பருதி வானத்திலே கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி,
ஆலங்கட்டி மழை பொழிகின்ற முகில்கள் ஆரவாரித்துக் கொண்டு
ஏழு நாளும் எழுந்த காலத்தில், பசுக்கள் தவிப்பை அடைய, அத்
துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டுக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக
எடுத்துப் பிடித்தவனும், தன் அடியார்களுடைய குற்றத்தைப்
பொருள் செய்யாது அவர்கட்கு அருள் செய்பவனும் அழகிய
அலைகளைப் பெற்ற ஆழியில் அறிதுயில் கொள்பவனும் ஆகிய
திரு அரங்கனுக்கு யான்தொண்டன் என்று ஒருவன் தன்னைக்
கருதாத பின்பன்றோ, அவன் முன்பு செய்த தீவினைகள் தன்
பயனை விளைவித்தற்கு அவனிடம் வந்து சேர்கின்றன.

26

ஊழிப் பெருங்கடலிலே ஆலையில் குழந்தையாய்ப் பள்ளி
கொண்டு அருள்கிற, அனைவர்க்கும், அனைத்திற்கும் தலைவன்,
திருமேனி ஊத்திருப்பவனுமான திரு அரங்கநாதனது ஓம் நாராயண
நம : என்ற எட்டெழுத்து மந்திரமானது நச்சுப் பற்களினால் நாசங்கள்
உடம்பு முழுதும் கடித்து வாயினிடமாக அமிழ்தம் சிந்தவும்,
நெருப்புக் குளிர்ச்சி அடையவும், பல யானைகளின் தந்தங்களாகிய
படைகள் ஓடியவும், மலையோடு அடுத்துள்ள மாகடல் அந்த
மலையின் மீது ஏந்தவும், சின்னஞ்சிறு சிறுவனாகிய பிரகலாதனுக்கு
அந்நாளில்- இரணியன் பலவாறு இடர்கள் விளைவித்த
வேளையில் கருணை புரிந்தது.

27

அக்கு அரவம் புனைந்தார், அயனார், இடை
ஆய்-இரு நால்
அக்கர வம்பு மலரான் கொழுநன்,
அரங்கன், செங்கோல்-
அக் கர அம்புயன்-தான் மூலம் என்பது
அறிவித்திடான்;
அக் கரவு அம் புவிமேல் வேழமே
வெளியாக்கியதே.

28

ஆக் குவித்தார் குழலால், அரங்கேசர்;
அன்பால் விதுரன்
ஆக்கு வித்தார அடிசில் உண்டார்; கடல்
ஆடை அகல்-
ஆக் கு வித்தார்; அறிவு அற்றேனைத் தம்
அடியார்க்கு அடிமை
ஆக்குவித்தார்--அடியே அடியேன் துயக்கும்
ஆர் அமுதே.

29

ஆராத நஞ்சு எய்து கண்டன் நின் கீர்த்தி
அறைவன்; திரு
ஆராதனம் செய்வன் வேதா; என்றால்,
அடியேன் புகழ்கைக்கு
ஆர்?--ஆதனம் செய்ய போதுஆம் திருமகள்
ஆக! பல் பூண்
ஆரா! தனஞ்செயன் பாகா! அரங்கத்து
அமர்ந்தவனே!

30

அமர. அரம்பையின் நல்லார் பலர் அந்திக்
காப்பு எடுப்ப,
அமர அரம் பையில் வேல் வேந்தர் சூழ
மண் ஆண்டிருந்தோர்
அமர வரம்பை இல் கான் போய் இறந்தனர்;
ஆதலில், வீடு
அமர அரம்பையில் மஞ்சு ஆர் அரங்கருக்கு
ஆட் படுமே.

31

ஓம் நாராயண நம : என்ற எட்டெழுத்துக்குரியவனான, மணங்குமாரம் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற மலர்மகளுக்கு மணாளனும் செக்கச் சிவந்த அழகிய தாமரை போலத் திருக்கைகளைபுடையவனுமாகிய திருஅரங்கன், எலும்பையும் பாம்பையும் அணியாக அணிந்த அரனுக்கும், அனைத்துயிரையும் படைக்கும் அயனுக்கும் நடுவிலே அரியாகத் தான் இருந்து கொண்டு எல்லார்க்கும் எப்பொருட்கும் தான் ஆதிமூலம் என்கிற உண்மையை வெளிப்படுத்தினான். அந்த ஒளிப்பை அழகிய நிலவுலகத்தில் கசேந்திரனாகிய யானையே அனைத்துலகும் அறியச் செய்தது. 28

இன்னிசைப் புல்லாங்குழலால் பசுக்களை ஓர் இடத்தில் கூட்டமாகக் கூட்டியவனும் விதுரன் மனம் விரும்பிப் பலவகைச் சுவைகளுடன் செய்த சிறப்பு விருந்தினை அன்பினால் உண்டவனும், அலைகூடல். ஆடையை அணிந்த உலகின் தோற்றத்துக்கு மூல விதை போலக் காரணமானவனும், வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு அறியாத அறிவற்ற என்னை அறிவொளி பெற்ற தன் அடியார்க்கு அடியவன் ஆகும்படி அருள் செய்தவனும் ஆகிய திரு அரங்கநாதனுடைய திருவடிகளே அன்புடையவனான நான் ஆர்வத்துடன் அருந்தும் அருமையான அமிழ்தமாகும். 29

செந்தாமரை மலரை இருப்பிடமாகப் பெற்ற திருமகளை நெஞ்சத்தில் பெற்றிருப்பவனே! பொன்- முத்து- மலர் மாலைகளையும் அணிகலன்களையும் அணிந்திருப்பவனே! வெற்றியைச் செல்வமாக வுடைய பகைவரின் திறையைக் கொணர்ந்த அருச்சுனனுக்குத் தேரோட்டியானவனே! திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! உண்ணத்தகாத நஞ்சினை உண்ட நீலகண்டன் உன் புகழைச் சொல்லிப் போற்றி இசைப்பான். நான்முகன் உனக்குப் பூசனை புரிவன். மும்மூர்த்திகளுள் மற்றை இருவரும் புகழ்ந்து தொழும் சிறப்பையுடைய உனது பெருமை எளியனான என்னால் எடுத்துக் கூறும் ஏற்புடையதன்று. 30

அகன்ற வானகத்தே அரம்பை என்னும் ஆரணங்கைக் காட்டிலும் அழகியவர்களான அரிவையர்கள், அந்தி மாலைப் பொழுதில் கண் எச்சில் கழித்தற்சாகத் திரு அந்திக்காப்பு எடுக்கவும், போருக்கு உரியதும் அரம் என்னும் வாளால் அராவப்பட்டதுமான கூரிய வேற்படையை ஏந்திய அரசர்கள் பக்கங்களில் சூழ்ந்து நிற்கவும், நிலவுலகத்தை அரசாண்டிருந்தவர்கள் எல்லாரும், பின்பு எல்லை கொண்ட காட்டிற்குச் சென்று மறுமைப் பேற்றின் பொருட்டுத் தவஞ் செய்து மாய்ந்தார்கள். ஆகையால் நீங்கள் பொன்னுலகு அடையும்பொருட்டு வானோங்கிய வாழைத்தோப்பு சூழ்ந்த திரு அரங்கத்தில் அறிதுயிலில் கிடந்திருக்கும் நம் பெருமானுக்கு அடிமைப்படுங்கள். 31

ஆளாக வந்த அடியேற்கு அருள்--பரி, யானை,
திண் தேர்,
ஆள், ஆகவந்தனில் செற்று, இலங்கேசனை
அட்ட வல் வில்-
ஆளா! கவந்தன் புயம் துணித்தாய்!
அரங்கா! முளரி-
ஆள் ஆக!-அந்தம் இல் உன் அடியார்க்கு
அன்பன் ஆவதற்கே.

32

ஆவாகனத்தர், அடியார் மனத்துள்; புள்
ஆன ஓப்பு இல்-
ஆ வாகனத்தர், அரங்கர், பொற்றாளுக்கு
அடிமைப்பட்டார்.
ஆ! ஆ! கனத்த அழுக்கு-உடல் பேணி,
அறிவு அழிந்து, அவ்-
ஆ ஆகு அனத்தர் இருந்து என், இராமல்
என், அம் புவிக்கே?

33

அம் புவி லங்கை நகர் பாழ்பட, சங்கும்
ஆழியும் விட்டு
அம்பு, வில் அம் கை கொண்டாய்! அரங்கா!
அன்று இடங்கர் பற்றும்
அம்பு விலங்கை அளித்தாய்! இனி என்னை
ஆசை என்று இய்-
அம்பு விலங்கை இட்டே சம்
சிறையில் அடைத்திடலே.

34

இடவ மலைக்கும், புயங்க மலைக்கும்,
இலங்கும் அகல்-
இட அமலைக்கும், இருங் கமலைக்கும்,
இறைவ! சங்க
இடவ! மலைக்கும் புனல் அரங்கா! எய்தத்
மார்க்கண்டன் கண்டு-
இட, அம் அலைக்கும் உலகு அழியாது, உள்
இருந்தது என்னே!

35

பெரியோரைத் துணை கொள்ளாமலும் நல்லுரைக்
கொளாமையாலும், போர்க்களத்திலே எதிர் நிறுத்திய குதிரைகளையும்,
யானைகளையும், வலிய தேர்களுடைய காலாள் படைகளையும்
அழித்து, இலங்கை மன்னனான இராவணனைக் கொன்ற, வலிய
வில்லை ஏந்தி ஆள்கின்ற வீரனே! சுபந்தன் என்கிற அரக்கனது
தோள்களை அறுத்திட்டவனே! திரு அரங்கநாதனே! செந்தாமரை
யில் வாழ்பவளான திருமகளை மார்பில் ஏந்தியவனே! அடிமை
என்று உன்னைப் புகலடைந்த என்னை எல்லையில்லாத உன்றன்
அடியார்க்கு அடியனாக ஆய் செய்வாய்!

32

அடியார்களுடைய உள்ளத் தாமரையில் வீற்றிருக்கும்
பரிவுடையவனும் சுருப் பறவையாகிய ஓப்பற்ற ஊர்தியைக்
கொண்டவனுமாகிய திரு அரங்கனுடைய அழகிய திருவடி மலர்
களுக்குச் சிலர் ஆட்பட மாட்டார்கள். அந்தோ, அந்தோ! பழிபாவச்
சுமையுள்ள தூய்மை அற்ற தம் உடம்பைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு
மதிசெட்டுக் கழிசாமச் சிற்றின்பத்தில் உழன்றுவர ஆசை கொள்ளுகிற
பயனற்ற அவர்கள், அழகிய இந்நிலவுலகத்தில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தால்
என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன பயன்? மாந்தப் பிறப்பின் பயன்
மாலுக்கு ஆட்படுதலே மயர்வு அறுக்கும்.

33

அழகுமிக்க ஞாலத்தில் இலங்கை மாநகரில் உள்ள அரக்கர்கள்
அழியும்படி, அழிக்கும் ஆற்றலுள்ள சங்கு சக்கரங்களைக் கைவிட்டு
வந்து, இராமனாகப் பிறப்பெடுத்து வந்தபோது அம்பையும்
வில்லையும் அழகிய கைகளில் ஏந்தினாய். திரு அரங்கனே!
அந்நாளில், நீர்நிலையிலே முதலையினால் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்ட
கசேந்திரன் என்கிற யானையைப் பாதுகாத்தவனே! இனி என்னை
ஆசை என்று சொல்லப்படுகிற விலங்கைப் பூட்டி இசுழப்படுகிற
பிறப்பாகிய சிறைச்சாலையில் அடைக்காதே!

34

காணை மலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கும்,
அதிசேனாகிய திருவேங்குமலைக்கும் விளங்குகிற பரந்துபட்ட
நிலவுலகத்துக்குரிய மேலான தேவதையாகிய நில மசுளுக்கும் பெரிய
செந்தாமரையில் வாழ்பவளான மலர்மசுளுக்கும் ஈடினையற்ற
தலைவனே! வலம்புரிச் சங்கை இடக்கையில் ஏந்தி இருப்பவனே!
கரையை அலைத்து மோதும் காவிரி ஆறு பாயும் திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளி இருப்பவனே! ஊழி வெள்ளத்தில் அலைபட்டு,
மெலிவடைந்த மார்க்கண்டேய முனிவன் உன் திருவயிற்றினுள்
சென்று காணுமாறு ஊழி வெள்ளத்தால் அழிக்கப்பட்ட உலகங்கள்
எல்லாம் அழியாமல் உன் திருவயிற்றுள் இருந்தவகை என்ன
விசித்திரமோ?

35

இருந்தை இலங்க வெளிறுபடாது, என்
செய்தாலும்; நிம்பத்து
இருந் தையிலம் தித்தியாது; அவைபோல், புல்லர்
யாவும் கற்று, ஆய்ந்து-
இருந்து, ஐயில் அம்பு அன்ன கண்ணார்க்கு அல்லால்,
வெண்ணெய் இல்லில் ஒளித்து-
இருந்து ஐயில் அம் கை அரங்கர்க்கு அன்பு
ஆகி இருக்கிலரே.

36

இருக்கும் அந்தத்தில் அறியா அரங்கன், மண்
ஏழுக்கும், தய்-
இருக்கும் அந்தத் திருவாய் மலர்ந்தான், எட்டு
ஏழுத்தைக் குறி-
இருக்கும் மந்தப் புத்தி ஈர்த்து நல் வீடு எய்தலாகும்;
கை போய்-
இருக்கும் அந்தச் செவிட்டு ஊமன் முந்நீர் கடந்து
ஏறும் அன்றே.

37

ஏறும் கரியும் பரியும் செற்றான் பரன்
என்று, மன்றுன்
ஏறும் கரி மறை; ஆதலினால், ஐயம் யாது
உமக்கு? ஈடு-
ஏறும், கரிய அரங்கர்க்கு அன்புஆய்; வினை
என்னும் இடி-
ஏறும் கரியும்; இனிமேல், பிறவி-இடர்
இல்லையே.

38

இடராக வந்து எனைப் புன் சிறு தெய்வங்கள்
என் செய்யும்? மான்-
இடர் ஆக வன் பிணி மா நாகம் என் செய்யும்?
யான் வெருவி-
இட, ராக வன்னி, புனல், இடி, கோள், மற்றும்
என் செய்யும்? வில்
இட ராகவன், அரங்கன், திருத் தாள்
என் இதயத்ததே.

39

என்ன வழிகளில் முயன்றாலும் எத்தனை வகை சூழ்ச்சிகள்
செய்தாலும், சரியானது விளங்கத்தக்க வெண்ணிறம் அடையாது.
என்ன செய்தாலும் சிறந்த வேப்பெண்ணெய் இன்சுவை பெறாது.
அவை போல் கீழ்க் குணமுள்ள சுவர்கள் அனைத்துக் கல்வி
அறிவு நூல்கள் பயின்று ஆராய்ந்திருந்தாலும் கூரிய அம்பு போன்ற
கண்களையுடைய பொதுமகனர்க்கு அன்பராய் இருப்பதே
அல்லாமல், ஆப்ச்சியருடைய வீட்டிலிருந்து ஒளிந்து வீற்றிருந்து
வெண்ணெயை எடுத்து உண்ட அழகிய சையைக் கொண்ட
அரங்கநாதரிடம் அன்பு கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.

36

வேதமும் தனது முடிவில் வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களில்
அறிய மாட்டாது நின்ற திரு அரங்கநாதனும், ஏழு வகைப்பட்ட
உலகங்களை எல்லாம் உண்டும், வயிறு நிரம்பாமல் கண்ணனாகத்
தோன்றியபோது, தயிரை உண்ணும் பொருட்டாகவும் அந்த அழகிய
திருவாயைத் திறந்தவனுமான திருமாலினது நாராயண நம : என்ற
திரு எட்டு எழுத்து மந்திரத்தை நினைக்காத உங்களுக்கும்
கூர்மையற்ற அறிவை ஒழித்துச் சீர்மையான மெய்ப்பொருள்
உணர்ந்துச் சிறந்த வீடுபேறு அடைதல் கூடும். கைகள் இல்லாத
முடவனும், குருடனும், செவிடனும் ஊமையுமான ஒருவன் கடலைக்
கூந்து அக்கரை ஏறுவானானால்!

37

எருதையும் யானையையும் குதிரையையும் வென்றவனான
திருமால், தானே யாவர்க்கும் மேலான, இறைவன், என்று
ஐயந்திரிபறத் தெரிந்து அவையேறுகிற (அற முறை அவையோரால்
சரி என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற) சான்று வேதமாகும். ஆதலால்
உங்களுக்குத் திருமாலே பரம்பொருள் என்கிற பொருண்மையில்
ஐயப்பாடு என்ன? சிறிதும் சங்கை கொள்ள வேண்டா. அழகிய
கருத்திருமேனி நிறமுடைய அரங்கநாதர்க்கு அன்புள்ள
அடியார்களாகி உய்வு பெறுங்கள். அங்ஙனம் நீங்கள் அன்பரானால்
தொன்றுதொட்டு வருகிற தீவினைப் பேரிடியும் சரிந்தொழியும்.
உங்கட்கு வரும் பிறப்புத் துன்பமும் இல்லை.

38

அரிய பெரிய வில்லை இடக்கையில் ஏந்திய இரகு குலத்தில்
தோன்றியவனான (இராமன்) திரு அரங்கநாதன் திருவடித்தாமரை
அடியேனது மனத்தில் உள்ளது. ஆதலால் இழிகுணமுடைய சிறு
தேவதைகள் துன்பம் விளைப்பனவாக வந்து நெருங்கி என்னை
யாது செய்யும்? மானுட உலகுக்கு உரிய சொடிய நோய்களாகிய
பெரும் பாம்புகள் என்ன செய்யும்? செந்நிறமுடைய சொடிய தீயும்,
விரையும் நீரும் வானின் இடியும் ஒன்பது கோள்களும் இன்னும்
தீங்கு விளைவிப்பன யாவும் நான் அஞ்சும்படி, என்ன செய்ய
முடியும்?

39

அத்திரம் காயம் என உணரேன்; எனது ஆசை
உன் கை
அத்திரம் காய் அத்தியின் பெரிதால்; நரை
ஆகி, பல் வீழ்-
அ(த்), திரங்கா, யந்திரம் போல் பொறி ஐந்து
அழியும் அக் கால்-
அத்து இரங்காய், அரங்கா! அடியேன்
உன் அடைக்கலமே.

40

கலக்கு ஊழைக் கைக்கும் கருத்து உடையீர்!
அரங்கத்துள் இலைக்
கலக் கூழைக் கைக்கும் கறி இட்டுத் துய்த்திரும்--
காது படைக்-
கலக் கூழைக் கைக்குள்வரு வாணனைக்
கண்ணுதலும் விட்ட-
கல(க்), கூழைக் கைக் குப்பை கண்டாணை வீதியில்
கண்டு உவந்தே.

41

கண்ட கனாவின் பொருள் போல, யாவும் பொய்;
காலன் என்னும்
கண்டகன் ஆவி கவர்வதுவே மெய்; 'கதி
நல்கெ'ன,
'கண்டகனா! இப்பொழுதே செல்கெ'ன்று அருள்
கார் அரங்கன்,
கண் தக, நா இன்புற; கண்டு, வாழ்த்தி,
கடிது உய்ம்மினே.

42

கடிக்கும் பணி நஞ்சு அமுது ஆகும்; தீங்கு நன்கு
ஆகும்; பராக்கு-
அடிக்கும் பணியலர் தாழ்வார்; கல்லாமையும்
கற்றமை ஆம்;
கடிக்கும், பணி அறம் எல்லாம்--அரங்கர் பைங்
கன்னித் துழாய்க்
கடிக்கும், பணி ஓளிக்கும், நல்ல பாதம்
கருதினர்க்கே.

43

திரு அரங்கப் பெருமானே! இவ்வுடம்பு நிலையற்றது என்று
அறியும் மெய்யறிவு உடையேன் அல்லேன் யான். என்னுடைய
அவாவோ, உனது சையினால் எய்யப்பட்ட நெருப்பம்பினால்
தவிப்படைந்த கடலினும் பெரியது. முதுமையின் கிழத்தனம் முதிர்ந்து
வாய்ப்பற்கள் விழ உடல் தோல் திரைந்து யந்திரம் போல
இடையீடின்றித் தொழில் புரிகிற ஐம்பொறிகளும் புலன்களும்
அழியும் இறப்புக் காலத்தில் இரக்கம் கொண்டு, அடியேனுக்குப்
பரிவிரக்கம் காட்டி அருள் செய்வாய். நான் உனது அடியானாக
அடைக்கலம் புகுந்தேன். அப்போதைக்கு இப்போதே வந்தேன். 40

நெஞ்சத்தைக் கலங்கச் செய்கிற ஊழ்வினையை வெறுத்து
ஐழிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உடையவர்களே! நீங்கள்!
திரு அரங்கத்திலே பசைவரை மோதவல்ல படைக்கலன்களை
உடைய படை வகுப்பின் ஒழுங்கின் இடையிலே, போர்க்கு வந்த
பாணாசுரனைத் தன்னைப் புகலடைந்தது பற்றிப் பாதுசாப்பதற்காக
உடன்பட்ட நெருப்புக் கண்ணை நெற்றியில் பெற்ற சிவிரானும்
பாதுசாக்க மாட்டாமல், கை விட்டு விலக அவ்வாணனது சைகளைத்
துணித்து வீழ்த்திய எம்பெருமானைத் திருவீதியிலே கண்டு மன
மகிழ்ந்து இலைக்கலத்திலே கூழுண்டு சசக்கின்ற சாய்கறி உண்கிற
வறுமையிலும் அரங்கத்துள் கண்டு உவந்து இருங்கள். 41

செல்வம் இளமை முதலிய எல்லாப் பொருள்களும்
கனவினில் காணப்பட்ட பொருள் போலப் பொய்யாகும். சிறிதும்
நிலைபெற்றி அழியும். காலமறிந்து சொல்கின்ற சொடியவன்,
உயிரினங்களின் உயிரை உடம்பிலிருந்து சுவர்ந்து சொள்ளுதலே
உண்மை. ஆதலால் எனக்கு உயர்ந்த நிலையாகிய வீடுபேற்றை
அளித்தருள்வாய், எனக் கண்டாகன்னன் தொழுது இரஞ்ச "கண்டா
கன்னனே இப்பொழுதே வைகுந்தம் சேர்வாயாக" என்று சொல்லி
அருள் செய்த சைம்மாறு சுருதாத சொடையிலும், கரிய
திருநிறத்திலும் குளிர்ச்சியிலும் முகில் போன்றவனான திரு
அரங்கநாதனை விரைவில் கண்கள் தகுதி பெறுமாறு கண்டுவந்து
நாக்கு இனிமை பெற வாழ்த்தி உய்தி பெறுங்கள். 42

திரு அரங்கநாதரது பசிய துளிரான திருத்துழாய் நறுமணம்
வீசப் பெற்றனவும், அணிமணிகள் விளங்கப் பெற்றனவுமான,
அழகிய திருவடித் தாமரைகளை நினைத்தவர்க்குக் கடிக்கின்ற
சொடிய பாம்பின் நஞ்சும் அமிழ்தமாகும். பிறர் செய்யும் தீமைகளும்
நன்மைகளாய் முடியும் முகங்கொடாது அசட்டை செய்து
அவமதிக்கின்ற பசைவர்களும் கீழ்ப்படிந்து வணங்குவார்கள்.
கற்றறியாத பொருள்களும் கற்றவை போல் தெளிந்து விளங்கும்.
அறம் பொருள் இன்ப நூல்களில் எல்லாம் சொல்லப்பட்ட
சிறப்பெல்லாம் சித்திக்கும்.

43

தினகரன், ஆர்கலி, தீ, காற்று, ஓடுங்கும்

செயலும்; விண் மீ-

தின நகரனார் கொண்டல் ஏழ் செருக்காமையும்--

சென்று எதிர் மோ-

தின கரன் ஆர் உயிர் செற்றார், அரங்கர்,

திகிரி சங்கு ஏந்-

தின கரனார், நம்பெருமான், அமைத்த திருக்

கை கண்டே.

44

திருக் கா விரிக்கும் யமுனைக்கும், கங்கைக்கும்,

தெள் அமுது ஆம்

திருக் காவிரிக்கும், கடற்கும், பிரான் தென்

அரங்கம் என்னத்

திருக்கு ஆவிர்; இக்கு மொழியார்க்குத் தீ மெழுகு

ஆவிர்; அன்பு உய்த்-

திருக்கா, இரிக்குமது எவ்வாறு, அவன்

உங்கள் சென்மத்தையே?

45

சென்மம் தரங்கம்; கருமம் சுழி; பிணி சேல்;

இனம்--கு-

சென், மந்தர், அம் கதிர், பொன், கோள்கள், மாரி,

திண் கூற்று, அசனி:

செல் மந்தர் அங்கு அவற்றுள் விழுவோர் கரை

சேர்க்கும் வங்கம்

செல் மந்தரக் கவின் தோளார் அரங்கர்

திருப் பதமே.

46

பதக்கம் அலங்கல் அணி மாற்ப! பொன்னி

படிந்து, இமையோர்

பதக் கம் மலங்கள் அறு சீர் அரங்க!

பகட்டு அயிரா-

பதக் கம் அலங்கரித்து ஊர்வோன், சிவன், அயன்,

பார்க்க; வந்து, உன்

பதக் கமலங்கள் அடியேன் தலைக்கு

என்று பாலிப்பதே?

47

சங்கதிரும், நிறைந்த ஓசையுடைய கடலும், நெருப்பும், காற்றும், ஆகிய இவையெல்லாம் தம்மும் வரம்பு கடவாது ஓர் எல்லைக்கு உப்பட்டு அடங்கி இருக்கும் செயலும், விண்ணகத்தில் அமராவதி என்னும் நகரத்தை உடையவனான இந்திரனால் செலுத்தப்படுகின்ற ஏழு முகில்களும் செருக்கி அளவு கடந்து மழை பெய்திடாமையும். இதிராக வந்து போரிட்ட கொடியவனான கரன் என்னும் அரக்கனை ஒழித்தவரும், சங்கு சக்கரங்களை உடையவரும், நம் பெருமான் என்ற திருப்பெயரைப் பெற்றவருமான திரு அரங்கநாதர் 'நில்' என்ற குறுத்து வைத்த திருக்கையைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

44

அழகிய பற்பல சோலைகளைச் செழித்து வளரச் செய்கின்ற யமுனை ஆற்றுக்கும் சங்கை ஆற்றுக்கும் தெளிவான தீஞ்சுவை அமிழ்தம் போல இனியதாகிற மேன்மையுள்ள சாவேரி ஆற்றுக்கும் சுரிய பெரிய பரந்த கடற்கும் தலைவனான எம்பெருமானது அழகிய திரு அரங்கம் என்று ஒரு முறையேனும் வாயினால் கூறி அன்பு செலுத்தியிராமல், மாறுபடுவீர்கள். கருப்பஞ்சாறு போன்ற விருப்பூட்டும் இனிய மகளிர் திறத்திலோ தீட்டப்பட்ட மெழுகு போலக் கரைந்து உருகுவீர். இவ்வாறான உங்களின் பிறப்பினை அப்பெருமான் ஒழிப்பது எப்படி நிகழும்?

45

மாறி மாறி வரும் பிறப்புகள் மாறி மாறி வரும் அலை கடலாகும். உயிர்களைப் பிறப்பிலே உழவச் செய்யும் ஊழலினை நீர்ச்சுழியாகும். உடல் நோய்களும், மனக்கவலைகளும் நீரில் குத்தியுண்ணும் மீன்களாகும். அங்காரகனும் சனியும் அழகிய இரு கடர்களும் பிரகத்பதியும் மற்றைக்கோள்களும், மழையும் வலிமையுடைய காலனும், இடியும் நீரில் வாழ்ந்து நம்மை வருத்தும் புனல் உயிரிகளாகும். அப் பிறப்புக் கடலில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மனிதர்கள் அதில் ஆழ்பவர்கள் ஆவர். முகில் தவழும் மலையொத்த தோள்களையுடைய திரு அரங்கன் திருவடியே பிறவிக்கடல் நீந்தும் மரக்கலம் ஆகும்.

46

ஒன்பது மணிகளை அழுத்திய ஒளிமிக்க பதக்கம் என்னும் அணிகலத்தையும், பலவகையான அசையும் மாலைகளையும் அணிந்த திருமார்பையுடையவனே! இமைத்தல் அறியாத தேவர்கள் திருக்காவேரி ஆற்றின் நீரில் முழுகி எழுந்து தீவினைகளாகிய கேடு நீங்கப் பெறுதற்கு இடமான திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளி இருப்பவனே! பெருமைமிக்க ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானையின் மத்தசத்தின் மீது ஏறி வரும் இந்திரனும், சிவபிரானும் நான்முகனும் பார்க்க நீ எழுந்தருளி உன் திருவடித் தாமரை மலர்களை என் முடியில் வைத்து அருள் செய்வது எந்நாளோ?

47

பால் அனம் செய் அமர் நாடு ஆண்டு, பூணொடு
பட்டு அணிந்து,
பால் அனம் செய்ய கலத்து உண்டு, மாதர்
பல் போகத்தையும்
பாலனம் செய்ய இருப்பதில், ஐயம்
பருகி, நந்தன்
பாலன், நம் செய்யவன் கோமான், அரங்கம்
பையில்லை நன்றே.

48

பையில் அத்தி, முளை, நரம்பு, ஊன்,
உதிரம், பரந்த குரம்-
பை; இலத்தி உள் விளை பாண்டம்
என்னாமல், புன் பாவையர் தோல்-
பையில் அத்திசெய்து, நரகு எய்துவீர்!
உய்யப் பற்றுமினோ--
பையில் அத்தி மேவித் துயில் கூர்
அரங்கர் பொற்பாதத்தையே.

49

பாதகம் கைக்கும் அரங்கர்; பல் பேய்,
பண்டு, இராவணன் உற்-
பாத கம் கைக்கும் என்று எள்ளக்
கொய்தார்; படிக்கு, ஏற்ற திருப்
பாத கம் கைக்குள் விழு முன்னமே,
பங்கயன் விளக்கும்
பாத கங்கைக் குளிர் நீர் வீழ்ந்தது,
ஈசன் படர் சடைக்கே.

50

பட நாகத்து, அந்தரமீது, இருப்பான்;
எம் பரன்; அரங்கன்;
பட, நாகத் தந்தம் பறித்தோன்;
புகழைப் பரவுமின்; க-
படன் ஆகத்து அந்தக்கரணம் பொல்லான்
சிசுபாலன், முன், பல்-
பட நா கத்து அந்த வசைக்கும் தந்தான்,
தொல் பரகதியே.

51

பால் ஓத்த வெண்ணிறமான அன்னப்பறவைகள் நன்செய்க்
கூழிகளில் பொருந்தி வாழ்வுற்ற தேயத்தை அரசாட்சி செய்து
பசும்பொன் அணிகலன்களையும் பட்டாடையும் அணிந்து சிவந்த
செம்பொன் கிண்ணத்தில் பாற்சோற்றைப் புசித்து, மகரிர் மனம்
உடல் சேர்க்கையாலாகும் பலவகை இன்பங்களையும் துய்த்துண்டு
இருப்பவனும் இரந்து பெற்ற கூழைக் குடித்தாயினும், நந்தகோபல
னின் அழகிய திருமகள் கணவனுமான திருமாலினது திரு அரங்கத்
தில் வாழ்தல் நல்லது.

48

ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தி இருக்கிற எலும்புகளும், மூளையும்,
நரம்புக்கூட்டமும், தசையும் இரத்தமும் பரவிய - பின்னிய உயிர்
சில காலம் தங்கும் சிறு குடில் இது. அசத்திலே மலம் மேன்
மேல் உண்டாகப் பெறும் பாண்டம் இது, என்று உடம்பின்
அழுக்கைக் கருதாமல் இழி குணமுடைய விலைமகனிரது உடம்பி
னிடத்தே ஆசை வைத்து நரகத்தைச் சேர்பவர்களே! நீங்கள் ஈடேறு
மாறு திருப்பாற்கடலில் பாம்பாழ்வானின் படத்தின் கீழ்த் திருவுள்
ளம் உவந்து அறி துயில் செய்தருள்கிற திரு அரங்கநாதருடைய
அழகிய திருவடிகளைப் புகலடையுங்கள்!

49

அடியார்களுடைய அல்லல்களை அறுத்தொழிக்கின்ற திரு
அரங்கநாதரும், பல பேய்கள், முன்னாளில் இராவணனுடைய
தீக்குறிகளான தலைகள் கசக்கும் என்று இகழுமாறு அத்தலைகளைத்
துணித்தவருமான (இராமன்) திருமால், தாம் மாவலியிடத்தே வேண்டி
மூவடி நிலத்தைத் தவறாது பெறுதற்காக வாங்குதற்கு உடன்பட்ட,
திருப்பக்கடாத நீர் கைக்குள் விழுமுன்னரே, பிரமன் திருமஞ்சனம்
செய்த திருவடியின் புனிதப் புனலாகிய குளிர்ந்த சுங்கை நீர்
சிவபெருமானது பரந்துபட்ட சடையிலே விழுந்திட்டது.

50

பொன்னுலகாகிய பரமபதத்தில் படங்களுடைய
திருஅனந்தாழ்வான் மீது உறங்கா உறக்கத்தில் கிடந்திருப்பவனும்
எம் இறைவனும் கம்சன் ஏவிய குவலயா பீடம் என்னும்
யானையினது தந்தத்தை அவ் யானை அழியுமாறு பறித்து முறித்துக்
கொண்டவனுமான திருஅரங்கனது புகழைக் கொண்டாடிப்
போற்றுங்கள். அங்ஙனம் அனைவரும் புகழுமாறு அப் பெருமான்
யாது செய்தான் எனின், வஞ்சகனும் உடம்பின் அசத்தறுப்பான
மனம் தீயவனுமான சிசுபாலன் என்பவன் முன்பு பலவாறாக
நாவினால் பிதற்றிய சொடிய சொற்களுக்கும் முடிவற்ற வீடுபேற்றை
அளித்தான்.

51

பரவு ஐயில் அன்ன கண் பாஞ்சாலி, 'நின்
பரம்' என்ன, நிரு-
பர் அவையில், மே கலை ஈந்தான், அரங்கன்,
பணிந்து இமையோர்
பரவு ஐயில் ஆழிப் பிரான், அடிக்கீழ்
உற்பவித்து அழியும்--
பரவையில் மொக்குளைப் போல்,
பல கோடி பகிரண்டமே.

52.

அண்டம் அடங்கலையும் தந்து, காத்து, அவை
அந்தம் தன்பால்
அண்ட, மடங்கலைச் செய் காரணம்--அம் பொன்
முத்து அலை வான்
அண்ட, மடங்கலை ஈர்த்து ஓடும் பொன்னி
அரங்கன்--புள் கார்-
அண்டம் அடங்கு அலை முந்நீர்-மகள்
உகப்பாக என்றே.

53

ஆகம திக்கு முகமேல் முகம் உடையான்,
அயன், வாழ்
ஆக! மதிக்கும் நவநீதக் கள்வ! அவனி
கொள் வார்-
ஆக! மதிக்குளம் சேர் அரங்கா! உன்னை
அன்றி, தெய்வம்
ஆக மதிக்குள் எண்ணென் அடியேன்,
பிறர் ஆரையுமே.

54

ஆரத் தநம் தரும் தாய், தந்தை,
ஆநந்தமாவர்; இகழ்-
ஆர்--அத்த! நந்தனன் தீமை கண்டால்;
அம் கவுத்துவ! பூண்-
ஆரத்து அந்த சயனா! அணி
அரங்கா! திகிரி
ஆர் அத்த! நந்தன் மதலாய்!-என்
தீங்கு உனக்கு அத்தன்மைத்தே.

55

பரந்துபட்ட வேலைப் போன்ற கூரிய கண்களையுடைய
பாஞ்சால நாட்டு மகள் திரௌபதி, 'என்னைக் காப்பது உனது
பொறுப்பு' என்று சொல்லி முறையிட்டு அடைக்கலம் அடைய
அரசர்கள் கூடிய அவையிலே விரும்பப்படுகிற பொருந்திய
ஆடையை அளித்தவனும், தேவர்கள் வணங்கிப் போற்றப் பெற்ற
கூரிய சகடப்படையை ஏந்திய இறைவனுமான திரு அரங்கநாதனது
திருவடித் தாமரையில் கடலில் தோன்றும் நீர்க்குமிழிகள் போலப்
பல சோடிக்கணக்கான கோளங்கள் தோன்றிச் சில காலம் கழிந்த
பின் மாயந்து போகும்.

52

அழகிய செம்பொன்னையும் ஒளிமுத்துகளையும் கொழிக்
கின்ற அலைகள், விண்மண்டலத்தை அளாவி உயர், அரிமாக்களை
இழுத்து ஓடிவருகிற சாவேரி ஆற்றினால் குழப்பப்பட்ட திரு
அரங்கத்தில் எழுந்துள்ள எம் பெருமான், கோடான கோடி அண்ட
கோளங்களையும் படைத்துக் காத்து அவ் அண்டங்கள் அனைத்தை
யும் பேருழிக் காலத்திலே மீண்டும் தன் பக்கல் ஒடுங்கும்படி
அழிவு செய்கின்ற காரணம் யாதெனில், நீர்க்காக்கைகள் தம்மில்
அடங்கப் பெற்ற பேரலைகளைக் நீங்காது பெற்ற திருப்பாற்
கடலினின்றே தோன்றிய திருமகளாகிய மணமகள் அல்லது மண்மகள்
மகிழ்ச்சி அடைவதற்கேயாம்.

53

சாமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறாகக் கூறப்பட்ட ஆகமங்களை
நான்கு முகங்களுக்கு மேலும் ஒருமுகத்தை (ஐந்து முகங்களை)
உடையவனான சிவபிரானும், நான்முகனாகிய பிரமனும்
இனிதொன்றி வாழ்கிற திருமேனி கொண்டவனே! கண்ணனாய்ப்
பிறந்து கடைந்தெடுத்த புதிய வெண்ணெயைக் களவு செய்தவனே!
உலகைக் சோட்டினால் குத்தி எடுத்துக் கொண்டு வந்த வராசுமூர்த்தி
ஆனவனே! நிலவொளிர் பூங்குளம் பொருந்திய திருஅரங்கத்தில்
பாம்பணையில் கிடப்பவனே! உனது ஆடியவனாகிய நான், உன்னை
அன்றி வேறு எவரையும் கடவுளாக மனத்தில் எண்ணவும்
மாட்டேன். மறந்தும் புறந்தொழேன்.

54

என்தன் தந்தையே! அழகிய ஒன்பான் மணிகள் அழுத்தப்
பெற்ற ஒளிமிக்க மதானியைத் திருமார்பில் அணிந்துள்ளவனே!
அலையும் மாலைகளைப் புனைந்துள்ளவனே! பாம்பினைப்
படுக்கையாகக் கொண்டவனே! அழகிய திரு அரங்கத்திற்குத்
தலைவனே! நேமிப் படையைத் திருக்கைகளில் ஏந்தியவனே!
நந்தகோபன் வளர்த்த நம்பியே! தான் பெற்ற பிள்ளைக்குக் குடிக்க
முலைப்பாலைக் கொடுக்கின்ற தாயும் வளர்க்கும் தந்தையும் தமது
புதல்வன் இளமையில் தம்மை உதைத்தல், ஏசுதல் முதலியவற்றைக்
கண்டால், மகிழ்ச்சி கொள்வரே அன்றி மன வருத்தம் கொள்ளார்.
என் அறியாமைப் பிழையும் எந்தையான உனக்கு அவ்வாறேயாம்.

55

அத்தனும், அன்பு உள அன்னையும்,
பேரும் அனந்தமதாம்
அத் தனு மன் புலன்; ஆதலின்,
ஆண்டருள்--அம்புயை, வீர்-
அத்து அனுமன் புயமீது ஏறு அரங்கன், அம்
சார்ங்க வயிர்-
அத் தனு மன், புகல் பேர் இருவீர்க்கும்
அடியன் என்றே.

56

அடியவர் ஆகவும் ஆட்கொள்ளவும் எண்ணி,
ஆர் உயிர்கட்கு,
அடி, அவர் ஆகம் படைத்தமையால்,
அகமே! பெரிய
அடிய வராக அரங்கருக்கு ஆட்செய்;
அருட்கதையால்
அடி, அவ ராகம் செய் மாரனுக்கு
ஆட்செயும் ஐவரையே.

57

வரை ஆழி வண்ணர், அரங்கேசர், ஈசன்முன்
வாணன் திண் தோள்
வரை ஆழியார், புள்ளின் வாகனத்தே வந்த
நாள் தொடு, இற்றை-
வரை, ஆழிய துயர்ஆய், தூசும், நாணும்,
மதியும், செங்கை
வரை ஆழியும், வளையும், இழந்தாள்--
என் மட மகளே.

58

மகரம் தகாது அலை வாழ்வு என்ன,
வாரி சுட்டாய்! திதிதன்
மகர் அந்தகா! தலை வானில் உள்ளோர்க்கு,
மண்ணோர்க்கு, உவட்டா
மகரந்த! காது அலை வார் குழையாய்!
வளர் சீரங்க தா-
ம! கரந்த காதலை வாக்கின் சொல்லேன்
மடவார் எதிரே.

59

அருமைத் தந்தையும் மக்களிடத்தில் மிக்க அன்புள்ள தாயும்,
பெயரும், எல்லை இல்லாதபடி பெற்ற இந்த உலகில் (பலவகைப்
பிறப்புகளில்) பொருந்தி வருகின்ற எளியன் யான்; ஆதலின் திருமகள்
என்றும், பெருவீரமுடைய அனுமனை இராமனாகப் பிறக்கையில்
ஊர்தியாகக் கொண்டு, அச்சிறிய திருவடியின் தோளின் மீது ஏறிய
திரு அரங்கன், அழகிய சாரங்கம் என்னும் ஊர்தியான வில்லினை
உடைய பெருமான் என்றும் சொல்லப்படுகிற, உங்கள் இரண்டு
பேருக்கும் அடியவனாக என்னை ஆட்சொண்டு பாதுகாப்பீராக!

உயிர்கள் அனைத்தும் கடவுளுக்குத் தொண்டர்கள்⁵⁶
ஆகுமாறும், அங்ஙனம் தொண்டரானவர்களைத் தாம் அடிமை
கொள்ளுமாறும், திருவுளம் கொண்டு அப்பெருமான், படைப்புக்
காலத்தின் அடி நாள் முதல் நிறைந்த அருமையான
உயிர்கட்கெல்லாம் உடலைக் கொடுத்ததினால், மனமே! ஒலிக்கும்
பாடகம் அணிந்த பெரிய திண்ணிய காலையுடைய பன்றிப்
பரமனாய்த் தோன்றிய திரு அரங்கநாதனுக்கு நீ அடிமை ஆவையு,
அங்ஙனமாகி அவருடைய கருணையாகிய தண்டுப்படையைப்
பெற்று, அதுகொண்டு தீய எண்ணங்களை விளைவிக்கின்ற
காமவேளுக்கு அடிமை செய்யும் ஐம்பொறி புலன்களாகிய
உட்பகைவர்களைத் தாக்கி வலியடக்குவாய்!

57

காண்டவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் கடல் போன்ற
சரிய திருநிறத்தைக் கொண்டவரும், பாதுகாப்பதாக ஏற்றுக்கொண்ட
சிவபிரானின் முன்னிலையிலேயே பாணாசரனுடைய வன்மை
வாய்ந்த ஆயிரம் தோள்களைத் துணித்து ஒழித்த சக்கரப்படையைப்
பெற்றவரும் திரு அரங்கநாதர் பெரிய திருவடி மேல் ஏறி சுற்றி
வந்த நாள் தொடங்கி இற்றை நாளளவும் என், பேதமையும்
இளமையும் கொண்ட மகள் ஆழ்ந்த மனக்கலக்கம் பெற்றவளாய்
ஆடையையும், நாணத்தையும், அறிவையும் சிவந்த கைகளில்
அணிந்துள்ள மோதிரத்தையும் வளையல்களையும் பிரிவுத்துயரால்
இழந்துவிட்டாள்.

58

கூலிலே வாழும் இயல்பினவான பெரிய சுறா மீன்களும்,
ஆழியில் இனி வாழ்தல் கூடாது என்று தவித்துக் கூறுப்படி முந்நீர்க்
கூடலைத் தீயம்பால் எரிக்கத் தொடங்கியவனே! திதி என்பவருடைய
புதல்வர்களான அசுரர்கட்குத் தலைவனே! மண்ணுலகில் வாழும்
மாந்தர்க்குக் காட்சிக்கு இனியனாய்த் தெவிட்டாத தேன் போல்
சுவையானவனே! சாதுகளில் அசையும் குண்டலங்களைக்
கொண்டவனே! திருஅரங்கத்தில் கண் வளரும் ஒளி வடிவானவனே!
உன் மேல் எனக்கு உள்ளத்தே உள்ள காது காமத்தைத் தோழியர்
முதலிய மகளிரின் முன் வெளிப்படையாக வாயினால் சொல்லேன்.

59

வாராக! வாமனே! அரங்கா! வட்ட
நேமி வல-
வா! ராகவா! உன் வடிவு கண்டால்,
மன்மதனும் மட-
வார் ஆக ஆதரம் செய்வன் என்றால், உய்யும்
வண்ணம் எங்கே--
வார் ஆக வாச முலையேனைப் போல் உள்ள
மாதருக்கே?

60

மா தம்பத்துக் கொங்கையும், அல்குல்-தேரும்,
வயிறும் இல்லை;
மாதம் பத்துக் குறியும் கண்டிலேம்;
வந்துதோன்றினை; பூ-
மாதா அம்பத்துக்கு எதிர் மாப்பா! அரங்கத்து
வாழ் பரந்தா-
மா! தம் பத்துக் கருத்து இல்லார்
பிறப்பு என்பர் வையகத்தே.

61

வை குந்தர், தாமரை போல் பாதர்; நாகத்து,
மாதர் புடை-
வை, குந்தமேல் கொண்டிருந்தார்; வடிவு
ஐந்தின் வாழும் இடம்-
வைகுந்தம், பாற்கடல், மா நீர் அயோத்தி,
வண் பூந் துவரை,
வைகும் தம் அன்பர் மனம், சீர் அரங்கம்,
வடமலையே.

62

வடமலை, தென்மலை, கச்சி, குறுங்குடி,
மால் நிற்பது;
வடம், அலை வேலை, அரங்கம், குடந்தை,
வளரும் இடம்;
வடம் அலை கொங்கைத் திருவோடு இருப்பு
வைகுந்தம்; கர-
வடம் மலை அன்பர் உளம், நடை; ஆட்டம்
மறை அந்தமே.

63

ஏனமாய் எழுந்த எம்பெருமானே! குறள் வடிவம் கொண்ட
குட்டனே! திரு அரங்கநாதனே! வட்ட வடிவமான சகடப்
படையைப் பயன்படுத்துவதில் வல்லவனே! உயர்குடியில் பிறந்து
இராமனாகத் தோன்றியவனே! உனது ஒப்பற்ற திருமேனி அழகைப்
பார்த்தால் எல்லாராலும் காதலிக்கப்படும் சுபழகுடையவனான
காமவேளம்தான் உன்னைக் கூடுதற்குப் பல மகளிராக வடிவு
பூண்டு காழுவான் என்றால், கச்சணிந்தனவும் மாப்பில்
எழுந்தனவும் நறுமணப் பூச்சுடையனவுமான முலைகளைப்
பெற்றுள்ள என்னைப் போல இருக்கிற மகளிர்க்கு உன் வடிவு
கண்ட பின் பிழைத்திருத்தல் என்பது ஏது?

60

செந்தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற திருமகளாரது கண்களுக்கு
இலக்காய் விளங்குகிற திருமார்பின் அழகையுடையவனே! திரு
அரங்கத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கின்ற மேலான திருமாலே! பெரிய
தூணிலே, முலைகளும், தேர்த்தட்டுப் போன்ற அல்குலும், வயிறும்
இல்லை. சுருவற்ற பத்து மாதத்திற்குரிய அறிகுறியும் அத்தூணில்
இருந்தனவாகக் கண்டோமில்லை. அங்ஙனம் இருக்கவும்,
தூணிலிருந்து திடீரென்று ஆளரியாக வந்து பிறந்தாய். இந்நுட்பத்தை
அறியாமல், தமது சுருத்திலே உன்பால் பற்றில்லாதவர்கள் உலகிலே
உனக்கு விதி வயத்தால் நேர்ந்த பிறப்பென்று அதனைச்
சொல்லுவார்கள்.

61

மிகவும் கூர்மையான குந்தம் என்னும் படையை உடையவரும்,
செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைப் பெற்றவரும், இடைச்சியர்
சேலைகளைப், புன்னை மரத்தின் மேலும், குருந்த மரத்தின் மேலும்,
கவர்ந்து கொண்டு சென்று ஏறி இருந்தவருமாகிய (கண்ணன்)
திருமால், ஐந்து வடிவத்தோடும், வாழ்கிற இடங்களாவன- முறையே
பரமபதமும், திருப்பாற்கடலும், மிக்க நீர்வள மிக்க அயோத்தி,
வளப்பமும் செழுமையும் கொண்ட துவாரகை ஆகிய நகரங்களும்,
சஞ்சலப்படாது நிலை நிற்கிற தமது அடியார்களுடைய மனமும்,
திரு அரங்கத்திற்கு வடக்கில் உள்ள திருவேங்கட மலையும் ஆகும்.

62

பெருமையும் அடியார்களிடத்து அன்பும் திருமகன்பால்
பெருங்காதலும் கொண்டுள்ள திருமால் நின்ற திருக்கோலமாக
எழுந்தருளி இருக்கும் இடம் வடக்குத் திருமலையாகிய
திருவேங்கடமும், தெற்குத் திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலை
மலையும் திருக்கச்சியான மேற்கு மலையிலும், திருக்குறங்குடியுமாம்.
அப்பெருமான் பள்ளிகொண்ட இடங்கள் : ஆலிலையும்,
திருப்பாற்கடலும், திருஅரங்கமும், திருக்குடந்தையுமாம். தொங்கும்
மாலைகள் புணையும் கொங்கைகளையுடைய திருமகளுடன்
இருக்கும் இடம் : பொன்னுலகாகிய பரமபதம். நடந்து சேரும்
இடம் : மனமாசற்ற அன்பர்களின் மனமாம். மகிழ்வுடன் கூத்திடும்
இடம் : வேத முடிவுகளைக் கூறும் உபநிடதங்களாம்.

63

அந்தகர், ஆசலம் வந்தால், உனை

அழையாது இருப்பார்--

அந்தக, ராச லங்காபுரியார்க்கு!

அரங்கா! மறையின்

அந்த! கராசலக் கூக்குரல் ஓயுமுன்,

ஆழ் தடம் கல்-

அந்த கரா சலத்தே துஞ்ச, நேமி

அறுக்கக் கண்டே.

64

அறுகு தலைப் பெய் பனி போன்ற தாது

உருஆய், பிறந்து, அல்-

அறு குதலைப் பிள்ளைஆய், காளைஆய்,

கிழம் ஆகி, ஐ அள்-

அறு உகுதலைச் செய்து, வீழ் காயம்

நான் என்னும் ஆர் இருளை

அறு--கு தலைக்கொல் பணி அரங்கா!

நின்கண் ஆசை தந்தே.

65

'ஆசுகவிக்கு நிகர் எனக்கு இல்லை'

என்று, அற்பரை, 'பூ

ஆசுக இக்கு வில் வேள் வடிவா!

அறிவால் அகத்திய-

ஆ! சுக! இக் குவலய மன்னா!

என்று அரற்றி, இரந்து,

ஆசு கவிக்கும் புலவீர்! புகழ்மின்,

அரங்கனையே.

66

கன கவி மானம் அற்று, ஈனர்க்கு

உரைக்கிலேன்--கால் பெற்ற வா-

கன கவி, மால் நல் கருடப் புள்,

ஊர்தியை; கால்மலர், கோ-

கனக வி மான், அம் புவிமான்

தடவரைக் கண்வளரும்

கனக விமானத்து அரங்கனை; நாச்

சொல்லக் கற்ற பின்னே.

67

தலைபெற்ற இலங்கையில் வாழ்ந்த இராவணன் முதலிய அரக்கர்க்குக் காலனானவனே! திரு அரங்கநாதனே! நான்மறையின் நடுப்பொருளாய் நின்ற நம்பியே! கச்சேந்திர ஆழ்வான் ஆதிமூலமே என்று உன்னைக் கதறிக் கூவி அழைத்திட்ட ஓலம் அடங்குவதற்கு முன்னமே, ஆழ்ந்த குளத்தில் வாழ்ந்த முதலையானது அந்நீரிலேயே இறக்குமாறு நீ பயன்படுத்திய சக்கரப்படை அதனைத் துணிக்கப் பார்த்தும் அறிவுக்கண் குருடரான பேதையர்கள் தங்குக்குத் துன்பம் நேர்ந்த காலத்து அதனைத் தவிர்க்குமாறு உன்னை, அந்தோ அழைக்காமல் இருக்கிறார்களே!

64

நானிலத்தினை முடியின் மேல் கொண்டு சுமக்கின்ற பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற திரு அரங்கநாதனே! சின்னஞ்சிறு அறுகம்புல்லின் நுனியில் வீழும் பனிபோலச் சிறிய விந்து பென்னம் பெரிய மனித வடிவமாக உருவெடுத்துப் பிறந்து பிறகு அழுகிற மழலைச் சொற்களையுடைய சூழ்ந்நையாகி, அதன்பின் இளமை- வளமை மிக்க காளைப்பருவம் எய்தி, இறுதியில் முதுமை உடைந்து கோழையாகிய சேற்றினைச் சிந்தி, இறக்கின்ற உலினை 'நான்' என்று நினைத்து மதித்துப் போற்றுகின்ற செருக்காகிய முச்சுடர்களின் ஒளியினாலும் போக்குதற்கு அரிய எனது மன இருளை நீக்கு; உன்னிடம் பற்றினை ஆக்கு!

65

இம் மென்னும் முன்னே எழுநூறு பாடல்கள் பாடுவதில் எனக்கு நிகர் எவரும் இல்லை என்று கூட்டுபவராய்ப் புல்லர்கள் பலரை, ஐந்து மலர் அம்புகளையும் சுரும்பாகிய வில்லையும் உடைய காமவேள் போல அழகிய வடிவுற்றவனே என்றும், தென்மொழி வட மொழியில் அகத்தியனையும் சுகனையும் போன்றவனே என்றும், இந்நிலவுலகத்திற்கு மன்னனே என்றும், தனித்தனியே புகழ்ந்து விளித்துப் பிதற்றிப் பாட்டுப் பாடி அவர்களைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி வேண்டி குற்றங்களால் மூடப்படுகின்ற புலவர்களே! நம் பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள்; இதவே சுற்றதனால் ஆய பயன்.

66

காற்று பசுவான் பெற்றெடுத்த வாகனமாய் அமைந்த குரங்காகிய அனுமனையும் பெருமை பெற்ற அழகிய சுருடப் பறவையையும் ஏறி நடத்துபவனும், செந்தாமரை மலரில் வாழ் திருமகளும் அழகிய நில மகளும், தனது திருவடித் தாமரைகளைத் தடவ, அரவணையில் அறிதுயில் அமர்கின்ற பொன்மயமான ஏழுடுக்குக் கோவிலையுடைய திரு அரங்கநாதனாகிய எம்பெருமானை எனது நாவினால் புகழ்ந்து சொல்லப் பயின்ற பின்பு, பெருமை பொருந்திய பாடல்களை மானங்கெட்டு ஈனர்க்குப் பாடேன். யான் அரங்கனைத் துதிக்கக்கற்றேன்; வீணர்க்குப் பாட்டுரையேன்.

67

கற்றினம் ஆயவை, காளையர், வான்
கண்டு, மீள்நினைவு அ-
கற்றின மாயமும்; நீ கன்று காளையர்
ஆகி, பல் ப-
கல் தினம், ஆயர் பரிவற்ச சேரி
கலந்தமையும்;
கற்று இனம் ஆய ஒண்ணா--அரங்கா!
செங்கமலற்குமே.

68

'கமலம், குவளை; மடவார் தனம், கண்கள்'
என்றுஉரைத்து; அ-
கம், மலங்கு வளை முதுகு ஆகியும்,
கரைவீர்! புனல் கா-
கம், மலங்கு, வளை, விளையாடு அரங்கன்;
விண், காற்று, கனல்,
கமலம், கு, அளை, உண்டான்; தொண்டர்ஆய்
உய்ம்மின்--காமம் அற்றே.

69

கா மன் நத்தால் விழ ஊதி, அக்
காவைக் கவர் அரங்கன்;
'காமன் அத்தா!' என்று, நைவார்க்கு
அமுதன்; கல்நெஞ்சர்க்கு இரங்-
கா மனத்தான்--அளக்கும் கடற் பார்
கலம் போன்றது; மீ-
காமன் அத் தாமரையோன்; கங்கை
பாய்; மரம் கால்மலரே.

70

மலர் உந்தி மேல் விழ, மெய் நெரித்தான்;
வையம் ஏழும், துஞ்சா--
மல், அருந்தினான்; அரங்கன்; குறள்ஆய்,
மண் அளந்த அந் நாள்
மலரும் திவாக் கதிர்--வண் குடைஆய்,
முடி மா மணிஆய்,
மலர் உந்திஆய், திருத் தாள் விரல்
ஆழிமணி ஓத்ததே.

71

திரு அரங்கனே! கன்றுகளின் கூட்டங்களும், ஆயர் (இடையர்)
குலச் சிறு பிள்ளைகளும் தாம் வானத்தை அடைந்து மீண்டமை
பற்றிய நினைவை ஒழித்த அற்புதமும், நீ அக் கன்றுகளும் ஆயர்
சிறுவர்களுமாகத் திருவடிவு கொண்டு, வெகுசாலமளவும்,
நாள்தோறும், தம் தமக்குரிய இடையர்கள் கண்டு, தம் பக்கல்
முன்னினும் அன்பு மிகுமாறு ஆயர்சேரியில் சேர்ந்து வாழ்ந்த
வியப்புமிகு செயலும், சிவந்த உன் சொப்பூழில் தோன்றிய
தாமரைச்செல்வன் பிரமதேவனுக்கும் இன்னமும் அராய்ந்து அறிய
முடியாதனவாய் இருக்கின்றாய்!

68

சிறுநின்பத்தைத் தருகின்ற மாதர்களுடைய சொங்கைகளையும்,
கோல விழிகளையும் முறையே தாமரை மொட்டு என்றும்,
சுருங்குவளை என்றும் புனைந்துரைத்து, வருந்துகின்ற கூன்முதுகு
ஆகி முதுமையை அடைந்த பிறகும், மகளிரிடத்தே பேராசையால்
மனம் செலுத்துகின்றவர்களே! நீங்கள் காமத்தைத் துறந்து விண்ணை
மண்ணைக் காற்றைத் தீயை, நீரை அழுது செய்தவனும்,
வெண்ணெயை உண்டவனும், நீர்க்காக்கைகளும் மலங்கு என்ற
சாதி மீன்களும் சங்குகளும் விளையாடுகின்ற சாவேரியால் நீர்
வளம் மிக்க திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளி இருப்பவனான நம்
பெருமானுக்குத் தொண்டராய் வாழ்ந்து பேரின்பம் பெறுவீர்!

69

கற்பகச் சோலைக்குத் தலைவனான இந்திரன் வலம்புரிச்
சங்கொலியால் கீழே விழும்படி ஊதி முழக்கி அச்சோலையில்
உள்ள பாரிசாத மரத்தை சுவர்ந்து கொண்டு வந்த திரு அரங்கன்,
மன்மதனின் தந்தையே என்று கூவித் தன் பக்கம் வருகின்றவர்களுக்கு
மனமுருகி அமிழ்தம் போல இருக்கிறான். கல் போல நெஞ்சு
இளகாதவர்களுக்கு தானும் இளகாதவனாய் இருக்கிறான். எம்
பெருமான் அளந்தருளிய கடல் சூழ்ந்த உலகம் மரக்கலம் போன்றது.
அந்த நான்முசனே மாலுமி போன்றவன். மேல் நோக்கிய தாமரைத்
திருவடி பாய்மரம் போன்றது. அத் திருவடியில் பெருகிய
சுங்கையானது மரத்தில் சுட்டிய பாய் போன்றது. எனவே இக்கரை
இருந்து அக்கரை (வீடு) சேர்க!

70

சொடிய மல்லர்கள் தள்ளித் தன் மேல் வந்து விழ
அவர்களுடைய வலிய உடலை நொருக்கி அழித்தவனும் ஏழு
உலகங்களையும் அழியாதபடி உட்கொண்டு காத்தருளியவனுமான
திரு அரங்கன் முதலில் வாமனமூர்த்தியாய்ச் சென்று பெருவடிவாய்
உடனே வளர்ந்து உலகத்தை அளந்து கொண்ட அந்தக் காலத்திலே
ஒளி பரவி விளங்கும் செங்கதிர் மண்டலமானது, அப்பெருமானுக்கு
முதலில் அழகிய குடை போன்று இருந்து, உடனே பொன்முடியின்
முசுத்தில் மணிபோன்று, பிறகு உந்தித் தாமரை போன்று, அதன்பின்
மலர்த்திருவடியில் அணியும் மோதிரம் பதித்த மாணிக்கத்தைப்
போன்றது.

71

மணி வாசல் தூங்க, ஒரு குடைக்கீழ்
வையம் காத்து, சிந்தா-
மணி வாசவன் என வாழ்ந்திருப்பார்--
'பின்னை மாது இருக்கும்
மணி வாச மார்பு அரங்கா! கேசவா!'
என்று வாழ்த்தி, திரு-
மண், இ வாசகம் கொண்டு, அணிவார்
அடியை வணங்கினரே.

72

வணம் கரியான்; அரங்கன்; அடியார்
தொழ, வாள் அரவு, உ-
வணம், கரி, ஆடற் பரி, தேர், நடத்து
எந்தை; வானவாக்கும்
வணங்கரியான்; அன்றிக் காப்பார் இல்லாமை,
விண் மண் அறியும்
வணம் கரியானவர்--வாணன், கண்டாகனன்,
மார்க்கண்டனே.

73

'கண்-தலம், கார் அளகம்; கெண்டை, மேகம்:
கவிர், இதழ்: சொல்
கண்டு: அலங்கு ஆர முலை இளநீர்'
என்று, கன்னியர் சீர்
கண்டு: அலங்காரங்களால் மருளேன்--கயல், 'கொக்கு'
என்று அஞ்ச,
கண்டல், அங்கு ஆர மலர் அரங்கேசர்க்குக்
காதலனே.

74

காது அலை வாரி மண் வெண் கோட்டில்
வைத்து, உண்டு, காட்டி, அரங்-
கா! தலைவா! கழற்குள் ஆக்கினாய். 'கரப்பு
எங்கு?' எனவே,
காது அலை வார் குழை வைதேகியை,
நின் கருத்து உருக்கும்
காதலை, வானரர்த் தேட விட்டாய்--
இது கைதவமே.

75

ஆராய்ச்சி மணி அரண்மனை வாயிலில் தொங்க ஒற்றை
வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ், உலகத்தை அரசாட்சி செய்து,
சிந்தாமணி என்னும் தெய்வமணிக்குரிய இந்திரன் போல இனிது
வாழ்ந்திருப்பவர்கள், மலர்மகளாகிய திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற
அழகிய ஹுமணமுள்ள மார்பினையுடைய திரு அரங்கா! கேசி
என்ற அசுரனைக் கொன்றவனே! திருமுடியுடைய திரு அரங்கா! கேசி
விளித்துப் போற்றி, உன் ஆயிரம் திருப்பெயர்களை ஒலித்துக்கொண்டு
திருமண் காப்பை அணிந்து கொள்ளும் வைணவர்களுடைய
திருவடிகளை வணங்கினவர் ஆவார்.

72

சுருமையான திருமேனியுள்ளவனும், தொண்டர்கள்
தொழுதேத்த ஒளியுடைய அதிசேடனும், சுருடனும் யானையும்
ஆடற் குதிரையும் தேருமாகிய ஊர்திகளில் எழுந்தருளித் திருவிழியும்
திருவிழாவும் கண்டருள்கின்ற எங்கள் தலைவனும், தேவாதி
தேவர்க்குடும் வணங்குதற்கு அருமையானவனும் ஆகிய திரு
அரங்காதனே அன்றிப் புகலடைந்தவர்களைத் துயர்தீர்த்து வேண்டுவன
அளித்து பாதுகாப்பவர் மற்று வரும் இல்லாது இருக்கின்ற
பேருண்மையை விண்ணுலகத்தவரும் மண்ணுலகத்தவரும் கண்முன்
காணும்படி நின்றவர் யாரெனில் பாணாகரனும் கண்டாகனனும்
மார்க்கண்டேயனும் ஆவார்.

73

நீர்நிலையில் உள்ள கயல்மீன்கள் கொக்கு என்று நினைத்து
அஞ்சும்படி தாழை மலர்கள் அந் நீர்நிலையின் பக்கங்களில்
மிகுதியாக மலரப் பெற்ற திரு அரங்கத்துக்குத் தலைவரான நம்
பெருமாளுக்குப் பேரன்பு பூண்டவனான யான், இள மங்கையாரின்
பெரிய கண்களும் கரிய கூந்தலும், முறையே கெண்டை மீனையும்
கரிய கொண்டலையும் மனத்தில் காட்டும். அவர்களுடைய
செவ்விதழும் முருக்க மலர்போல் ஒளிரும். பேச்சு மொழி கற்கண்டு
போலினிக்கும். அலைகிற மாலைகள் உடைய முலைகள் தெங்கிள
நீராய்த் தென்படும். அவர்களுடைய சிறப்பைக் குறித்து அவர்களின்
கோல அழகில் மயங்கேன். சிற்றின்பம் சுருதேன் பேரின்பம்
துய்ப்பேன்.

74

திரு அரங்கனே! எல்லா உயிர்க்குடும் தலைவனே!
மோதுகின்ற அலைகளையுடைய கடலினால் சூழப்பட்ட உலகைப்
பன்றியாய்த் தோன்றிய காலத்தில் வெண்ணிறமான மருப்பில் குத்தி
எடுத்து, ஊழிக்காலத்திலே வயிற்றில் உட்கொண்டு, அந்த ஊழிப்
பெருக்கு நீங்கியவுடனே, வெளியில் அனைவரும் காண உமிழ்ந்து,
நெடுமாவாகி நீர் பெற்றபோது ஓரடிக்குள் ஒடுங்கச் செய்தாய்.
நிலவுலகம் முழுதும் விருப்பப்படி நடத்திய நீ உன் மனத்தை
நெகிழச் செய்கிற ஆசைமயமானவளாகிய காதில் குழையணிந்த
சானகியை, உலகில் இராவணன் ஒளித்து வைத்திருக்கும் இடம்
எதுவென அறிய வானர வீரர்களை நாற்றிசைக்கும் அனுப்பினாய்.
இது உனது மாயையாகும்!

75

தவர் ஆகவக் கணை ஒன்றால், கடல்-தெய்வம்
 'தான்' என்று, இருந்-
 த அராகம் தீர்த்துத் தொழக் கண்ட நீ
 தர்ப்பைமேல் கிடந்து,
 தவர் ஆகப் பாவித்து, என்னோ தொழுதாய்?--
 தண்அரங்கத்து மா-
 தவ! ராகவா! கண்ணனே! எண்-ஓணா
 அவதாரத்தனே!

76

தாராகணம், மண் அளந்த அந்நாள் --
 அன்பர் சாத்தும் துழாய்த்
 தாரா! கண் அம்புயம்போல் அரங்கா!
 தலம் ஏழுக்கும் ஆ-
 தாரா! கணமங்கையாய்!-உம்பர் தூவிய
 தண் மலர் வீழ்-
 தாரா, கணமும் நிலலா, காற்றில்
 தூழ வனம்தான் ஓக்குமே.

77

தானம், தியாகம், தவம், கல்வி,
 தீர்த்தம், தழல் அவி-
 தான் நந்து யாகம், தரும், இழிபு
 ஆயின; தண் அரங்கத்-
 தான், அந்தி ஆகப் பகல் மறைத்தான்,
 பெயர் தந்திடும்--வே-
 தா, நந்தி, ஆகண்டலன், அறியாப்
 பரந்தாமத்தையே.

78

தாமரை மாத்திரை மூப்பு அற்ற
 வானவர்--தண் நறுஞ்- செந்-
 தாமரை மாத் திரை வந்தாள்
 தலைவரை, தண் அரங்க-
 தாமரை--மாத் திரை போல் வளைந்து,
 ஏற்று, தருப்பொருட்டால்,
 தாம் அரை மாத்திரைக்கே சங்கின்
 ஓசையின் சாயந்தனரே.

79

குளிர்ச்சியான் திரு அரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமகன்
 மணாளனே! இராமனாகத் தோன்றியவனே! உள்ளங்கவர்
 கள்வனாகிய கண்ணனே! கணக்கிட முடியாத மிகப்பல திருவடிவுடன்
 திருவிறக்கம் கொண்டவனே! வில்லினின்று விடுக்கப்பட்ட
 போர்க்குரிய தீத்தழல் அம்பு ஒன்றினால், கடலுக்கு - நெய்தல்
 நிலத்திற்கு தெய்வமாகிய வருணன் தான்கூட்டற்றவன் என்று செருக்கி
 இருந்த எண்ணத்தை ஒழித்து உன்னை வணங்கும்படி செய்த
 வல்லமை மிக்க நீ முதலில் தருப்பைப்பூல் படுக்கையில் படுத்துத்
 துறவிகளைப் போலப் பாவனை காட்டி ஏன் அத் தேவனை
 வணங்கினாய்? உன் திருவிளையாடல் மாயை என்னே!

76

அன்புடைய அடியார்கள் சாத்தும் திருத்துளசி மாஸையைப்
 பெற்றவனே! கண்கள் செந்தாமரை போல் விளங்குகின்ற திரு
 அரங்கநாதனே! ஏழு உலகங்கட்கும் மூலமாய் இருப்பவனே!
 திருக்கண்ணமங்கை என்னும் திரு இடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற
 திருமாலே! நீ உலகளந்த அக்காலத்தில் வானில் உள்ள பற்பல
 நிறமுள்ள விண்மீன்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்றால் தேவர்கள்
 அப்போது உன் மீது சொரிந்த வண்ண மலர்கள் நிலத்தில்
 விழாதனவாயும் ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் நிலையுற்று
 இராதனவாயும் காற்று மண்டலத்தில் சுழல்கிற மாட்சியைப்
 போன்றும் இருந்தன.

77

புண்ணியத்துக்குரிய பெரிய அறங்கள் செய்ததும், புகழ்க்குரிய
 வரையறையின்றி ஈகத்தில் இழத்தலும், அரிய தவம் செய்தலும்
 சிறந்த கற்க வேண்டிய நூல்களை ஒதுத்தலும், புண்ணிய நீர்நிலைகளில்
 நீராடுதலும், தீத்தழலிலே அவிசைப் பக்குவமாகப் பெறுகின்ற
 வேள்வியும் என்னும் இவை எல்லாம் இழிவான பதவிகளையே
 தரும். மாலைப்பொழுது உண்டாகும்படி செஞ்சுடர்ப் பரிதியைத்
 தன் ஆழியால் மறைத்தவனான குளிர்ந்த சாவேரி அறு சூழ்ந்த
 திரு அரங்கநாதன் திருப்பெயரோ தன்னைக் கருதினவர்க்கு
 நான்முகனும் இந்திரனும், சிவனும் அறியமாட்டாத பரமபதத்தைக்
 கொடுத்திடும்.

78

சோடானு சோடி தொகை அளவுள்ளவர்களான நரைதிரை
 முதுமையும் இறப்பும் இல்லாத தேவர்கள், பாரிசாத மரத்தின்
 பொருட்டுத் திருபாங்கடலில் குளிர்ந்த நறுமணமுள்ள சிவந்த
 தாமரை மலரின் மீது தோன்றியவளான திருமகளின் கணவரும்
 குளிர்க் சாவேரியால் சூழப்பட்ட திரு அரங்கத்தை இடமாகக்
 கொண்டவருமாகிய நம் பெருமானைப் பிறர் காண ஒண்ணாதபடி
 பெரிய திரைச்சீலை போலச் சூழ்ந்து எதிர்த்தவர், அப்பெருமாள்
 ஊதி முழக்கும் சங்கொலியினால் தாம் அறைநொடிப் பொழுதிலே
 அனைவரும் மூச்சு இற்று வீழ்ந்தனர்.

79

சாகைக் குந்தத்து, துகில் தூக்கி,
மாதர் தமை நகைத்தாய்!
சாகைக்கும் தத்துவங்கட்கும் எட்டாய்!
தண் புனல் அரங்கே-
சா! கைக் குந்தத்து, படை ஆழி, ஏந்தல்--
தமர்கள், வெய்யோர்,
சாகைக்கும், தத்துத் தவிர்க்கைக்கும்
போலும், உன் சங்கற்பமே.

80

சங்கத்து அமரர் குழாத்தொடும்,
ஊழ்வினைதான் விலங்க,
சங்கத்து அமர் அன்பராய் இருப்பீர்--
கடல், தானவர் தே-
சம், கத்த; மரம் பட; எய்த சார்ங்கத்
தனு அரங்கன்,
சங்கத் தமரன், சரணே சரண் என்று
தாழ்ந்திருமே.

81

இருந் தேன் உக, முடவன் வரை
நோக்கி இருப்பதுபோல்,
இருந்தேன், உகந்து உனை, வைகுந்தம்
நோக்கி--எதிர்பொடும் கேள்-
இரும் தேனுகனும் பட வதைத்தாய்!
வெண்ணெய்யாமத்து, ஒளித்து-
இருந்தே நுகர் அரங்கா!--காணும் நாள்,
இனி, என்று? அருளே.

82

அரும் பாகு அவதரிக்கும் பெயராய்! புள்-
அரசினுக்கு ஓர்
அரும் பாக! அதரம் துப்பு அணையாய்!
அரங்கா! என உண்-
அரும் பாகவதர் பததீர்த்தம் கொள்ளாது,
அடிகள் கொப்புள்
அரும்பு ஆக அதர் தொலைப்பார், கல்லார்,
கங்கை ஆடுதற்கே.

83

நாற்புறக் கிளைகளையுடைய குருந்த மரத்தின் மேல்
முல்லைநிற ஆய்ச்சியர்சனின் உடுக்கும் சேலைகளை எடுத்துப் போய்
வைத்துக் கொண்டு, அந்த ஆய்ச்சியர் அணங்குகளைக் கண்டு
ஏனையாகப் புன்னகை புரிந்தவனே! வேதங்களுக்கும்
தத்துவங்களுக்கும் எட்டாதவனே! குளிர்ந்த சாவேரி நிர் சூழ்ந்த
வளமுடைய திரு அரங்கத்தின் தலைவனே! நினது திருக்கைகளில்
குந்தம் என்னும் படையோடு, எப்பகையையும் அழித்து ஒழிக்கவல்ல
சக்கரத்தையும் ஏந்தியிருந்தல், சொடியவர்களை அழியுமாறும்
அடியார்களை எடுத்துத் தூன்பம் நீங்குமாறும் நீ கொண்ட
சுருத்தினால்போலும்.

80

பெருங்கடலும் சொடிய அசுரர்களுடைய நாடும், தத்தளித்துத்
தவித்துக் கதறவும், ஏழு மராமரங்கள் அழியவும், கூரிய அம்பு
எய்த சாரங்கம் என்னும் வில்லையுடைய அரங்கநாதனும், வலம்புரிச்
சங்கொலி முழக்கமும் கொண்ட திருமகன் மணாளனது
திருவடிகளே, அடைக்கலம் என்று கொண்டு, அவற்றை வணங்கி
இருங்கள். அங்ஙனம் இருந்தால் உங்கள் தீவினைகள் நீங்கும்.
எம்பெருமானிடத்தில் மனப் பற்றுதலையுடைய கோடான கோடி
தேவர் கூட்டத்தோடு பொருந்திய அடியார்களாகவும் இருப்பீர்!
பொன்னுலகிலும் (பரமபதத்தில்) வாழ்ந்திருப்பீர்கள்.

81

எதிரில் வந்து போர் செய்த தேனுசாசுரனும், அவ்
இனத்தாரான உறவினரும் நண்பரும் மற்றும் பல அசுரர்களும்
அழியும்படி வதைத்தாய். நள்ளிருள் காலத்திலே, ஆயர் மனையில்
மறைந்திருந்து கொண்டே கண்ணனாகி வெண்ணெயைக் களவு
செய்து உண்ட திரு அரங்கா! பெருமையினைக் கவையுள்ள தேன்
தன் நாவிலே சிந்த வேண்டுமென்று சுருதி, முடவன் அத் தேன்
கூட்டையுடைய மலையை அண்ணாந்து பார்த்திருந்தாற்போல
உன்னை அடைய விரும்பிப் பரமபதம் சேர்தலை நெடுநாளாய்
எதிர்தோக்கி இருந்தேன். உன்னைக் காணும் நாள் எந்நாளோ!
அருள்வாய்.

82

அறிவில்லாதவர்கள், போற்றுபவர் நாவில் அருமையும்
மேன்மையும் கொண்ட சுரும்புஞ் சாற்றுப் பாசுபோல இனிமை
ஊறும்படியான ஆயிரம் திருப்பெயர்களை உடையவனே! பறவை
மன்னனான சுருடனை ஓர் அருமையாக ஏறி நடத்துபவனே! வாய்
இதழ் செம்பவழம் போல் சிவந்தவனே! திரு அரங்கனே! என்று
எம்பெருமானை அறிந்து போற்றுகின்ற வைணவர்களுடைய
செந்தாமரைத் திருவடி நீரை ஏற்று உட்கொள்ளாமல், கங்கையில்
மூழ்குதற்கு நடந்து நடந்து உள்ளங் கால்களில் சொப்புளங்கள்
அரும்புபோல உண்டாகக் கடத்தற்கு அரிய வழினைக் கடந்து
சுழிப்பார்கள். அதனால் என்ன பயன்?

83

ஆடும் முந்நீர் முதல் தீர்த்தத்தினால்,
 அரு மாதவத்தால்,
 ஆடு முன் ஈர் மறை வேள்வியினால்,
 அண்டராய் உடல் மாறு-
 ஆடும்; முன்னீர், அது மாயையினால்
 என்று; அரங்கனைக் கொண்ட-
 ஆடும்--முன் நீர் செய்த பாவமும் போய்,
 முத்தர் ஆம் வண்ணமே.

84

வண்ணங் கலி, வஞ்சி, வெண்பா,
 அகவல் வகைதொடுத்து, ஓர்
 வண்ணம் கலி கெட வேண்டும் என்றே,
 மக்கள்மாட்டு, உரையேன்;
 வண்ணம் கலி கடல் போல்வான்,
 அரங்கன்--வகுளச் செல்வன்,
 வள் நம் கலியன், புகழ்--தாள் எனக்கு
 என்றும் மா நிதியே.

85

'மான் ஆக வரும் நிருதன் புன்
 மாயையின், மங்கை என்னும்
 மால் நாக அரு மணியை முன்
 நீங்கினன் மாயன்' என்பார்--
 மால் நாக அரும்பு அலர் சோலை
 துழும் மதில் அரங்கா!
 மால் நா கவரும் அமுதே!--அதுவும்
 நின் மாயம் அன்றே?

86

மா யாதவர் தலைவா! அரங்கா! வட
 மா மதுரை
 மாயா! தவர், அண்டர், வந்து அடைந்தால்,
 மழுவாளி, பிர-
 மா, யாது அவர் செய்வார்? முந்நூல்
 செந்நூல்கொண்ட வண்ணம் ஓப்ப,
 மாயாத வரத்தனைக் குடர் கோத்தது,
 உன் வாள் நகமே.

87

நீராடுகின்ற மூன்று நீர் கொண்ட கடல் முதலிய புண்ணிய
 நீர்நிலைகளில் முழுக்காடுவதினாலும், செய்தற்கு அரிய தவத்தைச்
 செய்தலினாலும், ஆடு மாடு முதலியவற்றை அறுக்கின்ற வேத
 விதிப்படி செய்யும் யாசங்களினாலும், மானுடப் பிறப்பு நீங்கி தேவப்
 பிறப்பாக உடம்பு மாறும் அதுவும் வினைவயப்பட்டுத் தேவநன்ம
 வேற்றுமை அடைவது தானும் திருமாலினது மாயையினாலேயே
 என்று நினைபுங்கள். முற்பிறப்புகளில் நீங்கள் செய்த தீவினைகளும்
 தீர்ந்து வீடுபேறு பெற்றவர் ஆதம்படி திரு அரங்கனைப் போற்றி
 வழிபடுங்கள்.

84

ஏதேனும் ஒருவசையில் வறுமை ஒழிய வேண்டும் என்றே
 கருதி எவ்வசையினாலும் பொருள் ஈட்டுதலையே முதன்மையாகக்
 கொண்டு, மனிதர்களிடத்தில், அழகிய ஒலிவண்ணங்கள் மிக்க
 கலியையும், வஞ்சியையும், வெண்பாவையும் ஆசிரியப் பாவையும்
 இவற்றின் இனமான செய்யுள்களையும் புனைந்து சுவிபாட
 மாட்டேன். திருமேனி நிறம், ஒலிக்கின்ற கடல் போன்றவனாகிய
 திரு அரங்கநாதனது, மகிழ்மலர் மாலையைப் புனைந்த அறிவுச்
 செல்வரான நம்மாழ்வாரும், மெய்யறிவுடைய நமது திருமங்கை
 ஆழ்வாரும் போற்றித் தொழுத திருவடிகளை அடியேனுக்கு
 எப்பொழுதும் அரிய பெரிய செல்வமாம்!

85

பெரிய மணம்மிக்க புன்னை மரத்தினது அரும்புகள் பூத்து
 மலரப் பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த நெடிய திண்ணிய மதில்களை
 யுடைய திரு அரங்கத்தில் உள்ளவனே! அன்பார்வமுடனும் ஆசை
 யுடனும் அடியார்களால் நாவால் சொல்லிச் சொல்லி நுகரப்படு
 கின்ற அமிழ்தம் போன்றவனே! வியப்புக்குரிய குணம், செயல்களை
 உடையவனாகிய இராமன், மான் வடிவமாக வந்த மாரீசன் என்ற
 அரக்கனது அற்பமான மாயையினால், தன் மனைவியாகிய மயக்கத்
 தைத் தரும் நாகப் பாம்பினது பெறுதற்கரிய அருமையும் ஒளியும்
 மிக்க மாணிக்கத்தை முன்பு பிரிந்தான் என்பார், அங்ஙனம் மயங்கிய
 தும் நீ காட்டிய மாயை அன்றோ?

86

பெருமை மிகுந்த யது குலத்தார்க்குத் தலைவனே! திரு
 அரங்கா! வடக்கே உள்ள மதுரையில் கண்ணனாகத் தோன்றி
 மாயத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்தவனே! முனிவர்களும், தேவர்
 களும், சொடிய பகைவர்க்கு அஞ்சி வந்து அடைக்கலம் அடைந்தால்,
 மழுவை ஏந்திய சிவனும், நான்முசனும் அவ் இரு மூர்த்திகளும்,
 என்ன செய்வார்? ஒன்றும் செய்யும் திறம் இல்லை. உனது வாள்
 போன்ற கூரிய நகமே, உனது மார்பில் விளங்கிய வெண்ணிறமான
 முப்புரி நூல், சிவந்த நூலை (மாலை) வடமாக அணிந்த வகையை
 ஒக்கும்படி, பலவகையாலும் இறத்தலைத் தவிர்க்கும் அழியா
 வரத்தைப் பெற்றவனாகிய இரணியனின் குடலைப் பிடுங்கி மாலை
 யாக அணிந்தது.

87

நக, முண்ட கம் தரித்தாற்கு அருள் மாயற்கு;
ஞாலம் முந்நீர்,
நகம், உண்டு, அகம் மகிழ்ந்தாற்கு; அடியேம்
என்மின்; நற்கதி வா-
நகம் உண்டு; 'அகம் பரன்' என்னாது,
அரங்கனை நாடல், அயன்
நக முண்டக மலர்தான் குவியாது உம்
நடுக் குளத்தே.

88

குளம் படி நெய் அடிசிற்கு ஓத்ததோ,
கொள்ளப் பற்றியதோ--
குளப் படியில் திங்கள் சேர் அரங்கா!
கோலம் ஆய அன்று, உன்
குளப் படி காட்டும் பிறை மறுப்போல,
ஒரு கோட்டு இருந்து,
குளம்பு அடியின் அகத்துள், பரல் போன்ற
குவலயமே?

89

குவலையம் சூழ் கடல், காயா, மரகதம்,
கொண்டல், நெய்தல்
குவலையம், கண்டு; அன்பர் நைவர் என்றால்--
கொற்றவாணற்கு வா-
கு அலைய நேமி தொட்டாய்! அரங்கா!-பல்
பிறப்பு ஆ-
கு வலை அங்கு அற்று, உனைக் காணில்,
என் ஆம்கொல் குறிப்பு, அவர்க்கே?

90

குறியானை, செங் கண் நெடியானை,
வானவர் கோனைச் சங்கக்
குறியால் நைவித்த திரு அரங்கேசனைக்
கூவி நின்ற
குறி யானை காத்தவனை, பாடினேன்--கொடி
கூப்பிடினும்
குறியா நயப்பவர் போல் கொடியேன்
சொலும்கொள்வன் என்றே.

91

கண்டவர் அனைவரும் எள்ளிச் சிரிக்கும்படி முண்டமாகிய
தலையைப் (பிரம்ம சுபாலத்தைக்) கையில் கொண்டவனான சிவ
பிரானுக்குக் கருணை செய்த மாயச் செயல் கொண்டவன்,
உலகையும் மூன்று வகை நீர்களைக் கொண்ட கடலையும்
மலைகளையும் ஊழிப் பெருவெள்ளைக் காலத்திலே திருவயிற்றிலே
உண்டுவந்து மனமகிழ்ந்தவனுமான திருமாலுக்கு யாம் தொண்டர்
கள் ஆயினோம், என்று எண்ணுங்கள். அங்ஙனம் எண்ணிய பொழு
தில் எல்லா நிலைகளிலும் சிறந்த நிலையாகிய பரமபதம் உங்கட்குக்
கூட்டும் நானே தலைவன் என்று செருக்குக் கொள்ளாமல் அரங்
கனைப் புசுலடைந்தால், பிரமனது நகங்களையுடைய தாமரைக்கை
உங்கள் தலையிலே பிறப்புக்கு விதி எழுதாது.

88

நிலவுக்குளத்திலே அதன் படியிலே தன் குறை
தீர்த்துப்பொருட்டுத் தவம் செய்யுமாறு சேர்ந்த திரு அரங்கத்திலே
எழுந்தருளி இருப்பவனே! நீ பெரிய வராக (பன்றி) வடிவாகிய
அன்று, உனது நெற்றியில் உள்ள உருவத்தைக் காட்டுகிற
இளம்பிறையினிடத்து விளங்குகிற களங்கம்போல, உனது ஒரு
மருப்பிலே தங்கிக் காற்குளம்பின் கீழ் பருக்கல்லை நிகர்த்து அடங்கிய
இப்பெரிய மாபெரும் உலகம், ஊழிக் காலத்தில் நீ உண்டபொழுது,
இனிய வெல்லமும், படியுளவு கொண்ட நெய்யும் கலந்த உணவுக்கு
ஒப்பாய் இருந்ததோ? அழுது செய்தற்குப் போதுமானதாய்
இருந்ததோ?

89

வெற்றியையுடைய பாணாகரனுக்கு ஆயிரம் தோள்கள்
துணிப்பிண்டு துடிக்கும்படி சக்கரப்படையை ஏவியவனே! திரு
அரங்கா! நினைது அடியார்கள் உலகை வளைத்திருக்கிற ஆழியையும்,
சாயாம்பூவையும் பச்சை மணியையும், நீர் கொண்ட முகிலையும்
சுருநெய்தல் மலரையும், சுருங்குவளை மலரையும் பார்த்து அவை
உன் நிறத்தை நினைவூட்டுவதால் மனம் உருகுவார்கள் என்றால்,
கொடிய பலவகைப்பட்ட பிறப்புகளாகிய வலைத்தொடர்பு ஒழிந்து
அப் பொன்னுலகில் உன்னை நேரிடையாகக் காணில் எவ்வளவு
மகிழ்ச்சி கொள்வார்கள்.

90

குறுகிய வடிவுடைய வாமன உருவம் கொண்டவனும்,
சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நெடியனாய் நீண்டு வளர்ந்தவனும்,
தேவர் தலைவன் இத்திரனை வலம்புரிச் சங்கொலி முழக்கத்தால்
மூர்ச்சித்து விழச்செய்த திரு அரங்கநாதனும், 'ஆதிமூலமே' என்று
தன்னைக் கூவி அழைத்த யானையைக் காத்தவனுமாகிய
திருமாலைக் குறித்துக் காக்கை இயல்பாகக் கத்திடினும் அதனை
நல்ல அறிகுறியாக விரும்பிடும் உலகத்தார் போலக், கொடியவனாகிய
நான் வாய்க்கு வந்தபடி சொல்லினும், அச்சொற்களைப் பெருமான்
நன்மையாக ஏற்பான் என்று கவிபாடினேன்.

91

வனத்தில் சிலம்பி விடும் நூலுள் பட்டு,
மசுகம் மெய்த்-
வனத்தின் சிலம்பினபோல், பிணியாய்ப்
பட்டு, என்வாய் புலம்பின்,
வனத்தில் சிலம்பின் குரல் அன்னம்
வாழும் அரங்கன், இப் பு-
வனத்தில் சிலம்பில் நின்றான், கேட்குமோ--
உம்பர்வாழ்த்தை விட்டே?

92

விடத்தேரை மன்னும் வனப் பாழங் கிணற்றுள்,
வெம் பாம்பு பற்றும்
விடத் தேரை வாய் வண்டு தேன் வேட்டல்
போல், விசித்துக் கொடுபோய்-
விடத் தேர் ஐயில் வெங் கட் கூற்றை எண்ணாது,
எண்ணும் வேட்கை எல்லாம்
விட, தேரை ஊர் அரங்கன் திருத் தாளில்
விழு, நெஞ்சமே!

93

விழும் கூன் தசைச் சுவர், நீர், மலம், கோழை,
வெம் பித்தொடும் க-
விழும் கூன்; நரம்பு உறி; என்பு ஏணி; தோல்-
சட்டை வீழ்ந்து, நொந்து, அ-
விழும் கூந்தலார் அழ, படையில் போய்ச்
சுடும் வெய்ய செந் தீ
விழுங்கு ஊன் நோய்க் குடில் வேண்டேன்,
அரங்க விமானத்தனே!

94

மால் நத்து வண்டல் உழ, ஓர் எழுத்தின்
வடிவு உற்ற சீர்
மான, துவண்ட வினையாளர் ஆயினும்,
மால் வளர் வி-
மானத்து வண் தலம்ஆம் அரங்கம்
வழியா வரினும்,
மானத்து வண்டு அமர் தார் அண்டர் ஆம்
பதம் வாய்க்கும் அங்கே.

95

சொகவானது, காட்டிலே சிலந்திப்பூச்சி வாய்விட்டு இழைத்த
நூலாம்படையில் சிக்கிக் கொண்டு, உடல் தவிப்பினால் அரற்றியது
போல யான் நோயின் கண் அசுப்பட்டு, எனது வாய் விட்டு
அரற்றினால், அந்தப் புலம்பல் ஒலியைச் சிலம்பு என்னும்
காலணியின் ஒலிபோன்ற குரலைக் கொண்ட அன்னப் பறவைகள்,
நீரிலே வாழ்தற்கு இடமான திரு அரங்கத்தில் பள்ளி
கொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமான் பரம பதத்தில் வாழும்
அழிவற்ற தேவர்களின் மங்கல வாழ்த்தொலியைவிட்டு எனது
புலம்பல் ஒலியைக் கேட்பானோ?

92

நெஞ்சமே! விடத்தேரை என்னும் மரம் பொருந்திய காட்டிலே
உள்ள பாழடைந்த கிணற்றிலே கொடிய கல்விக் கொள்ளப்பட்ட,
நஞ்சு ஏறிய தவணையினது வாயிலே அசுப்பட்டுள்ள வண்டு பூவில்
உள்ள தேனை விரும்புவது போல, உயிரை உடம்பிலிருந்து சுயிற்றால்
கூட்டி இழுத்துக் கொண்டு போய்விட எண்ணுகிற வேல்படையும்
கொடுத்தன்மையும் கொண்ட யமனைப் பின்புறத்தில் இருக்கிறான்
என்று எண்ணாமல், நீ மேன்மேல் எண்ணுகிற வேட்கை ஒழிய
அருச்சுனனுக்குத் தேரை ஓட்டிய அரங்கநாதனின் திருவடிகளில்
சேர்வாய்.

93

திரு அரங்கத்திலே அரவணையில் இருப்பவனே! கூன்விழும்
இயல்புள்ள, தசையினால் ஆகிய சுவரும், நீரும், மலமும்,
கோழையும் கொடிய பித்தமும் ஆகிய இவற்றுடனே கவிழ்கின்ற
பாண்டமும், நரம்புகளினால் அமைக்கப்பட்டதொரு சிக்கழும்,
எலும்புகளினால் ஆகியதோர் ஏணியும், தோலினால் ஆகிய
சட்டையும், விரிந்த கூந்தலையுடைய மாதர்கள், வருந்திக் கீழ் விழுந்து
புலம்பப் பாடைமேல் கொண்டு போய்ச், சுடுகின்ற கொடிய சிவந்த
தீயினால் எரிக்கப்படுகிற துன்பம் தரும் நோய்கள் வாழ்கிற
குடிசையுமாகிய உடம்பை நான் விரும்பவில்லை.

94

வயலின் சேற்றுப் பரப்பிலே உலவும் பெரிய நத்தையானது
சேற்றிலே ஊர்ந்துசெல்ல, அவ் ஊர்தலால் ஆன கோடுகள்
தற்செயலால், ஓர் எழுத்தின் வடிவாக அமைந்துவிடும் சிறப்புப்
போல, வருந்துதற்குக் காரணமான ஊழ்வினையை உடையவர்களே
ஆனாலும் அவர்கள் திருமால் அறிதூயிலில் கண் வளர்ந்து அருளுகிற
ஓங்காரக் கோயிலுடைய, சிறந்த திரு ஊராகிய திரு அரங்கத்தின்
வழியாகத் தன்னடைவிலே வந்தாலும், அவ் வரவினாலே
பெருமையையும் வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையையும் உடைய
வீடு பேறடையும் பதவி கைகூடும்.

95

அம் கா, கைக்கே, மங்கைக்கு ஈந்தான்;
 அரங்கன் அவனிக்கு வாய்
 அங்காக்கைக்கே பசித்தான்; நிற்கவே,
 முத்தி ஆக்கி, துயர்-
 அம் கைக்கேக்கே சிலர் வேறே தொழுவர்--
 அருந் திரவிய்-
 அம் கைக்கேக் கேதனத்தாள் தருமோ,
 திரு அன்றியிலே?

96

‘அன்றே, அடைய, உனக்கே அடிமை’ என்று
 ஆய்ந்து உணர்ந்தார்
 அன்றே, அடையப்படுவார் உனை? அரங்கா!
 வனத்து இய்-
 அன்றே அடையை அயில்வோரும் ஈது
 அறியார்; அறிஞர்
 அன்றே; அடை ஐம்புலனாலும் நன்கு
 இல்லை, ஆங்கு, அவர்க்கே.

97

ஆம் கார் அம் மா மின்னைத் தோய் மார்பு
 அரங்கன்; அளை வெண்ணெய் உண்டு-
 ஆங்கு, ஆர மா நிலம் உண்டாற்கு; தொண்டன்--
 இவ்அண்டத்து அப்பால்,
 ஆங்காரம், மான், பகுதிப் புறம் போய்
 அமுதாற்றில் படிந்து,
 ஆங்கு ஆர் அமான் அடி காண்பேன்--அவன்தன்
 அருள் சிந்தித்தே.

98

சிந்து ஆ-குலம் உய்யக் குன்று எடுத்தாய்!
 தென் அரங்க! சுற்றும்
 சிந்து ஆகு உலகம் படைத்து அளித்தாய்!
 நிலம் சென்று இரந்த
 சிந்தா! குலவு செல்வம், தந்தை, தாய், குரு,
 தெய்வமும், நீ;
 சிந்தாகுலம் அடைந்தேன்; அடியேன் சென்மம்
 தீர்த்தருளே.

99

அழகிய இந்திரனது சுற்பகச் சோலையில் உள்ள பாரிசாத
 மரத்தைத் தன் மனைவியான சத்தியபாமைக்குக் கையையமாக்கிக்
 கொடுத்தவனும், உலகத்தை உண்பதற்குத் தனது வாயைத் திறக்கும்
 அவ் அளவாகவே பசியுற்றவனும் - அவாக் கொண்டவனும் ஆகிய
 திரு அரங்கன் இருக்கையிலே, அவனை விட்டு, வீடு பேற்றைத்
 தந்து துன்பம் வராதபடி சாப்பதற்காக வேறு தெய்வங்களைச் சிலர்
 வணங்குவார்கள். அருமையான செல்வத்தைத் திருமகள் (சிதேவி)
 தருவாளே அன்றி சுருமகள் (முக்தேவி) தருவது உண்டா?

96

திரு அரங்கனே! உலகத்தின் உயிர்கள் அனைத்தும்
 தொன்றுதொட்டே உனக்கே அடிமைப்பட்டவை என்று ஆழ்ந்து
 ஆராய்ந்து அறிந்தவர்கள் அன்றோ உன்னை வந்து சேர்தற்கு உரியவர்.
 சாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டே (சாய்-சுனி) இலையைப்
 புசிப்பவர்களான முனிவர்களும் இந்தப் பேருண்மையை
 உணராராயின் அவர்கள் மெய்யறிவு உடையவர்கள் அல்லர்.
 அவர்களுக்கு அக் சாட்டிலிருந்தும் அடக்கி ஆளப் பட்ட
 ஐம்பொறிகளாலும் - புலன்களாலும் யாதொரு பயனும் இல்லை.

97

சுருமுகிலில் உண்டாகின்ற அழகிய மின்னல் போன்றவளான
 திருமகளைத் தழுவுகின்ற மார்புடைய திரு அரங்கநாதனும்,
 வெண்ணெயை உண்டாற் போலவே மனமும் வயிறும் ஆரப் பெரிய
 உலகத்தை உண்டு மகிழ்ந்தவனுமான திருமாலுக்கு நான் அடியன்.
 ஆதலால் அவன்தன் அருளன்பைப் பரிவை எண்ணி எண்ணி
 இந்தப் புடவிக்கு அப்புறத்திலே ‘யான்’ ‘எனது’ என்ற
 ஆணவங்களைக்கடந்து மேற் சென்று அமிழ்தமாகிய ஆற்றிலே நீராடி
 அவ் இடத்தில் (வைகுந்தத்தில்) எழுந்தருளி இருக்கின்ற தலைவனின்
 திருவடிபைக் காண்பேன்.

98

இந்திரன் ஏவிய கொண்டல்கள், விடாப்பெரு மழை
 பொழிதலால் வருந்திச் சிதறிய பசுக்கூட்டம் உயிர் பிழைக்கும்படி.
 கோவர்த்தன மலையை எடுத்துக் குடையாய்ப் பிடித்தவனே! அழகிய
 திரு அரங்கத்தை உடையவனே! கடலால் முற்றும் சூழப்பட்ட
 உலகத்தைப் படைத்துக் காத்தவனே! சக்தர்சகனே! மாவலியிடம்
 போய் மூன்றடி நிலத்தை யாசித்த குறளனே! சிறப்புற்ற செல்வமும்
 தந்தையும் தாயும், ஆசிரியனும் எல்லாம் நீயே! பிறவித் துன்பத்தால்
 மனக்கவலை கொண்ட அடியேனின் பிறப்பை ஒழித்துக் சுருணை
 செய்வாய்!

99

தீர, தரங்கப் பவநோய், துடைத்து; என்னைத்
தேவரொடும்,
தீரத்தர், அங்கு அப் பணி காப்ப வைத்த
செயல் என்பது ஓர்-
தீர்--'அத்தர் அங்க! அபயம்' என்று ஆர்க்கும்
திரைப் பொன்னி தூழ்
தீரத்து அரங்கன் சிலம்பு ஆர்ந்த செய்ய
திருவடியே.

100

திரு அரங்கத்து அந்தாதி முற்றிற்று

'நான்முகனையும் சிவனையும் தந் திருமேனியில் கொண்ட
வனே' அடைக்கலம் என்று ஓலமிடுவது போன்று ஆரவாரிக்கின்ற
அலைகளையுடைய பொன் கொழிக்கும் காவேரி அறு சூழ்ந்த
வரம்பைக் கொண்ட திரு அரங்கத்தை உடையவனான
எம்பெருமான் சிலம்பணிந்த சிவந்த சீரடிகள் அலைபோல மாறிமாறி
வந்து வருத்தும் என் பிறப்புத் துன்பத்தை ஒழியுமாறு நீக்கி
அடியேனைத் தேவரோடும் அறிஞர்களாய் வீடு பெற்றவர்களான
முத்தர்களோடும் பொன்னுலகில் பெருமானுக்குப் பணிகளைச்
செய்யுமாறு வைத்த செய்கையை அறியுங்கள்.

100

திரு அரங்கத்து அந்தாதி முற்றிற்று

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

சீரங்க நாயகர் ஊசல்

அண்டப் பந்தரில், பற்று, கால்கள் ஆக;

அறிவு விட்டம், கரணம் சங்கிலிகள், ஆக;

கொண்ட பிறப்பே பலகை; வினை அசைப்போர்;

கொடு நரகம், சுவர்க்கம், பூ வெளிகள்தம்மில்

தண்டல் இல் ஏற்றம், இறக்கம், தங்கல், ஆக;

தடுமாறி இடர் உழக்கும் ஊசல் மாற,

தொண்டர்க்கு ஆம் மணவாளர், பேரர், கூடித்

தொகுத்திட்டார், திருவரங்கத்து ஊசல்தானே.

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீசன்

தெளிவுரை

4. சீரங்க நாயகர் ஊசல்

திரு வாழ; திரு ஆழி, சங்கம், வாழ;

திரு அனந்தன், கருடன், சேனையர்கோன், வாழ;
அருள் மாறன் முதலாம் ஆழ்வார்கள் வாழ;

அளவு இல் குணத்து எதிராசன் அடியார் வாழ;
இரு-நாலு திரு எழுத்தின் ஏற்றம் வாழ;

ஏழ் உலகும், நான்மறையும், இனிது வாழ--
பெரு வாழ்வு தந்தருள் நம்பெருமாள், எங்கள்

பெரியபெருமாள், அரங்கர், ஆடர் ஊசல்.

உயர இட்ட கற்பகப் பூம் பந்தர் நீழல்,

ஒண் பவளக் கால் நிறுவி, ஊடு போட்ட
வயிர விட்டத்து, ஆடகச் சங்கிலிகள் நாற்றி,

மரகதத்தால் பலகை தைத்த ஊசல்மீதே--
தயிரில் இட்ட மத்து உழக்கும் வெண்ணெய்க்கு ஆடி,

தட மறுகில் குடம் ஆடி, தழல் வாய் நாகம்
அயரவிட்டு அன்று ஆடிய நீர்--ஆடர் ஊசல்;

அணி அரங்க நம்பெருமாள், ஆடர் ஊசல்.

மீன் பூத்த விசம்பு-அது போல், தரளம் கோத்து,

விரித்த நீலப் பட்டு விதானம் தோன்ற;
வான் பூத்த கலை மதி போல், கவிகை ஓங்க;

மதிக் கதிர் போல், கவரி இரு மருங்கும் வீசு;
கான் பூத்த தனிச் செல்வன் சிலையுள் மின்னற்

கரு முகில் போல், கணமணி வாசிகையின் நாப்பண்.
தேன் பூத்த தாமரையாள் மாப்பில் ஆட--

தென் அரங்க மணவாளர், ஆடர் ஊசல்.

4. சீரங்க நாயகர் ஊசல்

திருமகள் வாழவும், சங்கு சக்கரங்கள் வாழவும், திரு
அனந்தாழ்வானும் பெரிய திருவடி (கருடன்)யும் சேனை முதலியாரும்
வாழவும், எம்பெருமானின் திருஅருள் பெற்ற நம்மாழ்வார் முதலிய
ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும் வாழவும், எல்லை இல்லாத
நற்குணங்களுடைய எம்பெருமானாரும் அவர்தம் அடியார்களும்
வாழவும், எட்டெழுத்து மாமந்திரத்தின் சிறப்பு வாழவும், பதினான்கு
உலகங்கள் வாழவும் நான்கு வேதங்கள் இனிது வாழவும் பெரிய
வாழ்வைத் தந்தருள்கின்ற நம்பெருமானே! பெரிய பெருமானே திரு
அரங்கநாதரே! ஊசல் ஆடுவீராக.

உயரமாக உள்ள கற்பகச் சோலைபோன்ற பூப்பந்தலின் நிழலில்
ஒளியுள்ள பவழக் கால்களை நிறுத்தி நடுவில் அமைத்த வயிரத்தால்
ஆகிய விட்டத்திலே பொற்சங்கிலிகளைத் தொங்கவிட்டுப், பச்சை
மணியால் ஆகிய பலகை தைத்த ஊசல் மீது, ஏறி, கண்ணனாய்த்
தோன்றிய போது, தயிரில் கடைந்த வெண்ணெயைப் பெற்ற
மகிழ்ச்சியால் குதித்தாடித், தெருவில் குட்கூத்தாடியும் காளிங்கள்
என்னும் நச்சுப்பாம்பின் படத்தின் முடி மீது கூத்தாடிய நீர், ஊசல்
ஆடுக அழகிய திருவரங்கப் பெருமானே ஊசல் ஆடுக.

விண்மீன்கள் விளங்குகின்ற வானகம் போல முத்துகள்
கோக்கப்பெற்றுப் பரப்பிய நீலப்பட்டினால் இயன்ற மேற்கூட்டு
விளங்கவும், விண்ணில் பூத்து விளங்குகின்ற பதினாறுகலைகளும்
நிரம்பிய முழு நிலவு போல வெண் சொற்றக் குடை உயரவும்,
நிலவொளி போல வெண் சாமரங்கள் இருபக்கத்திலும் வீசப்பெறவும்,
கற்பகக் காவில் விளங்குகின்ற இந்திர வானவில்லில் தோன்றுகின்ற
சுருமின்றற் கொடிபோல, மணிகளால் இயன்ற மாலையின்
இடையிலே தேன் மலர்த்தாமரையாள் மாப்பில் திகழ தென் திரு
அரங்கத்திலே உள்ள அழகிய மணவாளரே ஊசல் ஆடுக.

பூசாரும், புரவலரும், வான நாட்டுப்
புத்தேளிர் குழுவும், அவர் பூவைமாரும்,
வாசவனும், மலரவனும், மழுவலானும்,
வணங்குவான், அவசரம் பார்த்து இணங்குகின்றார்;
தூசுஉடைய கொடித் தடந் தேர், மானம், தோன்று அச்
சுடர் இரண்டும் பகல் விளக்காற் தோன்ற, தோன்றும்
தேசுஉடைய திரு அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;
சீரங்க நாயகியோடு, ஆடர் ஊசல்.

4

மலைமகளும் அரனும் ஒரு வடம் தொட்டு ஆட்ட,
வாசவனும் சசியும் ஒரு வடம் தொட்டு ஆட்ட,
கலைமகளும் அயனும் ஒரு வடம் தொட்டு ஆட்ட,
கந்தனும் வள்ளியும் கலந்து ஓர் வடம் தொட்டு ஆட்ட;
அலை மகரப் பாற்கடலுள் அவதரித்த
அலர்மகளும், நிலமகளும், ஆயர் காதல்-
தலைமகளும், இரு மருங்கில் ஆட; எங்கள்
தண் அரங்க மணவாளர், ஆடர் ஊசல்.

5

திரு வழி வள நாடன், பொருநைச் சேர்ப்பன்,
சீபராங்குச முனிவன், வகுளச் செல்வன்,
தரு வளரும் குருகையர் கோன், காரி மாறன்,
சடகோபன், தமிழ் வேதம் ததியர் பாட--
கருணை பொழி முக மதியம் குறு வேர்வு ஆட,
கரிய குழல் கத்தாரி நாமத்து ஆட,
அருகு இருக்கும் தேவியர்கள் அது கொண்டாட,
அணி அரங்கத்து எம்பெருமான், ஆடர் ஊசல்.

6

வையம் ஒரு பொன் தகட்டுத் தகளி ஆக,
வார் கடலே நெய் ஆக, அதனுள் தேக்கி,
வெய்ய கதிர் விளக்கு ஆகச் செஞ்சொல் மாலை
மெல் அடக்கே துட்டினான் மேன்மை பாட--
துய்ய மதி மண்டலத்தின் மறுவே ஒப்பச்
சோதி விடு கத்தாரி துலங்கு நாமச்
செய்ய திரு முகத்து அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;
சீரங்க நாயகியோடு, ஆடர் ஊசல்.

7

பார்ப்பனர்களும், ஊக்கும் மன்னர்களும், வானுலகத்துத்
தேவர்களின் கூட்டமும், அத் தேவர்களின் மணாட்டியர்களும்,
தாமரை மலரில் தோன்றிய நான்முகனும், தேவேந்திரனும், மழு
வினை ஏந்திய சிவனும், ஆகியோர் யாவரும் உன்னைத் தொழுவதற்
காகச் சமயம் பார்த்துக் கூடுகின்றார்கள். தேரின் மீது கொடிகள்
கூட்டி அந்த இருசுடர்களும், பகற்பொழுதில் ஏற்றிய விளக்குபோல
உன் பேரொளிக்கு முன்னே ஒளிமங்கித் தோன்றும். வீரோளி மிக்க
திரு அரங்கநாதரே திரு அரங்க நாயகியோடு ஊசல் ஆடுக.

4

மலைமகள் உமையும் அவள் கணவன் சிவனும் ஒரு சங்கிலி
யைப் பிடித்து ஆட்டவும், இந்திரானியும் இந்திரனும் மற்றொரு
சங்கிலியைப் பிடித்தாட்டவும், கலைமகளும் அவள் கணவன்
நான்முகனும், ஒரு வடம்தொட்டு ஆட்டவும் வள்ளியும் முருகனும்
மற்றொரு வடம் தொட்டு ஆட்டவும், அலைசுடலில் தோன்றியவளா
கிய மலர்மகளும், நிலமகளும் இடையரால் பெற்று வளர்க்கப்பட்ட
அன்பிற்கு உரிய நீளாதேவியும் உன் இருபக்கத்திலும் உடனிருந்து
ஆடும்படி எமது குளிர்ந்த காவேரித்திட்டின் திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளியுள்ள அழகிய மணவாளரே! ஊசல் ஆடுக!

5

வளப்பமுள்ள பாண்டிய நாட்டில் தோன்றிவரும் தண்
பொருளை ஆற்றங்கரையில் வாழ்பவரும், பிற சமயங்களுக்குப்
பராங்குசன் என்ற பெயர் பெற்றவரும் மகிழ் மலர் மாலை அணிந்த
சிறப்புடையோரும், மரச்சோலைகள் ஓங்கிய திருக் குருசூர்த்
தலைவரும், காரியின் மகனான மாறனாரும், சடகோபன் என்னும்
திருப்பெயருடையவருமான நம்மாழ்வார் அருளிய தமிழ் மறையாகிய
திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்களை அடியார்கள் பாட்டும்,
அருள் சொரியும் மதிமுசத்தில் குறுவேர்வை தோன்றி அசையவும்
சரிய குழலும் கத்தாரி நாமமும் ஒருசேர அசையவும் இருபக்கத்தில்
உள்ள தேவிமார் வைபவம் கொண்டாடவும் அழகிய அரங்கனே!
ஆடுக ஊசல்!

6

உலகத்தைப் பொன் துட்டினால் செய்த ஓர் அகலாகக்
கொண்டு, பெருங்கடலையே நெய்யாக அதனுள் நிறைத்து
வெங்கதிரவனையே விளக்காக்கிக் கொண்டு செந்தமிழ்ச்
சொற்களினால் ஆகிய பா மாலையை மேன்மையான உன் திருவடி
களில் அணிந்தவராகிய பெய்கை ஆழ்வார், உன் மேன்மையைத்
தெரிவிக்கின்ற திவ்வியப் பிரபந்தத்தைப் பாட அடியார்கள் உன்
எடுத்துப் பாட, நிலா முகத்தில் களங்கத்தைப் போல ஒளிவிடும்
கத்தாரி திலகம் விளங்கப் பெற்ற அழகிய திருமுசத்தையுடைய திரு
அரங்க நாதரே, சீரங்க, நாச்சியாரோடு ஊசல் ஆடுக!

7

அன்பு என்னும் நன் பொருள் ஓர் தகளி ஆக,

ஆர்வமே நெய் ஆக, அதனுள் தேக்கி,
இன்பு உருகு சிந்தை இடு திரியா, ஞானத்து

இலகு விளக்கு ஏற்றினான் இசையைப் பாட--
பொன் புரையும் புகழ் உறையூர் வல்லியாரும்,

புதுவை நகர் ஆண்டாளும், புடைசேந்து ஆட,
முன்பிலும் பின்பு அழகிய நம்பெருமாள், தொல்லை

முவலகுக்கும் பெருமாள், ஆடர் ஊசல்.

8

திருக் கண்டேன்; பொன் மேனி கண்டேன்--என்ற

திகழ் அருக்கன் அணி நிறமும்: திகிரி, சங்கும்,
இருள் கொண்ட கருங் கங்குலிடையே, கோவல்

இடைகழியில் கண்ட பிரான் ஏற்றம் பாட--
மருக் கொண்ட கொன்றையான், மலரின் மேலான்,

வானவர்கோன், முதலானோர் மகுட கோடி
நெருக்குண்ட தாள் அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;

நீளைக்கு மணவாளர், ஆடர் ஊசல்.

9

'நான்முகனை நாரணனே படைத்தான்; அந்த

நான்முகனும் நக்கபிரானைப் படைத்தான்;
யான் முகமாய் அந்தாதி அறிவித்தேன்' என்று

யார்க்கும் வெளியிட்ட பிரான் இயல்பைப் பாட--
பால் முகம் ஆர் வளை, நேமி, படைகள் காட்ட;

பாசடைகள் திருமேனிப் படிவம் காட்ட;
தேன் முக மா முளரி அவயவங்கள் காட்ட;

செழுந் தடம் போல், அரங்கேசர், ஆடர் ஊசல்.

10

மருள் இரிய, மறம் இரிய, அனைத்து உயிர்க்கும்

மயல் இரிய, வினை இரிய, மறையின் பாடல்
'இருள் இரிய' என்று எடுத்துத் தொண்டர்தங்கள்

இடர் இரிய உரைத்த பிரான் இட்டம் பாட--
அருள் இரிய, அறம் இரிய, உலகை ஆண்ட

ஆடகத்தோன் 'அகம் பரன்' என்று அபிமானித்த
பொருள் இரிய, சொல் இரிய, மார்வம் கீண்ட

பொன்னி சூழ் திரு அரங்கர் ஆடர் ஊசல்.

11

அன்பு என்கிற நல்பொருளையே ஓர் அகலாகக் கொண்டு,
பக்தியையே நெய்யாக அதனுள் தேக்கி, மகிழ்ச்சியால் நெகிழ்கின்ற
மனத்தையே அதில் இட்ட திரியாகக் கொண்டு, மெய்யறிவினால்
விளங்குகின்ற விளக்கை ஏற்றினவராகிய பூதத்தாழ்வாரின் புகழ்
பெற்ற பாசரங்களை அடியார்கள் பாடவும், பெரிய பிராட்டியாரைப்
போன்ற புகழுடைய திருவுறையூர் நாச்சியாரும் திருவில்லிபுத்தூர்
ஆண்டாளும் உன்னுடைய இரு பக்கத்திலும் சேர்ந்து ஆடவும்
முன்னும் பின்னும் அழகியவரான நம் பெருமானே! மூன்று
உலகிற்கும் தலைவரே! ஊசல் ஆடுக!

8

இருள் நிறைந்த இரவிடையே திருக்கோவலூரில் உள்ள ஓர்
இடைகழியிலே, திருமகளைக் கண்டேன், அழகிய திருமேனியைக்
கண்டேன்; செங்கதிர் போன்ற திருநிறத்தையும் சூடத்தையும்,
வலம்புரிச் சங்கையும் கண்டேன் என்று பாடிய தலைவரான
பேயாழ்வாருடைய சிறப்புள்ள செந்தமிழ்ப் பாடல்சுனை அடியார்கள்
பாட, மணமிக்க கொன்றைமாலை அணிந்த சிவனும், தாமரையில்
வீற்றிருக்கும் பிரமனும் தேவர்க்கரசன் இந்திரனும் முதலியவர்களின்
பொன்முடி வரிசைகள் உன்னை வணங்கும்போது நெருக்கப் பெற்ற
திருவடிசுளையுடைய திரு அரங்கநாதரே! ஊசல் ஆடுக நீளா
தேவிக்கு மணவாளரே! ஆடுக ஊசல்.

9

நாராயணனே நான்கு முகமுடைய பிரமதேவனைப் படைத்
தான்; அந்த நான்முகன் சிவனைப் படைத்தான். நல்லருளால்
மெய்யறிவு பெற்ற நான் கொள்கை பரப்புவதில் முனைப்
பாய்க்கொண்டு அந்தாதி இலக்கியம் அறிவித்தேன் என்று தொடங்கி,
யார்க்கும் உண்மையை வெளியிட்ட திருமழிசைப் பிரான் சிறந்த
பிரபந்தம் பாட, அடியார்கள் உன்பாடப் பால்வெண்ணிறச்
சங்குகளும், சக்கரவாகப் பறவைகளும் நின் படைகளைக் காட்டச்
பச்சிலைகள் திருமேனி நிறத்தைக் காட்டத் தேன் தாமரை
ஊறுப்புகளைக் காட்ட, வளமான தடாகத்தைப் போல ஒத்திருக்கின்ற
திரு அரங்கனே! ஊசல் ஆடுக.

10

எல்லா உயிர்களுக்கும் அறியாமை நீங்கவும் கொடுமை
விலகவும் மதிமயக்கம் செடவும், இரு வினைகள் அழியவும்
அடியார்களது பிறவித்துன்பம் எல்லாம் நீங்கும்படி பிரபந்தத்தைத்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய குலசேகரப் பெருமானுடைய விருப்பமான
பெருமாள் திருமொழியை அடியார்கள் பாடி நிற்க அருள் அகலவும்,
அறம் விலகவும் மூவுலகங்களையும் தனியரசாட்சி செய்த இரணியன்
தானே பெரியோன் என்ற செருக்கு அழியுமாறும் கொடுஞ்சொல்
ஒழியுமாறும் ஆளரியாகி மாற்பைப் பிளந்தழித்த காவேரி ஆற்றால்
சூழப்பெற்ற திரு அரங்க நாதரே ஊசல் ஆடுக!

11

அரன் என்றும், அயன் என்றும், புத்தன் என்றும்,

அலற்றுவார் முன், 'திருநாரணனே ஆதி
பரன்' என்று மறை உரைத்து, கிழி அறுத்த

பட்டர் பிரான் பாடிய பல்லாண்டு பாட--
கரன் என்ற, மாரீசன், கவந்தன் என்ற,

கண்டகர் ஆர் உயிர் மடியக் கண்டு, இலங்கா-
புரம் வென்ற சிலை அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;

புகழ் உறையூர் வல்லியோடு, ஆடர் ஊசல்.

12

மரு மாலைப் பசந் துளவத் தொடைகளோடு

வைகறையில் வந்து, திருத் துயில் உணர்த்தி,
'திருமாலை' திருவடிக்கே தூட்டி நிற்கும்

திருமண்டங்குடிப் பெருமான் சீர்மை பாட--
பெரு மாலை அடைந்து உலகம் மதிமயங்க,

பேணாதார் பட, கதிரோன் காணாது ஏக,
ஒரு மாலை பகலில் அழைத்து ஒளித்த நேமி

ஒளி உள்ளார் அரங்கேசர், ஆடர் ஊசல்.

13

கார் அங்கத் திரு உருவம், செய்ய பாத-

கமலம் முதல் முடி அளவும், கண்டு போற்ற,
சாரங்க முனியை ஊர்ந்து, 'அமலன் ஆதி-

தனை' உரைத்த பாண்பெருமான் தகைமை பாட--
ஆரம் கொள் பாற்கடல் விட்டு, அயன் ஊர் ஏறி,

அயோத்தி நகர் இழிந்து, பொன்னி ஆற்றில் சேர்ந்த
சீரங்க மணவாளர், ஆடர் ஊசல்;

சீரங்க நாயகியோடு, ஆடர் ஊசல்.

14

விழி பறித்து வெள்ளியை, மாவலியை மண்ணும்

விண்ணுலகும் பறித்த குறள் வேடத்து உம்மை
வழி பறித்து, மந்திரம் கொண்டு, அன்பர்தங்கள்

வல் வினையைப் பறித்த பிரான் வண்மைபாட--
சுழி பறித்த கங்கை முடி அடியில் தோயத்

தொழுது இரக்கும் முக்கணன் நான்முகனைச் செய்த
பழி பறித்துப் பலி ஒழித்தார், ஆடர் ஊசல்;

பள்ளிகொண்ட திரு அரங்கர், ஆடர் ஊசல்.

15

சிவன் என்றும், பிரமன் என்றும், புத்தன் என்றும் தமக்குத்
தோன்றியவாறெல்லாம் பிதற்றுகின்ற பிற சமய வாதிகள் எதிரில்
திரு நாராயணனே ஆதி மூலம் என்று வேதங்கள் எடுத்துக் கூறிப்
பொற்கிழியை அறுத்துக் கொண்ட பட்டர் பிரான் என்று பட்டம்
பெற்ற பெரியாழ்வார் பாடிய 'திருப்பல்லாண்டு' திவ்வியப்
பிரபந்தத்தை அடியார்கள் கூடிப்பாட, கரன் என்ற கொடியவனும்,
மாரீசன், கவந்தன் என்ற கொடியவரும், அருமையான அவர் உயிர்
மடியும் படி கொண்டு இலங்கையை வென்ற கோதண்டம் ஏந்திய
திரு அரங்கநாதரே! ஊசல் ஆடுக புகழ் பூத்த உறையூர் நாச்சியாரோடு
ஆடுக ஊசல்.

12

திருமகளோடு மருவியுள்ள திருமாலைப் பசுமையான
திருத்தாசி மாலையுடனே விடியலில் கோயிற்கு வந்து 'திருப்பள்ளி
எழுச்சி' பாடித் துயில் உணர்ச்செய்து 'திருமாலை' நூலைத்
திருவடித் தாமரைக்குச் சூட்டி நிற்கும் திருமண்டங்குடியில்
தோன்றிய தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரது சிறப்புள்ள
பிரபந்தங்களை அடியார்கள் பாடி நிற்க, உலகத்தில் உள்ளார் பெரிய
மயக்கம் அடைந்து அறிவு கலங்கவும், பசைவர்கள் அழியவும்
செங்கதிர் சாணாது செல்லவும், ஓரிரவைப் பகற்பொழுதிலே
வருவித்துப் பரிதியை மறைத்த கோடி வெங்கதிர் ஒளியுள்ள திருஆழி
ஆழ்வானை உடைய திரு அரங்கேசரே ஊசல் ஆடுக!

13

கருமுகில் போன்ற திருவுருவத்தைச், செந்திர மாகிய திருவடித்
தாமரை என்ற உறுப்பு முதல், திருமுடி வரையிலும், வணங்கிப்
போற்றும்படி உலோகசாரங்க மாமுனிவர் ஏற்றி வந்த
'அமலனாதிபிரான்' என்று தொடங்கும் பிரபந்தத்தைப் பாடி
அருளிய திருப்பாண் ஆழ்வாரது பெருமையுள்ள பாசுரங்களை
அடியார்கள் எடுத்துப் பாடி நிற்க, முத்துகளையுடைய
திருப்பாற்கடலை விட்டு நீங்கி, பிரமதேவனின் ஊராகிய
'சத்தியலோகத்தில்' சென்றிருந்து திரு அயோத்தியில் பிறந்து சில
காலம் வாழ்ந்து, பின் பொன்னி ஆற்றங்கரையில் திரு அரங்கத்தில்
எழுந்தருளிய அழகிய மண வாளரே ஆடுக ஊசல்! சீரங்க
நாயகியோடு ஊசல் ஆடுக

14

சக்கிராசாரியனின் ஒற்றைக் கண்ணைத் தருப்பையால் குத்திக்
கிளறி, மாவலியிடமிருந்து நிலஉலகையும் வானுலகையும் பறித்துக்
கொண்ட வாமன வடிவத்தை உடைய தேவரீரை மணவாளக்
கோலத்தோடு திருமணங்கொல்லையில் சென்றபோது, இடையில்
மடக்கி உம் பொருள்களைக் கவர்ந்து உம்மிடம் திருமந்திரம் கற்று,
அம் மந்திரத்தால் அடியார்களின் இருவினைப் பற்றுகளை ஒழித்
தருளிய திருமங்கை ஆழ்வாரது வண்மை சிறந்த பாடல்களை அடி-
யார்கள் பாடி நிற்க, கங்கை புனைந்தவனின் திருமுடி, திருவடியில்
பொருந்தும்படி வணங்கித் தொழுகின்ற முக்கணன் சிவன், நான்முக
னின் தலையைக் கொய்ததால் உண்டாகிய பழியை நீக்கிப் பிச்சை
எடுத்தலை விடுவித்த பெருமானே! ஊசல் ஆடுக பள்ளி கொண்ட
வனே ஆடுக ஊசல்.

15

போதனார் நெட்டெழுத்தும், நமனார் இட்ட

குற்றெழுத்தும், புனல் எழுத்தாய்ப் போக, மாறன்
வேதம் ஆயிரம் தமிழும் எழுதி, அந்நாள்,

மேன்மை பெறு மதுரகவி வியப்பைப் பாட--
ஓதம் ஆர் மீன் வடிவ ஆய், ஆமை, ஏனத்து

உருவு ஆகி, அரி, குறள், முஇராமர் ஆகி,
கோது இலாக் கண்ணன் ஆய், கற்கி ஆகும்

கோயில் வாழ் அரங்கேசர், ஆடர் ஊசல்.

16

ஆர் அமுதின் இன்பம் மிகு சடகோபன் சொல்

ஆயிரமும் தெரிந்து எடுத்தே அடியார்க்கு ஓதி,
நாரதனும் மனம் உருக இசைகள் பாடும்

நாதமுனி திருநாக் நலங்கள் பாட--
பார்-அதனில் பாரதப் போர் முடிய முட்டி,

பகை வேந்தர் குலம் தொலைய, பார்த்தன் தெய்வத்
தேர்-அதனில் வரும் அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;

சீரங்க நாயகியோடு, ஆடர் ஊசல்.

17

வம்பு அமரும் சிகை முந்நூல் தரித்த ஞானி,

வாதியரை வெல் ஆளவந்தார்க்கு அன்பு ஆம்
எம்பெருமானார்க்கு, எட்டும் இரண்டும் பேசி,

இதம் உரைத்த பெரிய நம்பி இரக்கம் பாட--
தும்புரு நாரதர் நாத கீதம் பாட,

தொண்டர் குழாம் இயல் பாட, சுருதி பாட--
நம்பெருமாள் திரு அரங்கர், ஆடர் ஊசல்;

நான்முகனார் தாதையார், ஆடர் ஊசல்.

18

ஐங் கோலும் ஒரு கோலும் நீர்க்கோலம் போல்

அழிய முனிந்து, அறு சமயம் அகற்றி, எங்கள்
செங்கோலே உலகு அனைத்தும் செல்ல, முக்கோல்

திருக்கையில் கொள் எதிராசன் செயத்தைப் பாட--

சங்கு, ஓலம் இடும் பொன்னித் துறையின் நின்றே

தவழ்ந்து ஏறி, மறுகுதொறும் தரளம் ஈனும்

நம் கோயில் நம்பெருமாள், ஆடர் ஊசல்;

நக்கன் முதாதையார், ஆடர் ஊசல்.

19

தாமரையில் பிறந்த பிரமனின் விதி எழுதிய நெட்டெழுத்தும்,
காலன் வகுத்த குற்றெழுத்தும், நீரில் எழுதிய எழுத்துப்போல
மறைந்துவிடும்படி, நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ் வேதமாகிய
'திருவாய்மொழி' ஆயிரம் பாசுரங்களையும் பட்டோலை கொண்டு
எழுதி, அக்காலத்தில் மேன்மைபெற்ற மதுரகவிகளது கொண்டாடத்
தக்க பாடல்களை அடியார்கள் பாடவும், கடலில் திரிகின்ற மீன்,
ஆமை, யாகியும் பின்னர் பன்றியாகவும், அதன் பின் ஆளரி, குறள்,
பரசுராமன், இராமன், குற்றமில் கண்ணனாகவும், ஆகக் கல்கியாகவும்
தோன்றப் போகின்ற திரு அரங்கப் பெரிய கோயிலில் வாழ்கின்ற
திரு அரங்கநாதரே ஊசல் ஆடுக.

16

அருமையான அமிழ்தைக் காட்டிலும், இன்கவையும் பயனும்
மிக்க நம்மாழ்வார் அருளிய ஆயிரம் பாடல்களையும் கண்டு எடுத்து
அடியார்க்கு அவற்றை ஓதி, இசைவல்ல நாரத முனியும் மனம்
கரையும்படி தேவகானத்தால் செய்தருளிய எம்பெருமான்
பெயர்களைப் புலப்படுத்துகின்ற பாடல்களை அடியார்கள் பாட,
உலகிலே பாரதப்போரை மூட்டி வையச் சமையைக் குறைக்கத்
தூரியோதனாதியரது பகைக் குலம் அழியும் படி கண்ணனாகி
பார்த்தனது தேரின் மீது வலவ னாய் இயங்கிய திரு அரங்கநாதரே!
ஊசல் ஆடுக!

17

குடுமியும் முந்நூலும் தரித்த புதுமை பொருந்திய மெய்யறி
வுடையராகி, தம்போடு வாதிடுவாரை எல்லாம் வென்ற ஆளவந்
தார்க்கு அன்புடையவராகிய உடையவர்க்குத், திரு எட்டெழுத்
துண்மையையும் திரு துவையத்தையும் ஓதி நன்மை பயக்கும் சரம
சுலோகத்தையும் உரைத்த பெரிய நம்பி அருளிச் செய்த இரக்கம்
தெரிவிக்கும் பாடல்களை அடியார்கள் பாடவும், தும்புரு, நாரதர்
ஆகிய இருவர் இசைக்கவும், தொண்டர் குழாம் கூட்டிசையில்
எடுத்தப் பாடவும், பின்னும் சில அடியார் கூட்டங்கள் வேதம்
இசைக்கவும் நம் பெருமானே! திரு அரங்கநாதரே! ஊசல் ஆடுக!
நான்முகன் தந்தையே! ஆடுக ஊசல்.

18

சாமவேளின் ஐந்து பூங்கணைகளும், ஏக தண்டமும், நீரில்
இட்ட கோலம் போல அழியும்படி கண்டித்துப் புறச் சமயங்களை
அகற்றி வைணவர்களாகிய எங்கள் செவ்விய ஆட்சியே உலகம்
முழுதும் செல்லும் வண்ணம் முக்கோலை திரிதண்டம்)த் திருக்கை
யில் கொண்டுள்ள இராமானுசரது வெற்றியை அடியார்கள் ஒருங்
கிருந்து பாடச், சங்குகள் ஒலிமுழக்கம் இடுகின்ற சாவேரித் துறையி
லிருந்து தவழ்ந்து ஏறித் தெருக்களில் எல்லாம் முத்துகளைப்
பெறுதற்கு இடமான நம் திருஅரங்கப் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி
உள்ள நம் பெருமானே ஊசல் ஆடுக! சிவனுக்குப் பாட்டனாரே
ஆடுக ஊசல்!

19

அவத்தப் புன் சமயச் சொல்-பொய்யை மெய் என்று

அணி மிடறு புழுத்தான்தன் அவையின் மேவி,
'சிவத்துக்குமேல் பதக்கு உண்டு' என்று தீட்டும்

திருக்கூர வேதியர் கோன் செவ்வி பாட--
பவத் துக்கம் பிணி நீங்க, நரகம் தூர,

பரமபதம் குடி மலிய, பள்ளிகொள்ளும்
நவத் துப்புச் செங் கனிவாய்க் கரிய மேனி

நம்பெருமாள், அரங்கேசர், ஆடர் ஆசல்.

20

சந்து ஆடும் பொழில் பூதூர் முக்கோற் செல்வன்-

தன் மருகன் ஆகி, இரு தாளும் ஆன
கந்தாடைக் குலதீபன் முதலியாண்டான்

கடல் ஞாலம் திருத்தியருள் கருணை பாட--
கொந்து ஆரும் துளவு ஆட, சிறை வண்டு ஆட,

குழல் ஆட, விழி ஆட, குழைக் காது ஆட,
நந்து ஆட, கதை ஆட, திகிரி ஆட,

நல். மாடத் திரு அரங்கர், ஆடர் ஊசல்.

21

திருக்கலியன் அணுக்கர், திருப்பணி செய் அன்பர்,

சீரங்க நான்மறையோர், உள்ளூர்ச் செல்வர்,
தருக்கும் இசைப்பிரான்மார், பார் அளந்தார் பாதம்

தாங்குவோர், திருக் கரகம் தரித்து நிற்போர்,
இருக்கு முதல் விண்ணப்பம் செய்வோர், வீராக்கு

இறையவர்கள், சீபுண்டரீகர், மற்றும்
பெருக்கம் உள்ள பரிகரங்கள் தொழுது ஆட்செய்ய,

பிரமம்ஆம் திரு அரங்கர், ஆடர் ஊசல்.

22

உடுத்த திரளோ, வானவர்கள் சொரிந்த பூவோ,

உதித்து எழுந்த கலை மதியோ, உம்பர் மாதர்
எடுத்திடு கர்ப்பூர ஆரத்திதானோ,

யாம் தெளியோம்; இன்று, நீள் திருக் கண் சாத்திப்
படுத்த திருப்பாற்கடலுள் நின்று போந்து,

பாமாலை பூமாலை பாடிச் சூடிக்
கொடுத்த திருக் கோதையுடன் ஆடர் ஊசல்;

கோயில் மணவாளரே, ஆடர் ஊசல்.

23

பயனற்ற அறிவுக்கு ஒவ்வாத சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த
பொய்ச் சொற்களை எல்லாம், மெய்ப்பொருள் என்று நம்பி, அதனால்
உடையவர் திருவடிகளில் மரியாதைக் குறைவு காட்ட அத் தீவினை
யின் பயனாக, அழகிய சுழுத்துப் புழுத்தவனாகிய 'கிருமிகண்ட
சோழன்' அவைக்குச் சென்று சிவ (சுறுணி)த்திற்குமேல் 'பதக்கு'
உண்டு என்று எழுதின திருக்கூரம் - கூரத்தாழ்வானின் சிறப்புகளை
அடியார்கள் பாடத், துன்பமும் நோயும் நீங்கவும், நரகம் தூர்ந்து
போகவும், பொன்னுலகில் குடிகள் நிறையவும் அறிதூயில் கொள்
கின்ற புதிய பவழத்தையும் சொல்வைக்கனி போன்ற வாயையும்
சரிய திருமேனியையும் கொண்ட நம்பெருமானே! திரு அரங்கே
ஊசல் ஆடுக!

20

அழகு நிறைந்த சோலைகளையுடைய திருப்பெரும்புதாரில்
தோன்றிய முக்கோலை ஏந்திய உடையவரின் மருமகனாய், அவரது
இருதிருவடிகளும் ஆகிய கந்தாடைக் குலத்திற்கு விளக்குப் போன்ற
முதலியாண்டான், கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் உள்ளாரை
வைணவராசுமானு சீர்திருத்தியருளிய அன்பினைத் திருமாலடியார்
கள் பாடக், கொத்துக் கொத்தான துளசி மாலை மார்பில்
அசைந்தாடவும் அஞ்சிறைத் தும்பிகள் சூழவும், சூழற்கற்றை அசைய
வும் காதல் குண்டலங்கள் உலாவவும் கையில் சங்கு ஓரிரவும்,
தண்டாடவும் சகடம் ஆடவும் அழகிய மாளிகைகள் நிறைந்த திரு
அரங்கத்தின் அழகிய மணவாளரே ஆடுக ஊசல்.

21

திருக்கலி அணுக்காரும், திருப்பணிசெய் அன்பரும், திரு
அரங்கப் பார்ப்பனரும், உள்ளூர்ச்செல்வரும், இசை பாடுவதில்
சிறப்புற்ற அரையரும், உலகநாத பெருமானின் திருவடிகளைத்
தாங்குவோரும், நீர்க் குண்டுகை தாங்கி நிற்கும் ஏவலரும், வேதம்
ஓதும் பட்டரும், வாளும் கையுமாய் வாயில் காப்போரும், பந்தம்
பிடிக்கும் பத்துக் கொத்து அடியார்களும், மற்றும் மிகத் தொகுதியான
கொத்துப் பரிவார ஏவல் உறவினர்களும் வணங்கித் தொழுது
தத்தமுது பணிகளைச் செவ்வனே செய்து கொண்டிருக்க முழுமுதற்
பொருளாகிய திருஅரங்கநாதரே! ஊசல் ஆடுக!

22

வானகத்தில் திரளாகத் தோன்றுபவை. விண்மீன்
கூட்டங்களோ, உன்னைத் தொழும் தேவர்கள் அன்போடு
சொரிகின்ற மலர்களோ? ஒளிப்பிழம்பாகத் தோன்றும் பதினாறு
கலைகளும் நிரம்பிய வெண்மதியோ, உன்னைத் தேவ மாதர்கள்
மங்களார்த்தமாக ஆலத்தி எடுத்த கற்பூரத் தட்டோ? நாங்கள் அறிய
முடியவில்லை. இப்போது நீண்ட திருக்கண்கள் அறிதூயில்
கொள்ளுதற்கு இடமான திருப்பாற்கடலிலிருந்து எழுந்தருளி வந்த
எம்பெருமானே! பாமாஸையும் பூமாஸையும் சூடிக் கொடுத்த
கூட்கொடி ஆண்டாளோடு ஊசல் ஆடுக! திருஅரங்க அழகிய
மணவாளரே ஆடுக ஊசல்!

23

வென்றி வேல் கரு நெடுங் கண் அசோதை முன்னம்,

வேர்வு ஆட விளையாடும் வெண்ணெய் ஆட்டும்;
குன்று போல் நால் தடந் தோள் வீசி ஆடும்

குரவதனைப் பிணைந்து ஆடும் கோள் அறு ஆட்டும்;
மன்றினாடு உவந்து ஆடும் மரக்கால் ஆட்டும்;

வலி அரவில் பாய்ந்து ஆடும் வடு இல் ஆட்டும்;
அன்று காணா இழந்த அடியோம் காண.

அணி அரங்கராசரே, ஆடர் ஊசல்.

24

ஆரணங்கள் ஒரு நான்கும்; அன்பர் நெஞ்சம்,

அணி சிலம்பும், அடி விடாது ஊசல் ஆட;
வார் அணங்கு முலை மடவார் கண்ணும், வண்டும்,

வண் துளவும், புயம் விடாது ஊசல் ஆட;
காரணங்கள்ஆய், அண்டர் அண்டம் எல்லாம்

கமலநாபியில் படைத்துக் காத்து அழிக்கும்

சீர் அணங்கு மணவாளர், ஆடர் ஊசல்;

சீரங்க நாயகனார், ஆடர் ஊசல்.

25

அடித்தலத்தில் பரிபுரமும் சிலம்பும் ஆட,

அணி மாப்பில். கௌத்துவமும் திருவும் ஆட,
தொடித்தலத்தில் மணிவடமும் துளவும் ஆட,

துணைக் கரத்தில் சக்கரமும் சங்கும் ஆட,
முடித்தலத்தில் கருங் குழலும் சுரும்பும் ஆட,

முகமதியில் குறு வேர்வும் குழையும் ஆட,
கடித்தலத்தில் அரைநாணும் கலையும் ஆட--

காவிரி தும் அரங்கேசர் ஆடர் ஊசல்.

26

பரந்து அலைக்கும் பாரகடலுள் பசுஞ் சூற் கொண்டல்

படிந்ததெனக், கிடந்தபடி படிமேல் காட்டி,
வரம் தழைக்க இரண்டு ஆற்றின் நடுவே தோன்றி,

மண் உலகை வாழவைத்த வளத்தைப் பாட--
புரந்தரற்கும் பெருமாளே, ஆடர், ஊசல்

போதனுக்கும் பெருமாளே, ஆடர் ஊசல்;

அரன்தனக்கும் பெருமாளே, ஆடர் ஊசல்;

அணி அரங்கப் பெருமாளே, ஆடர் ஊசல்.

27

அழகிய மணவாளரே! நீர் வெற்றி பெற்ற வேற்படை போன்ற
சரிய பெரிய விழிகளையுடைய அசோதையின் எதிரில் வேர்வை
உண்டாகும்படி விளையாடின, வெண்ணெய்க்கு ஆடிய கூத்தாட்
டத்தையும், மலைகள் போன்ற நான்கு பெரிய தோள்களையும்
வீசி கூத்தாடுவதற்குரிய பலமங்கையரோடு சேர்ந்து குரவைக்
கூத்தாடுகின்ற குற்றமற்ற ஆட்டத்தையும் பலர் கூடும் அம்பலத்தில்
அகமகிழ்ந்து ஆடுகின்ற மரக்கால் கூத்தையும், வலிய பாம்பின் மீது
தாவிடைய கூத்தையும் அவை நடைபெற்ற போது காணப்
பெற்றிலேம். அடியோங்கள் காண இந்த ஊசல் ஆடுவீர்! 24

முதல், துணை, இயக்கி எனும் மூவகைக் காரணங்களாகி,
உலகில் இருப்பவர்களும், உலகங்களும், ஆகிய எல்லாவற்றையும்
திருநந்தித் தாமரையில் படைத்துப் பாதுகாத்து ஊழிக் காலத்தில்
அழிக்கும் சிறப்புப் பொருந்திய திருமகளின் மணாளனே! நான்கு
வேதங்களும், அடியார்க்களது மனமும், அழகிய சிலம்புகளும், உன்
திருவடிகளைத் தொட்டு விடாது ஊசலாடவும் கச்சால் இறுக்கி
அணையப் பெற்ற முலைகளையுடைய மகளிர் கண்களும் வண்டு
களும் திருத்துழாய் மாலையும் தோள்களில் ஆட ஆடுக ஊசல்!
திரு அரங்கனே ஊசல் ஆடுக! 25

காவேரி ஆற்றால் சூழப்பட்ட திரு அரங்கத் தலைவரே!
திருவடிகளில் கிண்கிணிகளும், கால் தண்டைகளும் அசைந்
தொலிக்கவும் அழகிய திருமார்பில் மதானியும் மலர்மகளும் அசைந்
தாடவும், திருத்தோள்களில் மணிமாலையும், துளசிமாலையும்
இணைந்தாடவும், திருக்கைகளில் சங்கும் சக்கரமும் ஒளிர்ந்தாடவும்,
திருமுடியில் சுருங்குமலும் தேனீக்களும் அலைந்தாடவும், நிலாமுகத்
தில் அரும்புகின்ற வேர்வைத் துளிகளும், காதணிகளும் அசைந்தாட
வும் திரு இடையில் அரைநாணும், திருப்பரி அட்டமும் அசைந்தாட
வும் ஆடுக ஊசல். 26

பரவி அலைவீசுகின்ற திருப்பாற்கடலிலே, சரிய நீர்கொண்ட
முகில் படிந்தாற்போல, நெடுங்கிடக்கைக் கோலமாக எழுந்தருளி
யுள்ள தன்மையை நிலவுலகத்தில் நேர்முகமாகக் காட்டி, அன்பர்க
ளது வேண்டுகோளை மிகுதியாகத் தந்தருளுமாறு இரு புறமும்
காவேரியால் வளைக்கப்பட்ட திருஅரங்கத்திட்டில் சிலைவாடியில்
வெளிப்பட்டு நிலவுலகத்தை வாழச் செய்த பெருமையை அடியோமா
கிய நாங்கள் பாடத் தேவந்திரனுக்கும் தலைவனே! ஊசல் ஆடுக!
திருவரங்கப் பெருமாளே ஆடுக ஊசல்! 27

உடு மாய, கதிர் உதிர, சண்ட வாயு

உலகு அலைப்ப, வடவை சுட, உததி ஏழும்
கெடுமாறு திரிதருகால், உயிர்கள் எல்லாம்

கெடாது வயிற்றுள் இருத்தும் கீர்த்தி பாட--
நெடு மாயப் பிறவி எல்லாம் பிறந்து, இறந்து,

நிலத்தோடும், விசம்போடும், நிரயத்தோடும்,
தடுமாறித் திரிவேனை அருள்செய்து ஆண்ட

தண் அரங்க நாயகனார், ஆடர் ஊசல்.

28

முருகன் உறை குறிஞ்சித் தேன் முல்லை பாய;
முல்லை நிலத் தயிர், பால், நெய், மருதத்து ஓட;
மருதநிலக் கொழும் பாகு நெய்தல்-தேங்க;

வரு புனல் காவிரி சூழ்ந்த வளத்தைப் பாட--
'கரு மணியே, மரகதமே, முத்தே, பொன்னே,
கண்மணியே, ஆர் உயிரே, கணியே, தேனே,
அருள்புரிவாய்' என்றவர் தம் அகத்துள் வைகும்
அணி அரங்க மாளிகையார், ஆடர் ஊசல்.

29

புண்டரிகத்தவன் தவம் செய்து, இறைஞ்சும் கோயில்;

புரி சடையோன் புராணம் செய்து, ஏத்தும் கோயில்;
பண்டு, இரவி குலத்து அரசர் பணிந்த கோயில்;

பரிந்து இலங்கைக் கோன் கொணர்ந்து, பதித்த கோயில்;
மண்டபமும், கோபுரமும், மதிலும், செம் பொன்

மாளிகையும், தண்டலையும், மலிந்த கோயில்;
அண்டர் தொழும் திரு அரங்கம் பெரிய கோயில்;

அமர்ந்து உறையும் பெருமானார், ஆடர் ஊசல்.

30

அரு வரங்கன் தரு பராங்குசனே ஆதி

ஆழ்வார்கள் தம்பிரான், ஆடர் ஊசல்;
இருவர் அங்க ஓளிக்கு அகலா இருள் அகற்றும்

எதிராசன் தம்பிரான், ஆடர் ஊசல்;
தரு வரங்கள் நீள் பொழில் கூரத்து வேதா-

சாரியனார் தம்பிரான், ஆடர் ஊசல்;
திரு அரங்கத்து அணி அரங்கன் திருமுற்றத்துத்

தெய்வங்கள் தம்பிரான், ஆடர் ஊசல்.

31

விண்மீன்கள். அழிந்தொழியவும், இருபெரும் ஒளிச்சுடர்கள்
உதிரவும் சூறாவளி வீசி உலகங்களை அழிக்கவும் வடவைத் தீ
எரித்து அழிக்கவும், கடல்கள் ஏழும் உலகு அழியும்படி பொங்கிப்
பரவும் காலத்தில் அவற்றில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் அழியாமல்
திருவயிற்றில் பாதுசாக்கும் பெரும்புகழை அடியோங்கள் பாடப்
பெரிய மாயையுடைய எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து இறந்து
நிலவுலகிலும் வானுலகிலும் நரகிலும் நிலை தடுமாறுகின்ற என்னை
அருளன்புடன் ஆட்சொண்ட குளிர் சாவேரி சூழ்ந்த திரு அரங்க
நாதரே ஊசல் ஆடுக.

28

'நீல மணி போன்றவனே பச்சை மாணிக்கமே! அரிய
முத்தினை நிர்த்தவனே! பொன்னே போலப் பொலிவுடையவனே!
என் அரிய உயிர்போன்றவனே! இனிய சுவைக் கணியே! தேன்
போலத் திகட்டாதவனே! அருள்புரிவாய் என்று போற்றுவார்
மனத்துள் இருக்கும் திரு அரங்கத்திருமலை! முருகன் வாழ்கின்ற
குறிஞ்சித்தேன் முல்லையில் பாய, முல்லை நிலப் பால் தயிர், நெய்
மருதத்திற் பெருகவும், மருத நிலக் கருப்பஞ்சாறும் நெய்தல் நிலத்தில்
பாய்ந்து பெருகுகின்ற நீரையுடைய சாவேரி சூழ்ந்த அரங்கச்
செழுமையை யாம் பாட ஊசல் ஆடுக!

29

உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய நான் முகன் தவம் செய்து
நிறுவி தொழுது வணங்கின கோயிலும், முறுக்கிய சடைமுடியுடைய
சிவன் புராணம் செய்து போற்றிய கோயிலும் முன்னே செங்கதிர்க்
குலத்து உதித்த மன்னர்கள் வணங்கிய கோயிலும், இலங்கையைப்
பெற்ற விபீடன ஆழ்வான் விரும்பிப் பதித்த கோயிலும்,
மண்டபங்களும், கோபுரங்களிலும், மதில்களும் சிவந்த
பொன்னாலான மாளிகைகளும், சோலைகளும் நிறைந்துள்ள
கோயிலுமான தேவர்கள் வணங்குகிற திரு அரங்கம் பெரிய
கோயிலில் வாழும் பெருமானே ஊசல் ஆடுக!

30

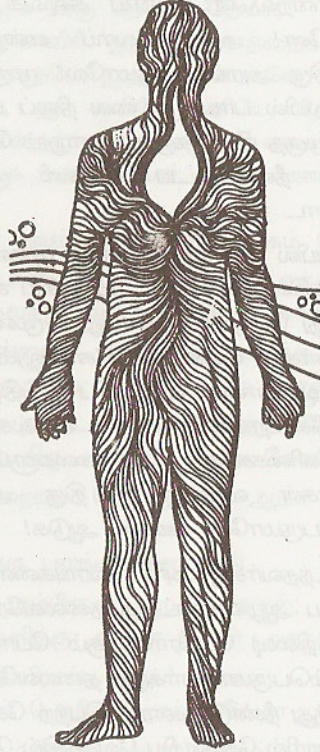
தன்னை அடைந்தவர்க்கு அரிய வரங்களைக் கொடுக்கின்ற
நம்மாழ்வார் முதலாகிய ஆழ்வார்கட்குத் தலைவரே! ஊசல் ஆடுக!
இருசுடரின் வெயில் நிலவு பேரொளிக்கும் போகாத அறியாமை
இருளை நீக்குகின்ற எம்பெருமானார்க்குத் தலைவரே! ஆடுக ஊசல்!
சிறந்த மரங்கள் நிறைந்து நீண்டு வளரப் பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த
திருக்கூரம் என்னும் ஊரில் தோன்றிய வேதத்தில் தேர்ந்த ஆசிரியரா
கிய கூரத் தாழ்வானுக்குத் தலைவரே ஊசல் ஊடுக! திரு அரங்கப்
பெரிய கோயிலிலே உள்ள திரு முற்றம் என்னும் இடத்திலே
வணங்குகின்ற தெய்வங்கட்கெல்லாம் தலைவரே ஊசல் ஆடுக!

31

உணராத மதலை இளங் குதலைச் சொல்லை,
உளம் உருகி, தந்தை தாய் உவக்குமாபோல்,
தணவாமல் கற்பிப்பார்தம் சொல் கேட்டு,
தத்தை உரைத்தத்தை ஆதரிக்குமாபோல்,
பண வாள் அரா முடிமேல் படி ஏழ் பேற்றும்
பட்டர் திருத் தாட்கு அடிமைப்பட்ட காதல்-
மணவாளதாசன்தன் புன் சொல் கொண்ட
மதில் அரங்க மணவாளர், ஆடர் ஊசல்.

32

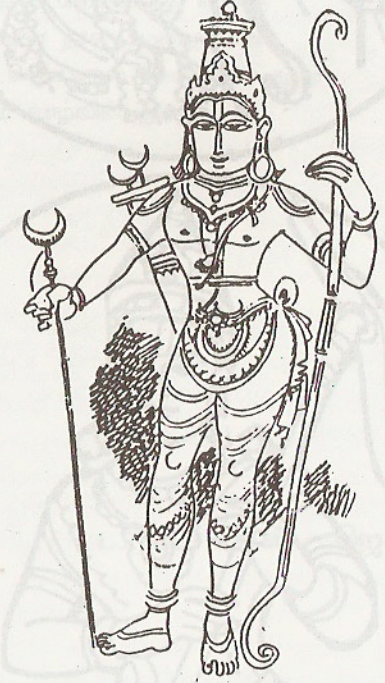
சீரங்க நாயகர் ஊசல் முற்றிற்று

நன்றாகப் பேசப் தெரியாத சிறு குழந்தையின் மழுலை மொழிச் சொல்லைக், குழந்தையைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் மனம் கரைந்து மகிழ்வதைப் போலவும், இடைவிடாமல் கற்பிப்பவர் தாம் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, கிளி பேசினதை, விரும்பி மகிழும் வகை போலவும், படமும் ஒளியுமுடைய பாம்பின் முடிமேல் உள்ள ஏழு உலகில் உள்ளாரும் வணங்கி வழிப்படுகின்ற திருபராசர பட்டரது திருவடிக்கு அடிமையாகிய அன்புடைய அழகிய மணவாளதாசனின் இழிவான் இலக்கியங்களை ஏற்கும் திரு அரங்கத்தில் உள்ள அழகிய மணவாளரே ஊசல் ஆடுக.

32

சீரங்க நாயகர் ஊசல் முற்றிற்று

ஸ்ரீ அஷ்டப் பிரபந்தம்

திருவேங்கட மாலை

பிறவாப் பேருளும் வேங்கடத்து ளந்தை
திறத்தை மணவாள தாச - மறையோன்
சிலேடையணி செய்யுளால் செய்மாலை நூறு
தொலைக்கும்நம் வாழ்வின் துயர்

பாக்டர் எஸ். ஜெகதீசகன்
தெளிவுரை

5. திருவேங்கட மாலை

பொன்னும் மணியும் பொலிந்து ஓங்கி, பார்க்கட்கு
மின்னும் மணி முடி ஆம் வேங்கடமே--மன்னும்
பரமபத நாட்டினான், பை அரவின் தூட்டில்
சிரம பதம் நாட்டினான், சேர்வு.

1

சோதி மதி வந்து தவழ் சோலைமலையோடு இரண்டு ஆய்,
மேதினியாள் கொங்கை நிகர் வேங்கடமே--போதில்
இருப்பாற்கு; அடல் ஆன், இபம், ஊர்ந்தாற்கு; எட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

2

மாலைக் கோலித் திரியும் வையகத்தோர்தம் பிறவி-
வேலைக்கு ஓர் வங்கம்ஆம் வேங்கடமே--சோலைத்
தரு மா தரை நட்டான், தண் முல்லை ஆயர்
தரும் மாதரை நட்டான், சார்பு.

3

நாலு திசைமுகமும் நண்ணுதலால், ஓண் கமலம்
மேல் உறலால், வேதா ஆம் வேங்கடமே--சால் உறையும்
மண் மயக் கம் தேற்று வித்தால் மாற்றுதல்போல், ஆரியனால்
உள் மயக்கம் தேற்றுவித்தான் ஊர்.

4

பாணி, பிறை, கொன்றை, பணி, தூடி; மான் ஏந்தி;
வேணி அரணைப் பொருவும் வேங்கடமே--ஆணி நிறப்
பீதாம்பரனார், பிரமர் வாழ் அண்டங்கள்
மீது ஆம் பரனார், விருப்பு.

5

மால்ஆய், சசி தழுவி, வச்சிரம் ஏந்தி, புகர் மா
மேல்ஆய், புரந்தரன்ஆம் வேங்கடமே--நாலாய்க்
கிளர் வாகு மந்தரத்தான், கேட்டு அமரர் வேட்டுத்
தளர்வு ஆகும் அந்தரத்தான், சார்பு.

6

5. திருவேங்கட மாலை

செம்பொன்னும் ஒன்பான் மணிகளும் விளங்கப் பெற்று
உயர்ந்திருத்தலால், நிலமசுக்கு மணிமுடி போல் பொலிகின்ற
திருவேங்கடமலையே. நிலைபெற்ற பரமபத நாடுடையான்! பாம்பின்
மீது ஆடப் பயிற்சியுடைய திருவடிகளை நிறுத்தி கூத்தாடிய
எம்பெருமான் மனம் உவந்து சேர்ந்திருக்கும் இடம்.

1

தாமரையில் இருக்கும் நான்முகனுக்கும் வலிமையுடைய
எருதினையும் வெள்ளானையும் ஏறிச் செலுத்தும் சிவனுக்கும்
இந்திரனுக்கும் எட்டாத திருப்பாற்கடலினன் இருக்குமலை,
மதியொளி பெற்ற திருமலையோடு திருமாலிருஞ்சோலைமலையும்
சேர்ந்து மண்மகளின் இரு கொங்கைகள் ஆகும்.

2

விண்ணகச் சோலையிலிருந்த பாரிசாத மரத்தை
மண்ணகத்தில் கொண்டு வந்தவனும், குளிர்த்த முல்லைநில
இடையர்கள் பெற்ற பெண்களை விரும்பிய திருமால் சார்ந்த இடம்;
மயக்கமுற்று அலைகின்ற உலகியல் மாந்தரின் பிறவிக்கடலுக்கு
உதவும் மரக்கலம் போன்றது திருவேங்கடம் ஆம்.

3

நான்குமுகங்கள் பொருந்தி இருத்தலால் (நான்கு திசையினரும்
சேவிக்கப்படுதலால்) ஒளிமலர்த் தாமரையில் இருப்பதால் (சிறந்த
புண்ணிய நீர்நிலைகள் தங்குதலால்) பிரமனைப் போன்ற
வேங்கடமே, ஏனத்தில் உள்ள குழம்பிய நீரைத் தேற்றாங்கொட்டை
தெளிவித்தது போல், குருவால் திருத்திய என் திருமாலின் ஊராகும்.

4

நீரையும் இளம்பிறையையும் கொன்றையையும் பாம்பையும்
மேற்கொள்ளுதலாலும், மாணை ஏந்தி இருத்தலாலும் சடைமுடிச்
சிவனேபோலும் திருவேங்கடமே, பொன்னாடை உடுத்தவரும்
தேவர்கள் வாழ் மேல் உலகில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமால்
மகிழ்ந்து வந்து தங்குமிடமாம்.

5

மால் என்னும் ஒரு பெயரைக் கொண்டு, இந்திரானியைக்
கூடி, வச்சிரப்படை ஏந்தி புள்ளிகள் மிக்க வெள்ளானை ஏறுதலால்
இந்திரனை ஒத்த வேங்கடமே, நான்கு புயங்களையுடைய தேவர்கள்
சிறப்பறிந்து விரும்பி எளிதிற் கிடைக்காமையால் தளர்த்துக்
காரணமான பொன்னுலகான் வாழும் இடம்.

6

வள்ளி புணர்ந்து, ஆறு முகம் மன்னி, மயில் மேற்கொளலால்,
வெள் இலை வேல் வேள் போலும் வேங்கடமே--உள்ளினரைத்
தங்க மலப் பார் வையான், தன் அடியார்மேல் வைக்கும்
செங்கமலப் பார்வையான், சேர்வு.

7

புள் அரவம், நீர் அரவம், போர் மா அரவம், அறர்
வெள் அரவ வெற்பு ஆகும் வேங்கடமே--ஓள் அரிஆய்,
மா கன கம்பத்தினார்; வாய், கண், கை, உந்தி, பதம்,
கோகனகம் பத்தினார்; குன்று.

8

துய்ய செம்பொன் கோயில் கடர் எறிப்ப, கண் முகிழ்த்து,
வெய்யவன் தேர் மா இடறும் வேங்கடமே--ஐ-இரு நூறு
ஆன முகப் பாம்பு-அணையார் ஆனிரைப்பின் ஊதிவரும்
கானம் உகப்புஆம் பணையார், காப்பு.

9

மாண்டு பிறக்கும் துயர் போய், வைகுந்தம் புக்கவரும்
மீண்டு தொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே--பாண்டு மகன்
ஏறு இரதப் பாகனார், ஏத்தும் அடியார் நாவில்
ஊறு இரதப் பாகு அனார், ஊர்.

10

கோலி, ஒரு நான்கு குலமறையும், நால்-திசையும்,
வேலி என, நின்று ஏத்தும் வேங்கடமே--வாலிதனை
நண்பா வையாது அரித்தான், ஞான முதலாழ்வார்கள்
வெண்பாவை ஆதரித்தான், வெற்பு.

11

தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர் கேட்டு, பொன்மலையும்
வெள்ளிமலையும் பணியும் வேங்கடமே--புள்ளின்
கொடி, வாகனத்தான்; குளிர்ந்து இருண்ட காரின்
வடிவு ஆகன்; நத்தான்; வரை.

12

எப் பூதலமும் இறைஞ்சி, திசை நோக்கி,
மெய்ப் பூசனை புரியும் வேங்கடமே--கொப்பூழ்
இலகும் முண்டகம் தர, தான் ஈன்று அளிக்கும் ஈர்-ஏழ்
உலகும் உண்ட கந்தரத்தான் ஊர்.

13

வள்ளியைக்கடி, அறுமுகம் கொண்டு மயிலை ஊர்தியாகப்
பெற்ற வெள்ளிய இலைபோலும் வேற்படையான் முருகனை
நிசர்க்கும் வேங்கடமே, தன்னை நினைப்பவர்களை மும்மல
உலகத்தில் இருக்க வைக்காமல் தன் பொன்னுலகில் சேர்க்கும்
தாமரைக் கண்ணான் சேருமிடம்.

7

பறவையின் ஒலியும், அருவி நீர்ப்பெருக்கின் ஒலியும், போர்
புரியும் வீரர்களின் ஓசையும், நீங்காத தூய அரவு வெற்பென்று
பெயர் பெற்ற வேங்கடமே, ஆளரியாய் வாய் ஒன்றும், கண்
இரண்டும், கைகள் நான்கும், நாபி ஒன்றும், கால் இரண்டும் ஆகிய
பத்துத் தாமரை மலரான் திருமாவின் திருமலை.

8

மாசற்ற ஆணிப்பொன் திருக்கோயிலின் ஒளிச்சுடர் வீசுவதால்,
செங்கதிரோனின் தேர்ப்புரவிகளின் கண் மூடிச் சால் இடறும்
வேங்கடமே, ஆழிரம் தலைப்பாம்பணை உடையவரும், பசுக்கடத்தின்
பின்னே வேய்ங்குழல் இசையால் மகிழ்விப்பாரும் ஆன திருமால்
உயிர்களைக் காக்கும் இடம்.

9

இறந்தபின் பிறப்பற்று வைகுந்தம் வாழ்பவரும், மீண்டும் வந்து
தொழுது வணங்க ஆசைப்படும் வேங்கடமே, பாண்டுவின் மகன்
பார்த்தன் ஏறிய தேரைச் செலுத்தியவரும், பேராயிரம் சொல்லுபவர்
நாவில் ஊறி அமுதாய் இனிப்பவரும் ஆகிய நெடுமாவின் ஊர்.

10

ஒப்பற்ற சிறந்த நான்கு வேதங்களும், நான்கு பக்கனிலும்
வேலிபோலச் சூழ்ந்து புகழும் வேங்கடமே, வாலியை நண்பனாக்காமல்,
பசையாக்கிக் கொன்றவனும், மெய்ப்பொருள் அறிவுடைய முதலாழ்
வார்கள் வெண்பாப் பிரபந்தங்களை ஏற்ற பேரருளாளன் திருமலை.

11

தெளிவுள்ள ஒப்பற்ற பரமபதம் தருகின்ற சிறப்பைக்
கேள்வியுற்ற பொன்மலையும் வெள்ளி மலையும் வணங்கப் பெறும்
வேங்கடமே, சுருடக்கொடியையும் வானகத்தையும் கொண்டவனும்
குளிர்ந்த கறுத்த முகில் நிற வண்ணன் வலம்புரிச் சங்கை
ஏந்தியவனுமான மாயோனின் மலை.

12

நிலவுலகில் எவ்இடத்திலுள்ளவரும், திக்குநோக்கி வணங்கி
உண்மையான வழிபாட்டினைச் செய்யப் பெற்ற வேங்கடமே, தாமரை
மலர் அளிக்கத் தான் பெற்றுப் பாதுகாக்கின்ற பதினான்கு உலகங்
களையும் அமுது செய்த திருவயிற்றிணையுடைய திருவாளனின்
ஊர்.

13

நோவினையும், நோயினையும், நோய் செய் வினையினையும்,
வீவினையும் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே--மூவினை செய்
மூவடிவு ஆய்ப் பச்சென்றான்; முன்னாள்; அகலிகைக்குச்
சேவடி வாய்ப்பச் சென்றான்; சேர்பு.

14

பித்து, மலடு, ஊமை, முடம், பேய், குருடு, கூன், செவிடு,
மெய்த் துயர் நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே--பத்தருக்கு
வந்த துக்கம் காப்பான்; மலர் உந்தியின் உலகம்
தந்து, அதுக்கு அங்காப்பான்; தலம்.

15

வாடப் பசித்த வரி உழுவை வால் ஆட்டி,
மேடத்தைப் பார்த்து உறுக்கும் வேங்கடமே--கூடத்துக்
கம்ப வள மா வென்றான், காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்கும்
செம் பவளம் ஆவென்றான், சேர்வு.

16

தாவி வரும் வானரங்கள் தண் குவட்டில் கற்கடகம்
மேவிவரக் கண்டு ஓடும் வேங்கடமே--காவிரி சூழ்
பொன்-திரு அரங்கத்தான்; போதன், சிவன் என்னும்
மற்று இருவர் அங்கத்தான்; வாழ்வு.

17

ஓண் சிந்திரத்தை வெறுத்து ஊடும் பிடிவேழம்
விண் சிங்கம் கண்டு, அணைக்கும் வேங்கடமே--எண்சிந்தைக்கு
ஓரா இருந்தான், ஒரு நாள் விதுரனுக்கு
வாரா விருந்தான், வரை.

18

மாது மடக் கன்னி கழை வந்து அணுக, கம்பத்தின்-
மீது நடிப்பாள் ஓக்கும் வேங்கடமே--ஊது குழற்
பாலன், பால் ஆக் குவித்தான், பஞ்சவர்க்கா நூற்றுவரைக்
காலன்பால் ஆக்குவித்தான், காப்பு.

19

மன்னு குடிக் குறவர் வான்ஊர் துலாத்திடையே
மின்னு மணி நிறுக்கும் வேங்கடமே--என் உள்
அரவிந்தப் போது அகத்தான், அன்பால் அழைத்த
கர விந்தப் போதகத்தான், காப்பு.

20

பிறவித் துன்பத்தையும், வருத்துகின்ற உடல் நோயினையும்,
மனக்கவலையையும் அனைத்திற்கும் காரண வினையினையும் நீக்கி
டும் வேங்கடமே, படைத்தல் சாத்தல் அழித்தல் செய்யும் அபன்,
அரன், அரி வடிவாய், பசுமையளாய், அகலிகைக்கு சாபம் தீர்த்த
நம்பியின் இடம் ஆம்.

14

பைத்தியம், மலடு, ஊமை, முடம், பேய்மை, குருடு,
வளையுடல், செவிடு ஆகிய உடலின் குற்றங்களையும்,
வருத்தங்களையும் தீர்க்கும் திருவேங்கடமே அடியார்களைக் காத்து
உலகைப் படைத்து அதனை விழுங்க வாய் திறப்பவனாகிய
அடங்கலும் ஆள்பவனின் ஊர்.

15

வாட்டமுற்றுப் பசியடைந்துள்ள வரிப்புலிகள் வானில்
ஆட்டினைப் பார்த்து அதைத் தின்ன தன் வாலை அசைத்து
மாறுபட நிற்கும் வேங்கடமே, யானைச் சாலையில் கூட்டி வைத்த
யானையை வென்றவனும், உலகை உண்ணவும், வெண்ணெயைத்
தின்னவும் செம்பவள வாய் திறந்த சிரியோன் சேர்ந்திருக்கும் இடம்.

16

தாவிச் கொண்டு வருகின்ற குரங்குகள் குளிந்த மலை
முகட்டில் நண்டு வரப் பார்த்து அஞ்சி ஓடுகின்ற திருவேங்கடமே,
காவிரி சூழ்ந்த அரங்கத்தில் உள்ள அழகிய மனவாளனும்
பிரமணையும் சிவனையும் தன்னுடலில் கொண்டவனும் ஆன
நால்வேறு முதல்வனாயினான் வாழிடமாம்.

17

பெருமையுடைய ஆண் யானையை வெறுத்துப் பிணங்குகின்ற
பெண் யானை, வானத்தில் வருகின்ற அரிமாலைக் (சிங்க ராசி)
கண்டு அஞ்சி களிற்றினைத் தழுவுகின்ற வேங்கடமே, உலகத்தாரில்
மனத்தால் அறியப்படாதவனும், ஒரு நாள் விதுரனின்
விருந்தினனாய் இருந்த திருவாளன் திருமலையாம்.

18

அழகையும் மடமையும் உடைய கன்னி (ராசி) ஓங்கிய
மூங்கிலுக்கு வந்து நிறையில் கழைக்கத்தி போல் தோன்றும்
திருவேங்கடமே, வேயங்குழலின் ஏழிசையால் பசுக்களைத் திரளச்
செய்தவனும், பாண்டவர்களுக்காக நூற்றுவரைக் காலனிடம்
சேர்ப்பித்த வழாது வைகுவான் இடம்!

19

குறிஞ்சிநிலக் குறவர்கள் வானத்தில் உள்ள நிறைசோலால்
(துலா ராசி) ஒளிரும் விண்மீன்களை நிறுத்தி எடை அறியும்
திருவேங்கடமே, என் மனத்தாமரையில் இருப்பவனும், ஆதிமூலமே
என்றழைத்த துதிக்கை மலை யானையையுடைய எழில் மாயோன்
இருப்பிடமாம்.

20

கொல்லைக் குறவர் குளிர் மதி மானைக் ககன
வில்லைக் குனித்து எய்யும் வேங்கடமே--கல்லை
அரிவை வடிவு ஆக்கினான், அன்னம்ஆய், வேத
விரிவை வடி வாக்கினான், வெற்பு. 21

தேன்ஏறி, தேன் வைக்கும் திண் கழைமேல் விண் மகர-
மீன் ஏறி, வேள் கொடிஆம் வேங்கடமே--வான், ஏறித்
தீ முக நாகத்து, இருப்பார்; சேவடிக்கு ஆள் ஆனவனைக்
காமுகனாகத் திருப்பார்; காப்பு. 22

ஓண் கொம்பின் தேன்-இறால் ஊர் பிறைக் கோட்டால் உடைந்து,
விண் கும்ப வாய் நிறைக்கும் வேங்கடமே--வண் கும்ப
கம்பத்து ஆனைக்கு அடுத்தார், கார் அரக்கர் போர் மாளக்
கம் பத்தானைக் கடுத்தார், காப்பு. 23

கூனல் இள வெண் குருகு கோனேரியில் விசம்பு ஊர்
மீன் நிழலைக் கொத்தும் வேங்கடமே--கானகத்துப்
பொன் ஆர் உழை எய்தார், 'பூங் கழலே தஞ்சம்' என
உன்னாருழை எய்தார், ஊர். 24

'மண் மூலம் தா' என்று மந்தி கடுவற்கு உரைப்ப,
விண்-மூலம் கேட்டு, ஏங்கும் வேங்கடமே--ஓண் மூல
வேதத்து இருக்கு-உழையார், வெய்யோன் இரண்டு அனைய
சீதத் திருக் குழையார், சேர்வு. 25

நால விட்ட பொன்-ஊசல் நன்னுதலார் உந்துதொறும்,
மேல் அவிட்டம் தொட்டு இழியும் வேங்கடமே-ஆலம் இட்ட
பொற்புக் களம் கறுத்தார் போர் சரிய, வாணன் தோள்-
வெற்புக்கள் அங்கு அறுத்தார் வீடு. 26

பால் நிறம் கொள் தெங்கின் இளம் பாளை விரிய, சுனையில்
மீன் இனம் கொக்கு என்று ஒளிக்கும் வேங்கடமே-வான் நிமிர்ந்த
வெள்ளத்துக் கப்பு ஆலான், மெய்ப் பரம யோகியர்தம்
உள்ளத்துக்கு அப்பாலான், ஊர். 27

தினைக்கொல்லைக் குறவர்கள் குளிர்ந்த நிலவின் இடத்துள்ள
மாணைத் திணையைத் தின்ன வரும் மான் என்றெண்ணி வில்லை
(தனு ராசி)க் கொண்டு அம்பு எய்யும் வேங்கடமே, கல் அகலிசையை
உயிர்ப்பித்தவனும் அன்னவடிவாகி பிரமனுக்கு வேதம் உரைத்த
திருவாக்கினன் திருமலை. 21

தேனீக்கள் பறந்து சென்று பெரிய மூங்கிலின் மேல் தேன்கூடு
சேர்க்கையில், வானில் செல்லும் சுறாமீன் (மகர ராசி) தங்குகையில்
மன்மதன் கொடிபோல் தோன்றும் வேங்கடமே, பொன்னுலகில்
நச்சரவணையில் இருப்பவனும், தன் திருவடிக்கு அடிமைப்
பட்டவரைக் காமுசராக்காத புரவலனின் வாழிடமாம். 22

ஓங்கிய மரக்கிளையில் கூட்டப்பட்டுள்ள தேன்கூடு, விண்
இளம்பிறைக் கொம்பால் துளைபட்டு வானின் குடத்திலே (கும்ப
ராசி) தேனைச் சொரியும் வேங்கடமே, சொழுத்த மத்தக யானையைக்
சாத்தவனும், சரிய அரக்கர்கள் இறக்கவும் பத்துத் தலையனை
வீழ்த்தியவனும் ஆன சீரியோன் சாப்பிடமாம். 23

வளைந்த அழகுள்ள வெண் கொக்கு கோனேரி நீர்நிலையில்
எதிரொளிக்கும் மீன் (மீன ராசி) நிழலை இரை என்று சொத்தும்
திருவேங்கடமே, சாட்டில் பொன் மாய மாணை வீழ்த்தியவனும்,
தன் தாள் தாமரைகளைச் சேராதவனும் ஆகிய மெய்யுணர்வு
வீறுடையான் திருமலையாம். 24

பெண் குரங்கு, ஆண் குரங்கிடம் மண்ணில் விலையும்
கிழங்கைத் எடுத்துத்தா என்று கேட்க, ஆண் குரங்கு விண்ணின்
மூல (நட்சத்திர)த்தைப் பார்க்கும் வேங்கடமே, நான்மறையாயி
னானும், இரு செங்கதிர் கோள் செவியில் ஒளிச்சீர் குண்டலங்களும்
கொண்டவனுமான இமையவன் பெருமானின் இடம். 25

தொங்கியுள்ள பொன்னாஞ்சலில் அழகு நெற்றியுடைய
அணங்குகள் உந்தி ஆடும் தோறும் வானில் உள்ள அவிட்டம்
(நட்சத்திரம்) சால்பட்டு விழும் வேங்கடமே, நீலகண்டன் ஒருகால்
போர்க்களத்தில் பின்னிட, வாணாசுரன் ஆயிரம் தோள்களையும்
அறுத்த சிறப்புடைய மேலேற்றம் செய்விப்பான் வீடாகும். 26

வெண்ணிறத் தென்னம்பாளை மலர அதுகண்டு நீர்நிலையில்
வாழும் மீன் கூட்டம் அதனைக் கொக்கு என்று கருதி அஞ்சி
மறையும் சுணைகள் உள்ள வேங்கடமே, ஓங்கிய வெள்ளப்
பெருக்குடைய ஊழிக்காலத்தில் ஆலிலையில் துயின்றவனும்,
உள்ளம் செலுத்து உயர்ந்தவனுமான ஒப்பிலியின் ஊராகும். 27

கொம்பு அணியும் தே மாங் குயில் கருடன்போல் கூவ,
வெம் பணிகள் புற்று அடையும் வேங்கடமே--வம்பு அணியும்
விண்ணின் ஐந்து காப் பார்மிசை வைத்தார், புத்தரைத் தம்
உள் நினைந்து காப்பார், உவப்பு. 28

தெங்கு இளநீர் வீழச் சிதறும் மணியைக் கரிகள்
வெங் கனல் என்று அஞ்சிப் போம் வேங்கடமே--பைங்கழையின்
மாண்தாரைப் பண் தழைத்தார், மா மறையோன்பால் தோன்றி
மாண்டாரைப் பண்டு அழைத்தார், வாழ்வு. 29

அங்கு அயலில் மேகம் அதிர், பெரும் பாந்தள்
வெங் கயம் என்று அங்காக்கும் வேங்கடமே--பங்கயனோடு
அம் புவனங்கள் தந்தார், அம்புயத்து மங்கையொடு
வெம்பு வனம் கடந்தார், வெற்பு. 30

திங்கள் இறுமாந்து உலவ, தீம் பாற்கவளம் என்று,
வெங் களிறு நீட்டும் வேங்கடமே--பொங்கு அமரில்
ஆர்த்த வலம்புரியார், ஆட்பட்டார் செய்த பிழை
பார்த்து அவலம் புரியார், பற்று. 31

அம்புலியில் வாழ் மான், அதிரும் குரற் பகுவாய்
வெம் புலியைக் கண்டு, ஏங்கும் வேங்கடமே--நம்பும் எனை
வீங்கு ஊத்தைக் கண் திருப்பார்; விண்ணோர், நரர் பிறந்து
சாம் கூத்தைக் கண்டு, இருப்பார்; சார்பு. 32

கண்ணால் வெடித்த கழைமுத்தம் கார் துளைத்து,
விண் ஆலியோடு உதிரும் வேங்கடமே--எண்ணார்
கலங்க வரும் அஞ்சனையார்-கான்முளையை ஊர்ந்தார்,
சலம் கவரும் மஞ்ச அனையார், சார்பு. 33

செல்லுக்கு மேல் செல்லும் திண்ணிய வேய், வாசவனார்
வில்லுக்கு வாளிஆம் வேங்கடமே எல்லுக்குள்
அந்தகாரம் படைத்தார், ஆர் அழல் வாய் அம்பினால்
வெந்த கார் அம்பு அடைத்தார், வெற்பு. 34

அழகிய மாங்கிளையில் இனிய தளிரை மிக்குண்டதனால்
கருங்குயில் கருடனைப் போல் கூவ, அது கேட்டுக் கருனுக்கு
அஞ்சும் கொடிய பாம்புகள் புற்றுக்குள் புறும் திருவேங்கடமே,
மணம் மிகுந்த ஐந்து மரங்களில் ஒன்றாகிய பாரிஜாதத்தைக்
கொணர்ந்தவனும், அடிபார்க்களை மனத்துக்கொண்டு சாப்பவனுமான
புரவலனின் புகலிடமாம். 28

தென்னையின் இளநீர்க்காய்கள் வீழ்வதால் சிதறுகின்ற
செம்மணிகளை யானைகள் நெருப்புத் துண்டங்கள் என்றஞ்சி
விலகிச் செல்லும் திருவேங்கடமே, புதிய வேய்க்குழலால்
மாண்புடை ஏழிசையை வழங்கியவனும், ஓர் அந்தணனுடைய
மாண்ட மக்களை மீட்டளித்தவனுமான பண்பளிப்போனின்
வாழும் இடம். 29

மலைக்கு மேலே முகிழ்குபட்டம் இடி முழக்கம் செய்ய,
மலைப்பாம்புகள் யானையின் பிளிறல் என்று கருதி வாய் பிளக்கும்
திருவேங்கடமே, நான்முசனையும் நானிலங்களைத் தந்தவனும்,
தாமரைச் செல்லியாகிய சீதையுடன் வெங்கானகம் கடந்தவனுமாகிய
மண்ணகம் இழிந்த தண்ணெரியானின் திருமலை. 30

நிறைநிலவு நிமிர்ந்து திரிய இனிய பாலினால் ஆன உணவுத்
திரள் என்றெண்ணி மதயானை தும்பிக்கையை நீட்டும்
திருவேங்கடமே, கொடிய போரிலே ஒலி முழக்கிய வலம்புரியை
உடையவனும், தமதடியார்கள் செய்த குற்றங்கண்டும் துயர் தராத
திருமாவளவன் விரும்பும் இடமாகும். 31

நிலவில் ஒளிரும் மான், மலை மழையில் அதிரும் திறந்த
வாய்ப் புலியின் குரல் கேட்டு அஞ்சுகின்ற திருவேங்கடமே,
தம்மையே அடைக்கலம் என்று நம்பும் என்னைப் பிறவி அழுக்கிலே
தள்ளாதவனும், தேவரும் மனிதரும் பிறந்து இறந்தலாகிய கூத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தூயருள் தூயன் சார்ந்துள்ள இடம். 32

மூங்கில் கணுக்களிலே வெடித்த முத்துகள் முகிலைத்
துளைத்து ஆளங்கட்டி மழையோடு உதிரும் திருவேங்கடமே,
பகைவர்கள் உறுதி கலங்கும்படி செல்லும் அனுமானை ஊர்தியாகக்
கொண்டு வரும் கரிய கொண்டலை நிகர்த்த கவலைக்கடல்
கூப்பிப்போன் சார்ந்துள்ள இடம். 33

மழை மேகத்தில் உண்டாகின்ற வானவில்லுக்கு மலையில்
உயர்ந்தயரும் மூங்கில்களே அம்பாகும் திருவேங்கடமே,
பகற்பொழுதில் இருளை உண்டாக்கியவனும், தீக்கணைகளால் திரள்
கருங்கடலிடை அணை கட்டியவனும் ஆகிய எல்லையில்லா
வண்ணமயின் இருப்பிடமாம். 34

பொன் கமழும் கற்பகத்தின் பூங் காவணத்துக்கு
மென் கமுகு அம் கால் ஆகும் வேங்கடமே--நன்கு அமரும்
ஊர் அத்திகிரியார், ஊதும் திகிரியார்,
வீரத் திகிரியார், வெற்பு. 35

தண் இலைக் கண் மூங்கில்-தலை தொடுத்த தேன் இறால்
விண் நிலைக்கண்ணாடி ஆம் வேங்கடமே--உள் நிலைக்கும்
சோதி, வணம் கரியார், தூய சனகாதியரும்
ஓதி வணங்கரியார், ஊர். 36

தண் கமுகின் பாளை தடங் கதிரின் செல்வனுக்கு
வெண் கவரி போல் அசையும் வேங்கடமே--ஒண் கடல் தும்
வண் துவரை நாட்டினான், மத்தாக வாரிதியுள்
பண்டு வரை நாட்டினான், பற்று. 37

அங்கு அதிரும் கான் யாற்று அடர் திவலையால் நனைந்து,
வெங் கதிரும் தண் கதிர் ஆம் வேங்கடமே--செங் கதிர்வேற்
சேந்தன், அத்தம் ஐந்தான், திருத் தாதை விற்கு இளையாள்
பூந் தனத்து அமைந்தான் பொருப்பு. 38

சேண் உலவு திங்கள் எனும் சித்தசவேள் வெண்குடைக்கு
வேணு ஒரு கம்பு ஆகும் வேங்கடமே--கோணும் மனத்து
என்னை ஆளாக, தான் இன் அருள் செய்தான், கமல-
மின்னை ஆள் ஆகத்தான், வெற்பு. 39

தேவர்உடை ஐந் தருவின் செந் தேன்-இறால் கிழிய,
மீ வருடை பாய்கின்ற வேங்கடமே--முவடி மண்
போய் இரந்தார், அத்தர், புனையும் ஒருபதினாறு-
ஆயிரம் தாரத்தர், அகம். 40

வன் குறிஞ்சி மாதர்பால் வானோடு மருந்துக்கு
மென் குறிஞ்சித் தேன் மாறும் வேங்கடமே--நன்கு உறிஞ்சி,
பேய்த் தநம் சுவைத்தார்; பிறர்க்கு அமுது ஈந்து, ஈசனுக்கு
வாய்த்த நஞ்சு வைத்தார்; வரை. 41

பொன்னொளியையும் இன் மணத்தையும் தரும் மேலுலக
கற்பகச் சோலையாகிய பந்தலுக்குக் காட்சிக்கு இனிய பந்தற்
கால்களாகப் பாக்கு மரங்கள் வளர்ந்துள்ள வேங்கடமே, நல்ல
அத்திகிரி என்னும் ஊரை உடையவனும், வேயங்குழல் ஊதித்
திரிபவனும், பகை ஆழியை உடையவனும் ஆழ்மாயினான் திருமலை. 35

குளிர்ந்த இலைசுள்ளுள் மூங்கிலின் உச்சியிலே கூட்டியுள்ள
தேன்குடு, தேவர் உலகிற்குக் கண்ணாடி போல் விளங்கும்
திருவேங்கடமே, அன்பர் உள்ளத்தில் உள்ளொளியாக இருப்பவனும்,
தூய நான்முகனின் மக்கள் நால்வரும் வணங்கத்தக்கவனும் ஆன
திருவிண்மணாளன் ஊர். 36

குளிர்ந்த பாக்கு மரத்தின் வெண்ணிறப் பாளைகள்
செங்கதிர்ச் செல்வனுக்கு வெண் சாமரம் அசைக்கும்
திருவேங்கடமே, பெரிய கடலால் சூழப்பட்ட வளமான துவாரகை
நாட்டினனும், முன்சாலத்திலே கடலில் மந்திரமலையை மத்தாக
இட்டவனுமாகிய மேனிலை இல்லா மேனிலையானான் மேவும் 37

ஆரவாரிக்கின்ற சாட்டாறுகளின் மிக்க நீர்த்துளிகளின்
தெறிப்பினால் செங்கதிரும் வெண்கதிராகும் திருவேங்கடமே,
செவ்வேல் ஏந்திய சேந்தனுக்கும், ஐந்து கைகளையுடைய
விநாயகனுக்கும், சிறந்த தந்தை சிவனின் வில்லுக்கும் இளையவளான
சிதையின் கொங்கைகளை விரும்பி அணைக்கும் திருமகளாளன் 38

சாமவேளின் நிலவாகிய வெண்சொற்றக்குடைக்கு மூங்கில்
சாம்புபோல் விளங்கும் திருவேங்கடமே, செம்மைப்படாத என்
மனத்தைச் செவ்வைப்படுத்தி ஆண்டவனும், செந்தாமரைச்
செல்வியை செம்மாப்பில் ஏற்றவனுமாகிய அருள்கூர் செங்கண்ணன்
திருமலை. 39

தேவர்களுடைய ஐவகைக் கற்பக மரங்களில் கூட்டியுள்ள
தேன் கூட்டினைச் சிதையும்படி மலையாடுகள் துள்ளுகின்ற
வேங்கடமே, மூன்றடி நிலத்தை இரந்தவனும், எவ்வுயிர்க்கும்
தந்தையும், ஒப்பற்ற பதினாயிரம் மனைவியரையுடைய வாழ்வுறு
நெஞ்சினோன் இருப்பிடம். 40

முலையுயர்ந்த மலைக்குறத்தியரிடத்து தேவர்கள் அமிழ்தைத்
தந்து மாற்றாகத் தேனைப் பெறும் திருவேங்கடமே, பேய் மகள்
பூதனையின் முலைப்பால் உண்டவனும், தேவர்களுக்கு அமிழ்தத்தைத்
தந்து சிவனுக்கு நஞ்சினை உண்ணத் தந்தவனுமாகிய மயல்
பெரிதாக்குவேன் திருமலை. 41

வாவு கவின் மந்தி நுகர் மாங்கனிக்குக் கற்பகத்தின்
மேவு கவி கைநீட்டும் வேங்கடமே--தாவு கடல்
வேவ, இலங்கைக்கு ஓண் தார் வீடணனை வைத்து, ஒழிந்தார்
சாவ வில் அங்கைக் கொண்டார் சார்பு. 42

வெள்ளிய கல்மீதே விடர் முளைத்த செங்காந்தள்
வெள்ளி அகல்-விளக்குஆம் வேங்கடமே--வெள்ளி எனும்
வேதியன் நாட்டம் கெடுத்தார், மேதினியைப் பாதலம் என்று
ஓது இயல் நாடு அங்கு எடுத்தார், ஊர். 43

அல்லி-மலர்க் காந்தளின்மேல் ஆடும் சுரும்பினங்கள்
மெல்லியலார் கைக் கழங்குஆம் வேங்கடமே--மல்லினரைப்
பண்டு அறைந்த வன் புடையார், பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல்
விண்டு அறைந்த அன்பு உடையார், வெற்பு. 44

காந்தள், இரவலர் போல், கை ஏற்ப, கொன்றை கொடை-
வேந்தன் எனப் பொன் சொரியும் வேங்கடமே-பூந் துளவின்
கான் மடங்கா மார்வத்தார், காண விரும்பினர்மேல்
நான் மடங்குஆம் ஆர்வத்தார் நாடு. 45

நாகத்தின்மேல் குறவர் நன்கு எறிந்த மாணிக்கம்
மேகத்தின் மின் புரையும் வேங்கடமே--மாகத்தின்
மாத்தாண்ட மண்டலத்தார், 'வாய்' உண்டு, உமிழ்ந்து, அளந்து,
காத்து, ஆண்ட மண்-தலத்தார், காப்பு. 46

செம் பதுமராகச் சிலை சூழ பெரும் பாந்தள்
வெம் பரிதி ஊர்கோள்ஆம் வேங்கடமே--உம்பர் உலகு
ஓத்தின் அப்பு உற, தான ஓர் ஆலிலைத் துயினறான்;
வேதத்தின் அப்புறத்தான்; வெற்பு. 47

கோல மணிப் பாறையில் பாய் கோடரங்கள் செங்கதிரோன்-
மேல் அனுமன் பாய்ந்தனைய வேங்கடமே--நாலு மறை
ஆயந்த பர தத்துவம் தான் ஆனான், குடம் ஆடல்
வாய்ந்த பர தத்துவத்தான் வாழ்பு.

தாவிச் செல்லும் இயல்புடைய அழகிய பெண் குரங்கு
உண்ணும் மாங்கனிக்கு விண்ணுலகக் கற்பக மரம் நோக்கிக் கை
நீட்டும் வேங்கடமே, அலைசுடலின் கொதிப்பை அடக்கி
இலங்கைக்கு விபீடணனை அரணாக்கிய சோதண்ட வில்லைக்
சையில் ஏந்திய இகல் வெல்லும் இயல்பினான் சாரும் இடம். 42

வெண்ணிறமான கற்சனைகளில் முளைத்தெழுந்த
செந்நிறமான காந்தள் மலர்கள், 'வெள்ளியினால் ஆகிய அகல்களில்
ஏற்றப் பெற்ற விளக்குகள் போல் விளங்கும் வேங்கடமே, வெள்ளி
என்னும் சுக்கிரனின் விழியைக் கெடுத்தவனும், உலகினை
பாதாளத்திலிருந்து எடுத்தவனும் உடைய முயற்சி பெரியானின்
ஊர். 43

அக இதுழகன் மிகுந்த காந்தள் மலர் மேல் தேன் அருந்த
மொய்க்கும் எழும் வண்டுகள், மெல்லிய மலர்க்கை மங்கையர்
ஆடும் சூழ்ச்சியாய் போலுலவும் வேங்கடமே, முன்பு மல்லர்களை
மாய்த்தவனும், பார்த்தனுக்குச் சாரதியாய் இருந்து சீதையை
உரைத்தவனும் ஆன வீறு கொண்ட மெய்யுணர்வாளன் திருமலை 44

செங்காந்தள் மலர், ஏற்பவர் கை போல இருப்ப,சொன்றை
மரம் கொடை வேந்தன் போல் பொன் மலர் சொரியும் வேங்கடமே,
அழகிய திருத்துழாயினது மணமிக்க மார்புடையவனும், தம்மை
வழிபட விரும்புவாரிடம் அன்பார்வம் உடையவனுமான
விதந்தோதப்படும் விழுமியோன் நாடாகும். 45

யானையை விரட்ட குறவர்கள் நன்றாக வீசி எறிந்த மாணிக்க
மணிகள் கொண்டலில் தோன்றும் மின்னல் போல ஒளிவிடும்
வேங்கடமே, பெருவானில் கதிர்மண்டலத்தில் இருப்பவனும்,
உலகுண்டு உமிழ்ந்தவனும், உலகளந்த பெருமானும், காப்பவனும்,
மண்ணை ஆண்டவனும் ஆகிய எல்லார்க்கும் நல்லருள் ஈயும்
வள்ளல் வாழிடம்! 46

செங்கடமல மணியான மலையைச் சுற்றிக் கொண்ட பெரிய
மலைப் பாம்பு பருதி வட்டத்தைச் சுற்றிக் காணும் பரிவட்டம்
போன்றதாம் வேங்கடம், பேருழிக் காலத்தில் எல்லா உலகங்கட்கும்
மேலாக ஆலிலையில் அறிதூயில் கொண்டவனும், வேதங்கட்கு
அப்பாற்பட்டவனும் ஆன வையம் தாங்க வல்லான் திருமலை. 47

அழகிய மணிப்பாறைகளில், செங்கதிர் மீது அனுமான்
பாய்ந்தது போல் குரங்குகள் பாய்ந்தாடும் திருவேங்கடமே,
நான்மறைகளும் ஆய்ந்து கூறிய மெய்ப்பொருள் ஆனானும்,
தன்னிகரற்றவனும், குடக்கூத்தினை உவந்து ஆடுபவனாகிய
வெளிப்படப் புலப்படு மேலோன் வாழிடம். 48

கொம்பின் இறால் வாங்க நிமிர் குஞ்சரக் கை அம்புலிமேல்
வெம்பி எழும் கோள் அரவு ஆம் வேங்கடமே--தும்பி பல
போர் காதும் ஈர்ந்தார் புனை அரக்கி முக்கினொடு
வார் காதும் ஈர்ந்தார் வரை.

49

வண்மை திகழ் வெண் பளிங்கு வட்டத்தில் கண்துயில் மான்
விண் மதியில் மான் ஏய்க்கும் வேங்கடமே--ஒண் மதியால்
நூலைத் தாம் ஒது அரனார் நோக்க அரியார், துளவ
மாலைத் தாமோதரனார், வாழ்வு.

50

சிலேடைகள்

காதல் இற்றுச் சார் தவர்க்கும், காமியத்தைச் சார்ந்தவர்க்கும்,
வேதனைக் கூற்றைத் தவிர்க்கும் வேங்கடமே--போதகத்தை
மோதி மருப்பு ஓசித்தார், முன் பதினாறாயிரவர்
ஓதி மருப் பொசித்தார், ஊர்.

51

கேள்வித் துறவோரும், கேடு அற இல் வாழ்வோரும்,
வேள்விக்கினமாற்றும் வேங்கடமே--மூள்வித்து,
முன்பா, ரத முடித் தார் மொய் வேந்தர் வந்து அவிய,
வன் பாரதம் முடித்தார் வாழ்வு.

52

பொய்யும் வினையேனைப் போல்வாரும், அன்பாரும் செய்
மெய்யும் வழத்தேயும் வேங்கடமே--செய்யாள்
தனத்து வசப் பொற்பு உள்ளார், தானவரை மோதும்
சினத் துவசப் பொற்புள்ளார், சேர்வு.

53

கோடல் இலா உள்ளத்துக் கோது இல் அடியவரும்,
வேடரும், அங்கைவரை வெல் வேங்கடமே--மூடர்
மனம்கூம் மனைக்கு ஒன்றார், வன் கஞ்சன் என்னும்
சின மாமனைக் கொன்றார், சேர்பு.

54

மொய் வதன மங்கையர்கள் முன்கையும், யோகியர்தம்
மெய் வயதும், அஞ்சுகம் ஆர் வேங்கடமே--பெய் வீளையார்-
பால் திருப்பாது அஞ்சி வந்தார் பற்றினார் புன் பிறப்பை
மாற்று இருப் பாதம் சிவந்தார் வாழ்வு.

55

கொம்பில் சுட்டிய தேன்குட்டை எடுத்தற்கு நீட்டிய
யானையின் தும்பிக்கை, நிலவினைக் கல்வும் இராகுவெனும் பாம்பு
போல் தோன்றும் வேங்கடமே, வண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்த
குளிர்த் தவம் மலர்மாலை தரித்த வஞ்சமகள் மூக்கையும் காணையும்
அறுத்த எளிதின் எய்தப்படானின் திருமலை.

49

அழகிய வெண்ணிறப் பளிங்குப் பாறையில் படுத்தற்குகிற
மான், விண்ணில் உலாவும் வெண்ணிலவில் தோன்றும் மாணை
ஒத்திருக்கும் திருவேங்கடமே, சிறந்த அறிவினால் பல நூல்களைக்
கற்ற சிவனாலும் காண அரியவனும், துளசி மாலை அணிந்த
தாமோதரன் என்னும் பெயருற்ற காண்டக இனியன் வாழிடம்.

50

ஆசைகள் ஒழிந்து சேர்ந்த முனிவர்களுக்கும், பிரமனையும்
காலனையும் விலக்குகின்ற உலகியல் வாழ்வு விரும்பியவர்க்கும்
துன்பங்களை ஒழிக்கின்ற வேங்கடமே, யானையின் தந்தங்களை
முரித்தவரும், கண்ணனாய்ப் பிறக்கையில் பதினாயிரம் இளம்
பெண்களின் கூந்தலின் நறுமணத்தை நுகர்ந்தவனின் ஊர்.

51

அறிவுக் கேள்விகளுடைய துறவிகளும், சாமனால் வரும்
இடையுற்றை நீக்கற்குரிய தீங்கற்ற இல்லறத்தில் வாழ்வோரும் யாக
நற்செயல்களைச் செய்தற்கு இடமான வேங்கடமே, முன்னர்
தேரையும் முடியையும் மாலையையும் உடையவர்களைப் பாரதப்
போரை உண்டாக்கி அரசர்கள் அழியும்படி செய்த அனைத்தும்
அழிப்பான் ஊர்.

52

பொய் கலந்த தொழிலையுடைய என்னைப் போன்ற
வஞ்சகர்களும் செய்த மனம் உடல் தொடர்பான குற்றங்கள்
நீங்குதற்கு இடமான அன்படியார் செய்கின்ற மெய்யான
தொழுகைகள் பொருந்தும் வேங்கடமே, திருமகளின் கொங்கையை
விரும்பியவனும், அசுரர்களைத் தாக்குகின்ற சின முடை கருடக்
கொடியுடையவனும் ஆன ஆற்றல் பெரியான் ஊர்.

53

நேர்மையான மனமுடைய குற்றமற்ற அடியார்களும்,
ஐம்புலன்களை வென்ற வேடர்களும், அழகிய தும்பிக்கை
யானைகளை வெல்லற்குரிய திருவேங்கடமே, மூடர்களின் மன
வீட்டில் பொருந்தாதவனும், சொடிய கம்சன் என்னும் சிற்றம் மிக்க
மாமனைக் கொன்றவனுமாகிய அவுணர்க் கொல்லியின் இடம்.

54

அழகுள்ள கிளிகளுக்கு முன்னங்கையால் உணவூட்டும்
எழில்முக மங்கையர்களும், யோக நிஷ்டையில் உள்ள முனிவர்களின்
ஆபுளும், ஐந்து ஊழிகளாகப் பெற்ற வேங்கடமே, வளையல் அணிந்த
மகளிர்பால் மனந்திரும்பாமல், அஞ்சித் தம்மிடம் வந்து
சேர்ந்தவர்களுக்கு இழிவான பிறப்பை மாற்றுகின்ற தமது இரு
பாதமும் சிவந்த புரவலன் வாழ்மிடம்.

55

இல்லக் குறத்தியரும், யாக்கை நிலை வேட்டவரும்,
மெல்லக் கிழங்கெடுக்கும் வேங்கடமே--நல்ல
புதுப் பூவை வண்ணத்தான், போர் முகத்துச் செவ் வாய்
மதுப் பூ வை வுள் நத்தான், வாழ்வு. 56

தேன் இயலும் கூந்தலார் செங் கரமும், மாதவத்தோர்
மேனியும், ஐயம்பொழியும் வேங்கடமே--ஞானியர்கள்
தாம் குறி எட்டு அக்கரத்தார், தாள் உரல்மேல் வைத்து வெண்ணெய்
தாங்கு உறி எட்டு அக் கரத்தார், சார்பு. 57

காண் ஐயிலார் சொற்கேட்ட கந்தருவரும், தவரும்,
வீணை இராகத்தை விடும் வேங்கடமே--கோணை
இருங் குண்டை ஓட்டினான் ஏற்பு ஒழித்தான், கூனி
முருங்கு உண்டை ஓட்டினான், வாழ்வு. 58

முந்நூல், மறையவர் நா, முது அரம்பைமாரின் நடு,
மெய்ந் நூல் நலங்கவரும் வேங்கடமே--பொய்ந் நூலால்
அச் சமயக் கத்தினார் ஆதரிக்கத் தெய்வங்கள்
வைச்ச மயக்கத்தினார் வாழ்வு. 59

ஓதும் மறையோர் புறமும், உள்ளும், கலையின் அரு
மேதை அகலா இருக்கும் வேங்கடமே--கோதை குழல்
சுற்றாத தார் அணியார், தூய திருத் தாள் ஊன்றப்
பற்றாத தாரணியார், பற்று. 60

நன் முலை போல் வெண்-நகையார் நாயகர்மேல் வைத்த நெஞ்சும்,
மென் முலையும், கற்புரம் சேர் வேங்கடமே--முன் மலைந்து
தோற்ற மாரீசனார் தோற்றி, மாயம் புரிய,
சீற்றம் ஆர் ஈசனார் சேர்வு. 61

கூறும் கிளிமொழியார் கொங்கை என்றும், கண் என்றும்,
வீறு மருப்பிணைசேர் வேங்கடமே--நாறும்
துளவ மலர்க் கண்ணியார், தொண்டாய்த் தமக்கு அன்பு
உள அமலர்க்கு அண்ணியார், ஊர். 62

வீட்டிலிருக்கின்ற குறப் பெண்களும், மென்று தின்ன கிழங்கை
எடுக்கும், நிலைத்து வாழ விரும்பும் சித்தர்களும், மெதுவாகக் கிழப்
பருவத்தை நீக்கும் வேங்கடமே, சிறந்த காயாம் பூவண்ணம்
உடையவனும், போர்க்களத்தில் சிவந்த தேன் தாமரை வாயால்
மேன்மையுள்ள வலம்புரிச் சங்கை ஊதிய அறமாகின்றோன் ஊர். 56

தேன் மலர்க்குந்தல் மகளிரது சிவந்த கைகளும், பிச்சை
இடப் பெற்ற சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவர்களின் உடம்பும்,
காமனின் ஐந்து மலரம்புகள் தாக்காமையும் உடைய வேங்கடமே,
மெய்ப்பொருள் அறிவர்கள் தியானிக்கின்ற எட்டெழுத்து
உடையவரும், உரல் மேல் கால் வைத்து ஏறி வெண்ணெய் உறியை
எட்டிப் பிடித்த சையையுடைய மீதூண் மிசையுந் வாழிடம். 57

கானூம் வேல்விழி மாதர் மொழியைக் கேட்டு வீணை
இசைத்தலை விட்ட சுந்தர்வர்களும் தம் தவ ஒழுக்க முனிவர்களும்,
பயனில் செயலையும், ஆசையையும் துறந்த வேங்கடமே, எருதினில்
ஏறிய சிவனின் பிச்சை ஏற்றலை ஒழித்தவனும், கண்ணனாகி
நைவக்கரை என்பவளின் கூணை நிமிர்த்தியவனுமான ஏந்தலின்
வாழ்விடம். 58

நடுநிலையுடன் நான்மறையை ஓதுகின்ற முப்புரி நூல் பூண்ட
பார்ப்பனர்களும், பஞ்ச நூலின் மென்மையும் ஈடாகாத
இடையுடைய தேவ மாதர்களும் உள்ள வேங்கடமே, பொய்மை
கூறும் நூல்களைக் கொண்டு பற்பல சமயங்களைக்
கொண்டாடுகின்ற தெய்வங்களைவைத்த மாயவன்- எதிர்ப்படும்
தோற்றம் ஏந்துவோன் வாழ்விடம். 59

அரிய மான் தோல் நீங்கப் பெறாத வேதம் ஓதும்
பார்ப்பனர்களுடைய உடம்பு, அவர்களுடைய உள்ளமும்
அருமையான தூய அறிவு அகலாதிருக்கும் வேங்கடமே, ஆண்டாள்
தான் சூடாத மாலையை அணியாதவனும், சிறந்த தன் காலில்
ஒன்றை ஊன்றி மற்றொன்றால் இடம் போத உலகாந்த நெடுமால்
விரும்பி நிற்கும் இடமாம். 60

அழகிய முல்லையரும்பு போன்ற வெண் பற்களும், பச்சைக்
கற்பூரம்பூசிய மென்மையான முலைகளுடைய மகளிர் தம்
கணவரிடம் காட்டி காதல் மனமும் கற்புறுதியும் கொண்ட
வேங்கடமே, முன்பு எதிர்த்துத் தோற்றோடின மாரீசன், பின்பு
மாய மானாக வந்தபோது சிற்றத்தினால் கொன்ற செயல்
பழுதாகாதவன் இருப்பிடம். 61

கொஞ்சம் கிளி மொழியாரின் சொங்கைகளோ என்று
வியப்பறும், இரட்டையான யானைத் தந்தங்களும், அம்மங்கையர்
விழிகளோ எனும் பெண் மான்களும் உடைய வேங்கடமே, மணக்கும்
துளசி மாலை அணிந்தவனும், அடிமையாகி அன்பார்வம்
கொண்டவர்க்கு அருகில் இருக்கின்ற விதந்து காட்டொணா
மெய்யினன் ஊர். 62

மாதர் அம் பொன் மேனி வடிவும், அவர் குறங்கும்,
மீது அரம்பையைப் பழிக்கும் வேங்கடமே--பூதம் ஐந்தின்
பம்பர மா காயத்தார், பாடினால் வீடு அருளும்
நம் பரமாகாயத்தார், நாடு.

63

கோள் கரவு கற்ற விழிக் கோதையர்கள் பொற்றாளும்,
வேள் கரமும், அம்பஞ்ச ஆர் வேங்கடமே--நீள் கரனார்,
தூடணனார், முத்தலையார், துஞ்ச எய்து, துஞ்சாரைக்
கூடு அணனார்; முத்து அலையார்; குன்று.

64

கோங்கைக் கோடு ஏறிக் குலுக்கும் அரியும், கரியும்,
வேங்கைக் கோடாதரிக்கும் வேங்கடமே--பூங் கைக்குள்
மெய்த் தவளச் சங்கு எடுத்தார், மேகலை விட்டு அங்கை தலை
வைத்தவள் அச்சம் கெடுத்தார், வாழ்வு.

65

மாவில் குயிலும், மயிலும் ஒளிசெய்ய
மேவிப் புயல் தவமும் வேங்கடமே--ஆவிக்குள்
ஆன அருள் தந்து அடுத்தார், ஆன் நிரைக்காக் குன்று ஏந்தி
வான வருடம் தடுத்தார், வாழ்வு.

66

கானோடு அருவி கனகமும் முத்தும் தள்ளி,
மீனோவெனக்கொழிக்கும் வேங்கடமே--வானோர்கள்,
மேகன், அயன், அம் கொண்டு ஆர் வேணி அரன், காண்பு-அரியார்;
காக நயனம் கொண்டார்; காப்பு.

67

கண்டு அடைந்த வானவரும், காந்தள்-குல மலரும்,
விண்டவிர்ந்து நிற்கின்ற வேங்கடமே--தொண்டருக்கு
வை குந்தம் நாட்டான்; மருவு உருவம் ஈந்து, வைக்கும்
வைகுந்த நாட்டான்; வரை.

68

வாழ் அம்புலியினோடு வான் ஊர் தினகரனும்,
வேழங்களும, வலம் செய் வேங்கடமே--ஊழின்கண்
சற்று ஆயினும் இனி யான் சாராவகை அருளும்
நல் தாயினும் இனியான் நாடு.

69

அரம்பை என்னும் தேவ மாதரின் மேம்பட்ட அழகையும்,
வாழை மரத் தண்டினும் அழகாக உருண்டு திரண்ட
தொடைகளையும் உடைய வடிவுபெற்ற மாதர்கள் வாழும்
வேங்கடமே, ஐம்பூதத்தினால் ஆகிய உடம்பு ஆடி அடங்குமுன்
தன்னை வழிபட்டால் அவர்கட்குப் பொன்னுலகு அளிக்கும் திசுழ்
ஒளிப் பெரியோனின் சிறந்த வெளியிடம் ஆகும்.

63

காதற் குறிப்பை வெளிப்படுத்தும் அழகிய நோக்கினால்
வேட்சையுட்டும், எழில் தரும் செம்பஞ்சக் குழம்புற்ற தாள்களுடைய
மகளிரும், ஐங்கணைக் காமவேள் வாழும் வேங்கடமே, பெரிய
சுரனும், தூடணனும், முத்தலையனும் அழியும்படிச் செய்து
இலக்குமணனுக்குத் தமையனாகி முத்துடைய பாற்கடலில் துயிலும்
ஆற்றல் பெரியானின் மலையாகும்.

64

கோங்கு மரக்கிளைக் குலுக்கித் தாவும் குரங்குகளும், வேங்கை
மரத்தின் கிளைகளைத் தாவிப் பிடிக்கும் யானைகளும், வேங்கைப்
புலிக்கு அஞ்சி ஓடாத வேங்கடமே, அழகிய திருக்கையில் வெள்ளிய
வலம்புரிச் சங்கு ஏந்தியவனும், தனது ஆடை பற்றுதலை விட்டு,
தலை மேல் கைவைத்தழைத்த பாஞ்சாலியைக் காத்த ஆண்மைப்
பெரியானின் வாழிடம்.

65

மாமரத்தில் குயில்கள் ஒளியவும், அதன் கீழ் மயில்கள்
ஒளிரவும், சுருமுகில்கள் மேலிடும் திருவேங்கடமே, பரிவிரக்கம்
காட்டி என் உயிருள் ஒன்றியவனும், கோவர்த்தன மலையைக்
சூடையாகப் பிடித்து ஆநிரைகளை ஆயர்க்களையும் காத்த செயல்
பழுதுபோகாச் செம்மலின் வாழ்மிடம்.

66

கானாற்றில் பொன்னையும் முத்தையும் அள்ளித் தெளித்து
விம்மின்களோ எனத் திரண்டுவருவிகள் மூழ்குவார் பிறவிப்
பிணியைப் போக்கும் வேங்கடமே, தேவர்களும், மேகவாகனன்
இந்திரனும், பிரமனும், சங்கை தரித்த சிவனும் காண முடியாதவனும்,
காசாகரன் கண்ணைப் பறித்தவனுமான கீர்த்திமான் வாழ்மிடம்.

67

திருமலையின் அழகைக் கண்டு தேவர் உலகத்தை விட்டு
நீங்கி வாழ்தற்குரிய, சிறந்த மணம் வீசும் காந்தள் மலர்கள் இதழ்
விரிந்து பொலியும் இடமான திருவேங்கடமே, தன் அடியார்கட்கு,
காலன் படை தாக்காதபடி அருள் செய்பவனும், அவர்களை
வைகுண்டத்தில் நிலையாக வைப்பனுமாகிய இளைப்பாறும்
இன்னிழல் மலையாகும்.

68

எல்லாக் காலமும் அழிவின்றி வாழ்கின்ற வானில் ஒளிர்கின்
வெண் சுடரும் செஞ்சுடரும் வலம் வருகிறதும் வலிய யானைகள்
சூழப் பெற்ற திருவேங்கடமே, இனிமேல் யான் தீவினைகளில்
சிறிதும் சாராதபடி எனக்குத் தாயினும் சிறந்த அருள் செய்யும்
எனைத்தும் பலரினும் ஏற்றமுடையான் நடபாகும்.

69

தாட் கமலப் பூஞ் சுனைக்கும், சாயகங்கள் கொய்து திரு
வேட்கும், வடிவு இல்லா வேங்கடமே--வாட் கலியன்
நா வியப்புஆம் பாட்டினார், நச்சு மடுவைக் கலக்கித்
தாவி அப் பாம்பு ஆட்டினார், சார்பு.

70

ஆயும் துறவறத்தை அண்டின முத் தண்டினரும்,
வேயும், கிளை விட்ட வேங்கடமே--தோயும்
தயிர்க்காத் தாம் கட்டுண்டார்; தாரணியில் தந்த
உயிர்க் காத்து, ஆங்கு அட்டு உண்டார்; ஊர்.

71

தொண்டொடு மெய்யன்பு உடையார் தூய் மனமும், சந்தனமும்,
விண்டொடு பெற்பாம்பணைசேர் வேங்கடமே--தண்டொடு வாள்,
கோல் அமரும் கார்முகத்தார்; கோடு, ஆழியார்; குழையின்
கோலம் மருங்கு ஆர் முகத்தார்; குன்று.

72

கிட்டும் நெறி யோகியரும், கிள்ளைகளும், தம் கூடு
விட்டு மறுகூடு அடையும் வேங்கடமே--எட்டு மத
மா வென்று வந்தான் வர, 'நாளை வா; இன்று
போ' என்று உவந்தான் பொருப்பு.

72

மட்டு வளர் சாரலினும், மாதவத்தோர் சிந்தையினும்,
விட்டுமதி விளங்கும் வேங்கடமே--கட்டு சடை
நீர்க் கங்கை ஏற்றான் இரப்பு ஒழித்தான், நீள் குறள்ஆய்ப்
பார்க்கு அங்கை ஏற்றான், பதி.

74

புக்க அரு மாதவரும், பூ மது உண் வண்டினமும்,
மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடமே--உய்க்க எனை
அன்பதினால் ஆண்டார், அரிவையொடும் கான் உறைந்த
வன் பதினால் ஆண்டார், வரை.

75

தக்க மறையோர் நாவும், தண் சாரலின் புடையும்
மிக்க மனுவளையும் வேங்கடமே-அக்கு அரவம்
பூண்டார்க்கு மால் துடைத்தார்; பொங்கு ஓத நீர் அடைத்து,
மீண்டு ஆர்க்குமாறு உடைத்தார்; வெற்பு.

76

நீர் குறையாத தான் தாமரையையுடைய அழகிய
சுனைகளுக்கும், வடிவம் இல்லாத மலர் அம்புகளைக் கொய்து
திரிகின்ற மன்மதனுக்கும் இடமான வேங்கடமே, வாளை ஏந்திய
திருமங்கை ஆழ்வாருடைய நாவினிக்கும் பாடல்சுனை
விரும்புகின்றவனும், நஞ்சுடைய காளிங்கன் பாம்பை ஆட்டியவனு
மான இம்மைச் செம்மை இன்பம் தருபவன் மலை.

70

சிறந்ததென்று ஆராய்ந்து கூறியதுறவறத்தை சுற்றத்தை
கைவிட்டு ஏற்ற முக்கோல் முனிவர்களும், கிளைகளைப் புறந்தள்ளிய
மூங்கில்களும் செழித்துவளரும் வேங்கடமே, தோய்ந்த தயிரைக்
களவுண்டதனால் சுட்டுண்டவனும், உலகத்து உயிர்களைக்
காப்பாற்றிப் பின் உலகை உண்டவனுமான முழு நிறைவுற்றோனின்
ஊர்.

71

பணிவுடைய மெய்யன்பின் அடியார்களின் தூய உள்ளமும்,
உயர்ந்த வாளை அளவிய பொலிவான சந்தன மரங்களும் சூழ்ந்த
வேங்கடமே, தண்டும், வானும், அம்பு பொருந்திய வில்லும்
ஒலிக்கின்ற வலம்புரிச் சங்கும் சக்கரமும் உடையவனும் சாதில்
அழகுக்குண்டலங்கள் கொண்ட திருமுகம் பெற்ற விதந்து
காட்டொணா மெய்யினன் திருமலை.

72

முத்தியை விரைவில் சேரும் யோக முனிவர்களும், தம் உடலை
விட்டு வேறு உடலை அடையும் சித்தர்களும், கூடுவிட்டு வேறு
கூடையும் கிளிகள் வாழ் வேங்கடமே, எண் திசை மத
யானைகளைவென்ற இராவணனை - 'இன்றுபோய் நாளைவா'
என அன்பு காட்டிய மீட்சியின் அமைதி மேவு திருவுளத்தான்
திருமலை.

73

மலர்களின் தேன் பெருகிவழியும் பக்கங்களிலும், ஒளி வீசும்
பெருந்தவ முனிவர்களின் மனத்திலும் அறிவொளி பொழுடியும்
வேங்கடமே, நீர்க்கங்கையை சடையிலே ஏற்ற ஏறுடைய சிவனின்
இரத்தலை ஒழித்தவனும் உலகனக்க குறள் வடிவாய் நீரைக் கை
ஏற்றவனும் ஆகிய வீறகெழு விண்வேந்தின் இருப்பிடமாம்.

74

வருகின்ற அரிய பெரிய தவமுனிவர்களும், உண்மையைக்
காப்புடையாக உடைய மலர்களின் தேன் அருந்தும் வண்டுகளும்,
தன் வயம் தப்பி உலவும் வேங்கடமே, தம் மெய்யடியாரை ஒப்ப
அடிமைத்திறம் இல்லாத என்னையும் அன்பினால் ஆட் கொண்ட
சீதையோடு பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்ந்த திறமை
சாலியின் திருமலை.

75

தகுந்த அந்தணர்களின் நாக்கும், சிறந்த மந்திர ஒலியும்,
குளிர்த் தவ மலைச்சாரலின் பக்கங்களும், பெருமக்கள் வலம்வரும்
வேங்கடமே, எலும்பு மாலை பூண்ட சிவனுக்குச் சாவிப்புப்
போக்கியவனும் பொங்குடற்கு அணைகட்டி வீர வெற்றி பெற்று
மீண்டும் அணையுடைத்தவனுமான திறமை சாலியின் திருமலை.

76

நீடு கொடுமுடியும், நீதி நெறி வேதியர்கள்
வீடும், மகம் மருவும் வேங்கடமே--கோடும்
கருத்துள் அவ மாலையார் காணாமல் நின்ற
மருத் துளவ மாலையார் வாழ்வு.

77

சீதம் கொள் சாரலினும், சீர் மறையோர் இல்லிடத்தும்,
வேதங்கணால் வளரும் வேங்கடமே--போதன்,
சிரித்துப் பரம் துடைத்தான், தேவரொடும் அண்டம்
விரித்து, புரந்து, உடைத்தான் வெற்பு.

78

நன் கோடு போலும் முலை நாரியரும், சண்பகத்தின்
மென் கோடும், கற்பகம் சேர் வேங்கடமே--வன் கோடு
கூர் இரு வராகனார்; கோகனகை, பூமி என்னும்
ஓர் இருவர் ஆகனார்; ஊர்.

79

கோடு அஞ்சும் கோதையர்கள் கொங்கையினும், குஞ்சரத்தும்,
வேடன் சரம் துரக்கும் வேங்கடமே--சேடன் எனும்
ஓர் பன்னகத்திடம் தான் உற்றான், இரணியனைக்
கூர் பல் நகத்து இடந்தான், குன்று.

80

நாரியர்தம் கூந்தலினும், நாலும் அருவியினும்,
வேரினறும் சாந்து ஓமுகும் வேங்கடமே--பாரினுளார்,
அற்ப சுவர்க்கத்தார், அறிவு-அரியார்; முன் மேய்த்த
நல் பசு வார்க்கத்தார்; நாடு.

81

மாதரார் கண்ணும், மலைச் சாரலும், காமர்
வேதமாற்கம். செறியும் வேங்கடமே--பாதம்ஆம்
போதைப் படத்து வைத்தார், போர் வளைய மாற்றரசர்
வாதைப்படத் துவைத்தார், வாழ்வு.

82

எத்திக்கும் காம்பும், எயினரும், ஆரத்தினையே
வித்திக் கதிர் விளைக்கும் வேங்கடமே--தித்திக்கும்
காரிமாறன் பாவார், காதலித்தார்தம் பிறவி-
வாரி மாறு அன்பு ஆவார், வாழ்வு.

83

உயர்ந்த மலை முடிகளும், மகந்சத்திரம் பொருந்தியதும்,
அறவழியில் நடக்கின்ற அந்தணர் வீடுகளும் யாகங்கள் நடைபெறும்
திருவேங்கடமே, நேர்மை தவறி மனத்தில் தப்பெண்ணம்
சொண்டவர்கள் காண முடியாதபடி நறுமணத்துளசி மாலை
அணிந்த நன்குயர் நன்னோன்பி இருக்கும் இடம்.

77

குளிர்ந்த மலைப்பக்கங்களிலும், மூங்கில்கள் தம் கணுக்
களோடு வளரப் பெற்ற சிறந்த அந்தணர் வீடுகளிலும் நான்கு
வேதங்களும் வேங்கடமே, பிரமனும், நகைத்துத் திரிபுரம் அழித்தவ
னும் மற்றைத் தேவர்களும், கொண்ட உலகைப் படைத்துக் காத்து
அழித்தவனாகிய பெருந்தொழிலாளி இருக்கும் திருமலை.

78

அழகிய யானைத் தந்தம் போன்ற முலைகளையுடைய
கற்புக்கடன் மறவா மாதரும் சண்பக மரத்தின் அழகிய கிளைகளும்,
வானகக் கற்பக மரத்தை அளாவிய வேங்கடமே, கூரிய பல்லுடைய
பன்றி வடிவமானவனும், மலர்மகளையும் மண்மகளையும் தழுவுப்
மார்புடைய எழில் நலன் சான்ற யாக்கையாளன் ஊர்.

79

ஓப்பாகமாதோம் என்று மலைகள் அஞ்சும் முலைகளின்
மீது மன்மதன் மலர்க்கணைகள் தொடுப்பதும், யானைகளின் மீது
வேட்டுவர்கள் அம்பு தொடுப்பதும் தொடரும் வேங்கடமே, ஆதி
சேடன் என்னும் பாம்பணையில் அறிதியில் சொல்பவனும்,
இரணியனைக் கூரிய நாக்காலும் பல்லாலும் கிழித்துக்
கொன்றவனுமான செவ்வனவெல்லாம் செய்தோன் திருமலை.

80

மணமிக்க நல்ல மயிர்ச் சாந்து ஒழுகப்பெற்ற பெண்களின்
கூந்தலினின்றும் கீழ்நோக்கி வருகின்ற அருவியினின்றும், வேரின்
நறும் சந்தனம் ஓடிவரும் வேங்கடமே, மண்ணவரும் விண்ணவரும்,
எண்ணமுடியாதவனும் ஆநிறைகளைக் கொண்ட பண்டை
முதியோனின் நாடு.

81

காமநூல் கலைகண்ட மகளிரின் விழிகளும், மலைப்பக்கங்
களும், அழகிய மூங்கில்கள் ஓங்கி உயர்ந்து வானத்தைத் தொடும்
திருவேங்கடமே, திருவடித் தாமரைகளைப் பாம்பின் படத்தின்மீது
வைத்தவனும், பகை அரசர்கள் துன்புற அழித்தவனுமான் அடுதிறல்,
பெருவில்லி எழுந்துள்ள இடம்.

82

எப்பக்கத்தும், முத்துகளையே உண்டாக்கி ஒளிவீசும் மூங்கில்
களும் வேடர்கள் மிகுதியாகத் திணையை விதைத்துக் கதிர்களை
விளைவிக்கும் வேங்கடமே, இனிமையான நம்மாழ்வாரின்
பாசுரத்தைப் பெற்றவனும் தம்மை விரும்பிய அடியார்களின் பிறவிப்
பெருங்கடல் நீந்தத் துணைபுரியும் அருளின் வாழ்வறு நெஞ்சினன்
இடம்.

83

பார் ஓடு கான்யாறும், பல் களிறும், நந்தவனம்
வேரோடலைத்தீர்க்கும் வேங்கடமே--கார் ஓதம்
சுட்ட கரு வில்-படையார், தொண்டரை மீண்டு ஏழு வகைப்
பட்ட கருவில் படையார், பற்று. 84

நன் காமர் வண்டினமும், நால் வாய் மத கரியும்,
மென் காமரமுழக்கும் வேங்கடமே--புன் காமம்
ஏவார், கழலார் எனது உளத்தில், என் தலை வை
பூ ஆர் கழலார், பொருப்பு. 85

பாம்பும், குளிர் சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற
வேம்பும், மருத்துவக்கும் வேங்கடமே--காம்பு கரம்
ஆன வரை நன் குடையார், ஆளாய்த் தொழுது ஏத்தும்
மானவரை நன்கு உடையார், வாழ்வு. 86

சாரும் அருவி தவழ் சாரலும், செஞ் சந்தனத்தின்
வேரும், அரவம் அறா வேங்கடமே--நேரும்
மது கையிடவர்க் கறுத்தார், மா மலரோன் சாபம்
மதுகை இடவர்க்கு அறுத்தார், வாழ்வு. 87

மண்மட்டுத் தாழ் சுனையும், வட்டச் சிலாதலமும்,
விண்மட்டுத் தாமரை சேர் வேங்கடமே--எண் மட்டுப்
பாதம் உன்னி நைந்தார் பரமபதம் சேர்க் என்று
போத முன் நினைந்தார் பொருப்பு. 88

போதா இரு கடரும் போதுதற்கும், ஓதுதற்கும்,
தேவாவினால் முடியா வேங்கடமே--மாதாவின்
விங்கு தனத்துக்கு இனி யான் விம்மி அழாது ஆட்கொண்டான்,
தாங்கு தன் நத்துக்கு இனியான், சார்பு. 89

பேய்க்கும் ஒரு பேய் போன்று பித்து ஆய்த் திரிவோர்க்கும்,
வேய்க்கும், அணிமுத்திவரும் வேங்கடமே--வாய்க்கு அமுது ஊர்
வண்மைப் பேர் ஆயிரம் தான் மன்னினான், மாவலிபால்
தண்மைப் பேராய் இரந்தான், சார்பு. 90

நமது நீர்வேட்சையை நீக்கும், நிலம் நோக்கி ஓடிவரும்
மலையாறுகளும், பல மதயானைகளும், பூங்காவில் உள்ள மரங்களை
அசைத்து இழுக்கப்பெற்ற வேங்கடமே, கருங்கடலை வெதும்பச்
செய்த பெரிய வில்லாளியும் தம் அடியார்களை எழுவகைப் பிறப்பில்
தோன்றச் செய்யாதவனுமான ஞாலம் கடந்த படைஞனின்
இருப்பிடம். 84

இனிமையான இசையைப் பாடும், அழகிற் சிறந்த
வண்டுகளின் கூட்டமும், துதிக்கையுடைய யானைகளும், எழிற்
சோலை மரங்களை அசைக்கும் வேங்கடமே, தம் அடியார்களைக்
கூழிகாமத்தில் செலுத்தாதவனும், என் மனம் விட்டு நீங்காதவனும்,
அடியேன் தலைமேல் தாமரைத் திருவடிகளை வைத்த வையம்
தாங்கும் வயவனின் திரும்பலை. 85

காற்றை விரும்பி உணவாகக் கொள்ளும் பாம்புகளும், குளிர்ந்த
சந்தனத்தின் அருகிலே நிற்கும் வேப்ப மரங்களும் நறுமணம் வீசும்
வேங்கடமே, தனது கையையே சாம்பாக்கிக் கோவர்த்தன மலையைக்
குடையாகக் கொண்டவனும், தொண்டராய் வழிபடும் மாந்தரைப்
பெற்ற உலகெலாம் ஏந்தும் உயர் தோள் வெற்பன் வாழ்மிடம். 86

செந்நிறச் சந்தன மரங்களின் வேரும், பேரோசையுடன் வரும்
நீரருவிகளும் பெருகிய மலைப்பக்கங்களும், பாம்புகள் வாழும்
திருவேங்கடமே, எதிர்த்த மது, கையன் என்னும் அசுரர்களைச்
சினந்தழித்தவனும், நான்முகனின் சாபத்தை எருது ஏறும் சிவனுக்கு
நீக்கியவனுமான வெளிப்படப் புலப்படும் மேலோனின் வாழ்மிடம். 87

மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் சேர்ந்த தரை அளவு தாழ்ந்துள்ள
ஆழமான சுணைகளும், வட்டவடிவமான கல்லின் இடமும்
விண்ணைத்தாவுத் துள்ளும் மான்களும் உள்ள வேங்கடமே, தம்
திருவடிகளை எள்ளளவேனும் நினைந்து மனம் உருகுபவர்கள் பரம
பதம் அடையக் கடவர் என்று நினைந்த தேற்ற உணர்வினேன்
திருமலை. 88

மூங்கில்கள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ளதால் அழிவற்ற செங்க
திரும் வெண்மதியும் வானில் செல்லுதற்கு இயலாததும், நான்முகனா
லும் அருமையைச் சொல்லுதற்கு முடியாத வேங்கடமே, தாயின்
பெருத்த மூலைப்பால் அருந்துதற்கு நான் ஏங்கி அழாதபடி என்னை
ஆட்சொண்டவனும், தன் கையில் இருக்கும் வலம்புரிச் சங்கிற்கு
இனியனான அலகிலா ஆருயிர் சாருமிடம். 89

பேய்க்கு ஒரு பேய்போலத் தோன்றும் பித்தர்களுக்கும் அங்கு
வந்தவுடன் சித்தி அளிப்பதும், மூங்கில்களில் அழகிய முத்துகளை
உதிர்க்கும் வேங்கடமே, வாய்க்கு அமுதளிக்கும் ஆயிரம் பெயர்களை
உடையவனும், மாவலி இடத்தே எளியனாய் மூன்றடி நிலம் இரந்த
ஊண்மைப் பண்பாளர் ஒருதனித்தலைவன் வாழும் இடம். 90

வாழ்க்கை மனை நீத்தவரும், வாளரியும், மாதங்க
வேட்கை மறந்திகழும் வேங்கடமே--தோள்-கை விழ
மா கவந்தனைக் கழித்தார், வாழ் இலங்கைப் பாதகரை
லோக வந்தனைக்கு அழித்தார், ஊர்.

91

கூட்டு தவத்தவரும், கோளரிகளின் தொகையும்,
வேட்டுவரம் பொழியும் வேங்கடமே--மோட்டு மதத்
தந்திக்கு அமலத்தார்தம் பெறுஉம் வீடு அளித்தார்,
உந்திக் கமலத்தார், ஊர்.

92

வஞ்சம் மடித்திருப்பார் வாக்கும், கலைக் கோடும்,
விஞ்ச மடித்திருக்கு ஆர் வேங்கடமே-கஞ்சப்
பிரமா நந்த, தான் பிரபஞ்சம் மாய்த்த
பரமாநந்தத்தான் பதி.

93

சேல் அஞ்சம் கண் மடவார் தேம் குழலும், கோங்கினமும்,
மேலஞ்சவர்க்கம் ஆர் வேங்கடமே--கோலம் சேர்
மாரில் அலங்கு ஆரத்தார், மற்றும் பல் பூண் அணிந்த
காரில் அலங்காரத்தார், காப்பு.

94

கொய்யும் மலர்ச் சோலைக் கொக்கும், பிணியாளர்
மெய்யும், வடுத்தவிரும் வேங்கடமே--நையும்
சன்னாந்தகனார், தலையிலி தோள் சாய்த்த
சின நாந்தகனார் சிலம்பு.

95

நேர்க் கவலை நோயினரும், நீடு சிலை வேடுவரும்,
வோர்க்கவலை மூலம்கல் வேங்கடமே--கார்க் கடல்மேல்-
தாண்டும் காலத்து இறப்பார் தம்மை விழுங்கி, கனிவாய்
மீண்டும் காலத் திறப்பார் வெற்பு.

96

தண் தாமரைச் சுனையில் சாதகமும், வேடுவரும்,
விண்டாரை நாடுகின்ற வேங்கடமே--தொண்டு ஆக்கி
ஏவத் தனக்கு உடையார் என்னை, முன்நாள் எடுத்த
கோவத்தனக் குடையார், குன்று.

97

மகளிர் உடம்பின்மேல் சாதலை முற்றும் ஒழித்த இல்லற
வாழ்வைத் துறந்தவர்களும், அரிமாக்கள் யானைகளைக் கொல்ல
வேண்டும் என்றெழும் வேங்கடமே, சுபந்தன் என்னும் அரக்கனைத்
தோள்கள் வீழ வெட்டினவனும், இலங்கை அரக்கர்களை அழித்துத்
தன்னை வழிபடச் செய்த பார் நலம் பயப்போன் திருவிடம்.

91

அன்புடன் தம்மிடம் வேண்டுவார் வேண்டிய வரங்களை
அளிக்கும் மிகுந்த தவச் சிறப்புடையவரும், வேடர்கள் எய்யும்
அம்புகள் தம்மேற்படாதபடி விரையும் அரிமாக்களும் பெற்ற
வேங்கடமே, உயர்ந்த மதயானைக்கு அறிவர்கள் பெறுதற்குரிய
வீடுபேறு அளித்தவன், - செந்தாமரைத் திரு உந்தி அழகன்
ஏந்தலின் ஊர்.

92

மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுகின்ற மறைமொழி நிரம்பப்
பெற்ற வஞ்சம் அற்ற வாயுடைய அந்தணர்களும் வளைந்து
முறுக்கேறிய கொம்புடைய மான்களும் உள்ள வேங்கடமே, தன்
உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய பிரமனும் அழியத்தான்
ஊழிக்காலத்தில் பெருமகிழ்வுற்ற திருமியூழி தெருமரல் செய்வோன்
ஊர்.

93

நறுமணமுள்ள முடி, சூழல், கொண்டை, பனிச்சை, சுருள்
என்னும் ஐவகைக் கூந்தலும், மீன் ஒப்பா சோம் என அஞ்சம்
கண்களும் உடைய மாதரும், மிகுதயர்ந்த வான் அளாவிய சோங்கு
மரங்களும் கொண்ட வேங்கடமே, அசையும் மாலைகளையுடையவ
னும் பலவகை அணிமணி பூண்ட காரழகனும் ஆன காண்டக
இனியனின் இருப்பிடம்.

94

பிஞ்சு விட்டு முதிரப் பறித்தற்குரிய மலர் மிகுந்த சோலையில்
உள்ள மாமரமும், மலைக்கு வந்த மாத்திரத்தில் உடல் உள
நோய்மறையும் வேங்கடமே, வருந்தற்குரிய பிறப்பை அடியார்க்கு
ஒழிப்பவனும், சுபந்தனின் தோள்களை வெட்டி அழித்த வாட்படை
பெற்றவனும் ஆகிய வல்லாரின் வல்லாளன் வாழும் திருமலை.

95

திருப்பாற்கடலில் அறிதூயில் கொள்பவனை மனக்கவலை
நீங்க வழிபட்டுப் பக்தியால் வியர்வை மிகுந்த நோயினரும், வேரோடு
கவலை என்கிற கிழங்கைத் தோண்டுகின்ற நீண்ட வில்லுடைய
வேடுவரும் வாழும் வேங்கடமே, சரியகல் பொங்கும் ஊழிக்
காலத்தில் உயிர்களைக் காத்து, மீளவும் வெளிப்படுத்தி செவ்வாய்
திறக்கின்ற மாயோனின் மலை.

96

மழைநீரை விரும்பி உண்ணும், குளிர்ந்த தாமரைச் சுனையில்
வாழ்கின்ற சாதகப் பறவையும், உடன் திமிரினால் போர்புரியப்
பகைவரைத் தேடும் வேடர்களும் உள்ள வேங்கடமே, அடிமையாக்கி
என்னைத் தமக்கு உடைமையாக்கிக் கொண்டவனும், குன்றைக்
குடையாகப் பிடித்தவனுமான கூர்நலம் செய்வோனின் திருமலை.

96

வாழ் அரியும், சந்தனம் தோய் மாருதமும், தாக்குதலால்
வேழமருப்புகுதும் வேங்கடமே--நீழல் அமர்
பஞ்சவடி காட்டினான், பார் அளப்பான் போல் எவர்க்கும்
கஞ்ச அடி காட்டினான், காப்பு.

98

எவ்விடமும் ஆறு தோய்ந்து எல்லோரும், பல் பாம்பும்,
வெவ்விடரின் நீங்கி எழும் வேங்கடமே --தெவ் விடை ஏழ்
அட்டவன், நாகத்து அணையான், ஆதி மறைநூல் மார்க்கம்
விட்டவன் ஆகத்து அணையான், வெற்பு.

99

பாடும் மதுகரமும், பச்சைத்தழைக் குடிலின்
வேடும், மணம் மருவும் வேங்கடமே - நீடு
மகராலயம் கடந்தார், வாழ் வசுதேவர்க்கு
மகர், ஆலயங்கள் தந்தார், வாழ்வு.

100

அரிமாக்கள் மோதி அடித்தலால் யானைகளின் கொம்புகள்
சிந்துகின்ற தந்தங்களும், சந்தன மரத்தில் பட்டுவரும் காற்றும்,
மிகுவதால் மூங்கில்களும் மணம் பெற்ற வேங்கடமே, நிழல்படிந்த
பஞ்சவடி காட்டில் வாழ்ந்தவனும், உலகாப்பான் போல
எல்லோர்க்கும் தாமரைத் திருவடி காட்டியவனும் ஆன பார் நலம்
பயப்போன் காப்பிடம்.

98

மலையில் உள்ள ஆறுகளில் மூழ்கிக் கொடிய பிறவித்துயர்
நீங்கப் பெற்றவர்களும், கொடிய மலை வெடிப்பிலிருந்து வெளிவரும்
பாம்புகளும் உடைய வேங்கடமே, பசைமை கொண்ட ஏழு
எருதுகளை வென்றவனும், பாம்பணையானும் பழைய மறைநெறி
மீறியவர்களைச் சேராதவனும் ஆன எதிரியிலியின் திருமலை.

99

மலர்களின் நறுமணம் கொண்டு இசை ஒலிக்கின்ற
வண்டுகளும், பசுமையான ஓலைக் குடிசைகளில் வேடர்களும்
திருமணம் கொள்கிற வேங்கடமே, நீண்ட கடலைக் கடந்தவனும்,
வாழ்வுடை வசுதேவனின் திருமகனும், திருக்கோயில்களைத்
தந்தவனும் எல்லோரும் ஏத்தி இறைஞ்சப்படுவான் வாழும் இடம்.

100

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

திருவேங்கடத்து அந்தாதி

இக்கு அரை யந்திரத்துள் பட்டதென்ன இரு வினையுள்
புக்கு, அரை மா நொடியும் தரியாது, உழல் புன் பிறப்பு ஆம்
எக்கரை நீக்கி, படித்தாரை அந்த இரு விரசைக்கு
அக்கரை சேர்க்கும்-மணவாள தாசன் அருங் கவியே.

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீரட்சகன்
தெளிவுரை

வகற்பாபி ப்பக்ஷே

6. திருவேங்கடத்து அந்தாதி

திருவேங்கடத்து நிலைபெற்று நின்றன;
 சிற்றன்னையால்
 தரு வேம் கடத்துத் தரைமேல் நடந்தன;
 தாழ் பிறப்பின்
 உருவேங்கள் தத்துக்கு உளத்தே இருந்தன;
 உற்று அழைக்க,
 'வருவேம், கடத் தும்பி! அஞ்சல்' என்று
 ஓடின--மால் கழலே.

மாலை மதிக் குஞ்சி ஈசனும், போதனும்,
 வாசவனும்,
 நூலை மதிக்கும் முனிவரும்; தேவரும்,
 நோக்கி; அந்தி,
 காலை, மதிக்குள் வைத்து ஏத்தும் திருமலை--
 கைம்மலையால்
 வேலை மதிக்கும் பெருமான் உறை
 திருவேங்கடமே.

வேங்கட மாலை அவியா மதிவிளக்கு
 ஏற்றி, அங்கம்
 ஆம் கடம் ஆலையம் ஆக்கி வைத்தோம்;
 அவன் சேவடிக்கே,
 தீங்கு அட, மாலைக் கவி புனைந்தோம்--
 இதின் சீரியதே,
 யாம் கட மால் ஐயிராவதம்
 ஏறி இருக்குமதே?

1

2

3

6. திருவேங்கடத்து அந்தாதி

திருமாலே உன்னுடைய தாமரைத் திருவடிகள் திருவேங்கட
 மலையின் மீது யாவரும் காண நிலைபெற்று நிற்கின்றன. சிறிய
 தாயாகிய சைசேபின் சுட்டளையால், பாலை மரங்கள் நிறைந்த
 கொடிய காட்டு வழிகளிலே நடந்தன; தீவினைப் பிறப்பினைப்
 பெற்ற மாந்தராகிய எங்கள் உள்ளத்தில் உற்றன; மதமுடைய யானை
 முதலையால் பற்றப்பட்டுத் தொல்லையுண்டு ஆதிமூலமே
 என்றழைத்த போது அதனைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அஞ்ச
 வேண்டா என்று கூறி வைகுண்டத்திலிருந்து விரைந்தோடி வந்தன.
 என்னே உன் திருவடிச் சிறப்பு!

1

செவ்வந்தி மாலைப் பொழுதில் விளங்கும் இளம்பிறையைச்
 சடையில் அணிந்த, சிவனும் நான்முகனாகிய பிரமதேவனும்
 தேவேந்திரனும், திராவிட வேதத்தை ஆராய்ந்து அறிகிற முனிவர்
 களும், தேவர்களும், மாலைப் பொழுதிலும், காலைப் பொழுதிலும்,
 கண்ணாரக் கண்டு தமது அறிவில் வைத்து நினைந்து நினைந்து
 தொழுது போற்றும் திருமலை எதுவென்றால், தனது தோள்
 களாகிய மலைகளைக் கொண்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த
 திருமால் எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருவேங்கடமே.

2

சிறந்த அங்கங்களுடைய எங்கள் உடம்பைத் திருக்கோயில்
 களாக அமைத்தோம்; சொத அறிவாகிய திருவிளக்கை அங்கு
 ஏற்றினோம்; திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருவின்
 காதலனை மனமாகிய சுருவறையில் நிலைத்திடச் செய்தோம். எமது
 பிறவித் துன்பங்களை அழிக்குமாறு அம் முதல் நிலை அளிமுதலி
 யின் திருவடிக்குப் பாமாலை சூட்டினோம்; நாங்கள் தேவர் உலகத்து
 ஐராவதம் என்னும் வெள்ளாளை மீது ஏறும் பேறு பெற்றாலும்,
 எம் செயலினும் சிறந்த தாகுமோ? ஆகாதே!

3

இருக்கு ஆரணம் சொல்லும் எப் பொருள்
இன்பமும், எப்பொருட்கும்
கருக் காரணமும், நல்-தாயும் நல்-தந்தையும்,
கஞ்சச் செல்வப்
பெருக்கு ஆர் அணங்கின் தலைவனும், ஆதிப்
பெருந் தெய்வமும்-
மருக் கார் அணவும் பொழில் வட
வேங்கட மாயவனே.

4

மாயவன், கண்ணன், மணிவண்ணன், கேசவன்,
மண்ணும் விண்ணும்
தாயவன், கண் நன் கமலம் ஓப்பான்,
சரத்தால் இலங்கைத்
தீய வன்கண்ணன் சிரம் அறுத்தான்,
திருவேங்கடத்துத்
தூயவன்கண் அன்புடையார்க்கு வைகுந்தம்
தூரம் அன்றே.

5

தூர இரும் புண் தரிக்கும் இக் காயத்தைச்
தூழ் பிணிகாள்!--
நேர் அவிரும் புண்டரர்க்கு அருள்வான்,
நெடு வேங்கடத்தான்,
ஈர இரும் புண்டரீகப் பொற்பா தங்கள்
என் உயிரைத்
தீர இரும்பு உண்ட நீர் ஆக்குமாறு
உள்ளம் சேர்ந்தனவே.

6

சேர்ந்து, கவிக்கும் முடி கவித்தாய்!
சிறியேன் இதயம்
சார்ந்து உகவிக்கும் வரம் அளித்தாய்!
கொண்டல் தண்டலைமேல்
ஊர்ந்து கவிக்கும் வடமலையாய்! பஞ்சு
ஓழுக்கிய பால்
வார்ந்து உக விக்கும் பொழுதில், 'அஞ்சேல்'
என்று வந்தருளே.

7

இருக்கு முதலிய வேதங்களால் சொல்லப்படுகின்ற எல்லா
வகைப் பொருள்களும், எல்லா வகை இன்பங்களும், எவ்வகைப்
பொருள்களுக்கும் எதிர்ப்படு தோற்றமும், நல்ல தாயும் நல்ல
தந்தையும் செந்தாமரையில் சிறப்புடன் வீற்றிருந்து செல்வப்
பொலிவின் சீர்த்தி மகளின் மணாளனும் எல்லாத் தெய்வங்கட்கும்
மேலான பெருமைத் தெய்வமும் ஆகிய அனைத்தும் வானலாவும்
மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த தமிழகத்தின் வடஎல்லையில்
திருவேங்கடமலையில் பொருந்தி இருக்கின்ற முதுஞால முதல்
தோன்றலே ஆவான்.

4

மாயையுடையவனும், மனங்கொள்ளும் மாயோனும், நீல மணி
நிறத்தோனும், கேசவன் திருப்பெயர் உடையவனும், மண்ணையும்
விண்ணையும் அளந்தவனும், செந்தாமரை விழிகளுடையவனும்,
இலங்கையில் வாழ்ந்த கொடிய இராவணனின் தலைகள் பத்தும்
துணித்தவனும், திருவேங்கடத்துத் தூயவனும் இயல்பில் தூய
இன்னுயிரானவனிடத்து அன்புடையவர்களுக்கு முத்தி உலகமாகிய
பரமபதப் பொன்னுலகு மிகவும் அண்மையிலேயே உள்ளது.

5

நேர்மையாகப் பொலியும் திருமண் சாப்புடையவர்களான
வைணவர்களுக்கு அருள் செய்யும் நெடிய திருவேங்கடமலையில்
நின்றுள்ள நெடுமாலினுடைய குளிர்ந்த அரிய பெரிய செந்தாமரை
போன்ற பொலிவுமிக்க திருவடிகள், எனது உயிரை முற்றுமாகக்
காய்ந்த இரும்பு உட்கொண்ட நீர்போல் ஆகும்படி, தம்மிடத்து
வயப்படுத்தி, என் உள்ளத்தில் சேர்ந்து விட்டன. ஆதலால்,
தசைகொண்ட எனது இந்த உடம்பைச் சூழ்ந்துள்ள நோய்களே!
நீங்கள் என் உடலைவிட்டுத் தொலைவில் இருங்கள்.

6

நட்பு பூண்டு தன்னை அடுத்த குரங்கினமான சுகரீவனுக்கும்
பொன்முடி சூட்டினவனே! அறிவொழுக்கங்களில் சிறியவனான
என் மனத்தில் சேர்ந்து நின்று, மகிழ்விக்கும் வரங்களை எனக்குத்
தந்தவனே! முகில்கள் சோலைகளின்மேல் தவழ்ந்து கவிமும்
வடவெல்லையான திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருப்பவனே!
பஞ்சைப் பாலில் நனைத்து அதுகொண்டு பிழிந்துவிட்ட பாலும்
வழிந்து பெருக, விக்கல் எடுக்கின்ற சிக்கலான இறுதிக் காலத்தில்
அஞ்சாதே என்று சொல்லிக் கொண்டு என் முன் வந்தருளி நற்பேறு
தருவாய்.

7

'வந்திக்க, வந்தனை கொள்' என்று
கந்தனும் மாதவரும்
சிந்திக்க வந்தனை; வேங்கட நாத! பல்
சீவன் தின்னும்
உந்திக் கவந்தனைச் செற்றாய்! உனக்கு
உரித்தாய் பின்னும்,
புந்திக்கு அஹந்தனைச் செய்து ஐவர் வேட்கை
பொருடும், என்னையே!

8

பொரு தரங்கத்தும், வடத்தும்,
அனந்தபுரத்தும், அன்பர்
கருது அரங்கத்தும், துயில் வேங்கடவ!
கண்பார்த்தருள்வாய்--
நிருதர் அங்கத்து நிறம் போல் வரும்
அந்தி நேரத்து, அன்றில்
ஒரு தரம் கத்தும் பொழுதும் பொறாள்,
என் ஒரு வல்லியே!

9

ஒரு மாது அவனி, ஒரு மாது செல்வி,
உடன் உறைய;
வரும் ஆதவனின் மகுடம் வில் வீச;
வடமலைமேல்
கரு மாதவன், கண்ணன், நிற்பால் திரு
நெடுங் கணவளர்கைக்கு
அரு மா தவம் என்ன செய்தாய், பணி
எனக்கு, அம்புதியே?

10

அம்பரம் தாமரை பூத்து அலர்ந்தன்ன
அவயவரை,
அம் பரந்தாமரை, அஞ்சன வெற்பரை,
ஆடகம்ஆம்
அம்பரம் தாம் அரை சூழ்ந்தாரை--வாழ்த்திலர்,
ஐம்புலன்ஆம்
அம்பரம் தாம் மரை போல் திரிவரை
அகல் நெஞ்சமே!

11

அடியோம் வழிபட வந்தோம் வணக்கத்தை ஏற்க என்று
முருகனும், பெருந்தவமுடைய முனிவர்களும் சிந்தித்த வேளையில்
அவர்கட்கு நேரிடையாக வந்து தோன்றினாய். திருவேங்கட
மலைக்குத் தலைவனே! பல உயிரிகளையும் தின்கின்ற வயிற்றை
யுடைய சுவந்தன் என்னும் அரக்கனைக் கொன்றவனே! எனதுயிர்
உனக்கான பின்னும் ஐம்புலத் தொடர்பான ஆசை எனது அறிவுக்குத்
திங்கினைச் செய்து என்னைத் தாக்கி வருத்தும் ஓ! இது என்ன
சொடுமை!

8

மோதுகின்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலிலும்,
ஆலிலையிலும், திருவனந்தபுரம் என்னும் திருவூரிலும், அடியார்கள்
வழிப்படுகின்ற திருஅரங்கத்திலும், பள்ளிகொண்டு அறிதுயில்
செய்கின்ற திருவேங்கடமுடையானே இராக்கதர்களின் உடம்பின்
நிறம் போல இருண்டு கறுத்து அச்சமுட்டி வருகின்ற இருள் மாலைப்
போதில் அன்றில் பறவை ஒருமுறை கத்துகிற பொழுதுகூட என்
தனித்த பூங்கொடி போன்ற மங்கை காதல் நோயைத் தாளமாட்டாள்,
இவளிடம் கண்ணோட்டம் கொள்ளலாகாதா?

9

நெடுநீர்க்கடலே! ஒரு மனைவியாகிய நிலமகளும் மற்றொரு
துணைவியான மலர்மகளும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாது தன்னுடன்
இருக்கவும், உதிக்கும் செங்கதிர் போல் பொன்முடி ஒளியை வீசவும்,
வடவெல்லையில் உள்ள திருவேங்கட மலைமீது வாழ்கிற கரிய
நிறமுடைய திருவாளன், கண்ணன் என்னும் பெயர்களுடைய
நெடுமால், உன்னிடத்தில் அழகிய நீண்ட திருக்கண்களை மூடித்
துயிலாத்துயில் கொள்வதற்காக நீ அரிய பெரிய எத் தவத்தைச்
செய்தாய்? எனக்குச் சொல்லமாட்டாயா?

10

முந்நீர்க் கடலிலே செந்தாமரை மலர்கள் தோன்றி
மலர்ந்தாற்போன்ற திருமேனி உறுப்புகளை உடையவரும், அழகிய
பரமபதத்திற்கு உரியவரும், பொன்மயமான ஆடையைத் தாம்
இடையில் உடுத்துள்ளவருமாகிய கரிய திருவேங்கடமுடையானே,
மனம் ஒன்றித் தொழாதவர்களாய், ஐம்புலன்களாகிய
வெட்டவெளியிலே, தாவுகின்ற மான்கள் போலத் துள்ளி ஓடித்
திரிபவர்களான கீழமக்களை மனமே நீ விலக்கிவிட்டு நீங்குக!

11

நெஞ்சு உகந்தத்தை உமக்கு உரைத்தேன்; இற்றை
நீடு இரவு ஒன்று
அஞ்சு உகம் தத்தை விளைக்கும்; என் ஆசை அது
ஆம்; இதழ், சொல்,
கிஞ்சுகம் தத்தை அனையீர்! இங்கு என்னைக்
கெடாது, விடும்--
விஞ்சு கந்தத்தை விளைக்கும் துழாய்
அண்ணல் வேங்கடத்தே.

12

வேங்கடத்து ஆரையும் ஈடேற்ற நின்றருள்
வித்தகரைத்
தீங்கு அடத் தாரைப் புனைந்து ஏத்திலீர்--
சீறியீர்!-பிறவி
தாம் கடத்தாரை, 'கடத்தும்' என்று ஏத்துதிர் :
தாழ் கயத்துள்
ஆம் கடத் தாரை விலங்கும் அன்றோ சொல்லிற்று,
ஐயம் அற்றே?

13

ஐயா? துவந்தனை நாயேனை, அஞ்சன
வெற்ப! என்றும்
கையாது உவந்தனை; நின்னை அல்லால்,
கண்ணுதல் முதலோர்
பொய்யாது வந்து அனையார் முகம் காட்டினும்,
போற்றி உரை
செய்யாது, வந்தனைபண்ணாது, வாக்கும்
என் சென்னியுமே.

14

சென்னியில் அங்கை குவிக்கும்; உயிர்க்கும்;
திகைக்கும்; நின்னை
உன்னி இலங்கு ஐயில்-கண் உறங்காள்-
உயர் வீடணனை,
'மன்னி இலங்கையில் வாழ்க' என்ற
வேங்கடவாண!-மற்று ஓர்
கன்னி இலம்; கைக்கில், நின் பேர்
கருணைக்கடல் அல்லவே.

15

வாய் இதழும், சொல்லும் முறையே முருக்குமலரையும்,
கொஞ்சும் கிளிமொழியையும் ஒத்திருக்கப் பெற்றவர்களே! என் மனம்
விரும்பியதை, உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இன்றைய நாள் நீண்ட
இரவு ஒன்றுமே, ஐந்து ஊழியாக வளர்ந்து துன்பத்தை விளைவிக்கும்.
இது நாள் கொண்ட சாதலின் விளைவு. இனி நீங்கள் இங்கே
வைத்திருந்து கெடுத்திடாமல், மிக்க ஸ்ராமணம் வீசும் திருத் துளசி
மாலையை அணிந்துள்ள திருவேங்கட மலையாளிடத்தே என்னைக்
கொண்டு சேர்த்துடுங்கள்.

12

அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறியவர்களே! எல்லாரையும் பிறவிப்
பெருங்கடலினின்று கரையேற்றிக் காத்தற்குத் திருவேங்கடமலையில்
நின்ற திருக்கோலத்தில் இருப்பவனை, அறிவொளியான பெரு
மானை, உங்கள் பிறவித் துயர் நீங்கத் திருத்துழாய் மாலை சாத்தித்
தொழுவதில்லை; தம் பிறவிகளை விலக்கிக் கொள்ளமாட்டாத
சிறு தெய்வங்களை நம் துன்பம் நீக்கவேண்டி வணங்குகிறீர்கள்.
ஆழ்ந்த குளத்திலே முதலைவாய் அசுப்பட்ட மதமிகு யானையே
கூட ஐயமற ஆதிமூலமே என்று கூப்பிட்டு உண்மையை
உணர்த்திவிட்டதே.

13

ஐயனே! கருமலை என்ற பெயருடைய திருவேங்கடத்தில்
நின்றருள்பவனே! இருவினைத் தொடர்புடைய நாய்போல்
கடைப்பட்டவனை, எக் காலத்தும் வெறுத்திடாதபடி மகிழ்ந்து
அடியனாய் ஆக்கிக் கொண்டாய். அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய
தேவாதிதேவனான உன்னை அல்லால் சிவன் முதலானோர் என்
கண்முன் வலிந்து தோன்றினும், எனது, வாயும் தலையும் முறையே
அவர்களைப் போற்றி உரைத்தல் செய்யாது; வணங்காது.

14

அறிவு ஒழுக்கங்களினால் உயர்ந்த வீடணனை இலங்கையில்
நிலைத்து வாழ்வாயாக என்று முடிசூட்டிக் காப்பாற்றிய திருவேங்கட
மலையில் வாழ்பவனே! உன்னைக் கூடிப் பிரிந்த என் மகள்
உன்னை அடைய வேண்டி உன்னைக் குறித்துத் தன் தலைமேல்
கைகளைக் கூப்பித் தொழுவாள்; பெருமூச்சு விடுவாள், நீ வராமை
யால் திசைப்பாள்; உன்னை நினைந்து வேல்போன்ற விழிகளை
மூடமாட்டாள்; எனக்கு இவனைத் தவிர வேறு மகள் இல்லை,
ஆதலால் என் மகள் சாதலை ஏற்காமல் புறக்கணிப்பாயாகில்
உனக்குரிய அருளாளன் என்ற பெயர் பொருந்தாது.

15

கட மா மலையின் மருப்பு ஓசித்தாற்கு,
கவி நடத்தத்
தடம்ஆம் அலை வற்ற வாளி தொடாற்கு,
என் தனி நெஞ்சமே,
வட மாமலையும், திருப்பாற்கடலும்,
வைகுந்தமும் போல்
இடம் ஆம்--அலைவு அற்று நின்றும்,
கிடந்தும், இருப்பதற்கே.

16

இருப்பது, அனந்தனில், எண்ணல் இல் வைகுந்தத்து,
என்பர்; வெள்ளிப்
பருப்பதன், அம் தண் மலரோன், அறிகிலர்--
பார் அளந்த
திருப் பதன், நந்தன் மதலை நிற்கும்
திருவேங்கடம் என்
பொருப்பு-அது, அனந்தல் தவிர்ந்து, உயிர்காள்!
தொழப் போதுமினே.

17

போதார் அவிந்த வரையும் புகா அண்ட
புற்புத்தின்
மீது ஆர, இந்த வினை தீர்க்க வேண்டும்--மண்
விண்ணுக்கு எல்லாம்
ஆதார! இந்தளம் தேன் பாடும் வேங்கடத்து
அப்ப! நின் பொற்
பாதாவிந்தம் அல்லால், அடியேற்கு ஒரு
பற்று இலையே.

18

பற்றி இராமல் கலைபோய் வெளுத்து,
உடல் பாதி இரா
வற்றி, இராப் பகல் நின் கண் பனி மல்கி,
மாசு அடைந்து,
நிற்றி, இராக மொழிச்சியைப்போல் :
நெடு வேங்கடத்துள்
வெற்றி இராமனை வேட்டாய்கொல், நீயும்?
சொல்--வெண்மதியே!

19

மும்மதம் கொண்ட மலை போன்ற யானையினது தந்தங்களை
ஒடித்திட்டவனும், வானரப் படைகளை நடத்தி அழைத்துக்
கொண்டு இலங்கைக்குச் செல்வதற்காகப் பெரிய கடல் வற்றுமாறு,
தீக்கணையை விட்டவனுமாகிய உனக்கு வடக்கில் உள்ள
திருவேங்கடமும் திருப்பாற்கடலும், வைகுந்தமும் நிற்கும்
கிடத்தற்கும் - இருத்தற்கும் இட மாதல் போல, என் நெஞ்சம்
ஒன்றே அலைவற்று நிலையாக நிற்கவும் கிடக்கவும் இருக்கவும் கூடிய
மூன்றுக்கும் உரிய இடமாம்.

16

மெய்யறிவுடையோர் எம் அண்ணலான திருமால்
வீற்றிருக்கும் இடம் சிந்திப்பதற்கு இயலாத வைகுந்தத்தில்
பாம்பணையின் மீது அறிதயில் கொள்கிறான் என்று சொல்லுவார்.
உயிர் வாழும் மானிடர்களே! வெள்ளி மலையாகிய சுயிலாயத்தில்
இருக்கின்ற சிவனும் அழகிய குளிர்ந்த தாமரை மலரில்
தோன்றியவனான நான்முகனும், கண்டறியும் தரமுடையவர் அல்லர்
நம் இறைவன். உலகங்களை அளந்த திருவடிகளை உடையவனும்
நந்தகோபன் வளர்த்த மைந்தனுமான திருமால் அனைவரையும்
ஈடேற்றுவதற்கு அடியார்க்கு எளியனாய், எழுந்தருளி நிற்கும் இடம்
திருவேங்கடம் என்ற மலையே! அதனைத் தொழுதற்குச் சோம்பல்
ஒழிந்து அனைவரும் வாருங்கள்.

17

விண்ணுக்கும், மண்ணுக்கும் மற்று எல்லா உலகங்களுக்கும்
ஆதிமூலமாக உள்ளவனே! வண்டுகள் இந்தளம் என்னும்
பண்ணைப் பாடும் சோலைகள் குழந்த திருவேங்கட மலையில்
எழுந்தருளி நிற்கின்ற அண்ணலே! உனது பொன்னான திருவடித்
தாமரை மலரே அன்றி அடியேனான • எனக்கு வேறொரு
பற்றுக்கோடும் இல்லை. பிரமர்கள் அழியும் அளவும் ஒடுங்குதல்
இல்லாத நீர்க்குமிழிகள் போன்ற அண்டகோலங்களுக்கு மேலே
உள்ளதான வைகுந்தத்தில் யான் சென்று சேருமாறு என்னால்
ஈட்டப்பட்ட தீவினைகளை நீயே ஒழித்தருள வேண்டும்.

18

வெண்ணிறமான நிலவே! ஓரிடத்தில் நிலைத்துத்
தங்கியிராமல் எங்கும் உழன்றுக் கொண்டு உடல் மெலிதலால்
ஆடை சோரப்பெற்று (கலைகள் குறைந்து நீங்கப்பெற்று) நிறம்
வெளுத்து முன்பு இருந்த அளவில் வடிவம் பாதியும் இராதபடி
தேய்ந்து இரவிலும் பகலிலும் உன் கண்கள் நீர் நிரம்பப் பெற்றும்
மாசுப்படியப் பெற்றும் இசைப்பாட்டுப்போல் இனிய மொழியை
உடையவளான இத் தலைமகளைப் போன்று நிற்கியாய். அவள்
போலவே நீயும் உயர்ந்த திருவேங்கட மலையில் எழுந்திருக்கின்ற,
வெற்றியை உடைய இராமனாய்ப் பிறந்தவனான திருமாலை
விரும்பினையோ சொல்வாயா!

19

மதி ஆதவன் கதிர் மின்மினிபோல் ஓளிர்
வைகுந்தம் தா-
மதியாது அவன் தர வாழ்ந்திருப்பீர்--
வட வேங்கடவன்,
மதியாத வன் கடத்துள் தயிர் வாய்
வைத்த மாயப் பிரான்,
மதியாதவன் உரம் கீண்டான், கழல்
சென்னி வைத்திருமே.

20

இருபது மந்தரத் தோளும், இலங்கைக்கு
இறைவன் சென்னி
ஒருபதும், அந்தரத்தே அறுத்தோன்,
அப்பன், உந்தி முன்னாள்
தரு பதுமம் தர வந்தன--
நான்முகன்தான் முதலா
வரு பதுமம் தரம் ஒத்த பல்
சீவனும், வையமுமே.

21

வையம் அடங்கலும் ஓர் துகள்; வாரி
ஒரு திவலை;
செய்ய மடங்கல் சிறு பொறி;
மாருதம் சிறுயிர்ப்பு;
துய்ய மடங்கல் இல் ஆகாயம்தான்
விரல் தோன்றும் வெளி-
வெய்ய மடங்கல் வடிவு ஆன
வேங்கட வேதியற்கே.

22

வேதா, வடம் அலை வெங் காலன், கையில்
விடுவித்து; என்னை
மாதா வடம் அலை கொங்கை உண்ணாது
அருள்--மண் அளந்த
பாதா! வடம் அலைமேல் துயின்றாய்!
கடற் பார்க்கட்கு
நாதா! வடமலையாய்! அலர்மேல்
மங்கை நாயகனே!

23

குடத்தில் வைத்திருந்த கடையாத சுட்டித் தயிரை
உண்டருளிய மாயையை உடைய சுண்ணபெருமானும் தன்னை
மதியாதவனான இரணியனுடைய மார்பைக் கைநகத்தால்
பிளந்தவனுமான வடக்குத் திசையிலுள்ள திருவேங்கட மலையை
உடையவரது திருவடிகளில் தலையை வைத்து வணங்குங்கள்.
அங்கனம் வணங்கினால் வெண்கதிரும், செங்கதிரும் ஆகிய இரு
ஒளிச்சுடர்களும் தன் முன் தொங்கும் படியான லீரோளி உடைய
பரமபதத்தைக் காலத் தாமதமின்றி அப்பெருமான் உங்களுக்குக்
கொடுத்தருள அங்கு நீங்கள் என்றும் நிலையாக வாழ்வீர்கள். 20

இலங்கைத் தீவுக்கு அரசனான இராவணனுடைய மந்தர
மலை போன்ற இருபது தோள்களையும், பத்துத் தலைகளையும்
விண்ணகத்தில் சேர அறுத்திட்டவனான திருவேங்கடமுடைய
வடைய ஆதி காலத்தில் உந்தித் தாமரையில் படைத்த நான்முகன்
முதலாக வருகின்ற பதுமமென்னும் சோடான சோடி தொகை
அளவிலான பல உயிரினங்களும், உலகங்களும் வந்து தோன்றின. 21

சொடிய நரசிங்க வடிவமாகிய திருவேங்கட மலையில்
எழுந்தருளி இருப்பவனும் தமிழ் வேதங்களினால் எடுத்துரைக்கப்
படுபவனுமான எம்பெருமானுக்கு ஐம்பெரும் பூதங்களில் உலகம்
முழுவதும் ஒரு துகள். பரந்த நீர் முழுவதும் ஒரு நீர்த்துளியாய்.
செந்நிறமான நெருப்பு முழுவதும் ஒரு சிறிய அனல் பொறியாய்.
காற்று முழுவதும் ஒரு சிறிய மூச்சாய். தூயதானதும் விரிந்து
பரந்ததுமான மடங்கள் இல்லாத வானம் முழுவதும் விரல்களி
டையே தோன்றுகின்ற சிறிய வெற்றிடமாய். 22

நிலவுலகை அளந்த திருவடியை உடையவனே!
ஊழிப்பெருங்கடலில் ஆலையைின் மீது பள்ளிக்கொண்டு அறிதூயில்
செய்பவனே! கடல் சூழ்ந்த பேருலகத்தின் பெருமாட்டியான
மண்மகளுக்குத் தலைவனே! வடக்கிலுள்ள திருவேங்கட மலையில்
எழுந்தருளி இருப்பவனே! அலர்மேல் மங்கைப் பிராட்டிக்கு
மணாளனே! என்னைப் பிரம்மனும் பாசத்தால் சுட்டி வருத்துகின்ற
சொடிய எமனும் ஆகிய இவர்களின் கையினின்று விடுதலைச்
செய்து, நான் இனி ஒருதாயினது ஆரங்கள் புரளப்பெற்ற
கொங்கைகளின் பாலை உண்ணாதபடி சுருணைச் செய்வாய். 23

நாயகராத் திரியும் சில தேவர்க்கு
நான் இலைகொல்--
தூய கராத்திரி, 'மூலம்' எனாமுனம்,
துத்திப் பணிப்
பாயக ராத்திரி மேனி அம்மான், பைம்
பொன் வேங்கடவன்,
தீய கராத் திரி சக்கரத்தால் கொன்ற
சீர் கண்டுமே?

24

கண்டவன், அந்தரம், கால், எரி, நீர், வையம்;
காத்து, அவை மீண்டு
உண்டவன்; அம் தரங்கத்து உறைவான்;
உயர் தந்தை, தமர்,
விண்டவன்; அந்தர மேலவன்; வேங்கட
மால் அடிமை
கொண்ட அனந்தரத்து, உம் பேர் நினைக்கவும்
கூற்று அஞ்சுமே.

25

அஞ்ச அக்கர வட மூலத்தன், போதன்,
அறிவு-அரிய
செஞ் சக்கர வட வேங்கட
நாதனை-தேசத்துள்ளீர்!-
நெஞ்சக் கரவடம் நீக்கி இன்றே
தொழும்; நீள் மறலி
துஞ்சக் கர வடம் வீசும் அக்காலம்
தொழற்கு அரிதே.

26

தொழும்பால் அமரர் தொழும் வேங்கடவன்,
சுடர் நயனக்
கொழும் பாலனை ஒரு கூறு உடையான்,
நந்தகோபன் இல்லத்து
அழும் பாலன் ஆகிய காலத்து, பேய்ச்சி
அருத்து நஞ்சைக்
செழும் பால்-அமுது-என்று, உவந்தாற்கு என் பாடல்
சிறக்கும் அன்றே?

27

தூயதான யானை ஆதிமூலமே என்று கூப்பிட்ட உடனே
புள்ளிகளையுடைய படமுள்ள ஆயிரம் தலை கொண்ட
அரவணையில் புள்ளி கொண்ட இருள்போலும் சரிய திருமேனி.
யுடைய தலைவனும் பசும்பொன் விளையும் திருவேங்கடமலையில்
எழுந்தருளி இருப்பவனுமான எம்பெருமான், யானையைக் கவ்வி
யிருந்த கொடிய முதலையைச் சுழற்றி விட்ட சக்கரப் படையினால்
கொன்ற சிறப்பைப் பார்த்திருந்தும் கடவுலென்று திரிகின்ற வேறு
சில தேவர்களுக்கு வெட்கமில்லையோ?

24

வானம், காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம் என்ற ஐம்பூதங்களைப்
படைத்தவனும் அவற்றைப் பாதுகாத்துப் பின்பு ஊழிக்காலத்தில்
உட்கொண்டு தன் வயிற்றில் வைத்தருளியவனும் அழகிய
திருப்பாற்கடலில் புள்ளிகொண்டு இருப்பவனும் சிறந்த தாய் தந்தை
மற்ற உறவினர்களில்லாதவனும் பொன்னுலகில் எழுந்தருளி
இருப்பவனுமாகிய திருவேங்கட மலையில் வாழ்கின்ற திருமாளுக்கு
நீங்கள் அடிமை செய்தலைத் தொண்டாக மேற்கொண்ட பின்பு
உங்கள் பெயரை நினைப்பதற்கும் காலன் அஞ்சுவான்.

25

உலகிலுள்ளவர்களே, ஐந்தெழுத்துக்கு உரியவனும் ஆலமரத்
தினடியில் வீற்றிருந்தவனுமான சிவபிரானும் நான்முசனும் அறிதற்கு
அரியவனான சிவந்த சக்கரப் படையேந்திய வடதிருவேங்கடமுடை
யானை மனத்திலுள்ள வஞ்சனைகளை ஒழித்து இப்பொழுதே நீங்கள்
வணங்குங்கள். ஏனென்றால் பெரிய வடிவமுடைய காலன் நீங்கள்
இறக்கும்படி தன் கையில் கொண்ட கயிற்றினை வீசும் அந்த
இறுதிக் காலத்தில், இறைவனே! என்று வணங்குதற்கு இயலாது. 26

நெருப்புக் கண்ணைக் கொண்ட முக்கண் நெற்றி
உடையவனான சிவனைத் தனது திருமேனியில் வலப்பக்கத்திலே
கொண்டவனும் நந்த கோபனுடைய, திரு மாளிகையில் அழுகின்ற
குழந்தையாய்த் தான் வளர்ந்த காலத்தில் பேய் மகளாகிய பூதனை
ஊட்டிய நஞ்சினைச் செழித்த பாலாகிய உணவென்று விரும்பி
உண்டவனுமான, அடிமைத் தன்மையால் தேவர்கள் வணங்கப்
பெற்ற திருவேங்கட மலையின் லவனுக்கு என்னுடைய
புகழ்க்கவியும் சிறந்ததாகுமன்றோ!

27

சிறக்கும் பதம் தருவார், திருவேங்கடச்
செல்வர், செய்ய
நிறக்கும் பதம் தொழுது உய்ய எண்ணீர்--
நெறியில் பிழைத்து,
மறக் கும்ப தந்தியும், சேலும், அசுணமும்,
வண்டினமும்,
பறக்கும் பதங்கமும் போல், ஐவரால்
கெடும் பாதகரே!

28

பாதம் அரா உறை பாதளத்தாடு,
பகிரண்டத்துப்
போது அமர் ஆயிரம் பொன்முடி, ஓங்கப்
பொலிந்து நின்ற
நீ தமர் ஆனவர்க்கு, எவ்வாறு--
வேங்கடம் நின்றருளும்
நாத! மராமரம் எய்தாய்!--முன்
கோவல் நடந்துவோ?

29

'நடைக்கு--அலங்கார மடவார்--விழிக்கு, நகைக்கு,
செவ் வாய்க்கு,
இடைக்கு, அலங்கு ஆர முலைக்கு, இச்சையான இவன்'
என்று, என்னை,
படைக்கலம் காணத் துரந்தே, நமன் தமர்,
பற்றும் அன்றைக்கு
அடைக்கலம்காண்--அப்பனே! அலர்மேல்
மங்கை அங்கத்தனே!

30

அங்கம் அலைக்கும் வினையால்
அலமரவோ, உனக்கும்
அம் கமலைக்கும் அடிமைப்பட்டேன்?--
அரவு ஆன பரி-
அங்க, மலைக்குடையாய், அக் கராவுடன்
அன்று அமர்செய்
அங்க மலைக்கு முன் நின்றருள்
வேங்கடத்து அற்புதனே!

31

சீற்ற குணத்தையும் மத்தகத்தையும் உடைய யானையும் மீனும்
அசுணம் என்ற பறவையும் வண்டு இனங்களும் பறக்கின்ற விட்டில்
பறவையும் போல் நன்னெறியினின்று தவறி ஐம்பொறி, புலன்களால்
அழிந்து போகின்ற தீவினை உடையவர்களே, நீங்கள் எல்லாப்
பதவிகளினும் சிறந்த பரமபதத்தைத் தம் அடியார்க்குத் தந்தருள்பவ
னும் திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்றவனும் எல்லாச்
செல்வங்கட்கும் உரிய தலைவனுமான எம்பெருமானுடைய செம்மை
யான நிறமமைந்த திருவடிசுளைப் போற்றி வணங்கி ஈடேறு மாறு
நினைபுங்களேன்.

28

திருவேங்கட மலையில் நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளி
எல்லா உயிர்களுக்கும் அருள் புரிகின்ற ஈடற்ற தலைவனே!
திருவடிகள், பாம்புகள் வாழ்கின்ற பாதாள உலகத்திலும் மலர்கள்
குட்டிய அழகிய ஆயிரம் திருமுடிகள் இவ்வண்ட கோளத்தின்
மேல் முகட்டுக்கு வெளியிலும் வளர்ந்து தோன்ற பேருருவ நெடுமா
லாய் விளங்கி நின்றவனுமான நீ முற்காலத்தில் நின் அடியார் களான
முதலாழ்வார்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதற்காக அவர்கள் இருந்த
திருக்கோவலூரில் நடந்து சென்றது எங்ஙனமோ?

29

தந்தையே! அலர் மேல் மங்கைப் பிராட்டியை உன் திருமேனி
மார்பில் உடையவனே இயற்கையும் செயற்கையுமான அழகுசுளை
யுடைய இளமங்கையரின் நடை அழகுக்கும், விழி அழகுக்கும்,
புன்னகை அழகுக்கும், சிவந்த வாயின் அழகுக்கும், மெல்லிய
இடையின் அழகுக்கும், புரள்கின்ற ஆரங்களை அணிந்த
சொங்கைகளின் அழகுக்கும் விரும்பி ஈடுபட்ட இவன் என்று,
என்னை நினைத்து எமதுதார்கள் படைக்கலங்களைக் கண்டு நான்
அஞ்சம் படி என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு போகும் அந்த
இறுதிக்காலத்தில் என்னைக் காத்தருளும் பொருட்டு நான்
இன்றைக்கே அடைக்கலப் பொருளாகின்றேன்.

30

ஆயிரந்தலையுடைய அரவணைக் கட்டிலை உடையவனே
கோவர்த்தன மலையை ஆநிறை சாக்க மலையைக் குடையாகக்
கொண்டு பிடித்தவனே! அந்த முதலையுடனே அக் காலத்தில்
போர் செய்த அவையவங்களையுடைய மலை போன்ற சரிய பெரிய
யானைக்கு எதிரில் சென்று நின்று அதனைப் பாதுகாத்தருளிய
திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற வியப்புக்குரிய குணம்
செயல்களை உடையவனே! உடம்பை வருத்துகின்ற தீ வினையால்
வருந்துதற்காகவோ அடியேன் உனக்கும் உன் மனைவியான அழகிய
திருமகளுக்கும் நான் அடிமைப்பட்டேன்

31

அற்ப ரதத்து மடவார் கலவியும்,
 ஆங்கு-அவர்கள்
 நல் பரதத்து நடித்தலும், பாடலும்,
 நச்சி நிற்பார்
 நிற்ப; ரதத்துக் கதிர் தோயும்
 வேங்கடம் நின்றருளும்
 சித் பரதத்துவன் தாள் அடைந்தேன்,
 முத்தி சித்திக்கவே.

32

'சித்துக்கு வித்து அதுவோ, இதுவோ?' என்று
 தேடி, பொய்நூல்
 கத்திக் குவித்த பல் புத்தகத்தீர்!
 கட்டுரைக்க வம்மின்--
 'அத்திக் கு இத்தனையும் உண்ட
 வேங்கடத்து அச்சுதனே
 முத்திக்கு வித்தகன்' என்றே
 சுருதி முறையிடுமே.

33

முறையிடத் தேவர் இலங்கை செற்றான்,
 முது வேங்கடத்துள்
 இறை, இடத்தே சங்கு உடையான், இனி,
 என்னை ஆண்டிலனேல்,
 தறையிடத்தே உழல் எல்லாப்
 பிறவிதமக்கும் அளவு
 உறையிடத் தேய்ந்திடும், இவ் அந்திவானத்து
 உடுக் குலமே.

34

உடுக்கும் உடைக்கும், உணவுக்குமே
 உழல்வீர்! இனி நீர்
 எடுக்கும் முடைக் குரம்பைக்கு என் செய்வீர்?
 இழி மும் .மதமும்
 மிடுக்கும் உடைக் குஞ்சரம் தொட்ட வேங்கட
 வெற்பர் அண்ட
 அடுக்கும் உடைக்கும் அவர்க்கு ஆட்படுமின்,
 அனைவருமே.

35

சிறின்பத்தையுடைய இளமகளிரது சேர்க்கையையும் அவ்
 விள மங்கையர் நல்ல நாட்டிய நன்னூல் முறைப்படி நடித்தாடுவதை
 யும் அவர்கள் பாடுகின்ற இசைப்பாடலையும் விரும்பி நிற்கின்ற
 பேதையர் நிற்க, நான் அவனோடும் சேராமல் பரவுவதும் எனக்கு
 வாய்க்கும் படி தேரின் மேல் வருகின்ற செங்கதிர் தவழப் பெற்ற
 திருவேங்கட மலையில் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளி யிருந்து
 அன்பு காட்டுகின்ற அறிவொளி மயமான மெய்ப் பொருளா கிய
 திருமாலினது திருவடிகளைச் சரணம் அடைந்தேன்.

32

வீடுபேற்றுக்கு மூலம் அப்பொருளோ இப்பொருளோ என்று
 ஆராயத் தொடங்கி பொய்யான புறச்சமய நூல்களைக் கதறிப்
 படித்துத் தொகுத்த பல நூல்களைக் கற்றறிந்தவர்களே! அறம்
 பொருள் இன்னதென்று உண்மைப் பொருளை உறுதியாகச் சொல்ல,
 அது கேட்டு என்னுடன் உய்ய வாருங்கள். கடல் சூழ்ந்த உலகமுழு
 வதையும் உட்சொண்டருளிய திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி
 இருக்கின்ற திருமாலே! வீடு பேற்றுக்கு உறு துணையாகின்ற அறிவின்
 வடிவினன் அன்பின் ஊற்று, ஆற்றலின் ஏற்றம் என்று தமிழ்
 மறைகள் பலமுறை வற்புறுத்திக் கூறி முழங்குகின்றன.

33

உலகத்தவர் பலரும் குறை கூறி வேண்ட, இலங்கையில்
 உள்ள அரக்கர்களை அழித்தவனும் இடக்கையிலே வளம்புரிச்
 சங்கை ஏந்தியவனுமாகிய பழமையான திருவேங்கட மலையில்
 எழுந்தருளி இருக்கின்ற பெருமான், அவனை நான் புகலடைந்த
 பிறகும் என்னை ஆட்சொள்ளாது விடுவானாகின், நிலவுலகத்திலே
 நான் மாறி மாறிப் பிறந்து திரியும் பலவகைப்பட்ட பிறப்புகளுக்கெல்
 லாம் உரையிட்டுத் தொகை செய்தற்கு இருள்மாலைப் பொழுதிலே
 வானகத்தில் விளங்குகின்ற இந்த விண்மீன் கூட்டங்களெல்லாம்
 போதாது குறைந்துவிடும்.

34

உடுத்துக் கொள்ளும் ஆடையையும் உண்ணும் உணவையும்
 தேடிப் பெறுதற்காகவே திரிகின்றவர்களே! இனிமேலும் நீங்கள்
 எடுக்க வேண்டிய, முடைநாற்றமுடைய பிறப்புகளை ஒழிப்பதற்கு
 என்ன வழி செய்கிறீர்கள்? ஒழுகுகின்ற மும்மத நீரையும் வலிமையும்
 உடைய யானையைத் தாம் அதற்கு அடைக்கலம். செய்தற்கு
 அறிகுறியாகத் தனது திருக்கையை அதன் தலைமேல் வைத்துத்
 தொட்டருளிய திருவேங்கட மலையை உடையவனும், அனைத்
 துலகங்களையும் உழிக்காலத்தில் அழிக்கின்றவனுமான எம்பெருமா
 னுடைய திருவடிகளை நீங்கள் எல்லாம் காணுங்கள்.

35

வரும் மஞ்ச அனவன் ஒருவனையே உன்னி
வாழ்த்தும்--தொண்டர்!
கரும் சனனம் களைந்து உய்யவேண்டில் :
கருதிற்று எல்லாம்
தரும் அஞ்சன வெற்பன் தாள்-தாமரையைச்
சதுமுகத்தோன்
திருமஞ்சனம் செய் புனல் காணும், ஈசன்
சிரம் வைத்ததே.

36

'சிரம் தடிவான் இவனோ?' என்று அயன்
வெய்ய தீய சொல்ல,
கரம் தடி வான் தலை கவ்வ, பித்து ஏறலின்,
கண்ணுதலோன்
இரந்து அடி வீழ, துயர்தீர்த்த வேங்கடத்து
எந்தை கண்டார்--
புரந்து அடியேனைத் தன் பொன்-அடிக்கீழ்
வைக்கும் புண்ணியனே.

37

புண்ணியம், காமம், பொருள், வீடு, பூதலத்தோர்க்கு
அளிப்பான்
எண்ணி, அம் காமன் திருத் தாதை நிற்கும்
இடம் என்பரால்--
நண்ணி அங்கு ஆம் அன்பரைக் கலங்காத்
திருநாட்டு இருத்தி,
மண் இயங்காமல் பிறப்பு அறுத்து,
ஆளும் வடமலையே.

38

வடம், அலை அப் பன்னகம், சேர்ந்தவன்;
இடைமங்கை கொங்கை
வடம் அலையப் பன்-அரும் போகம் துய்த்தவன்;
மாயன்; கண்ணன்;
வடமலை அப்பன்--அடி போற்றி ஐவர்
மயக்கு கர-
வடம் அலையப் பன்னிரு நாமம்
நாவின் மலக்குவனே.

39

அடியாள்களே! ஊழ்வினையாலாகிய பிறப்புகளை நீங்கள்
ஒழித்து நீள் உலகமாகிய வீடு பேறு பெற்று வாழ வேண்டியாயின்
மழைப்பொழிய வருகின்ற நீர் கொண்ட சார்முகிலைப் போன்றவ
னான ஒப்பற்ற திருமாலையே நினைந்து போற்றுங்கள். அடியாள்கள்
நினைத்த பொருளையெல்லாம் கொடுத்தருள்கின்ற கருமலைத்தலை
வன் மாயோனுடைய தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை நான்கு
முகங்களை உடையவனான பிரம்மன் திருமஞ்சனம் செய்த புனித
நீர் அன்றோ சிவபிரான் தலையில் தரித்திருக்கின்ற கங்கையாகும். 36

எனது தலையைக் கொப்பவன் இவனோ என்று பிரம்மன்
கொடிய சொற்களைக் கூறி இஷ்ட சிவபெருமானின் கைத் தசையை
உடைய பெரிய பிரம்மனது தலையைக் கொய்திட அதுபற்றி
பைத்தியம் கொண்டதனால் நெருப்புக் கண்ணை நெற்றியில்
உடையவனான அச் சிவன் பிச்சையேற்று வந்து திருவடிகளில்
வீழ்ந்து வணங்க, அவனது துன்பத்தைப் போக்கி அருளிய
திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற எம் பெருமானன்றோ!
அடியனான என்னைப் பாதுகாத்துத் தன்னுடைய அழகிய
திருவடியில் வைத்தருளும் தூய அண்ணலாவான். 37

விரும்பி தன்னிடத்து வந்து சேர்கின்ற அன்புடைய
அடியவர்களை எக்காலத்தும் நிலை கலையாத சிறந்த பரமபத்திலே
இருக்க வைத்து மண்ணுலகில் மீண்டும் அவர்களுடைய பிறப்பை
ஒழித்து ஆட்சொள்ளுகின்ற வடக்கில் உள்ள திருமலையாகிய
திருவேங்கடத்தை அழகிய மனமதனது சிறந்த தந்தையான திருமால்
அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்கின்ற நான்கு உறுதிப்
பொருள்களையும் உலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுக்குக் கொடுத்தருள
நினைந்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடம் என்று சொல்லுவர்
ஆன்றவிழ்ந்தடங்கிய சான்றோர்கள். 38

ஊழிக்காலப் பெருங்கடலில் ஆலிலையிலும் திருப்பாற்கடலில்
அரவணையிலும் படுத்துக் கண்வளர்ந்தவனும் இடையர் சாதிப்
பெண்ணான நப்பின்னைப் பிராட்டியினது கொங்கைகளின்
அணிந்த ஆரங்கள் அசையும்படி சொல்லுதற்கு அரிய அளவிற்ற
இன்பத்தை நுகர்ந்தவனும் மாயமுள்ளவனும் கண்ணனாகப்
பிறந்தவனுமான திருவேங்கடமுடையானது திருவருளைப் போற்றி
ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும் மயங்கச் செய்கின்ற வஞ்சனை
ஒழியுமாறு அப்பெருமானுடைய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களை
யும் என் நாவினால் விடாமல் சொல்லுவேன். 39

மலங்கத் தனத்தை உழன்று ஈட்டி, மங்கையர்
மார்பில் வடம்

அலங்கத் தனத்தை அணைய நிற்பீர்!

அப்பன், வேங்கடத்துள்

இலங்கு அத்தன், அத்தை மகன் தேரில் நின்று,
எதிர் ஏற்ற மன்னர்

கலங்க, தன் நத்தைக் குறித்தானைப்

போற்றக் கருதுமினே.

40

கருத்து ஆதரிக்கும் அடியேனைத்

தள்ளக் கருதிக்கொலோ,

திருத்தாது அரிக்கும் ஐவர்க்கு இரை

ஆக்கினை? -செண்பகத்தின்

மருத் தாது அரிக்கும் அருவி அறா

வட வேங்கடத்துள்

ஒருத்தா! -தரிக்கும்படி எங்ஙனே, இனி

உன்னை விட்டே?

41

உன்னை, கரிய மிடற்றன், அயன் முதல்

உம்பர் எல்லாம்

பொன்னைக் கரி ஓத்த போதும், ஓவ்வார்-புகழ்க்

கோசலை ஆம்

அன்னைக்கு அரிய முத்தே! அப்பனே! -உன்னை

அன்றி, பின்னை,

முன்னைக் கரி அளித்தாய்க்கு உவமான

மொழி இல்லையே.

42

இல்லைக் கண்டீர் இன்பம்; துன்பம் கண்டீர் -கண்ட

ஏந்திழையார்

சொல்லை, கண்டு, ஈர் அமுது, என்னும் தொண்டீர்! -தொல்

அசுரன் நிறம்

கல் ஐக் கண்டீரவத்தை, திருவேங்கடக்

காவலனை,

மல்லைக் கண் தீர்தரத் தேய்த்தானை,

வாழ்த்துமின், வாழுகைக்கே.

43

மனங்கலங்க செல்வத்தைப் பல இடத்தும் அலைந்து சேர்த்து
இளமகனீரது மார்பில் அணிந்துள்ள முத்துமாலைகள் புரளும்படி
அவர்களின் மார்பகங்களைத் தழுவி முயங்கி இருப்பவரே! என்
தந்தையும் திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற
தலைவனும் அத்தை முறையான குந்தியின் குமாரனாகிய பார்த்த
னது தேரின் சாரதியாய் நின்று எதிரில் பசைத்து வந்து நின்ற
அரசர்கள் நடுங்கும்படி தனது வலம்புரிச்சங்கத்தை ஊதி ஒலி ஏறி
முழக்கினவனுமான எம்பெருமானைச் சரணடைய நினைபுங்கள். 40

சண்பக மலர்களினுடைய மணமுள்ள மகரந்த பொடிகளை
அரித்துக் கொண்டு வருகிற நீரருவிகள் எந்நாளும் இடைவிடாது
பெருகிப்பாயும் வடக்கிலுள்ள திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி
இருக்கின்ற ஒப்பற்ற இறைவனே! மனத்தின் பொன்னையே
விரும்புகின்ற அடியேனாகிய என்னை உன் பக்கத்தில் சேர்த்துக்
கொள்ளாது தள்ளிவிட எண்ணியோ, ஆட்கொண்டு சீர்திருத்தாமல்
கெடுக்கின்ற ஐம்பொறி புலன்களுக்கு என்னை உணவாக்கி விட்டாய்.
இனி நான் உன்னையன்றி உய்யும்வகை எவ்வாறோ? 41

பெரும் புகழுடைய கோசலையாகிய அன்னைக்கு மகனாகப்
பிறந்த அருமையான முத்துப் போன்ற மைந்தனே! திருவேங்கட
முடைய தந்தையே! கரியானது பொன்னை ஒத்தபோதிலும்
நீலகண்டனான சிவன், நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும்
உன்னை நிகர்க்க மாட்டார்கள். ஆதலால் முன்னை கசேந்திரயாழ்
வானைப் பாது காத்தவனே, உனக்கு உன்னையே உவமையாகக்
கூறுவதன்றி வேறொர் உவமை கூறுவகையில்லை. ஒத்தாரை
மிக்காரை இல்லாத மாயவன் நீயன்றோ? 42

சண்ணுக்கு இலக்காகிய அணிமணிகளையுடைய மகளிரது
சொற்களை இனிமையினால் கற்கண்டு என்றும், குளிர்ந்த அமிழ்தம்
என்றும் சொல்லுகின்ற அவர்களுக்குக் கொத்தடிமை பூண்டு
தொண்டு செய்பவர்களே! அவ்வாறு இருத்தலில் இன்பம் இல்லை
என அறிவீர். பல்வகைத் துன்பங்களே தொடரும் என்பதை அறிவீர்.
இனி நீங்கள் பேரின்ப வாழ்வு பெறுதற்குப் பழைமையான
இரணியனின் மார்பைப் பிளந்த அழகிய ஆளரியானவனும்,
மல்லர்களைக் கண்கெடும்படி மாய்த்தவனுமான திருவேங்கடம்
உடையானைப் பல்லாண்டு பாடிப் போற்றுகங்கள்.

43

கைத் தனு மோடு இசை வெற்பு எனக் காண, வெவ்
வாணன் என்னும்
மத்தன் நுமோடு இகல் செய்வன் என்றே வந்து,
வை உறு வேல்
அத்தனும், மோடியும், அங்கியும், ஓட;
என் அப்பனுக்குப்
பித்தனும் ஓடினன்--அங்கத்துத் தான் என்றும்
பெண்ணன் என்றே.

44

பெண் ஆக்குவிக்கச் சிலைமேல் ஒரு துகள்
பெய்த பொற்றாள்
அண்ணாக்கு விக்கல் எழும்போது எனக்கு
அருள்வாய்--பழிப்பு
நண்ணாக் குவிக் கச்ச இள முலைப்
பூமகள் நாயகனே!
எண் ஆக் குவிக்கக் குழல் ஊதும் வேங்கடத்து
என் கண்ணனே!

45

கண் நனையேன்; நெஞ்சு உருகேன்; நவை. கொண்டு
என் கண்ணும் நெஞ்சும்
புண் அனையேன், கல் அனையேன்; என்றாலும்,
பொற் பூங்கமலத்
தண் அனையே நல்ல சார்வாக வேங்கடம்
சார்ந்து, மணி
வண்ணனையே அடைந்தேற்கு இல்லையோ,
தொல்லை வைகுந்தமே?

46

வைகுந்தம் ஆய விழி மாதர் வேட்கையை
மாற்றி, என்னை
வையும் தம் ஆய வினை நீக்கிய
முத்தர்மாட்டு இருத்தி-
வை-குந்தம் மாய ஓசித்தாய், வட
திருவேங்கடவா,
வைகுந்த மாயவனே, மாசு இலாத
என் மாமணியே!

47

கையில் எந்திய வில்லானது உயர்ந்த மலைபோன்று தோன்ற
சொடிய வாணாகரன் என்கிற வெற்பன், உம்முடனே, போர்
செய்வேன் என்று வீரவாதம் கூறிக்கொண்டே கண்ணனுடன்
போர்க்கு வந்தபோது எந்தையாகிய அத்திருவேங்கடமுடையானுக்கு
முன் கூர்மைமிக்க வேற்படையை எந்திய கையையுடையவனே
முருகக்கடவுளும், சொற்றவையும், தீக்கடவுளும் தோற்று ஓடப்
பித்தனாகிய சிவனும் உடம்பில் தான் எப்பொழுதும் பெண்ணை
யுடையவன் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓடினான்.

44

யாதொரு பழிப்பினையும் அடையாத குவிந்துள்ள கச்சனிந்த
என்றும் இளமை மாறாத கொங்கைகளை உடையவளும் செந்தாமரை
மலரில் வாழ்பவளுமாகிய திருமகளுக்கு கணவனே." மிகுதியான
பகக்களை ஒருங்குச் சேர்த்தற் பொருட்டுப் புல்லாங் குழலை
ஊதியருளிய திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற என்
கண்ணபெருமானே? கல்லாகி நின்ற அகலிகையைப் பெண் ணாகச்
செய்விக்குமாறு அக் கல்லின் மேல் ஒரு தூளியையிட்ட நினை
அழகிய திருவடிகளை, உள் நாக்கில் இருந்து விக்கல் உண்டாகும்
போது இறுதிக் காலத்தில் அடியேனுக்குத் தந்தருள்வாய்.

45

பக்தி மிகுதியினால் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீரினில் விழிகள்
நனையப் பெறுகின்றேனில்லை, மனமுருகப் பெறுகின்றேனில்லை.
அவ் விழிகள் நனையாமையும் நெஞ்சருகாமையும் கொண்டு எனது
கண்ணும் நெஞ்சும் முறையே புண்களுக்கு ஒப்பானவன் ஆயினேன்;
கல்லுக்கு ஒப்பானவன் ஆயினேன். என்றாலும் அழகிய
செந்தாமரைப் பூவில் இருக்கின்ற தண்ணளியுடைய தாயான பெரிய
பிராட்டியாரையே நல்ல துணையாகக் கொண்டு நீலமணி போலும்
நிறமுடைய எம் பெருமானையே புகலடைந்தவனாகிய எனக்கு
வைகுந்தம் கிடைக்காமற் போகுமோ? உறுதியாகக் கிடைக்கும்.

46

குற்றந்தமாம் அழியும்படி முறித்திட்டவனே! வட எல்லையின்
திருவேங்கட மலையில் நின்ற கோலத்தில் எழுந்தருளி இருப்பவனே!
திருவைகுந்தத்துக்குத் தலைவனே! திருமாலே! எந்த ஒரு குற்றமும்
இல்லாத என் இறைவனான சிறந்த மாணிக்கம் போன்றவனே!
கூரிய வேற்படை போன்ற விழிகளையுடைய மாதர்பால் உண்டா
கின்ற காமப் பேராசையை எனக்கு ஒழித்து என்னைத் தாங்கிய
தமது தொகுதியான தீவினைகளைப் போக்கிய முத்தர்களில்
ஒருவனாக இருக்கச் செய்வாயாக.

47

மணி: ஆழி வண்ணன் உகந்தாரைத் தன் வடிவ
ஆக்கும் என்றே
துணி ஆழிய மறை சொல்லும்; தொண்டர்! அது
தோன்றக் கண்டோம்;
பணி யாழின் மென்மொழி மாலாகி, பள்ளி
கொள்ளாமல், சங்கோடு
அணி ஆழி நீங்கி நின்றாள்,
வேங்கடேசனை ஆதரித்தே.

48

ஆதரிக்க, பட்ட வாள் நுதல் மங்கையர்;
அங்கைமலர்-
மீ தரிக்கப்பட்ட நின் அடியே-வெள் அருவி
செம் பொன்
போது அரிக்கப் பட்டம் சூழ வேங்கட
வெற்ப!-போர் அரக்கர்
தீது அரிக்க, பட்ட கானகத்துாடு, அன்று,
சென்றதுவே!

49

சென்ற வனத்து, அத்தை மைந்தரை வாழ்வித்து,
தீய மன்னர்
பொன்ற அனத்தத்தைச் செய்த பிரான்;
புகழ் வேங்கடத்துள்
நின்றவன்; அத்தத்து ஐஆயுதன்; பாதத்து
என் நேசம் எல்லாம்
ஓன்ற--வனத் தத்தைகாள்!-உரையீர்: அறம்
உண்டு உமக்கே.

50

உண்ட மருந்து கைக்கும்--அன்னையீர்!-மதன்
ஓர் ஐந்து அம்பும்
கொண்டு அமர் உந்துகைக்கும் குறுகாமுனம்,
கொவ்வைச் செவ் வார்ய
அண்டம் அருந்துகைக்கும் திறந்தான்
அப்பன்போல், பரியும்
எண் தமரும் துகைக்கும் பொடி காப்பு இடும்,
இன்று, எனக்கே.

51

தொண்டு செய்யும் அன்பர்களே! நீலமணியும் கடலும்
போன்ற திருநிறமுடையவனான திருமால் தன்னை விரும்பினவர்
களைத் தன்னைப் போன்ற வடிவுடையவனாகச் செய்து விடுவான்
என்றே, பொருள்களைத் துணிந்து கூறுவதும், ஆழ்ந்த பொருள்
உள்ளதுமான தமிழ் வேதம் சொல்லும் அத் தன்மை இங்குக்
கண்ணாரப் பார்த்தோம். எங்ஙனம் எனின் முனை வளைந்த
வீணையின் இசையைப் போன்ற மென்மையான இனிய சொற்களை
யுடைய இப் பெண் திருவேங்கடமுடையானான அத் திருமாலை
விரும்பி அவனைப் போலவே மாலாகிப் பள்ளி கொள்ளாமல்
சங்கோடு அணி, ஆழி நீங்கி நின்றாள்.

48

வெண்ணிறமான நீரருவிகள், தூய . பொன்னையும்
மலர்களையும் அரித்துக் கொண்டு, நீர்நிலைகள் சூழப்பெற்ற
திருவேங்கடமலையை உடையவனே! பொற்பட்டத்தை அணிந்த
ஒளிமிக்க நெற்றியையுடைய பட்டத்து மனைவியர் காதல் செய்யவும்,
அழகிய தாமரைமலர் போன்ற தங்கள் கைகளின் மீது தாங்கவும்
பெற்ற, உன் திருவடியே அன்று போர் செய்ய வல்லவரான
இராவணன் முதலிய அரக்கர்களால் ஆகிய தீங்கை அழிப்பதற்கு
வறண்ட காட்டிற்குச் சென்றது.

49

அழகிய கிளிகளே! பன்னிரெண்டு ஆண்டு வனவாசம் சென்ற
காட்டிலே தன் அத்தையான குந்தியின் மைந்தர்களாகிய
பாண்டவர்களைத் தீங்கின்றி வாழச் செய்து பின்பு கொடிய
தூரியோதனன் முதலிய அரக்கர் அழியுமாறு அவர்களுக்குக்
கேட்டினை விளைவித்த தலைவனாகவும், திருக்கைகளில் ஐந்து
படைகளை உடையவனுமான புகழ்மிகுந்த திருவேங்கடமலையில்
நின்ற திருக்கோலமாகச் சிறப்புடன் விளங்குகின்ற என்
தலைவனுடைய திருவடிகளில் எனது காதல் முழுவதையும்
பொருந்தச் சொல்லுங்கள். அப்படிச் சொன்னால் உங்களுக்கு நற்பேறு
உண்டாகும்.

50

தாய்மார்களே! உண்ணப்படுகின்ற அமிர்தமும் எனக்குக்
கசக்கும். மன்மதனும் தனது ஒப்பற்ற ஐந்து மலர் அம்புகளைக்
கொண்டு போர் செய்வதற்கு வந்து நெருங்குவதற்கு முன்பு
இப்பொழுதே எனக்குக் கோவைப்பழம் போன்ற சிவந்த வாயைத்
தயிர், வெண்ணெய் முதலியன உண்ணுதற்கே அன்றி
ஊழிக்காலத்திலே அண்டகோலங்களை விழுங்குதற்காகவும்
திறந்தவனான திருவேங்கடமுடையான் போலவே, உயிர்களிடத்து
அன்பு கொள்கின்ற மதிக்கத்தக்க அடியார்கள் மதிக்கின்ற திருவடிப்
புழுதியைக் காப்பாக இடுங்கள்.

51

எனக்குப் பணியப் பணி ஒருகால்;

இரு காலும் நல்க

உனக்குப் பணி; இங்கு இருவேம் பணியில்,

என் ஓர் பணியும்

நினக்குப் பணிவித்துக்கொண்டு, உன் பணி நீ

பணித்திலை, என்-

தனக்கு--பணிவெற்பின்மீது ஓங்கி

நின்ற தனிச்சுடரே!

52

தனித் தொண்டை மா நிலத்தே புரிவார்க்கு

அருள்தாள் உடையாய்!

தொனித் தொண்டை மான் நெடு வாய் பிளந்தாய்!

துங்க வேங்கடவா!

முனித் தொண்டைமான் கையில் சங்கு, ஆழி, நல்கி;

என் முரல் செவ் வாய்க்

கனித் தொண்டை மான் கையில் சங்கு, ஆழி,

கோடல் கருமம் அன்றே.

53

கரு மாதவா! இருந்து, ஆவன செய்து, என்

கருத்து, இருளைப்

பொரும் ஆதவா! விருந்தாவனத்தாய்! பொற்

சவரி என்னும்

ஒரு மாது அவா விருந்தா! வனக் கா

உயர்வேங்கடத்து எம்

பெருமா! தவா இரும் தாவு அனல்

ஏயும், பிறைக்கொழந்தே.

54

'பிறை மாலையால் ஒரு பேதை நைந்தாள்;

அந்தப் பேதைக்கு நின்

நறை மாலை தா!' என்று மானிடம்

பாடிய நாவலர்காள்!

நிறை மாலை அற்று, கவி மாலையால்

நினைபீர்--திருவெள்-

ளறை மாலை, வேங்கடத்தே உறை

மாலை, அரங்கனையே.

55

நாசுமலை எனப்படுகின்ற திருவேங்கட மலையின் மேல்
உயர்ந்து நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒப்பற்ற
ஒளிவடிவானவனே! தலைவனான உன்னை ஒரு முறை வணங்குதல்,
அடியவனான எனக்கு உரிய தொழிலாகும். அடியவனான எனக்கு
உனது இரண்டு திருவடிகளையும் கொடுத்தல், தலைவனான எனக்கு
உரிய தொழிலாகும். இவ்வாறு குறித்த நம் இருவரது வேலைகளில்
ஒருமுறை பணிதல் ஆகிய எனது தொழில் மட்டும் உனக்கு நீ
செய்வித்துக் கொண்டு, இருசாலையும் நல்குகின்ற உனது தொழிலை
எனக்கு நீ செய்கின்றாய் இல்லை.

52

பெரிய நிலவுகத்திலே ஒப்பற்ற அடிமைத் தொழிலைச் செய்யும்
மெய்யுணர்வாணர்களுக்கு அருள் தருகின்ற திருவடியை
(பரமபதத்தை) உடையவனே! கனைக்கின்ற தொண்டையை உடைய
குதிரையின் பெரிய வாயைப் பிளந்தவனே! உயர்ந்த திருவேங்கட
மலையில் நின்று ஒளிப்பவனே! நீ கோமுனியான தொண்டைமான்
சக்கரவர்த்தியின் சையிலே உனது சங்கு சக்கரங்களைக் கொடுத்த
தருளிப் புன் சிரிப்புள்ள சிவந்த வாயாகிய தொண்டைப் பழத்தை
யுடைய மான் போன்றவனான என் மகளின் கைகளில் உள்ள
சங்கு வளையல்களையும், மோதிரங்களையும் சுவர்ந்து கொள்வது
அறச்செயல் அன்று.

53

சரிய திருநிறுமுள்ள மாதவனென்னும், திருப்பெயரை
உடையவனே! எனது மனத்தில் வந்து வீற்றிருந்து ஆவனச் செய்து
நன்மைகளை ஏற்றி அக இருளாகிய அறியாமையை மோதி ஒழித்தற்கு
உரிய செங்கதிர்ச் செல்வனே! பிருந்தாவனத்தில் ஓடி விளையாடிய
வனே! மேன்மைக் குணமுள்ள சபரி என்கின்ற ஒரு பெண்ணுக்கு
விரும்பப்பட்ட அன்பான விருந்தினன் ஆனவனே! அழகிய
சோலைகள் சூழ்ந்து உயர்ந்து இருக்கிற திருவேங்கடமலையில்
எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானே! இளம்பிறையானது கெடாத
பெரிய தாவி எளிகின்ற நெருப்பை ஒத்துச் சுடுகின்றதே!

54

இளம்பிறையினது தோற்றத்தையுடைய பொன்மாலைப்
பொழுதினால் உன்னிடம் சாதல் நோய் கொண்ட ஒரு பெண்
நலிந்து மெலிவுற்றாள். அப்பெண்ணுக்கு உன்னுடைய மனமிகுந்த
துளசி மாலையைக் கொடு என்று அசுப்பொருள் துறை அமைத்து
மானுடர்களின் மேல் கவிபாடிய புலவர்களை! நீங்கள் இங்ஙனம்
உங்கள் மனத்தில் நிறைந்த மயக்கத்தை நீங்கி பாமாலை கொண்டு
திருவெள்ளறையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெரியோனும் திருஅரங்க
நாதனும் ஆகிய திருவேங்கடமலையானாகிய எம்பெரு மாணையே
எண்ணிக் கருதிப் பாடுவீராக.

55

அரங்கம், குடந்தை, குருகூர், குறுங்குடி,
அட்டபுய
கரம், கண்ணமங்கை, நறையூர், கடல் மல்லை,
கச்சி, கண்ண-
புரம், கண்டியூர், தஞ்சை, மாலிருஞ்சோலை,
புல்லாணி, மெய்யம்,
தரங்கம், பரமபதம்--வேங்கடேசற்குத்
தானங்களே.

56

தான் அல் நாக மருப்பு ஓசித்தானுக்கு,
தான் உகந்தது-
ஆன வல் நாக முடியில் நின்றானுக்கு,
தான் வணங்காத
தானவன் ஆகம் இடந்தானுக்கு, ஆள் என்று
தன்னை எண்ணா,
தான் அவனாக நினைந்திருப்பாற்கு என்றும்
தான் அவனே.

57

தானவர் ஆகம் தடிவார் வடமலைத்
தண் அம் துழாய்
ஞான வராகர் தரும் அண்டம் யாவையும்,
நண்ணி, அவர்
கால் நவ ராக விரல்தோறும், அத்திக்
கனியின், வைகும்;
வானவர் ஆக இருப்பார் அவற்றுள்
மசகங்களே.

58

மசகம் தரம் என்னல்ஆய், நிலையா உடல்
வாழ் உயிரை
அச கம் தர வல்லதோ?--அன்னைமீர்!--அண்டம்
உண்டு உமிழ் வா-
ரிச கந்தர வண்ணர், வேங்கட வாணர்,
இலங்கையர் கோன்
தெச கந்தரம் அறுத்தார், திருப்பேர் சொல்லும்,
தீங்கு அறவே.

59

திருவரங்கம், திருக்குடந்தை, திருக்குருகூர், திருக்குறுங்குடி,
திருஅட்டபுயகரம், திருக்கண்ண மங்கை, திருநறையூர், திருக்கடல்
மல்லை, திருக்கச்சி, திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்டியூர், திருத்தஞ்சை,
திருமாலிருஞ்சோலை மலை, திருப்புல்லாணி, திருமயம்,
திருத்தரங்கம், பரமபதம் (பொன்னுலகம்) ஆகிய இடங்கள் திருவேங்
கடமலையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் திருவிடங்களாகும். 56

மதத்தையுடைய சுரிய நிறமுள்ள இருள் போன்ற யானையின்
தந்தங்களை ஒடித்தவனும், தான் விரும்பிய இடமான வலிய
திருவேங்கடமலையினது உச்சியில் நின்ற திருக்கோலமாக
எழுந்தருளியவனும், தனது திருவடிகளை வணங்காத, தானே
தெய்வமென்றுச் செருக்கித் திரிந்த அசுரனான இரணியனின்
மார்பைப் பிளந்தவனுமான எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று
தன்னை நினையாமல் தானே அப்பரம்பொருளாக நினைத்திருக்
கின்ற திரிபுணர்ச்சி உடையவனுக்கு எப்பொழுதும் அப்பெருமான்
பயன்படாதவனே ஆவான். 57

அசுரர்களுடைய உடம்பைத் துணிப்பவரான வட
எல்லையிலுள்ள திருவேங்கடமலையில் நின்ற எழுந்தருளியிருக்
கின்ற குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையை உடைய அறிவின்
வடிவமான வராகத் தலைவனான எம்பெருமான் படைத்த
அண்டகோளங்களை எல்லாம் அவருடைய திருவடிகளின் புதிய
செந் நீரமாகத் தோன்றுகின்ற விறல்கள் தோறும் அத்திப் பழங்கள்
அம்மரத்தில் ஒட்டிக் கிடத்தல் போல, பொருந்தித் தங்கும் அவ்
அண்டங்களின் தேவர்களாக விளங்குபவர்கள் அவ் அத்திப்
பழங்களில் மொய்த்துக் கிடக்கின்ற சொசுக்கள் போல்வர். 58

தாய்மார்களே! சொசுவுக்குச் சமமானது என்று சொல்லத்
தக்கதாய் நிலையில்லாததாகிற உடம்பில் வாழ்கின்ற உயிரை
ஆட்டின் தலையானது கொடுக்க வல்லதோ? இனி நீங்கள் இத்
தலைவிக்கு நேர்ந்துள்ள துன்பம் ஒழியுமாறு ஊழிக்காலத்தில் எல்லா
உலகங்களையும் வயிற்றினுள் கொண்டு ஊழி வெள்ளம் நீங்கிய
பின் வெளிப்படித்தியவனும், தாமரைப் பூத்த ஒரு மேகம் போன்ற
வடிவினை உடையவனும், இலங்கையில் வாழ்ந்த இராக்கதர்களுக்கு
அரசனாகிய இராவணனது பத்துத் தலைகளையும் துணித்திட்டவனு
மான திருவேங்கடத்துத் தலைவன் திருப்பெயர்களைச் சொல்லுங்
கள். 59

தீங்கு அட மால் அத்திமுன் நின்று, காலிப்பின்
சென்ற கொண்டல்
வேங்கட மால், கழலே விரும்பார்;
விலைமாதர் முலை-
ஆம் கடம் மால் செய, மாலாய், அவர்
எச்சில் ஆகம் நச்சி,
தாங்கள் தமால் அழிவார்: இருந்தாலும்,
சவப் பண்டமே.

60

பண்டை இருக்கும் அறியாப் பரமபதத்து,
அடியார்-
அண்டை இருக்கும்படி வைக்கும் அப்பனை;
அண்டத்துக்கும்
தண் தையிருக்கும் மலர்ந்த செவ் வாயனை;
தாள் வணங்கா
மண்டையிருக்கும் விடுமோ, சனை
மரணமுமே?

61

மரணம் கடக் குஞ்சரம் நீங்க வாழ்வித்து,
வல் அரக்கர்
முரண் அங்கு அடக்கும் சர! வேங்கடவ! கண்
முடி அந்தக்-
கரணம் கடக்கும் சரமத்து, நீ தருகைக்கு,
எனக்கு உன்
சரணம் கடக்கும் சரண் வேறு இலை; தந்து,
தாங்கிக்கொள்ளே.

62

தாங்கு அடல் ஆழி, வளை, தண்டு, வாள்,
வில்லில், தானவரை
நங்கு அட, வீசி, குறித்து, அடித்து, துணித்து,
எய்து, வெல்லும்
பூங்கடல் வண்ணன் நிலை, கிடை, வந்தது,
போக்கு, இருப்பு--
வேங்கடம், வேலை, அயோத்தி, வெங் கானகம்,
விண்ணுலகே.

63

முதலையினாலாகிய தீமையை அழிக்குமாறு சுரிய பெரிய
யானையின் எதிரிலே வந்து நின்று பசுக்களை மேய்த்தல் பொருட்டு
அவற்றின் பின்னே போன நீர் கொண்ட சார்மேகம் போன்ற
வனான திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருமாலி
னது திருவடிகளையே விரும்பாதவர்களாய் விலைமாதருடைய
தூய்மையற்ற பாண்டம் போன்ற மேனி மயக்கத்தைச் செய்ய,
அவர்களிடத்துக் காமம் கொண்டு அவர்களுடைய எச்சில் உடம்பை
விரும்பித் தாங்கள் தங்கள் குணக்கேட்டினாலேயே அழிபவர்கள்
இறவாமல் உலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தாலும் பிணம் போன்றவர்களே.

பழமையான தமிழ் வேதங்களும், முழுதும் அறிய மாட்டாத⁶⁰
தனது உலகமாகிய வைகுந்தத்தில் நித்திய முத்தர்களாகிய
அடியார்களின் அருகில் இருக்கும்படித் தன்னை அடைக்கலம்
அடைந்தவர்களை வைத்து அருள்கின்ற திருவேங்கடமுடையானும்
ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களை விழுங்குதற்கும், குளிர்ந்த தயிரை
உண்ணுதற்கும் திறந்த சிவந்த திருவாய்மலரை உடையவனுமான
எம்பெருமானைத் திருவடிதொழாத தலையை உடையவர்களாகிய
உங்களுக்கும் பிறப்பும் இறப்பும் நீங்குமோ? நீங்காதே!

61

மும்மதங்களை உடைய யானை முதலையினால் இறத்தலை
ஐழித்து அவ் யானையை உயிர்வாழச் செய்து வலிய
அரக்கர்களுடைய பலத்தை இராமனாகத் தோன்றிய காலத்தில்
அடக்கிவிட்ட அம்புகளை உடையவனே! திருவேங்கடமுடைய
யானே! விழிகள் இருண்டு, மனம் அழியும் படியான எனது இறப்பு
வேலையில் நீ எனக்கு அளித்தற்கு உன் திருவடிகள் அன்றி வேறு
பாதுகாப்பு இல்லை. அத் திருவடிகளில் என்னைப் பரிந்து அன்பு
காட்டி ஏற்றுக்கொள்.

62

தனது திருக்கைகளில் ஏந்திய வலிமையை உடைய சக்கரமும்,
சங்கமும் தண்டும், வாளும், வில்லும், ஆகிய ஐந்து படைகளால்,
முறையே அரக்கர்களை இவ்வுலகத்தில் அழிக்குமாறு சுழற்றி வீசியும்,
ஊதி முழக்கியும், அடித்தும், அறுத்தும், அம்பெய்தியும், வெல்லும்
தன்மையனான அழகிய கடல் நிறமுடைய திருமால் நின்ற
திருக்கோலமாய் எழுந்தருளி இருக்கின்ற இடமும், பள்ளி
கொள்கின்ற இடமும், வந்து பிறக்கின்ற இடமும், நடந்து சென்ற
இடமும், வீற்றிருக்கின்ற இடமும், திருவேங்கடமலையும், திருபாற்கட
லும், அயோத்தி நகரமும், வெவ்விய காடும், வின் உலகும் ஆகும்.

63

உலகம் தர உந்தி பூத்திலையேல், சுடர்
ஓர் இரண்டும்,
இலகு அந்தரமும், புவியும், எங்கே? அயன்,
ஈசன், எங்கே?
பல கந்தரமும் உணவும் எங்கே? பல்
உயிர்கள் எங்கே?--
திலகம் தரணிக்கு என நின்ற வேங்கடச்
சீதரணே!

64

சீ வார் கழலை இரண்டையும் செப்பு என்று,
தீங்கு உளவி-
னாவார், கழலைப் பயில் செங் கையார் நலம்
பேணும் ஐவர்
ஆவார் கழல் ஐ-இரண்டாம் அவத்தையின்,
அன்று, எனக்கு உன்
பூ ஆர் கழலை அருள்--அப்பனே!
அண்ட பூரணனே!

65

பூரணன், ஆரணன், பொன்னுலகு ஆளி,
புராரி, கொடி
வாரணன், ஆர் அணன், வாழ்த்தும் பிரான்; வட
வேங்கடத்துக்
காரணன்; ஆர் அணங்கு ஆனா இறைவி
கணவன்; மண் ஏழ்
பாரணன்; நாரணன்; என்பார்க்கு நீங்கும்
பழுது, அவமே.

66

பழுத்தெட்டி போன்ற நடுச் செல்வர்பின் சென்று,
பல் செருக்கால்,
கொழுத்து, எள், தினை, அளவு எண்ணம் அற்றீர்!
குவடு ஏறி மந்தி
கழுத்து எட்டி அண்டர் பதி நோக்கும்
வேங்கடக் காவலனை
எழுத்து எட்டினால் எண்ணி ஏத்தீர்,
பரகதி ஏறுதற்கே.

67

உலகுக்குத் திலகம் போல அழகு செய்து நின்ற
திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருமார்பனே! நீ
உலகங்களைப் படைக்கத் திருஉந்தித் தாமரையை மலர்த்தி இராமல்
போனால், வெண்கடர், செங்கதிர் ஆகிய இரு கடர்களும் அவை
விளங்கும் இடமான வானமும், உலகமும் எந்த இடத்தே தோன்றும்?
நான்முகனும், சிவனும் அவ்விடத்தே தோன்றுவர்? பலமுகிள்களும்
அவற்றாலாகின்ற உணவுகளும் எவ்விடத்தே தோன்றும்? பல வகை
உயிரினங்களும் எங்கே தோன்றும்?

64

திருவேங்கடமுடையானே! உலகம் முழுவதும் அங்கிங்கு
எனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருப்பவனே! சூழ்ச்சிக் காயை ஆடுகின்ற
சிவந்த கைகளை உடையவர்களான மகாரீரது சீழ் ஒழுக்குகின்ற
சுதைக்கட்டியாகிய கொங்கை இரண்டையும் தங்கக் கிண்ணங்கள்
என்று புனைந்துரைத்து, அவர்களிடத்து உள்ள தீமைகளை ஆய்ந்து
அறியாதவர்களாய், அவர்களுடைய சோக்கை இன்பத்தை
விரும்புகின்ற ஐம்பொறிகள், தத்தமது ஆற்றல் ஒழியப்பெறுகிற
பத்தாம் அவத்தை ஆகிய இறப்பு நேர்கின்ற அந்நாளில் எனக்கு
உனது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளைத் தந்தருள்.

65

பிரம்மனும், பொன்மயமான வானகத்தை ஆள்பவனான
இந்திரனும், முப்புரங்களை அழித்த சிவனும், சேவற் கொடியை
ஏந்திய முருகனும், அவனுக்குப் பொருந்திய தமையனான
விநாயகனும் பாடிப் போற்றுகின்ற தலைவன், வடக்கில் உள்ள
திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அனைத்துக்கும்
காரணமானவன். எங்கும் நிறைந்தவன். தன்னைவிட்டு நீங்காத
தலைவியாகிய அருமைத் திருமகளுக்குக் கணவன். ஏழு உலகங்
களையும் உண்டவன். நாராயணன் என்று அம்பெருமானுடைய
குணம், செயல்களைக் கருதிச் சொல்பவர்களுக்கு அவர்கள் செய்த
தீவினைகள் எல்லாம் அழிந்து ஒழியும்.

66

பழுத்துப் பிறர்க்குப் பயன்படாத எட்டி மரம் போன்ற மரமாக
அமைந்த இடையிலே வந்த செல்வத்தை உடையவர் களின் பின்னே
சென்றும், பல வகைச் செருக்குகளினால் கொழுத்தவர்களாகியும்
எள்ளளவு திணையளவேனும் சிந்தனை இல்லாத வர்களே
இனியாகிலும் நீங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் மேல் உள்ளதான
பரமபதம் சேர்வதற்காகப் பெண் குரங்குகள் உச்சியில் ஏறிக்
கழுத்தைத் தூக்கி மேல் உள்ள தேவலோகத்தை எட்டிப் பார்க்கும்
திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற அண்ணலை நமோ
நாராயணா என்று போற்றுங்கள்.

67

ஏறு கடாவுவர்; அன்னம் கடாவுவர்;
நர்-இரு கோட்டு
ஊறு கடா மழை ஓங்கல் கடாவுவர்--
ஒடு அருவி
ஆறு கடாத அமுது எனப் பாய, அரி
கமுகம்
தாறுகள் தாவும் வட வேங்கடவரைத்
தாழ்ந்தவரே.

68

தாழ்ந்த அருக்கம் தரு ஓக்குமோ?
பல தாரகையும்
தூழ்ந்த அருக்கன் சுடர் ஓக்குமோ? தொல்
அரக்கர் என்று
வாழ்ந்த வருக்கம் களைந்தான், வடமலை
மால், அடிக்கீழ்
வீழ்ந்தவருக்கு அன்பருக்கு ஒப்பரோ, அண்டர்,
மெய்த் தவரே?

69

மெய்த் தவம் போர் உக, வெஞ் சொல் இராமன் வில்
வாங்கி வளைத்து
உய்த்த அம்போர், உகம் நாலும் செய்தோர், உயர்
வேங்கடத்து
வைத்த அம்போருகப் பூ ஆர் கழலை,
மறை மனு நூல்
பொய்த்த வம்போர் உகவார்; காமம் வேட்டுப்
புரளுவரே.

70

புரண்டு உதிக்கும் உடற்கே இதம் செய் பொருள்
ஆக்கையின் நால்-
இரண்டு திக்கும் தடுமாறும் நெஞ்சே! இனி
எய்துவம், வா--
திரண்டு உதிக்கும் அரன், வேள், அயனார் முதல்
தேவர் எல்லாம்
சரண் துதிக்கும்படி மேல் நின்ற வேங்கடத்
தாமத்தையே.

71

அறுகளாக விரைந்து செல்கின்ற பால் போன்ற நீரருவிகள்
கடுக்காத இனிய சுவையை உடைய அமிழ்தம் போலப் பாய்ந்து
வர, அவற்றிற்கு அஞ்சிக் குரங்குகள் பாக்குமரக் குலைகளின் மேல்
தாவி ஏறப் பெற்ற வடக்கில் உள்ள திருவேங்கட மலையில்
எழுந்தருளி இருக்கின்ற பெருமானை வாழ்த்தி வணங்கியவர்கள்
எருதை ஊர்தியாகக் கொண்டு ஏறி நடத்துவர்; அன்னப் பறவையை
வாகனமாகக் கொண்டு ஏறிப் பறப்பவர்; நான்கு தந்தங்களை
உடையதும் மும்மத நீர் பெருக்கை உடையதுமான மலை போன்ற
வெள்ளை யானையை ஏறிச் செலுத்துவர்.

68

இழிவான எருக்கஞ் செடியானது அரியபெரிய மரத்துக்கு
ஒப்பாகுமோ? பல சோடி விண்மீன்களும் சுற்றிலும் ஒளி பரவுகின்ற
செஞ்சுடர் ஒளிக்கு ஒப்பாகுமோ? அவை போலத் தேவர்களும்,
உண்மையான தவத்தையுடைய முனிவர்களும் பழமையான
அரக்கர்கள் என்று பெரும் புகழ்பெற்று வாழ்ந்த சுடங்களை
யெல்லாம் வேரோடு அழித்தவனான திருவேங்கடத்தில் வாழ்வானது
திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அடியார்களுக்கு அன்பு
புண்டொழுதுபவர்களுக்கு ஒப்பாவாரோ? ஒப்பாக மாட்டார்.

69

உண்மையாகச் செய்த-தவம் போரில் பழுது பட்டு ஒழியுமாறு
கடும்சொற்களைப் பேசி வந்த பரசுராமனுடைய வில்லை, அவன்
கையிலிருந்து தன் கையில் வாங்கி வளைத்து எய்த அம்பை
உடையவனும், நான்கு யுகங்களையும் செய்தவனுமான நெடுமால்,
உயர்ந்த திருவேங்கட மலையில் வைத்து நின்ற தாமரை மலர்த்
திருவடிகளை, வேதங்களையும் அற நூல்களையும் பொய்யென்று
கூறுகின்ற வம்பு மொழியுடையவர்கள், விரும்பாதவர்களாய்
சிற்றின்பத்தை விரும்பிப் புரண்டு வருந்துவர்.

70

நிலைநில்லாது மாறி மாறி தோன்றும் தன்மையுள்ள
உடம்புக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற செல்வத்தைச் சேர்ப்பதற்காக
எட்டுத் திசைகளிலும் திரிந்து உழல்கின்ற நெஞ்சமே! இனி
நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பினால் எரிக்கும் தன்மையுள்ள சிவனும்
அவன் மகன் செவ்வேளும், நான்முகனும் முதலிய தேவர்களெல்லோ
ரும் ஒருங்குக் கூடித் தனது திருவடிகளைத் வாழ்த்தும்படி செய்யும்
திருவேங்கடமலையின் மேல் நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்துள்ள
ஒளிவடிவமான இறைவனை அடைவோம் வா!

71

தாம் மத்து அளை வெண்ணெய் உண்ட அந் நாள்,
 இடைத்தாயர் பிணி
 தாமத் தளை உவந்தார், வேங்கடாதிபர்,
 தாமரைப் பூந்
 தாமத்தளை அணியும் மணி மார்பில் நல் தண்
 அம் துழாய்த்
 தாமத்து அளைவது என்றோ, மடவீர்!
 என் தட முலையே?

72

தட விகடத் தலை வேழ முன் நின்றன;
 சாடு உதைத்துப்
 புடவிகள் தத்து அலை ஈர் ஏழ் அளந்தன;
 பூந் திருவோடு
 அடவி கடத்தலை வேட்டன--வேங்கடத்து
 அப்பன், புள்ளைக்
 கடவி கடத்தலை நெய் உண்ட
 மாதவன், கால்மலரே.

73

கானகம் உண்டு; அதில் போம், என்னின் நீங்கிக்
 கடும் பிணிகாள்!--
 தேன் அக முண்டகத் தாள் வேங்கடேசனை,
 சென்று இரக்கும்
 போனக முண்ட வெண் நீற்றான் அயனொடும்
 பூமியொடும்
 வானகம் உண்ட பெருமானை, இன்று என்
 மனம் உண்டதே.

74

மனம், தலை, வாக்கு, உற எண்ணி; வணங்கி;
 வழுத்தும் தொண்டர்
 இனம் தலைப்பெய்தனன்: ஈது அன்றியே--
 இமையோரும், 'எங்கள்
 தனம்! தலைவா!' எனும் வேங்கட வாண!
 தடங் கடலுள்
 நனந் தலை நாகணையாய்!--அறியேன்,
 அன்பும் ஞானமுமே.

75

மடமை உடையவர்களே! மத்தைக் கொண்டு கடைந்
 தெடுக்கப் பட்ட வெண்ணெயைத் தாம் தேடி விழுங்கிய கண்ண
 னாகப் பிறந்த நாளிலே, இளம்பருவத்தில் வளர்த்த தாயாரான
 யாசோதைப் பிராட்டி சுட்டின சுயிற்றினாலாகிய சுட்டை விரும்பி,
 ஏற்றுக் கொண்டவனான திருவேங்கடமுடையானுடைய தாமரை
 மலரை இடமாகப் பெற்ற மலர்மகளையும் மணிகளமுத்திய மாதானி
 யையும் அணிந்த திருமார்பு தரித்த சிறந்த குளிர்ந்த, அழகிய
 திருத்துழாய் மாலையில் எனது பெரிய முலைகள் பொருந்துவது
 எந்நாளோ?

72

சுருடப் பறவையை ஊர்தியாகக் கொண்டு வழிநடத்துபவனும்
 குடத்தில் வைத்திருந்த நெய்யை அமுது செய்த மலர்மகள்
 மார்பனுமான திருவேங்கடமுடையானுடைய தாமரை மலர்
 போன்ற திருவடிகள், பெரிய குடம் போன்ற மாறுபாடுற்ற தலையை
 உடைய கசேந்திராழ்வானாகிய யானையின் முன்னிலையில் சென்று
 நின்றன. சாணாச்சுரணை உதைத்துத் தள்ளின. அலைபாய்ந்து
 வருகின்ற பெரிய கடல் குழந்த பதினான்கு உலகங்களையும் கடந்தன.
 தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற திருமகளின் மறுபிறப்பான
 சீதாப்பிராட்டியுடனே காட்டைக் கடப்பதை விரும்பி நடந்தன.

73

பல இடங்களிலும் சென்று யாசித்துப் பெறும் பிச்சை
 உணவைக் கொள்கின்ற, பிரம்ம சுபாலத்தை ஏந்திய, வெண்ணிற
 மாகிய சாம்பலைத் தரித்தவனான சிவனும், நான்முசனும் ஆகிய
 திருமூர்த்திகளோடும், நிலவுலகத்தையும், மேல் உலகங்களையும் ஒரே
 காலத்தில் (ஊழிப்போதில்) உட்கொண்டருளிய பெருமையை
 உடையவனான தேனைத் தன்னிலே கொண்ட செந்தாமரை மலர்
 போன்ற திருவடிகளையுடைய திருவேங்கடமுடையானை, இப்
 பொழுது எனது 'உள்ளமும் உட்கொண்டது. ஆதலால் கொடிய
 நோய்களே! நீங்கள் என்னை விட்டு நீங்கித் தொலைவிலே உள்ள
 காட்டுக்குச் செல்லுங்கள்.

74

தேவர்களும் 'எங்களுக்குச் செல்வம் போன்றவனே! எங்கள்
 தலைவனே!' என்று வணங்கி வழிப்படப்பெற்ற திருவேங்கட
 முடையானே! பெரிய திருப்பாற்கடலில் பரந்த இடமுள்ள
 பாம்பணையில் அறிதூயில் கொண்டுள்ளவனே! உள்ளம், உரை,
 செயல் ஆகிய மூன்றாலும் தகுதியாக, முறையே உன்னை எண்ணி
 வணங்கி போற்றுகின்ற உன்றன் அடியார்களுடைய கூட்டத்தோடு
 சேர்ந்தேன். இதுவே அல்லாமல் மெய்யன்பும் மெய்யறிவும் அடியேன்
 அறிகிறேன் இல்லை.

75

‘ஞானக் கண் தா, கனவு ஓக்கும் பவம் துடை,
நஞ்சு இருக்கும்
தானக் கண்டா! கனற்சோதி!’ என்று ஏத்தும்
வன் தாலமுடன்,
‘வானக்கண் தா, கன வண்ணா!’ என்று ஓது
ஓலி வந்து அடையா
ஈனக் கண்டாகனற்கு ஈந்தான் பரகதி,
என் அப்பனே.

76

என் அப்பன், ஆகத்துப் பொன்-நூலன், வேங்கடத்து
எந்தை, துயில்
மன் அப்பன், நாகத்துக்கு அஞ்சல் என்றான்,
பல் மணி சிதறி
மின்னப் பல் நாகத்துப் பாய்ந்தான், கதை அன்றி,
வெவ் வினைகள்
துன்னப் பல் நா கத்துப் பொய்நூல் புகா,
என் துளைச் செவிக்கே.

77

செவித்தலை வன்னியின் துடு உண்ட வேய் இசை
தீப்பதும், யான்
தவித்து அலை வன் மயலும், தமர் காப்பும்,
தமிழ்க் கலியன்
கவித் தலைவன் திருவேங்கடத்தான் முன்
கழறுமின்--பொன்
குவித்து, அலை வந்து உந்து, கோனேரி
வாமும் குருகினமே!

78

குருகூர் அங்க மறைத் தமிழ்மாலை
குலாவும் தெய்வ
முருகு ஊர் அரங்கர், வட வேங்கடவர்,
முந்நீர் இலங்கை
வரு கூர் அங்கம் துணித்தார், சரணங்கள்,
வல் வினைகட்கு
இரு கூர் அரங்க்கண்டி--உயிர்காள்!--
சென்று இரவுமினே.

79

நஞ்சினைக் கக்குகின்ற இடமாகிய சுழத்தைபுடையவனே!
அனற் பிழம்பின் பேரொளி வடிவமானவனே! எனக்கு மெய்யறி
வாகிய கண்ணைக்கொடு; கனவுத் தோற்றத்துக்கு ஒப்பான பிறப்பை
எனக்கு ஒழித்தருள்வாய் என்று சொல்லித் சிவபிரானைப்
போற்றுகின்ற வலிய நாவினுடன் கூடி வானத்தில் தாவி உலவிச்
செல்கின்ற கொண்டல் நிறத்தையுடையவனே என்று திருமாலைப்
போற்றிச் சொல்லும் ஓசை தன் செவிகளில் வந்து நுழையப் பெறாத
இழிவையுடைய கண்டாகன்என் என்னும் பூத கணநாதனுக்கும்
என் தலைவனான திருவேங்கட முடையான் வீடுபேற்றைத்
தந்தருளினான்.

76

என் தந்தையும் திருமார்பிலே பொன்னாலாகிய முந்நூலைத்
தரித்தவனும் துயிலாத் துயில் பொருந்துதற்கிடமாகிய கடலை
உடையவனும் அதிமூலமே என்ற யானைக்கு அஞ்சாதே என்று
சொல்லி அதனைப் பாதுகாத்தவனும் பல தலைகளிலும் உள்ள
மாணிக்கங்கள் தெரித்து மின்னல்போல் விளங்கும்படி பற்களை
உடைய சாளரியன் என்னும் பாம்பின் மீது சுத்திட்டவனுமான
திருவேங்கடமுடையில் நின்றருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் உடைய
பெரிய வரலாறுகள் என் காதுகளில் செல்லுமே அல்லாமல் கொடிய
தீவினைகள் நெருங்கப் பல நாக்குகள் பிதற்றுகின்ற பொய்யான
சமயப் பொருள்கள் எனது செவித் துணையில் நுழையா.

77

அலைகள் பொண்ணைக் குவித்து வந்து கரைகளில் சேர்க்கின்ற
கோனேரியில் வாழ்கின்ற நாரைக் கூட்டங்களே! நெருப்பில்
மூங்கிலினாலாகிய வேயங்குழலின் இசைப்பாட்டு எனது காதுகளி
டத்தே சுவையையும், நான் சாதல் மிகக் கொண்டு வருந்துகின்ற
வன்மையான எனது சாமத்தையும் பாங்கியர், செவிலியர் முதலிய
உற்றார் என்னைப் பாதுகாக்கும் வகையையும் தமிழ் மொழியில்
தேர்ந்த திருமங்கையாழ்வார் பாடிய பாட்டுகளுக்குத் தலைவனான
திருவேங்கடமுடையானிடம் என் பிரிவு நிலையைச் சொல்லுங்கள்.

78

உயிரினங்களே! திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த அறு
அங்கங்களை உடைய நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு தமிழ்
வேதமாகிய பாமாலைகளில் பொருந்திய தெய்வத் தன்மையுள்ள
நறுமணம் வீசுகின்ற திருஅரங்கநாதரும், முன்பு இலங்கையில் வந்து
சேர்ந்த கொடியவர்களான அரக்கர்களுடைய உடம்புகளைச்
சேதித்தவனுமான திருவேங்கடமுடையானது திருவடிகள் வலிய
இருவினைகளையும் அறுத்தற்கு இரண்டு கூரிய வாட்டடைகளாகும்.
எம்பெருமானிடம் சென்று உங்கள் வினைகளை அறுக்குமாறு
அத்திருவடிகளைத் தொழுது போற்றுங்கள்.

79

இரணிய நாட்டன், இரணியன், ஈர்-ஐந்தலையன்,
கஞ்சன்;

முரணிய கோட்டின், நகத்தின், சரத்தின்,
முன்தாளின்; துஞ்சத்

தரணியில் குத்தி, இடந்து, எய்து, உதைத்தவன்--
சர்ப்ப வெற்பன்

அரணிய கேழல், அரி, ராகவன், கண்ணன்,
ஆகி வந்தே.

80

வந்தித்து, இருக்குமறை போற்றும் வேங்கட
வாண! மலர்

உந்தித் திருக் குங்குமம் அணி மார்ப!

உள் வஞ்சனையும்,

புந்தித் திருக்கும், வெகுளியும், காமமும்,
பொய்யும், விட்டுச்

சிந்தித்திருக்குமது எக்காலம், யான்

உன் திருவடியே?

81

திருவடி வைக்கப் புடவி பற்றாது; அண்டம்

சென்னி முட்டும்;

கரு வடிவைக் கலந்து ஆற்றா, எண் திக்கும்;

கடல் மண் கொள்வான்--

பொரு வடி வைக் கனல் ஆழிப்பிரான்,

புனல் ஆழிகட்டப்

பெரு வடிவைக் கண்ட அப்பன்--எவ்வாறு

அடி பேர்ப்பதுவே?

82

பேர் ஆனைக் கோட்டினைப் பேர்த்தானை;

வேங்கடம் பேணும் துழாய்த்

தாரானை; போதனைத் தந்தானை; எந்தையை;

சாடு இறப் பாய்ந்து,

ஊர் ஆனை மேய்த்து, புள் ஊர்ந்தானை;

பஞ்சவர்க்கு உய்த்துநின்ற

தேரானை; நான்மறை தேர்ந்தானை--தேரும், நும்

தீது அறுமே.

83

பாம்பு மலையென்று பெயர்பெற்ற திருவேங்கடமலையில்
நின்றருளி இருப்பவனுமான நெடுமால் அரண்போல அடுத்தவர்
களைக் காக்கும் தன்மையுள்ளவராக மூர்த்தியும், நரசிங்கனும்,
இராமனும், கண்ணனும் ஆகி வந்து முறையே இரண்யாட்சனும்,
இரண்யனும், பத்துத் தலைகளை உடையவனான இராவணனும்,
கம்சனும், ஆகியோரை வலிமையுள்ள சொம்பினாலும், நகங்களினா
லும், அம்புகளாலும், முந்தி நீட்டிய காலினாலும் இறக்கும்படி
அவர்களை நிலத்திலே குத்தியும், பிளந்தும், தொடுத்தும்
உதைத்தவனாவான்.

80

இருக்குமுதலிய எழுதாக்கிளவியான வேதங்கள் வணங்கித்
தொழுது போற்றப் பெற்ற திருவேங்கடமலையில் நின்று வாழ்பவனே!
திரு உந்தித் தாமரைமலரையும் திருமகளோடு, குங்குமச் சாந்தை
அணிந்த அழகிய மார்பை உடையவனே! நான் மனத்தில் அடங்கிய
வஞ்சனைகளையும் அறிவின் மாறுபாட்டையும் சொடுஞ்சினத்தை
யும் பெரும் காமத்தையும் தீய பொய்யையும் ஒழித்துவிட்டு உனது
திருவடித் தாமரைகளைப் போற்றித் தொழுது நினைந்திருப்பது
எப்பொழுதோ?

81

போர் செய்கின்ற பலவகைப் படைகளைத் தேர்ந்தெடுத்த
கூர்மையான தீச்சொரிகிற சக்கரத்தை உடைய தலைவனும், கடலை
அணைசுட்டிக் கடப்பதற்காகக் கடல் நீரை வற்றும்படி செய்த
தந்தையான திருவேங்கடமுடையான், நெடுமாலாய் நின்ற பொழுது
தனது ஓரடியை வைப்பதற்கே உலகம் இடம் போதாதாயிற்று
அப்பெருமான் திருமுடியோ அண்ட கோளத்தின் உச்சியைத்
தாக்கியது. எட்டுத் திசைகளும் அவனது கரிய திருமேனி பொருந்து
வதற்கு இடம் போதாவாயின. இங்ஙனம் அந்நெடுமால் கடல்
சூழ்ந்த உலகத்தில் மூன்றடி இடம் அளந்து கொள்வதற்காகத்
திருவடிகளை எடுத்து வைப்பது எப்படியோ?

82

பெரிய யானையினது தந்தங்களைப் பெயர்த்து எடுத்தவனும்
திருவேங்கட மலையை விரும்பித் 'தங்குமிடமாகக் கொண்ட திருத்
துளசி மாலையை உடையவனும், நான்முகனைப் படைத்தவனும்,
என் தலைவனும், சகடாகுரன் முறியும்படி தாவி உதைத்து
ஊரிலுள்ள பசுக்களை மேய்த்துக் கருடன் மீது ஏறிப் பறந்தவனும்,
பாண்டவரில் ஒருவனான பார்த்தனுக்குச் சாரதியாய் உடையவனும்
நான்கு தமிழ் வேதங்களாலும் ஆராயப் பட்டவனுமான திருமாலை
முழுமுதற் கடவுளாக அறிந்து போற்றுங்கள். அப்படிச் செய்தால்
உங்கள் துன்பங்கள் எல்லாம் தொலையும்.

83

அறுகு ஊடு கங்கை தரித்தான், அயன்,
அழைத்தாலும் இச்சை
அறு; கூடு, மால் அடியார் அடக்கே;
அப்பன் வேங்கடவன்,
மறுகு ஊடு மாதர் எறி பூண் எறிக்கும்
மதில் அரங்கன்,
மறு கூடு நம்மை மருவாமல்
வாழ்விப்பன்--மா மனமே!

84

மாமன் அங்காந்த வல் வாய்ப் புள்ளை ஏவ
மடித்து, பித்தன்
நா, மனம், காந்த அன்று ஓட எய்தோன்,
நறும் பூங்கொடிக்குத்
தாமன், அம் காந்தன், திருவேங்கடத்து எந்தை,
தாள்களில் என்
தீ மனம் காந்தம் கவர் ஊசிபோல்,
என்று சேர்வதுவே?

85

சேரும் மறுக்கமும், நோயும், மரணமும்,
தீவினையின்
வேரும், அறுக்க விரும்பி நிற்பீர்! வட
வேங்கடத்தே
வாரும்; மறுக்க அறியான், எவரையும்;
வாழ அருள்
கூடும்--மறுக்க கமலை அணி மார்பன்,
கைக் கோதண்டனே.

86

கோதண்டத்தான்; நத்தன்; வாள், கதை,
நேமியன்; கோல வட
வேதண்டத்தான்; அத்தன்; இன் இசையான்;
மண்ணும் விண்ணும் உய்ய
முதண்டத் தானத்து அவதரித்தான்; எனில்,
முத்தி: வினைத்
தீது அண்டத் தான் அத் தனு எடுத்தான்
எனில், தீ நரகே.

87

எனது சிறந்த மனமே! முடியிற் சூடிய அருகம்புற்களிடையே
சங்கையை ஏந்திய சிவனும், நான்முகனும் வலிய வந்து உன்னைத்
தம்மிடத்துக்கு அழைத்தாலும், அவர்களிடம் விருப்பம் கொள்ள
மாட்டாய். திருமாலினது அடியார்களின் திருவடிகளிலேயே
சேர்வாய். அப்படிச் சேர்ந்தால் தம் கணவரோடு பிணங்கிய மகளிர்
கூற்றி எரிந்த அணிகலன்கள் எடுப்பவர் இல்லாமல் வீதிகளிலே
ஒளிவீசப் பெற்றதும், மதில்கள் சூழ்ந்ததுமான திரு அரங்கத்தை
உடையவனுமாகிய இறைவன் திருவேங்கடம் உடையான். மீண்டும்
பிறப்பு இல்லாதபடி நமக்கு வீடு பேறு தந்து அதில் நம்மை
அழிவின்றிப் பேரின்பம் நுகர்ந்து வாழ்ந்திருக்கச் செய்வான். 84

மாமனான சும்சன் திறந்த வலிய வாயை உடைய பசாசுரப்
பறவையை அனுப்ப, அதனைக் கொன்று, சிவன் தனது நாவில்
பொருந்திய உமிழ் நீர் வற்றுமாறு அக்காலத்தில் ஓடும்படி அம்பு
எய்தவனும் நறுமணம் உள்ள தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற
கொடிபோன்ற திருமுகளுக்கு இருப்பிடமாகி அழகிய கணவனுமான
திருவேங்கடமலையில் நின்றருளி இருக்கின்ற பெருமானுடைய
திருவடிகளில் எனது கொடிய மனமானது காந்தத்தினால் ஈர்க்கப்
பட்ட ஊசிப்போலச் சேர்ந்து பற்றுவது எப்போதோ? 85

தீவினையால் வந்து அடைகின்ற மனக்குழப்பங்களையும்,
நோய்களையும், பிறப்பையும், இறப்பையும் கொடிய வினைவயத்தின்
மூலத்தையும் ஒழிப்பதற்கு விரும்பங்கொண்டு நிற்பவர்களே! நீங்கள்
வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடமலைக்கு வாருங்கள். அங்கு நின்ற
கோலத்தோடு இருக்கின்ற மதாணியையும் மலர்மகளையும் வலத்திரு
மார்பில் கொண்டவனும் கையில் வில்லை ஏந்தியவனுமான
திருமால் தன்னை அடைக்கலம் அடைந்தவர் எத்தன்மையராயினும்
அவரை விலக்க அறியான். தன்தன் அடியவர் அனைவரையும்
இனிது வாழுமாறு சுருணை புரிவான். 86

வில்லை உடையவனும் வலம்புரிச் சங்கை உடையவனும்,
வாளையும் கதையையும் சக்கரத்தையும் கொண்டவனும் அழகிய
வடமலையான திருவேங்கடத்தை இடமாகப் பெற்றவனும் எல்லா
உயிர்க்கும் தலைவனும் இனிமையான புல்லாங்குழலின் இசையை
வழங்கும் கண்ணன், நிலவுலகத்திலும் மேல் உலகத்திலும் உள்ள
மனிதரும் தேவர் முதலியோரும் துன்பம் தவிர்ந்து வாழ்வதற்காகப்
பழமையான அண்டத்துக்கு உட்பட்ட இடங்களில் பிறந்தருளினான்,
என்று மெய்மையுணர்ந்து கூறினால் முத்தி கிடைக்கும். அத்திருமால்
ஊழ்வினையின் தீமை வந்துத் தொடரத்தான் அந்தந்த உடம்பை
எடுத்துப் பிறந்தான் என்ற உண்மை உணராது கூறினால் கொடிய
நரகமே கிட்டும். 87

நரகம் அடங்கலும் சென்று எய்த்த
பாவிக்கு, நாரியர்மேல்
விரகம் அடங்க, மெய்ஞ்ஞானம் வெளிசெய,
வீடு பெற,
உரகம் மடங்க நடித்த பொற்றாள் இன்று என்
உச்சி வைப்பாய்--
வர கமடம், கயல், ஆனாய்!
வடமலை மாதவனே!

88

'மா திரம், காதல் மனை வாழ்க்கை' என்று
எண்ணி, வான் பொருட்கு
மாதிரம், காதம் பல உழல்வீர்! இன்னும்
மைந்தன் என்று ஓர்
மாது இரங்காதபடி வணங்கீர்--
அரிமாவொடு கைம்-
மா திரங்காது அமர் செய்கின்ற
சேடமலையினையே.

89

'மலையின் அரக்கர் உடன்று எழுந்தார்' என்று
மா மறை நூல்
கலையினர், அக்கருடன், இந்திராதியர்
காட்ட, செய்யும்
கொலையினர்; அக் கருடன் ஏறும்
வேங்கடக்குன்றர்; என்றால்,
உலையின் அரக்கு--அருள் தந்திலரேனும்,
என் உள் அவர்க்கே

90

உள்ளம் அஞ்சாய்; வலியாய்; வலியார்க்கும்
உபாயம் வல்லாய்;
கள்ளம், அஞ்ச ஆயுதம், கைவரும்;
ஆயினும், கங்குலினில்
வெள்ள மஞ்ச ஆர் பொழில் வேங்கடக்
குன்றினில் வீழ் அருவிப்
பள்ளம் அம் சாரல் வழிவரில், வாடும்,
இப் பாவையுமே.

91

சிறந்த ஆமையும், மீனுமாய் பிறந்த திருவினனே! திருமலையில்
எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலே! இதுவரையிலும் பல பிறப்புகள்
பிறந்து பல தீவினைகள் செய்து நரகங்கள் அனைத்திலும் போய்
வருந்திய இழிவான எனக்குப் பொது மகளிர் மேல் உண்டாகின்ற
ஆசை நோய் அறுபடவும், மெய்ப் பொருள் அறிவு தோன்றவும்,
பொன்னுலகம் கிடைக்கவும் காளியன் என்னும் பாம்பு தலை
நொடிந்து மடங்கும்படி அதன் முடியின்மேல் ஏறி கூத்திட்ட உனது
அழகிய திருவடிகளை இப்பொழுதே எனது தலையின் மேல்
வைத்தருள்வாய்.

88

பேரன்புக்கிடமான மனையாளோடு கூடி இல்லறத்தில்
வாழ்வதை மிக்க நிலையுள்ளது என்று நினைத்து அந்த இல்லற
வாழ்வுக்குத் துணையாக மிக்க செல்வத்தை ஈட்டுதல் பொருட்டுத்
திசைகள் தோறும், எல்லையற்ற தொலைவில் சுற்றி அலைபவர்களே!
இன்னமும் உங்களை மக்கள் என்று ஒரு பெண் அன்பு செய்யாதபடி
(பிறப்பற்று) அரிமாக்களோடு யானைகள் பின்வாங்காமால் போர்
செய்கின்ற நாகமலை எனப்படுகின்ற திருவேங்கட மலைத்
திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானை வாழ்த்தித்
தொழுது வணங்குங்கள்.

89

சிறந்த வேத நூல்களிலும், கல்வி அறிவிலும் தேர்ந்த
நாள்முசனும் எலும்பு மாலைகளை அணிந்து மகிழ்கின்ற
சிவபிரானுமாகிய இரு கடவுள்களுடன் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்,
மலைகள் போல அரக்கர்கள் சீற்றத்துடன் மலைந்து கொண்டு
ஓங்கினார்கள் என்று சொல்லி முறையிடச் செய்த அவ்
இராக்கதவத்தை உடையவனான, அந்த கருனாகிய சுழுத்தின்
மேல் ஏறிப் பறந்து அருள்கின்ற திருவேங்கடமலையை உடையவன்
என்று சொன்னால் அவர் எனக்கு சுருணை காட்ட
வில்லையாயினும் அவர் பொருட்டு என் மனம் உலைக்கலத்திலிட்ட
அரக்காக நெகிழ்ந்து உருகும்.

90

நீ எதற்கும் மனம் அஞ்சுகின்றாய் இல்லை வலிமையுடையாய்
வல்லமையுடையவர்க்கும் வழி கூறிக்கும்படி வழிகாட்டியும்
அல்லை. களவும் ஐந்து படைகளும் உனக்குப் பழக்கமாகி உள்ளன.
ஆயினும் இரவிலே வெள்ளமாகப் பொழிகின்ற முகில்கள் தங்குகின்ற
சோலைகளையுடைய திருவேங்கடமலையில் விழுகின்ற அருவிப்
பெருக்கை உடைய பள்ளங்களோடு கூடிய அழகிய மலைப்பக்கத்து
வழியாக நீ வந்தால் உனது வரவை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்
பார்ப்பவளான இப் பெண்ணும் வருந்துவான்.

91

பாவை இரங்கும் அசோதைக்கு முத்து;
பதுமச் செல்விக்கு
ஏவை இரண்டு அன்ன கண்மணி நீலம்;
இரு சரணப்
பூவை இரந்தவர்க்கு இன்பவளம்; புல்
அசுரார்க்கு என்றும்
மா வையிரம்--திருவேங்கடத்து
ஓங்கும் மரகதமே.

92

மரகதத்தைக் கடைந்து ஓப்பித்தது ஓத்தன;
வாழ்த்தினர்தம்
நரக தத்தைத் தள்ளி வைகுந்தம் நல்கின;
நப்பின்னைஆம்
விரக தத்தைக்கு விடை ஏழ்
தழுவின--வேங்கடவன்,
குரகதத்தைப் பிளந்தான், தோள்கள்
ஆகிய குன்றங்களே.

93

குன்றுகள் அத்தனையும் கடல் தூரக்
குவித்து, இலங்கை
சென்று, களத்து அனைவோரையும் மாய்த்து,
திருச் சரத்தால்,
அன்று, களத்தனை அட்டானை, அப்பனை,
ஆய்மகள் தோள்
துன்று களத்தனை, ஏத்த வல்லார்க்கு இல்லை,
துன்பங்களே.

94

துன்பம் களையும்; சனனம் களையும்;
தொலைவு அறு பேர்
இன்பங்களையும் கதிகளையும் தரும்--
எங்கள் அப்பன்,
தன் பங்கு அளையும்படி மூவரை வைத்து,
தாரணியும்,
பின்பு அங்கு அளையும் இழுதும்
2ண்டி அடிப் பேர் பவவே ,

95

திருவேங்கடமலையின் மீது உயர்ந்து தோன்றுகின்ற
மரகதமணி போல விளங்கும் திருமேனி நிறத்தையும் ஒளியையும்
உடைய பரம்பொருளானது சித்திரப் பாவைகளும் இவ் அழகு
எமக்கு இல்லையே என்று இரங்கும்படியான சுட்டழகுடைய
யசோதைக்கு முத்துப் போலும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற
செல்வத் தலைவியான திருமகளுக்கு அருமையால் இரண்டு
அம்புகளைப் போன்ற கண்களில் உள்ள சுருவிழி போலும், திருவடித்
தாமரை மலர்களைத் தொழுபவர்களுக்குப் பேரின்பப் பெருக்காம்.
இழிகுணமுடைய அசுரர்களுக்கு எப்பொழுதும் பெரும் பசையாம். 92

குதிரை வடிவாய் வந்த கேசி என்னும் அசுரனை வாய்
பிளந்தவனுமான திருவேங்கடமுடையானுடைய மலை போன்ற
தோள்களாகிய மரகதமென்னும் பச்சை மாமணியைக் கடைந்து
ஓப்பனை செய்தாற் போன்றன; தம்மை வாழ்த்திய
மெய்யடியார்களுடைய நரகத் துன்பங்களை ஓழித்து அவர்க்குப்
பரமபதத்தைக் கொடுத்தன. நப்பின்னைப் பிராட்டியாகிய ஆசை
நோயால் தவிக்கப்பட்டவளான பெண்ணை மணம் செய்வதற்காக
ஏழு எருதுகளைத் தழுவி வலி அடக்கின. 93

மலைகளை எல்லாம் கடல் தூர்ந்திடும்படி வானரங்களைக்
கொண்டு கொணர்ந்து அணைகட்டி அதன் வழியாக இலங்கைக்குச்
சென்று போர்க்களத்தில் இராவணன் முதலிய அரக்கர்களை
எல்லாம் கொன்று சிறந்த அம்பினால் அந்நாளில் வஞ்சகனான
இராவணனைக் கொன்றவனும் இடைச்சாதி மகளான
நப்பின்னையின் காதல் கைகளால் தழுவப்பட்ட கழுத்தை
உடையவனுமான திருமலையில் நின்றிருக்கும் திருவேங்கடம்
உடையானைத் தொழுது வணங்க வல்லவர்க்கு எவ்வகைத்
துன்பமும் தோன்றா. 94

பிரம்மன், சிவன், திருமகள் என்ற மூன்று பேரை தனது
திருமேனியின் பாகங்களிலே பொருந்தும்படி வைத்து
ஊழிக்காலத்திலே உலகையும் பின்பு கண்ணனாய்ப் பிறக்கையில்
திருவாய்ப்பாடியில் தயிரையும் வெண்ணெயையும் அழுது
செய்தவனான எமது திருவேங்கடமுடையானுடைய பெயர்
ஆபிரமும் சொன்னவர்களுடைய துயரங்களை ஓழிக்கும். பிறப்பை
வேரோடு அழிக்கும் முடிவில்லாத பேரின்பங்களையும் சிறந்த
பதவிகளையும் தரும். 95

பல குவளைக்குள் சில கஞ்சம் போலும்
படிவ அப்பன்,
நல கு அளைக்கு முன் உண்டான், நின்
மாட்டும் நணுகிலனோ--
உலகு வளைக்கும் கடலே! நின் கண் முத்து
உகுத்து, இரங்கி,
இலகு வளைக்குலம் சிந்தி, துஞ்சாய், இன்று
இரா முற்றுமே?

96

முற்றிலை, பந்தை, கழங்கை, கொண்டு ஓடினை
முன்னும்; பின்னும்,
அற்றிலை தீமை; அவை பொறுத்தோம்--தொல்லை
ஆலின் இளங்
கற்றிலைமேல் துயில் வேங்கடவா!--இன்று
உன் கால்மலரால்
சிற்றிலைத் தீர்த்ததற்குப் பெரு
வீட்டினைச் செய்தருளே.
அரும் பாதகன், பொய்யன், காமுகன், கள்வன்,
அருள் சிறிதும்
அரும்பாத கல் நெஞ்சன், ஆறாச் சினத்தன்,
அவாவில் நின்றும்
திரும்பாத கன்மத்தன், ஆனேற்கு, சேடச்
சிலம்பு அமர்ந்து, அ-
திரும் பாதகஞ்சம் தரில், அதுகாண்,
உன் திருவருளே.

97

98

திருமந்திரம் இல்லை; சங்கு, ஆழி, இல்லை;
திருமண் இல்லை;
தருமம் திரம் ஒன்றும் செய்து அறியீர்;
செம்பொன்-தானவனை
மருமம் திரங்கப் பிளந்தான் வடமலை
வாரம் செல்லீர்;
கருமம் திரண்டதை எத்தால் களையக்
கருதுதிரே?

99

உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற கடலே! உனது கண்களினின்று
முத்துப் போன்ற நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து (உன் இடத்திலுள்ள
முத்துகளைச் சிந்தி) புலம்பி விளங்குகின்ற கை வளைகளின்
வரிசையைக் (சங்குகளின் கூட்டத்தை) கீழே சிந்தி இன்றைய இராப்
பொழுது முழுவதும் தூங்குகின்றாய் இல்லை. ஆதலால் பல
கருங்குவளை மலர்களினிடையே சில செந்தாமரை மலர்கள் பூத்தன
போன்ற திருமேனியை உடைய அண்ணல் கண்ணனாய்
வெண்ணெயை உண்பதற்கு முன்னே நல்ல உலகை விழுங்கியவனு
மான காதல் தலைவன் என்னிடத்திற் போலவே உன்னிடத்திலும்
வந்து சேரவில்லையோ?

96

ஊழிப் பெருவெள்ளக் காலத்தில் இளமையான ஆலங்கள்
நினது இளந்தளிர்நீர் மேல் பள்ளி கொண்டு அறிதூயில் கொண்ட
திருவேங்கடமுடையானே! முன்னமும் நீ என்னுடைய சிறு முறத்தை
யும், பந்தையும், ஆடும் கூழ்காய்களையும் எடுத்துக் கொண்டு
ஓடினாய். பின்பும் என்னிடம் தீங்கு செய்வதை ஒழிந்தாய் இல்லை.
அப்பொல்லாங்குகளை எல்லாம் நான் பொறுத்துக் கொண்டேன்.
இப்பொழுது உனது திருவடித் தாமரையினால் மணல் கொண்டு
விளையாட்டாக அமைத்த சிறு வீட்டைச் சிதைத்தற்கு ஈடாக
பெரியதொரு வீட்டை எனக்கு கட்டி கொடுப்பாய்.

97

போக்குதற்சரிய பாவங்களை உடையவனும், பொய்
பேசுபவனும், காமுகனும், திருநு செய்கின்றவனும் கருணை என்பது
சிறிதும் இல்லாத கல் போன்ற நெஞ்சுடையவனும், தனியாத
கோபத்தை உடையவனும் பேராசையினின்றும் மீளாத தீவினை
உடையவனும் ஆகிய எனக்குத் திருவேங்கடமலையில் நின்றருளிய
பாத தண்டைகள் ஒலிக்கப் பெற்ற உனது திருவடித் தாமரைகளைக்
கொடுத்தால், அதுவன்றோ உனது மேலான கருணையாகும்.

98

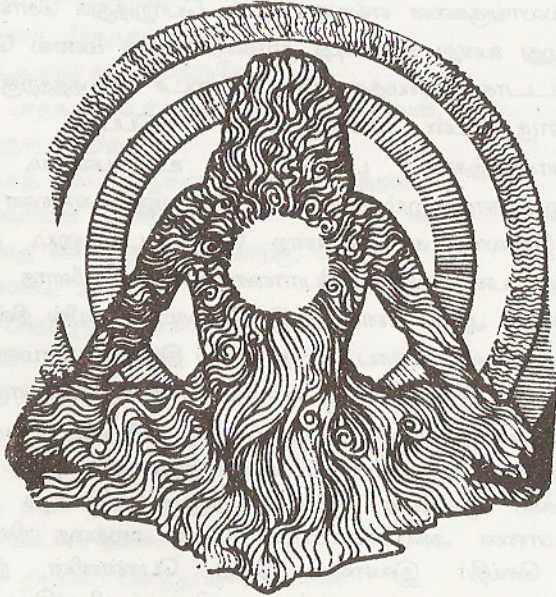
பேதை மக்களே! உங்களிடத்தே பெரிய திருமந்திரம்
எனப்படுகின்ற நாராயணா நம: என்ற திருநாட்டெழுத்து இல்லை.
சங்கு சக்கர முத்திரை இல்லை. திருமண் காப்பும் இல்லை.
எம்பெருமானை அடைக்கலமாகப் பெற அறத்தை நிலையாகச்
சிறிதும் செய்தீர் இல்லை. சிவந்த பொன்னின் நிறமுள்ள
இரணியாச்சுரனை மார்பு வருந்த ஆளரியாய்ப் பிளந்திட்டவனான
எம்பெருமானுடைய திருவேங்கட மலையின் அடிபாகத்திலேனும்
சென்றீர் இல்லை. இத் தன்மையரான நீங்கள் உங்கள் ஊழ்வினை
தொகுதிப்பட்டுள்ளதை எவ்வகையில் நீக்க நினைக்கிறீர்கள்?

99

கரு மலையும் மருந்தும், கண்ணும், ஆவியும்,
காப்பும், அவன்
தரும் அலை உந்திய பேரின்ப வெள்ளமும்,
தாய் தந்தையும்--
வரு மலையும், திருப் பாலாழியும்,
திரு வைகுந்தமும்,
திருமலையும், உடையான் எனக்கு
ஈந்த திருவடியே.

100

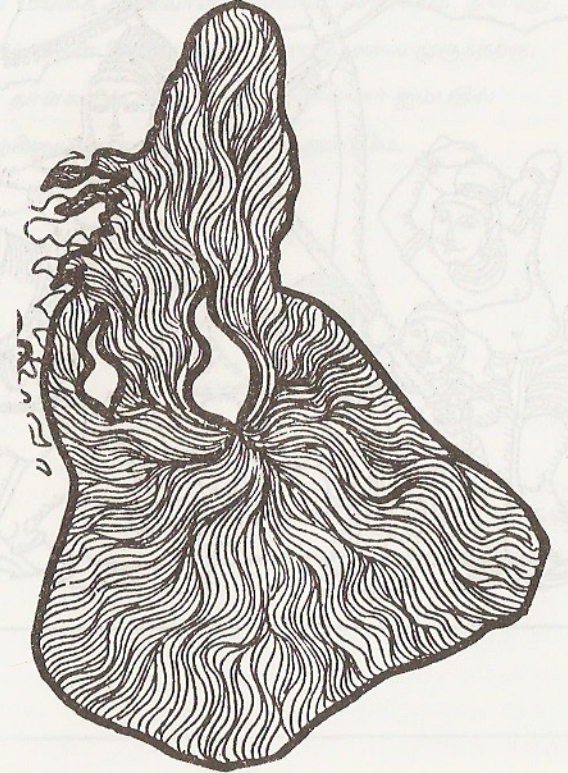
திருவேங்கடத்து அந்தாதி முற்றம்

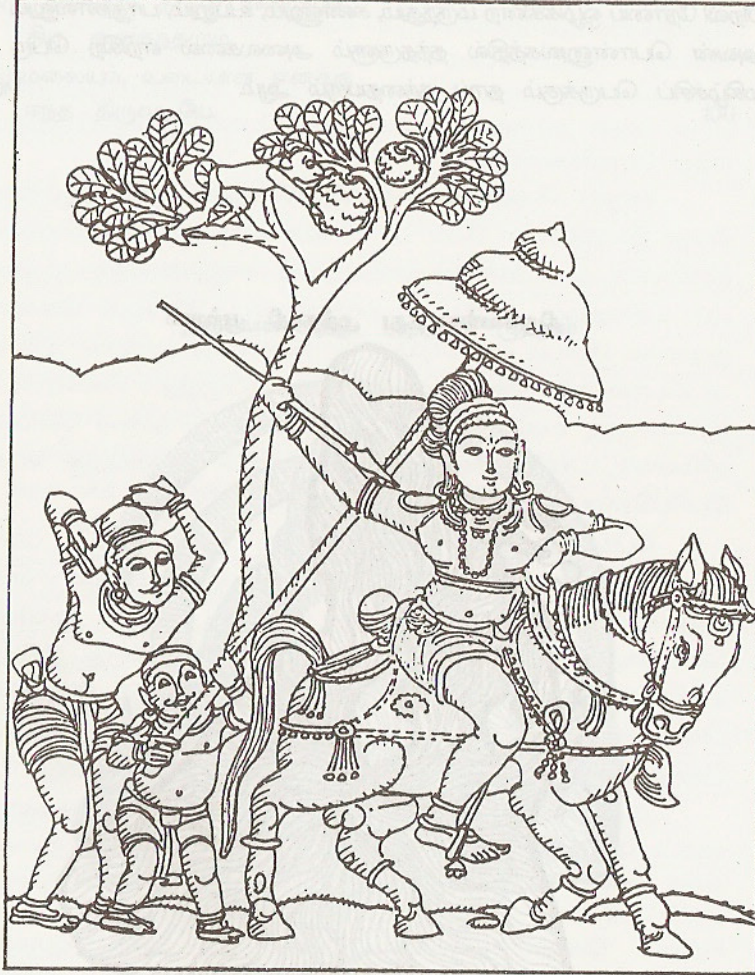

பொருந்திய திருக்கூடல் மல்லை என்கிற நிலத்தில் உறங்குகின்ற
இடத்தையும், திருப்பாற் கடலையும் பரமபதத்தையும் திருவேங்கட
மலையையும் தனக்குத் தங்குமிடமாகக் கொண்டிருக்கும்
எம்பெருமான் அடியேனுக்கு அருளிய திருவடிகள் அடியேனின்
பிறவி நோயை ஒழிக்கின்ற மருந்தும், கண்ணும், உயிரும், பாதுகாவலும்
அவன் பொன்னுலகத்தில் தந்தருளும் அலைகலை எறிகிற பெரு
மகிழ்ச்சிப் பெருக்கும் தாய் தந்தையரும் ஆம்.

100

திருவேங்கடத்து அந்தாதி முற்றம்

ஸ்ரீ : அஷ்டப் பிரபந்தம்

அழகர் அந்தாதி

திருகு அவி மங்கை மணவாள வள்ளல், செந் தேன் துளித்து
முருகு அவிழ் தென் திருமாலிருஞ்சோலைமலை முகுந்தற்கு,
இரு கவின் தாள்களில் குடும் அந்தாதியின் ஈர்-ஐம்பதில்
ஒரு கவி கற்கினும், ஞானமும் வீடும் உதவிடுமே.

டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீரட்சகன்
தெளிவுரை

7. அழகர் அந்தாதி

நீர்-ஆழி வண்ணனை, பாலாழி நாதனை,
நின் மலனை
சீர் ஆழி அம் கைத் திருமகள் கேள்வனை,
தெய்வப் புள் ஊர்
கூர் ஆழி மாயனை, மால் அலங்காரனை,
கொற்ற வெய்யோன்
ஓர் ஆழித் தேர் மறைத்தானை--எஞ்ஞான்றும்
உரை நெஞ்சமே!

உரை மாற்றம் உண்டு: என் பொறி ஐந்தும்
உன்னிடத்து அன்றி உண்ணும்
இரை மாற்றவேண்டும்; இதுவே என்
விண்ணப்பம்--என் அப்பனே!
உரை மாற்று அளவு அற்ற பொன் உடுத்தாய்! அம்பு
அடைத்து, இலங்கை--
வரை மாற்றலரைச் செற்றாய்! அழகா!
கருமாணிக்கமே!

மாணிக்க நகம் புரை மேனி மாலுக்கு,
வார் சடையோன்
பாணிக் கன கம் பலி ஒழித்தானுக்கு,
பச்சைத் துழாய்
ஆணிக் கனக முடி அலங்காரனுக்கு,
அண்டம் எல்லாம்
பேணிக்கு, அனகனுக்கு--பித்தர் ஆனவர்
பித்தர் அன்றே.

1

2

3

7. அழகர் அந்தாதி

எனது மனமே! கடல்போலும் சரிய திருநிறமுடையவனைத்
திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற தலைவனைக் குற்றமற்ற
தூயவனைச் சிறந்த மோதிரங்களைத் திருவிறல்களில் அணிந்த
அழகிய கைகளை உடைய திருமகளின் கணவனை
தெய்வத்தன்மையுடைய சிறந்த பறவையாகிய கருடனை ஊர்தியாகக்
கொண்டு ஏறி நடத்துகின்றவனைக், கூரிய சக்கரப் படையை
வலக்கையில் ஏந்தியவனை, விசித்திர ஆற்றலுடையவனை வெற்றி
யை உடைய ஞாயிற்றின் ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேரை மறைத்
திட்டவனைப் பெருமை பொருந்திய அழகனை எப்போதும் வாழ்த்தி
வணங்குவாய்.

1

என் தந்தையே! உரைகல்லிலே உரைத்து நோக்கி உணரத்தக்க
மாற்றரியாத மிகச் சிறந்த பொன் மயமான ஆடையை உடுத்துக்
கொண்டுள்ளவனை! கோதண்டத்தைக் கையில் ஏந்தி அதைக்
கொண்டு அம்பு தொடுத்துப் போராடி இலங்கையில் உள்ள வலிய
பகைவர்களான இராவணன் முதலிய அரக்கர்களை
அழித்திட்டவனே! அழகனே! சரிய நிறமுடைய கண்ணையும்,
கருத்தையும் கவரும் மாணிக்க மாமணியே! அடியேன் உன்னிடத்தில்
சொல்லும் சொல் ஒன்று உள்ளது. அது யாதெனின் என் பொறி
ஐந்தும் உன்னிடத்து அன்றிப் பிற இடங்களில் நுகர்கின்ற
பொருண்மை ஆகிய உணர்வினை நீக்கி அருளவேண்டும். இதுவே
என் விண்ணப்பம்.

2

கருநீல மாணிக்க மணி போன்ற மலையை ஒத்த
திருமேனியுடைய நெடுமாலும், நீண்ட சடையை உடையவனான
சிவபிரானின் கையிலே ஒட்டிக் கொண்ட பெரிய பாரமான பிரம்ம
கபாலத்தைக் கொண்டு இரக்கிற பிச்சையை நீக்கி அருளியவனும்,
அண்ட கோளங்கள் எல்லாவற்றையும் விரும்பி பாதுகாப்பவனும்,
குற்றம் இல்லாதவனுமாகிய பசுமையான திருத்துழாய் மாஸையைத்
தரித்த ஆணிப் பொன்னாலாகிய மணிமுடி உடைய அழகனின்
பொருட்டுப் பக்திப் பித்துக் கொண்டவர் பேராசைக்காரர் அல்லர்.

3

பித்து அரும்பா நின்ற நெஞ்சனை, வஞ்சனை,
 பேர் உலகோர்
 கைத்து அரும் பாவி எனும் கடையேனை,
 கடைக்கணியாய்
 முத்தரும் பாறும் தொழும் அழகா! வண்டு
 முகம் துழாய்ப்
 புத்தரும்பு ஆர் முடியாய்! அடியாரைப்
 புரப்பவனே!

4

புரந்தரன்ஆம் எனப் பூபதி ஆகி,
 புகர் முக மாத்
 துரந்து அரசு ஆளில் என், நல்குரவு ஆகில்
 என் --தொல் புவிக்கு
 வரம் தர மாலிருஞ்சோலை நின்றார்க்கு,
 என் மனத்தினுள்ளே
 நிரந்தரமாய் அலங்காரர்க்கு, இங்கு
 ஆட்பட்டு நின்றபின்னே?

5

நின்ற பிராணன் கழலும் முன்னே,
 நெஞ்சமே! நினையாய்!
 சென்ற பிராயம் வம்பே சென்றதால்--
 திருமங்கை கொங்கை
 துன்று அபிராமனை, சுந்தரத் தோளனை,
 தோளின் மல்லைக்
 கொன்ற பிராணை, அடைந்து அடியாரொடும்
 கூடுகைக்கே.

6

கூடு கைக்கும் சரமத்து, அடியேற்குக்
 கொடிய வஞ்சச்
 சாடு உகைக்கும் சரணம் தரவேண்டும்--
 தடத்து அமுந்தி
 வாடு கைக் குஞ்சரம் காத்தீர்! விண்
 வாழ்க்கைக்கும் வாள்அரக்கர்
 வீடுகைக்கும் சரம் கோத்தீர்!
 விடைவெற்பின் வித்தகரே!

7

முத்தி பெற்றவர்களும், இந்நிலவுலகத்தினர்களும், தொழுது
 வணங்கப் பெற்ற அழகனே! வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற
 திருத்துழாயின் அரும்பிய புத்தம் புதிய அரும்புகள் பொருந்திய
 திருமுடியை உடையவனே! அன்புக்கு அடிமைப்பட்டவர்களைப்
 பாதுசாத்து அருள்பவனே! உலகியல் நிலைகளில் ஆசைப்பித்து
 உண்டாகின்ற மனத்தை உடையேனும் வஞ்சகமுடையேனும் பெரிய
 உலகத்தில் உள்ளார் பலரும் வெறுத்து 'இவன் சொடிய பாவி'
 என்று இகழ்வதற்கு உரிய கடையேனான என்னை அருட்சொண்டு
 ஆள்வாய்.

4

பழமையான நிலவுலகத்திலே உள்ளவர்கட்கு வேண்டும்
 வரங்களைக் கொடுத்தருளும் பொருட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலை
 மலையில் எழுந்தருளி நின்றவராகிய அழகருக்கு, இம் மண்ணுலக
 வாழ்க்கையில் இடைவிடாமல் எப்பொழுதும் என் மனநிறைவோடு
 நான் அடிமைப்பட்டு இருந்த பின்பு, இவன் இந்திரனே ஆவான்
 என்று அனைவரும் சொல்லும்படி அரசனாகிச் செம்புள்ளிகள்
 உள்ள முகத்தை உடைய பட்டத்து யானையை ஏறி நடத்தி
 அரசாண்டால் என்ன? வறுமையில் அவதிப்பட்டால் என்ன?

5

உள்ளமே! இதுவரை கழிந்த ஆயுள் முழுவதும் வீணே
 போய்விட்டது. இனிதாகிலும், உலில் நின்ற உயிர் இவ் உடலை
 விட்டு நீங்குவதற்கு முன்பே திருமகளுடைய மார்பகங்களை நெருங்
 கித் தழுவுகின்ற அழகனும், எழிலுடைய திருத்தோள்களை உடையவ
 னும், மலைபோன்ற தோள் பலத்தால் மல்லர்களைக் கொன்ற
 அரும் துணைவனான - எம்பெருமானை அடைக்கலம் அடைந்து
 அவனுடைய திருமால் அடியார்களோடு சேர்வதற்குக் கருதுவாய்.

6

தடாசத்திலே முதலையின் வாய்பட்டு அமுந்தி
 வாட்டமடைந்த துதிக்கையை உடைய யானையை அங்குச் சென்று
 பாதுசாத்தவனே! வானுலகத்தவர் வாழும்படியாகவும் வாளை
 ஏந்திய அரக்கர்கள் அழியும்படியாகவும் இராமனாய்ப் பிறந்து,
 அம்புகளை விற்கொண்டு தொடுத்திட்டவனே, எருது மலையாகிய
 திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற அறிவனே!
 உம்பை உயிர் வெறுத்து நீங்குகின்ற இறுதிக்காலத்திலே உனக்கு
 அடிமைப்பட்டவனான எனக்குக் கொடுமையான வஞ்சனைக்
 கருத்துகளை என் மனத்தில் எழாமல் அழித்து தள்ளுதற்காக உனது
 திருவடிகளைத் தந்தருளல் வேண்டும்.

7

வித்தகர்; உம்பர் அரசு ஆனவனும்,
விதியும், கங்கை
மத்தகரும், பரவும் அலங்காரர்; மழை
கொண்ட கார்
ஓத்த கரும் பரஞ்சோதியர்; நாமம் உரைத்து --
அன்னைமீர்!-
இத் தகரும், பரதெய்வமும், கூத்தும்,
விட்டு, ஏத்துமினே.

8

ஏத்துமின், பத்தியினால் எட்டு எழுத்து;
இணை அடிக்கே
சாத்துமின், பத்திரத் தண் அம் துழாய் -- மதி
தாங்கி, கஞ்சம்
பூத்து, மின் பத்தி செய்யும் பச்சை மா
முகில்போல் அழகர்
காத்தும், இன்பத்தில் இருத்தியும் வைப்பர்,
கருணை செய்தே.

9

செய் தவர் ஆக வருந்தியும், தீர்த்தத்
துறை படிந்தும்,
கைதவர் ஆகமம் கற்றும், என் ஆம்? கடற்
பார் மருப்பில்
பெய்த வராகனை, மால் அலங்காரனை,
'போர் இலங்கை
எய்தவ! ராகவ!' என்று ஏத்த நீங்கும்,
இரு வினையே.

10

வினைக்கும், மருந்து அரிக்கும் பிணி மூப்புக்கும்,
வேகின்ற வே-
தனைக்கும், மருந்து அன்ன தாள் அழகா! செய்ய
தாமரை அங்-
கனைக்கும் அருந்து அமுதே! அருளாய்--
நினைக்க காதலித்து
நினைக்கும் அருந்ததிதன் உயிர்வாழ்க்கை
நிலைபெறவே.

11

தாய்மார்களே! நீங்கள் என் காதல் நோயை உணராமல்
இந்த ஆட்டுக்கூடாப்பலியையும், வேறு தெய்வத்தை வழிபடுதலையும்,
வேலன் வெறியாட்டு ஆடுவித்தலையும் ஒழித்து, அறிவு
வடிவினான தேவேந்திரனும், நான்முகனும் சங்கையைச்
சடாமுடியில் வைத்த சிவபெருமானும் போற்றித் தொழுது வணங்கி
வழிபடப் பெற்ற அழகனும் நீர்சொண்ட நீலமேகம் போன்ற
கருமையான சிறந்த ஒளியை உடையவனுமாகிய எம்பெருமானு
டைய திருப்பெயர்களைச் சொல்லி அப்பெருமானைப் போற்றுவீர்கள்.

இனிமையான பத்தியோடு 'ஓம் நமோ நாராயண' என்ற⁸
எட்டுத் திருமுத்துகளையும் நாவரசர் சொல்லுவீர்கள். குளிர்ந்த
அழகிய துளசித் தளிர்களை அப்பெருமானுடைய திருவடிகளில்
இட்டுத் தொழுங்கள். இங்ஙனம் செய்வீரானால் நிலவு
மண்டலத்தை மேலே சுமந்து தன்னிடத்தே தாமரைமலர்கள் பூக்கப்
பெற்று மின்னல்கள் ஒழுங்காகத் தோன்றப் பெற்ற பசுமையான
பெரியதொரு மேகம் போன்ற திருமேனியை உடைய அழகன் அருள்
செய்து உங்களைப் பாதுகாத்தும் பேரின்பத்திலே நிலைநிறுத்தியும்⁹
பரமபதத்தில் வைத்தருள்வான்.

செய்கின்ற அரிய தவத்தை உடையவராக உடலும் உள்ளமும்,
வருந்தியும், புனிதமான நீர்நிலைகளில் திருமுழுக்காடியும்,
வஞ்சகர்களான, பிற மதத்தவர்களுடைய ஆகம் நூல்களை ஒதி
உணர்ந்தும் என்ன பயன் உண்டாகும்? கடல் குழந்த இப்
பேருலகைத் தனது கோட்டிலேந்திய வராகமாகப் பிறந்தவனை
எவரையும் ஈர்க்கின்ற பெருமை உள்ள அழகனைப் பெரிய இலங்கை
நாட்டினரை அம்பெய்து அழித்தவனே! இரகுலத்தில் தேன்றிய
வனே! என்று போற்றித் தொழுது வணங்கினால் சொடுமையான
தீவினைகள் ஒழியும்.

10

தன்னைப் புகலடைந்தவர்களுடைய இரு வினைகளாகிய
நோய்களை ஒழிப்பதற்கும், எவ்வகை மருந்தையும் தமது ஆற்றலால்
பயன்படாது அழியும்படி செய்கின்ற கொடிய நோய்கள், முதுமை
என்னும் இவற்றை ஒழிப்பதற்கும் சாவின் வேதனையைப் போக்கு
தற்கும் பிணி, பசி, மூப்பு, இறப்பு ஆகிய துன்பங்களை நீக்க வல்ல
அமிழ்தைப் போன்ற திருவடிகளை உடைய அழகனே! செந்தாமரை
மலரில் இருக்கின்ற அழகிய மாதான திருமுகளுக்கும் நுகர்க்கு
உரிய சாவா மருந்தாய் இருப்பவனே! உன்னைக் காதலித்து எப்
பொழுதும் உன்னையே நினைந்துள்ள அருந்ததி போன்ற இம்
மங்களையினுடைய உயிர் வாழ்வு நிலைபெறும்படி அன்பு காட்டுவாய்.

11

நிலையாமை ஆன உடலும், உயிரும்,
நினைவும், தம்மில்
கலையா, மையானம் கலக்குமுன்னே--கங்கை
வைத்த சடைத்
தலைஆம் ஐஆனனன், தாமரையான், தொழும்
தாள் அழகன்;
அலை ஆமை ஆனவன்; மாலிருஞ்சோலை --
அடை நெஞ்சமே!

12

நெஞ்சம் உருக்கும்; உயிர் உருக்கும்; தொல்லை
நீள் வினையின்
வஞ்சம் முருக்கும்; பவம் முருக்கும் --
திருமால் அழகர்,
கஞ்ச முருக்கு மலர்வாய்த் திரு நண்பர்,
கஞ்சனுக்கு
நஞ்சம், உருக் குவளை ஆழி அன்னவர்,
நாமங்களே.

13

நாமங்கள் ஆவி நழுவுந்தனையும் நவின்று,
அவரைத்
தாம் அங்கு அளாவி, மனத்துள் ஈவப்பார்--
தண்டலையின் அகில்
தூமங்கள் ஆவி மணம் நாளும் மாலிருஞ்
சோலை அன்பர்
சேமம், களாவின் கனி அனையார்,
பதம் சேருவரே.

14

சேரா, தகாத நரகு; ஏழ் தலைமுறை
சேர்ந்தவர்க்கும்
வாராது அகாதம் வசை, பிணி, பாவம் --
மறிகடல் முன்
தூராத காதங்கள் தூர்த்தானை, மாலிருஞ்
சோலையில் போய்
ஆராத காதலுடன் பணிவீர்,
என் அழகனையே.

15

மனமே! நிலைத்திராமல் அழியும் தன்மை உள்ள உடம்பும்,
உயிரும், சிந்தனையும் தம் நிலையினின்று கலையப் பெற்று, இறந்து
சுடுகாட்டை அடைவதற்கு முன்னே, கங்கை ஆற்றைத் தாங்கிய
சடைமுடியொடு கூடிய தலையை உடைய ஐம்முனாகிய
சிவபெருமானும், தாமரைமலரில் தோன்றியவனான நான்முனையும்
வணங்கப்பெற்ற உயர்ந்த திருவடிகளை உடைய திருமாலிருஞ்
சோலை அழகனும் திருப்பாற்கடலிலே கூர்ம அவதாரம் எடுத்தவனு
மாகிய எம்பெருமானுடைய அழகர் மலையை விரும்பி அன்பு
கொண்டு ஆர்வமுடன் சேர்வாய்.

12

தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற முருக்கமலர் போன்ற சிவந்த
வாயை உடைய மலர்மகளுக்கு மனம் ஒத்த அன்புடைய கணவனாய்
அப் பெரிய பிராட்டியை, என்றும் விட்டு அகலாதவனும், கம்சனுக்கு
நஞ்சானவனும், திருமேனி நிறத்தால் கருங்குவளை மலரையும்,
கூடையும் போன்றவனுமான, செழிப்பான துளசி மாலையைத்
தரித்த அழகனுடைய ஆயிரம் திருப்பெயர்களைப் பக்தியோடு
சொல்லும் அன்பருடைய மனத்தை உருகச் செய்யும், உயிரை நெகிழப்
பண்ணும் அவர்களுடைய பழைய நீண்ட வினைகளையும்
வஞ்சனையையும் அழிக்கும் அவர்களுடைய பிறப்பை ஒழிக்கும். 13

அழகருடைய பெயராயிரங்களை, உயிர் உடலைவிட்டு
நீங்குமாவு சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அப்பெருமானைத் தாம்
திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே அடைந்து பற்றித் தம் மனத்துள்
கொண்டு போற்றித் தொழுபவர்கள், சோலைகளிலே குளங்களில்
நீராடுகின்ற மாதர்கள் கூந்தல் முதலியவற்றிற்கு ஊட்டிய அகில்
புகை களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற திருமாலிருஞ் சோலைமலையில்
எழுந்தருளி இருக்கின்ற எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு உடையவ
னும், பாதுகாப்பாய் உள்ளவனும், திருமேனி நிறத்தால் கணாப் பழத்
தை ஒத்தவனுமாகிய அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சேர்வார்கள். 14

அடங்காது போதுமென்று நிரைவுகொள்ளாத அன்புடனே!
திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குச் சென்று முன்பு இராமனாய்ப்
பிறக்கையில் ஓங்கிய அலைகளை உடைய கடலிலே யவராலும்
எந்நாளிலும் தூர்க்கப்படாத நெடுஞ்சோலைவினைக் குரங்குகளைக்
கொண்டு மலைகளை இடுவித்து நிரப்பி அணைகட்டியவனான
என் தலைவனாகிய அழகப் பெருமானை வணங்குங்கள். அங்ங
னம் வணங்கினால் ஏழு தலைமுறை சேர்ந்தவர்கட்கும் தகுதியற்ற
கொடிய நரகங்கள் தொடமாட்டா. கூப்பதற்கு அரிய ஆழமான
பழிப்பும், நோயும், தீவினையும் நேரிடா.

15

அழக் கன்றிய கருங் கண்ணிக்குக்
கண்ணி அளித்திலரேல்,
வழக்கு அன்றி முன் கொண்ட வால் வளை கேளும்;
மறுத்தது உண்டேல்,
குழக் கன்றின் பின் குழல் ஊது அலங்காரர்க்கு --
கோதை நல்லீர்!-
சுழக்கு அன்றில் வாய் பிளந்தால் உய்யலாம்
என்று சாற்றுகினே.

16

சாற்றுக் கரும்பனைக் கூற்று என்னும்; ஆசை
தமிழ் மலையக்
காற்றுக்கு அரும்ப நையும்; கண்படாள்;
அலங்காரற்கு, அண்டர்
ஏற்றுக்கு, அரும்பு அனையக் கொங்கையாள்
கொண்ட இன்னலுக்கு
மாற்றுக் கரும் பனை அல்லாது, வேறு
மருந்து இல்லையே.

17

மருந்து உவந்தார் தொழும் மாலிருஞ்-
சோலைமலை அழகர்,
'அருந்துவம் தாரணி' என்று அயின்றார்,
அடல் ஆயிர வாய்
பொருந்து வந்து ஆர் பணிப் பாயார்,
விதுரன் புது மனையில்
விருந்து உவந்தார் -- அடியார்க்கு இல்லை,
நோயும் வெறுமையுமே.

18

வெறுத்தவரை, கஞ்சனை, செற்றுளார்;
விடைவெற்பார்; வெங் கண்
கறுத்த வரைக்கு அஞ்சல் என்று வந்தார்;
கனகாம்பரத்தைப்
பொறுத்த அரைக்கு, அஞ்சன மேனிக்கு,
ஆவி புலர்ந்து உருகிச்
சிறுத்த வரைக் கஞ்சம் கூப்பும் என் பேதைக்கு
என் செப்புவதே?

19

பூ மாலைபோலும் மெல்லியரான மாதர்களே! கண்ணீர்
விட்டு அழுதலினால் கன்றிப்போன சுருமையான கண்களை உடைய
இம்மகளுக்காக அழகன் தமது மாலையைக் கொடானாயின்
முறையின்றி முன்பு இவளிடமிருந்து வலியக் கவர்ந்து கொண்ட
ஒல்லிய வளையல்களைத் தரும்படி கேளுங்கள். அவற்றைத் தராமல்
அவன் தடை சொல்வது உண்டானால் இளமையான கண்களின்
பின்னே புல்லாங்குழலை ஊதிச் சென்ற அழக்பிரானாகிய
அத்தலைவனுக்குக் குற்றத்தையுடைய அன்றில் பறவையின் வாயைக்
கிழித்து விட்டால்தான் இவள் பிழைக்க கூடும் என்று சொல்லுங்கள்.

இம்மங்கை சாறுள்ள சுரும்பை வில்லாக உடையவளான
மண்மதனைக் காலன் என்று சொல்லுவாள். தமிழ் வளர்ந்த
இடமான பொதிய மலையிலிருந்து வீசுகின்ற தென்றல் சாற்றுக்கு
அது சிறியதாக வீசும்போதெல்லாம் வருந்துவாள். நல்லிரவிலும்
உறங்கமாட்டாள். ஆகவே தேவர்களின் சிங்கம் போன்றவளாகிய
திருஅழகனுக்கு சோங்குரும்பை ஒத்த கொங்கைகளை உடையவளான
இவள் கொண்ட துன்பத்துக்கு மாற்று, சரிய பணைமடலை ஊர்தலை
அல்லாமல், இவள் காதல் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு மாற்று
மருந்து இல்லை போலும்.

17

உலகை உண்போம் என்று திருள்ளம் கொண்டு
உண்டருளியவனும், வலிமை உடையதும் ஆயிரம் வாய்கள்
பொருந்தியதும் சாற்றை உணவாகக் கொள்வதுமான பாம்பணையில்
அறிதியில் உடையவனும் விதுரனது புதிய மாளிகையில்
விருந்தினனாக வந்தருளியவனுமாகிய அமிழ்தத்தை விரும்பி
உண்டவரான தேவர்கள் வணங்கப் பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை
மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகனுடைய தொண்டர்களுக்கு
பிணியும், வறுமையும் ஒரு நாளும் இல்லை.

18

கம்சனையும் தன்னைப் பசைத்தவர்களான பல கொடியவர்
களையும் கொன்றிட்டவனும் கொடிய கண்களை உடைய சரிய
மலைபோன்ற யானைக்கு அஞ்சாதே என்று சொல்லிக் காத்திட
எதிரிலே வந்து அருளியவனும் எருதுமலையில் எழுந்தருளியவனு
மாகிய அழகனுடைய பொன்னாடையை அணிந்த திருஅரையின்
அழகை குறித்தும், மை போலும் சரிய திருமேனி நிறத்தை குறித்தும்
உயிர்வருந்திக் கரைந்து செவ்விய தாமரைமலர் போன்ற கைகளைக்
குவித்துத் தொழுகின்ற என் இளமைப் பருவமுடைய பெண்ணின்
நிலையைக் குறித்து நான் என்ன சொல்லுவேன்? ஒன்றும்
சொல்லும்படி இல்லை.

19

'செப்போ, தனம்? செழுந் துப்போ, செவ் வாய?'

என்று சேயிழையார்க்கு
ஓப்பு ஓத நஞ்சு உருகித் திரிவீர்! கனல்,
ஊதை, மண், விண்,
அப்பு, ஓதனம் என்று அமுதுசெய்தார்,
அலங்காரர், பொற்றாள்,
எப்போது, அனந்தல் தவிர்ந்து, ஏத்த
நீங்கள் இருக்கின்றதே?

20

இருக்கு அந்தரத்து அனைவோர்களும்
ஓதி, இடபகிரி
நெருக்கம் தரத் தனை ஏத்த நின்றானை,
நிறத்த துப்பின்
உருக் கந்தர் அத்தனைத் துன்பு ஓழித்தானை,
உலகம் உண்ட
திருக் கந்தரத்தனை, அல்லாது எண்ணேன்
ஒரு தெய்வத்தையே.

21

தெய்வம் பல, அவர் நூலும் பல, அவை
தேர் பொழுதில்,
'பொய் வம்பு அல' என்று தோன்றும், புல்லோர்கட்கு;
போத நல்லோர்
'உய்வம், பலனும் அவனே' என்று ஓதி
உணர்வார் -- நெஞ்சே!--
கொய் வம்பு அலர் சொரியும் சோலை
மாமலைக் கொண்டலையே.

22

கொண்டு அலையாநிற்கும் ஐம்புலக்கோள்
மகரங்களின் ஈர்ப்பு-
உண்டு அலை ஆர் பிறவிக் கடல்
முழ்குவர், உத்தமனை,
தண்டலை ஆர் திருமாலிருஞ்சோலைத்
தனிச்சுடரை,
புண் தலையால் வணங்கார், 'அணங்கு ஆர்
வினை போக' என்றே.

23

சொங்கைகள் பொற்கலசங்களோ? சிவந்த வாயானது
செழுமையான பவழமோ? என்று செம்பொன் ஆரணம்
அணிந்தவர்களான மங்கையரின் உறுப்புகளுக்கு வடிவும் நிறமும்
முதலியன பற்றி உவமை எடுத்துச் சொல்வதில் மனம் நெகிழ்ந்து
கரைந்து வீணே திரிகின்றவர்களே! நீங்கள் தீயும், சாற்றும், மண்ணும்,
விண்ணும், நீறும் ஆகிய ஐம்பூதங்களை உணவாக உட்சொண்டவ
னாகிய பேரழகருடைய அழகிய திருவடிகளைச் சோம்பல்
தவிர்ந்து போற்றி வணங்கித் தொழுவது எப்பொழுதோ?

20

மேலுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களும் வேத மொழிகளைச்
சொல்லித், திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே வந்து திரண்டு
தன்னைப் போற்ற, அப்போற்றி மொழிகளை ஏற்றுக் கொண்டு
அங்கு நின்றவனும், நிறம் விளங்கப்பெற்ற சிறந்த பவழம் போன்ற
நிறத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்குத் தந்தையாகிய சிவனைப்
பிச்சையேற்ற துன்பம் ஒழியும்படி செய்தருளியவனும் ஏழு
உலகங்களை அமுது செய்த அழகிய கண்டத்தை உடையவனுமான
திரு நாராயணனை அல்லாமல் வேறொரு தெய்வத்தைக்
கணவிலும் நான் கருதேன்.

21

நெஞ்சமே! உலகத்தில் தெய்வங்கள் பல இருக்கின்றன.
அத்தெய்வங்களைப் பற்றிய ஆசைகளும் மத வேறுபாட்டினால்
பலவாய் இருக்கின்றன. அந்நூல்கள் ஆராயும் இடத்து
பொய்மையுடையனவும் பயனற்றவையும் அல்லவென்று
அற்பார்களுக்குத் தோன்றும். அறிவுடைய நல்லவர்களோ 'தீய
வழிகளில் இறங்காது நல்வழிச் சென்று வாழ்வோம்', பொன்
உலகிற்குப் பயனாகின்றவனும் அழகப்பிரானே' என்று எண்ணி
விரும்பிப் பறிக்கத்தக்க மணமுள்ள மலர்கள் சிந்தப் பெற்ற
திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நீர்சொண்ட
நீலமுகில் போன்றவனான அழகனையே போற்றி வணங்குவார்களா.22

உலகத்துப் பேதையர்களாய் உள்ளவர்கள் மனத்தைத் தம்
வயமாகக் கொண்டு வருந்தி நிற்கின்ற ஐம்புலன்களாகிய வலிய
சுறாமீன்களினால் இழுக்கப்பட்டுப் பலவகைச் சஞ்சலங்கள்.
பொருந்திய பிறப்புத் துன்பமாகிய அலைகடலிலே முழுகுவார்களா.
ஆண்டகையும் குளிர்ச்சியான இடத்தை உடைய மலர்வனம் நிறைந்த
திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒப்பற்ற
ஒளிமயமான எம்பெருமானைத் துன்பங்கள் நிறைந்த தம் தீவினைகள்
ஒழிவனவாக என்று புண்தலையால் வணங்குமாட்டார்கள்.

23

என்று உதரம் கலந்தேன் அற்றை
நான்றுதொட்டு இற்றைவரை
நின்று தரங்கிக்கின்றேற்கு அருள்வாய் --
நெடுங் கான் கடந்து
சென்று, தரங்கக் கடல் தூர்த்து,
இலங்கையில் தீயவரைக்
கொன்று, தரம் குவித்தாய்! சேலை
மாமலைக் கோவலனே!

24

'கோவலன், பார்ப்புடன் கேகயம் சூழ்
குளிர் சோலைமலைக்
காவலன், பாற்கடல் கண்துயில் மால்
அலங்காரன்' என்றே
பாவல் அன்பால் பணிவார் அணி
வானவர் ஆகி, மறை-
நாவலன், பார்ப்பதி-நாதன், நண்ணாப்
பதம் நண்ணுவரே.

25

நண் இன நாக முடிமேல் நடித்து,
என்னை நாசம் அறப்
பண்ணின; நாகமும் பாடும் அளந்தன் ;
பண்டு தம்பி
மண்ணினன் ஆக வனம் போயின--
வளர் சோலைமலைக்-
கண் இனன், ஆகம் கரியான்,
சிவந்த கழல் இணையே.

26

கழலப் புகுந்த வளை அறியார்; என்
கருத்து அறியார்;
அழலப் புகன்று ஓறுப்பார் அன்னைமார்;
அறு காற் கரும்பு
சுழலப் புனைந்த துழாய் மாப்பர்
மாலிருஞ்சோலை என்னார்;
தழல் அப்புவர், என் தனங்களிலே,
சந்தனங்கள் என்றே.

27

நெடிய தண்டசாரணிய காட்டைக் கடந்து அப்பாற் சென்று,
அலைகளை உடைய கடலை, மலைகளைக் கொண்டு நிரப்பி
அணைசுட்டி இலங்கையில் கொடிய அரக்கர்களைக் கொன்று
மலையாகக் குவித்தவனே! திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்
எழுந்தருளி இருக்கின்ற ஆயர்தலைவனே! எப்பொழுது தாயின்
வயிற்றில் வந்து புகுந்தேனோ அப்பொழுது தொடங்கி இப்பொழுது
வரை இடைவிடாது அலைகின்றவனாகிய எனக்கு இனியாயினும்
அங்ஙனம் அலையாதபடி சுருணை செய்வாய்.

24

'ஆயர்சேரியில் வளர்ந்தவன், குஞ்சுகளுடனே மயில்கள்
சூழ்ப்பெற்ற குளிர்ந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவன்,
திருபாற்கடலிலே' அறிதூயில் கொண்டருள்கிற பெருமை பொருந்திய
அழகன்' என்று இங்ஙனம் எம்பெருமானுடைய குணப் பெருமை
களைச் சொல்லிக் கொண்டே போற்றுதலையுடைய மிக்க
பக்தியினால் அப்பெருமானை வணங்குபவர்கள் மறுமையிலே
அழகிய முத்தர்களாகி வேதம் வல்ல நாவையுடையவனான
நான்முகனும் உமையொரு பாகனான சிவனும் அடையமுடியாத
பரமபதத்தை அடைவார்கள்.

25

ஓங்கி வளர்ந்த திருமாலிருஞ்சோலையில் உதித்த செங்கதிர்
போல விளங்குகின்றவனும் திருமேனி சறுத்துள்ளவனுமான
அழகப்பிரானுடைய செந்நிறமாய் உள்ள திருவடிகள், காளியன்
என்னும் பாம்பினது ஐந்தலைகளின் மேல் கூத்திட்டு அந்த
அட்டசாசத்தில் ஈடுபடுவதால் என்னை அழியாது உய்யும்படி
செய்தருளின. மேலுலகத்தையும் கீழ்லுலகத்தையும் அளந்தருளின.
அயோத்தியில் பிறந்த போது தம்பியான பரதாழ்வான் நிலவுலகத்தை
அரசாளவிட்டுத் தாம் கொடிய காட்டகம் சென்றன.

26

என் தாய்மார்கள், என் கைகளினின்று சூழ்ந்து விடத்
தொடங்கிய வளையல்களின் தன்மையை உணரார். என் மனத்தில்
கொண்ட காதலையும் உள்ளபடி உணரார். என் மனம் கொதிக்கக்
கடுஞ்சொற்களைக் கூறி வருத்துவார்கள். ஆறு கால்கள் உள்ள
வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கும்படி அணிந்த திருத்துழாய்
மாலையைச் சூடிய திருமார்பினனான அழகரது திருமாலிருஞ்
சோலைமலை என்று ஒரு முறையேனும் சொல்லாமற் குளிர்ந்த
சந்தனம் என்று சொல்லி என் கொங்கைகளின் மேல் நெருப்பை
வாரி நிரப்புவார்கள்.

27

தனத்துக்கு, அராவிய வேல் விழிக்கு,

ஏக்கற்று; தையலரால்

தினம் துக்கர் ஆகித் திரிவார் பலர்:

சிலர், செங்கமல

வனத்துக்கராசலம் காத்தாற்கு, சோலை

மலையில் நின்ற

கனத்துக்கு அராவணையாற்கு, எம்பிராற்கு,

உள்ளம் காதலரே.

28

காதலைப் பத்தினிமேல் வைத்த

நீசக் கரு நிருதன்

மா தலைப் பத்தியை மண்ணில் இட்டாய்! நின்னை

வாழ்த்தும் தொண்டர்க்கு

ஈதலைப் பத்தியைச் செய்வோர்கள்

வாழும் இடபவெற்பா!

தீது அலைப்பத் தியங்கித் திரிவேற்கு

அருள் செய்தருளே.

29

அருள், தருமம், கைவிடாது ஏத்தும் அன்பருக்கு

அன்பர்; எல்லில்

இருள் தரும் அம் கை ஏறி ஆழியார்;

இசைக் கின்னரரும்

கெருடரும், மங்கையரும், வாழ்

இடபகிரியில் கல்லா

முருடரும் அங்கு அயல் எய்தில்,

அன்றே, அவர் முத்தர் அன்றே.

30

முத்தர் அன்றே, நின் கழல் ஒருகால் கை

முகிழக்கப் பெற்றோர்;

பித்தர் அன்றே, நினக்கே பித்தர் ஆகில்—

பிரமன் கம் கை

வைத்து அரன் தேய் துயர் தீர்த்தாய்!—நின்

சோலைமலை மருவும்

பத்தர் அன்றே, பரிவால் என்னை

ஆளும் பரமர்களே.

31

மகளிரது மார்ப்பழகுக்கும் கூறிய வேற்படை போன்ற விழி அழகுக்கும் ஏங்கி அம்மாதர்களின் தொடர்பினால் எந்நாளும் துன்பம் உடையவர்களாய் வீணை அலைபவர்களோ உலகத்தில் பலராவார். உலகத்தில் சிலரே செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்த நீர்நிலையிடத்துக் கசேந்திரயாழ்வானைப் பாதுசாத்தவனும் திருமா லிருஞ்சோலை மலையிலே நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுருமேசும் போன்றவனுமாகிய எம்பெருமானிடத்தே மனத்தில் விருப்பமுடையவராவார்.

28

கூழி காமத்தை அறக்கற்புடைய தன் மனைவியான சீதாபிராட்டியரிடத்து வைத்த கீழ்மகனான இராவணன் என்னும் கரிய அரக்கனுடைய பத்துத்தலைகளையும் துணித்து மண்ணில் தள்ளியவனே! பேரன்பினால் உன்னை வாழ்த்தி உனது அடியவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுத்தலையும் அவர்களிடம் பக்தியையும் செய்பவர்கள் இனிது வாழுமிடமான எருது மலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! தீவினை வருத்த அதற்கு மாறு ஒன்றும் செய்யமாட்டாது கலங்கிட அலைபவனான எனக்கு அக்கொடிய தீவினைகள் ஒழிந்து உய்யும்மாறு சுருணை செய்தருள்வாய்.

29

சுருணையையும் அறத்தையும் விட்டிடாமல் தம்மைத் தொழுகின்ற அடியார்களிடத்தில் அன்பை உடையவரும், பசுபொழுதிலே பருதியை மறைத்து இருளை உண்டாக்கிய அழகிய தம் திருக்கையால் எறிந்த சக்கரப்படையை உடையவனுமான எம்பெருமானது இசையைப்பாடுதலில் வல்ல கின்னரர்களும் சுருடர்களும் மாதர்களும் வாழும் இடமான திருமாலிருஞ்சோலை மலையின் அருகிலே கல்வியறிவு இல்லாத மூடர்கள் வந்தாலும் அப்பொழுதே அவர்கள் முத்தர்கள் ஆவரன்றோ?

30

நான்முகனது தலையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பிச்சையெற்று உழுவும் சிவபிரான் வருந்திய துன்பத்தை ஒழித்தருளியவனே! உன் திருவடிகளை ஒரு முறை கை கூப்பித் தொழுப் பொற்றவர்கள் அப்பொழுதே முத்தி பெற்றவராவார். உன்னிடத்தில் பக்திப்பித்து ஏறியவர்களாயின் அவர்கள் பித்தர் என்று இகழத்தக்கவராகார். உனது திருமாலிருஞ்சோலை மலையை அடைந்திருக்கிற அடியார்கள் அன்றோ, என்னை அன்பினால் ஆட்கொள்ளும் மேலோராவார்.

31

பரந்தாமரை; திருமாலிருஞ்சோலைப்

பரமரை; கால்,

கரம், தாமரை அன்ன கார் நிறத்தாரை;

கடல் கடக்கும்

சரம், தாம் மரை திரி கான் போய், இலங்கைத்

தலைவன் பத்துச்

சிரம் தாம் அரைக் கணத்து எய்தாரை;

எய்தற்குத் தேர், மனமே!

32

தேராய், இரவு பகல் இரை தேடுவை;

தீமை நன்மை

பாராய்; இரங்குவை பாவையரால்;

பண்டு, மாவலிபால்

சோராய் இரந்தவனை, திருமாலிருஞ்

சோலை நின்ற

பேர் ஆயிரம் உடையானை—நெஞ்சே!—

என்று பேணுவையே?

33

பேணிக் கவித்த வரைக் குடையாய்!

பெரியோர் பதின்மர்

ஆணிக் கவித் தமிழ்மான் கொண்டாய்!

அழகா! கரிய

மாணிக்க வித்தக மா மலையே! வண்

துளவுக்கு அல்லால்,

பாணிக்கு அவித்து அடங்காது, வெங்

காமப் படர் கனலே.

34

படர் ஆ குவால் குவியக் குழல்

ஊதிய பாலர்; ஐயம்

அடர் ஆகுவாகனன் தாதைக்கு இட்டார்;

அலங்காரர்; துழாய்க்கு

இடர் ஆகுவார் பலர் காண்; தமிழேனை

எரிப்பது என், நீ—

விட ராகு வாய்க்கொண்டு உடல் சுட்டுக்

கான்றிட்ட வெண் திங்களே?

35

மனமே! பரமபதத்தை உடையவனும், திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் நின்ற சோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவனும் செந்தாமரை மலர்களைப் போன்ற திருக்கைகளும் திருவடிகளும் கொண்டிருக்கின்ற காளமேகம் போன்ற திருமேனி நிறத்தை உடையவனும், தாவுகின்ற மான்கள் சுஞ்சரிக்கும் காட்டிலே வாழ்வதற்காகச் சென்று, பின்பு கடலில் அணையைக்கட்டி ஆற்றலை யுடைய அன்பினால் இலங்கையின் மன்னனான இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் அரை நொடிப்பொழுதிலே துணித்துத் தள்ளியவனுமாகிய எம்பெருமானை அடைக்கலம் புகுவதற்குத் துணிவு கொள்வாய்.

32

நெஞ்சே! நீ ஆராய்ந்து தெளியாமல் இரவிலும் பசுவிலும் உணவைத்தேடித் திரிகின்றாய். தீவினைகள் இன்னவை என்றும், நல்வினைகள் இன்னவை என்றும் நோக்குகின்றாய் இல்லை. பெண்களின் காரணமாக உருகுவாய். இங்ஙனம் செய்வன தவிர்வன எனப் பகுத்துணராமல் பொருளின்பங்களுையே காழுற்றுத் திரிகின்ற நீ முன்னொரு காலத்திலே மாபலியிடத்திலே கபடமாய் யாசித்தவனும் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்ற திருக்கோலமாய் ஆயிரம் திருபெயர்களை உடையவனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுதும் விரும்பித் தொழுவாயோ?

33

பசுக்களிடத்தும் ஆயுர்களிடத்தும் அன்பு கொண்டு எடுத்துப் பிடித்த சோவர்த்தன மலையாகிய குடையை உடையவனே! அறிவொழுக்கங்களில் பெரியவர்களான பத்து ஆழ்வார்களுடைய சிறந்த தமிழ் பாமாலைகளாகிய திவ்யப்பிரபந்தங்களை ஏற்றுக் கொண்டவனே! அழகனே! கருநிறமானதொரு பெரிய மாணிக்க மலை போன்றவனே! எனது வெவ்விய காதலாகிய மேன்மேல் பரவுகின்ற தீயானது வளப்பம் உள்ள உனது திருத்துழாய் மாலைக்குத் தனியுமேயன்றி நீரினால் தணிக்கப்பட்டு அடங்கிவிடாது.

34

நஞ்சையுடைய இராகு என்னும் பாம்பினால் வாயில் பற்றப்பட்டு, அதன் உடம்பை சுடுதலால் பொறுக்கமாட்டாமல் உமிழ்ந்து விடப்பெற்ற வெண்கடர் நிலவே! மேய்தற்கும் பல இடங்களில் பரவி சென்றுள்ள பசுக்கள் தொகுதியாக ஓர் இடத்தில் வந்து சேரும்படி ஏழிசையை வேய்குழலில் ஊதிய ஆயுள்பிள்ளையாய் வளர்ந்தவனும், பிச்சையேற்றதால் வருந்திய பெருச்சாளியை வாகனமாக உடையவனான விநாயகனின் தந்தையாகிய சிவபிரானுக்குப் பிச்சையிட்டவனுமாகிய அழகரது திருத்துழாய் மாலையைப் பெறுவதற்கு ஆசை கொண்டு துன்பம் அடைபவர் உலகத்தில் பலர் உள்ளனர். தமிழேனான என் ஒருத்தியை மட்டும் நீ எளிப்பது ஏனோ?

35

திங்கள் அப்பா நின்ற செந் தீக் கொழுந்தின்

செழுஞ் சங்கு போ—

லும் களப் பாவை உருகுவது ஓர்கிலர்—

உம்பர் எல்லாம்,

'எங்கள் அப்பா! எமைக் காவாய்' என,

உலகு ஈர் அடியால்

அங்கு அளப்பான் வளர்ந்தார், சோலை

மாமலை ஆதிபரே.

36

ஆதி அராவில் துயில் அலங்காரர்,

அழகர் அன்புஆம்

வேதியர் ஆவுதி வீற்றிருப்பார்,

அண்டம்மீது இருக்கும்

சோதியர், ஆவின் பின் போந்தாரை

அன்றித் தொழேன்—உடலைக்

காதி அராவினும், பொன் மா

மகுடம் கவிக்கினுமே.

37

கவித் தானை மன்னற்கு நட்புஆய் முடி

கவித்தானை, அன்று

புவித் தானை வற்றப் பொழி சரத்தானை,

பொருது இலங்கை

அவித்தானை, மாலிருஞ்சோலை நின்றானை,

அழகனை, முன்,

தவித்து ஆனை, 'வா' என வந்தானை—பற்றினென்,

தஞ்சம் என்றே.

38

தஞ்சம் தனம் என்று தேடி, புல்லோர்,

தையலார் கடைக்கண்

வஞ்சம், தனம், கொள்ள வாளா இழப்பர்—

மதி உடையோர்.

செஞ் சந்தனப் பொழில் மாலிருஞ்

சோலைத் திருநெடுமால்

நெஞ்சம்தனக்கு உவப்பாக நல்கா

நிற்பர், நேர்படினே.

39

தேவர்கள் அனைவரும் 'எங்கள் இறைவனே! மாவலியினால் ஆகிய துன்பத்தினின்று நீக்கி எங்களைப் பாதுகாத்தருள்வாய்' என்று தொழுது வணங்க அவ்வேண்டுகோட்கு இரங்கி உலகங்களை இரண்டு அடிவைப்புக்களால் அளவிடுமாறு அப்பொழுது நெடு மாலாய் வளர்ந்தருளியவனாகிய திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குத் தலைவனான அழகர் செழுமையான சங்கு போலும் சுழுத்தை உடைய இத்தலைவி வெண்ணிலவு பூசியிருக்கின்ற தீயின் அழலால் கரைந்து வருந்துவதை அறிகின்றார் இல்லை.

36

பாம்பணையின்மேல் பள்ளிக் கொண்டு துயிலாத்துயில் செய்கின்ற அலங்காரர் என்றும், அழகர் என்றும் திருப்பெயர் உடையவனும் தன்னிடத்து அன்புகொண்ட அந்தணர்களுடைய, மந்திரம் ஒதி வளர்க்கின்ற யாகத்தின் ஆகுதிகளில் வீற்றிருப்பவனும் அண்டக்கோளத்திற்கு அப்பால் உள்ளதான வைகுந்தத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒளிவடிவமானவனும் பசுக்களை மேய்ப்பதற்கு அவற்றின் பின்னே சென்றவனுமாகிய எம்பெருமானை அல்லாமல் மற்றொருவரை, என் உடம்பைக் கூறு செய்து வருந்தினாலும், பொன்முடியை எனக்குச் சூட்டினாலும் நான் வணங்கமாட்டேன்.

37

வானர சேனைகளை உடைய சுக்கிரீவனுக்கு நம்பனாகி, அவனுக்கு அரசு தந்து முடிசூட்டியவனும், இராமனாய்ப் பிறந்த அந்நாளில் நிலமகளுக்கு ஆடையாகிய கடல் தவிக்கும்படி தீக்கணைகளை விடுத்துப் போர் செய்து இலங்கை நாட்டை அழித்திட்டவனும், திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனும் முன்னொரு காலத்தில் முதலை வாய்ப்பட்ட யானையின் துன்பம் போக்குதற் பொருட்டு அதனெதிரில் வந்தருளியவனுமான அழகனை அடைக்கலம் என்று அடைந்தேன்.

38

அற்பர்கள் செல்வமே தமக்குப் பாதுகாப்பென்று சுருதி முயன்று, அதனைத் தேடிச் சேர்த்து, பெதுமகளிர்களுடைய கடைக்கண்களின் வஞ்சனையும் அவரது கொங்கைகளின் பொலிவும் கவர்ந்து கொள்ள, வீணாக அப்பொருளை இழந்து விடுவார்கள். நல்லறிவு உடையவர்களோ தமக்குப் பொருள் கிடைத்தால் அதனைச் சிவந்த சந்தன மரங்களின் காவினை உடைய திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் நின்றருளியிருக்கின்ற நெடுமாலின் திரு உள்ளத் திற்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி பயன்படுத்துவார்கள்.

39

நேர் ஆய ஏதனை நெஞ்சு இடந்தாய்!

நெடுஞ் சோலைமலைக்

கார் ஆய! வேதனை முன் படைத்தாய்!

நின் கழற்குத் தொண்டு என்று

ஆராயவே, தனைப் புன் பிறப்பு ஓயும்;

அவா-வழியின்

பேர் ஆய வேதனை இல் உழைப்போரும்

பிழைப்பார்களே.

40

பிழைத்தலை யான் எண்ணிப் பேசுகின்றேன்;

இப் பிணி மற்றொன்றால்,

மழைத் தலை வார் குழலீர்! தணியாது;

வருணனை முன்

அழைத்து, அலை அங்கு அடைத்தார் அலங்கார்

அலங்கல் நல்கீர்—

முழைத்தலை நின்று மலயாநிலம் வந்து

மோதும் முன்னே.

41

மோது ஆகவந்தனை முட்டு இலங்கேசன்

முடிந்து, விண்ணின்-

மீது ஆக, வந்தனை, வில் எடுத்தே!

விடைவெற்பில் நின்ற

நாதா! கவந்தனைச் செற்றாய்! உனை

அன்றி, நான் மறந்தும்

தீது ஆக வந்தனை செய்யேன்,

புறம் சில தேவரையே.

42

தேவரையாதல், மனிதரையாதல்,

செழுங் கவிதை,

நா வரையாமல் நவிலுகிற்பீர்! நம்மை

ஆளும் செம்பொன்

மேவு அரையானை; இருஞ்சோலை, வேங்கடம்,

மெய்யம், என்னும்

மா வரையானை; ஒருவனையே

சொல்லி, வாழுமினே.

43

தனக்கு எதிராய் நின்ற குற்றத்தை உடையவனான இரணியனின் மாப்பைப் பிளந்தவனே! நெடிய திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் நின்றருளியிருக்கின்ற கரிய திருநிறமுடைய இடையர் பிள்ளையாய் வளர்ந்தவனே! நான்முகனைப் படைத்தவனே! உனது திருவடிகளுக்குத் தாம் அடிமை என்று ஆராய்ந்தனரவே இழிவான பிறப்புகள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் தொடராமல் ஓய்ந்துவிடும். ஆசை வழியால் பெரிய துன்பங்களைத் தருகின்ற உலகியல் பற்றில் அகப்பட்டு வருந்துபவர்களும் உன் திருவடிகளுக்குத் தொண்டர் என்று தம்மை ஆராய்ந்த பொழுதிலேயே இவ்வுலகியல் துயரங்களிலிருந்து தப்பி பிழைப்பார்கள்.

40

தலையிலே மேகம் போன்ற நீண்ட கூந்தலை உடையவர்களே! நான் பிழைக்கும்வழி ஆராய்ந்து சொல்லுகின்றேன். எனக்கு நேர்ந்திருகின்ற இந்தக்காதல் நோய் வெறொரு கழுவாயால் அடங்காது. பொதிகை மலையிலிருந்து வருகின்ற தென்றல் காற்று அம்மலையை அணைய வந்து தாக்குதற்கு முன்னமே கூடல் தெய்வ மாகிய வருணனை எதிரில் வரவழைத்துக் கடலை அப்பொழுது அணைசுட்டி அடைத்தவரான அழகருடைய மாலையைக் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்.

41

காளைமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவனே! சுவந்தன் என்ற அரக்கனைக் கொன்றிட்டவனே! ஒருவரோடு ஒருவர் தாக்கி மோதுகின்ற போரை வலிய உண்டாக்கி நடத்தி இலங்கைத் தீவின் தலைவனான இராவணன் இறந்து மேலுலகத்தில் சேரும்படி கோதண்டத்தைக் கையில் எடுத்து வந்தாய், இங்ஙனம் பெரும்பிழை செய்து பசையாய் எதிர் நின்றனும் வீடுபேறு பெறுமாறு சுருணை புரிந்த உன்னை வணங்குவேனேயன்றி வேறுள தேவர்களை நான் மறந்தாயினும் தீமை நிகழுமாறு வணங்குமாட்டேன்.

42

பிற தேவர்களைக் குறித்தாவது மானுடர்களைக் குறித்தாவது இன்னாரை இன்னவாறு போற்றலாம், இன்னாரை இன்னவாறு புகழலாம் என்று வரையறை சொள்ளாமல் செழுமையான பாடல்களைப் பாடிப் போற்றுவார்களே! நம் அனைவரையும் இயல்பிலே அன்பால் அடிமை கொண்டுள்ள, மாற்றியர்ந்த பொன்னாடையைத் திருஅரையில் கொண்டவனும் திருமாலிருஞ்சோலை, திருவேங்கடம், திருமெய்யம் என்னும் பெரிய மலைகளைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டவனாகிய நாராயணன் ஒருவனையே கவி பாடிப் போற்றி வணங்கிப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்று உய்யுங்கள்.

43

வாழும் மின் பங்கயச் சுந்தரவல்லி
 மணாளன் வெற்பைச்
 துழுமின், பந்தித்த தொல் வினை தீர்ந்து
 உய்ய—தொங்கல் சுற்றும்
 தாழும் இன் பஞ்சணைமேல் மட்வார்
 தட மா முலைக்கே
 வீழும் இன்பம் கருதி, துன்ப
 யோனியில் வீழ்வரே!

44

வீழ மராமரம் எய்தார் மதி தவழ்
 வெற்பை, நெஞ்சே!
 தாழ்; அமர் ஆடச் சமன் குறுகான்;
 இச் சரீரம் என்னும்
 பாழ் அமராமல் பரகதி ஏற்றுவர்;
 பார்க்கில், விண்ணோர்
 வாழ் அமராவதியும் நரகாம்,
 அந்த மா நகர்க்கே.

45

நகரமும் நாடும் புரந்தவர்
 நண்ணலரால் வனமும்
 சிகரமும் நாடும் சிறுமை கண்டோம் :
 மஞ்ஞை தேன் இசைகள்
 பகர, முன் ஆடும் பனிச் சோலைவெற்பில்
 நிற்பார்க்கு; கஞ்சன்
 தகர, முனநாள், துகைத்தார்க்கு; அறிந்தீர்கள்!
 சரண்புகுமே.

46

சரணியன் ஆகத் தனை நினைந்தாரைத் தன்
 போல வைக்கும்
 அரணியன், நாகத்து அணையான், அரங்கன்,
 அழகன், எம் கோன்,
 இரணியன் ஆகம் இடந்தான், கதை
 அன்றி, ஈனர்தங்கள்
 முரண் இயல் நா கத்தும் புன் குரல்
 ஓரி முதுக் குரலே

47

சுற்றிலும் பூமலைகள் தொங்கவிடப்பெற்ற இனிமையான
 பஞ்சமெத்தையின் மீது இளமகளிரின் பெரிய அழகிய
 மார்பகங்களிலே விரும்பிச் சேர்ந்து பெறுகிற சிற்றின்பத்தைக் கருதித்
 துன்பக் குழியில் விழுந்து அழிபவர்களே! உங்கள் உயிரைக்
 கூட்டுப்படுத்துகின்ற பழமையான தீவினைகள் நீங்கி, நீங்கள்
 ஈடேரும்படி என்றும் அழியாது நிலைப்பெற்று இருப்பதொரு
 மின்னல் போன்றவளும் செந்தாமரை மலரில் வாழ்பவளும்
 சுந்தரவல்லி என்னும் திருப்பெயர் உடையவளுமான பெரிய
 பிராட்டியின் கணவனாகிய அழகரது திருமாலிருஞ்சோலை
 மலையை வலம் வாருங்கள்.

44

நெஞ்சமே! மராமரங்கள் வீழும்படி அம்பெய்தவனான
 எம்பெருமானுடைய திருமாலிருஞ்சோலை மலையின் உயர்ச்சியி
 னால் வெண்ணிலா தவழுகின்றது. அத்தகைய மலையினை நீ
 வணங்குவாய். அதனால் யாது பயன் என்றால், தீவினையைணைத்தும்
 ஓழியும். போர் செய்து வென்று உயிரைக்கவர்ந்து செல்வதற்காகக்
 காலனும் அருகில் வரமாட்டான். அன்றியும் இந்த உடம்பு
 பாழ்பிறப்பு இல்லாதபடி எம்பெருமான் பொன்னுலகில் சேர்த
 தருள்வான். எண்ணிப் பார்க்கையில் தேவர்கள் வாழ்கின்ற
 அமராவதி நகரமும் அந்த வைகுந்தப் பொன்னுலகத்திற்கு முன்னே
 நரகம் என்று கூறலாம்.

45

நாட்டையும் நகரத்தையும் ஆண்ட அரசர்கள் பகைவர்களால்
 அடித்துத் துறத்தப்பட்டுக் காட்டையும் மலை உச்சியையும் தேடிச்
 செல்லும்படியான சிறுமையை உலகில் பார்த்துள்ளோம். இங்ஙனம்
 நிலையில்லாமையை அறியவேண்டியவற்றை அறிந்தவர்களே!
 வண்டுகள் இன்னிசை முரல், மயில்கள் எதிரிலே கூத்தாடுகின்ற
 குளிரந்த திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே, நின்ற திருக்கோலமாய்
 எழுந்தருளியிருப்பவனும் சும்சன் அழியும்படி கண்ணனாக வந்து
 மிதித்தவனுமான எம்பெருமானிடம் புகலடையுங்கள்.

46

தன்னைப் புகலடையத்தக்கவனாக எண்ணி அடைக்கலம்
 அடைந்தவர்களைத் தன்னைப் போலவே வைத்தருள்கின்ற
 பாதுகாப்பாக உள்ளவனும், அவனையானுமான திரு அரங்கத்தில்
 எழுந்தருளியிருப்பவனும் என் தலைவனும் இரணியனின்
 நெஞ்சைப்பிளந்தவனுமான அழகனின் பிறப்பு வரலாறுகளை
 யல்லாமல் இழிவான பிற சமயத்தார் தங்களுடைய மாறுபாடு
 பொருந்திய நாவினால் பிதற்றுகின்ற சொற்கள் ஊளையிடுகின்ற
 கிழநியின் பெருங்குரல் போலாம்.

47

முது விருந்தாவனத்து, ஆனிரை மேய்த்தவர்,
முன், விதுரன்
புது விருந்து ஆனவர், மால் அலங்காரர்—
பொலங்கழல்ஆம்
மது இருந் தாமரைக்கு ஆளாய் இரார்க்கு,
மதி நுட்ப நூல்
எது இருந்தாலும், அதனால் விடா, இங்கு,
இரு வினையே.

48

வினையாட்டியேன், கொண்ட வெங் காமநோய்
வெறியாட்டினும், இச்—
சினை ஆட்டினும், தணியாது—அன்னை மீர்!
செய்ய பூங் கமல
மனையாட்டி நாயகன் மாலிருஞ்
சோலைமலைச் சிலம்பாற்று
எனை ஆட்டி வாரும்; சொன்னேன், எந்த
நோயும் எனக்கு இல்லையே.

49

எனக்கு ஆவி அங்கும் உடல் இங்கும்
ஆகி இருப்பதை, சந்—
தனக் கா இயங்கும் தமர வண்டீர்!
சொல்லும்—தத்துவ நூல்,
கனக் காவியம், கவி, வல்லோர்
புகழ் அலங்காரனுக்கு;
வனக் காவி அம் கண்ணி மா
மலரான் மணவாளனுக்கே.

50

மணவாளர், ஆவி நிகர் திருமாதாக்கு;
மால் அழகர்,
பண வாள் அராவில் கண்பள்ளிகொள்வார்;
திருப் பாதம் எண்ணக்
குணவாளர் ஆவிர், இன்றே—உயிர்காள்—
உம்மைக் கூற்றுவனார்
நிண வாள் அராவி அறுக்கும் அப்போது
நினைப்பு அரிதே.

51

பழமையான பிருந்தாவனத்திலே பசுக் கூட்டங்களை
மேய்த்தவனும், முன்பு விதுரனுக்கு வியக்கத்தக்க நல்ல
விருந்தினனானவனும் ஆகிய பெருமையுடைய அழகரது அழகிய
திருவடிகளாகிய தேன்கொண்ட பெரிய தாமரை மலர்களுக்கு
அடிமைப்பட்டிராதவர்களுக்கு, நுண்ணறிவும் நூலறிவும் எதுபயின்று
தேரப்பட்டிருந்தாலும் அதனால் இவ்வுலகத்தில் இருவகைத் தீவினை
களும் நீங்கமாட்டா.

48

தாய்மார்களே! தீவினையால் ஆட்பட்டுப்பவளாகிய நான்
அடைந்திருக்கின்ற இந்தக் காதல் நோயானது வேலன்
வெறியாட்டினும், உறுப்புகளின் குறைவில்லாத ஆட்டைப்
பலிக்கொடுத்தலினாலும் தணியாது. அழகிய செந்தாமரை மலரைத்
தான் வாழுமிடமாகக் கொண்டு ஆள்பவளான அலர்மகளின் கணவ
னாகிய திருவாளன் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலுள்ள நூபுர
கங்கை என்னும் புனித ஆற்றிலே என்னைக் குளிப்பாட்டி வாருங்கள்.
அதில் நீராடினால் எந்த நோயும் எனக்குச் சிறிதும் இராது. எந்
நோயினையும் அதற்குரிய மாற்று மருந்தினையும் சொல்லிவிட்டேன்.

49

சந்தன மரச்சோலையிலே மணம் நுகருவதற்காகச் சஞ்சரிக்கும்
தன்மையுள்ள இன்னிசை வழங்கும் வண்டுக்களே! மெய்ப்பொருள்
நூல்களிலும் பெரிய சாவியங்களிலும் கவிபாடுதலிலும்
வல்லவர்களான ஆன்றவிந்த சான்றோர்களால் போற்றப்பெற்ற
அழகனும், நேரில் உள்ள சுருங்குவனை மலர்ப்போன்ற அழகிய
கண்களை உடையவளான சிறந்த செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற
மலர்மகளின் மணவாளன் ஆகிய என் தலைவனுக்கு, எனக்கு
உயிர் அத்தலைவனிடத்தும், உடம்பு என் வீட்டினிடத்தும்⁵⁰
இருக்கின்ற செய்தியைச் சொல்லுங்கள்.

உயிருடைய மாந்தர்களே! தமக்கு உயிர் போன்ற
திருமகளுக்குக் கணவனும், அருமையும் பெருமையும் உடைய
அழகரும், படத்தையும் ஒளியையும் உடைய திருவனந்தாமர்வான்
மேலே படுத்திக் கொண்டு அறிதுயில் கொள்பவளான எம்பெரு
மானுடைய மலர்த்திருவடிகளை எண்ணுமாறு இப்பொழுதே
நற்பண்பு உடையவராவீர், ஏனென்றால், உங்களைக் காலன், நீங்கள்
செய்துள்ள கொடிய தீவினைகளுக்கேற்பக் குருதி தோய்ந்த
வாட்படையைக் கூர்செய்து, அதுகொண்டு அறுக்கும் படியான⁵¹
இறுதிக் காலத்தில் எம்பெருமான் திருவடிகளை நினைப்பது
முடியாததாகும்.

நினைப்பு அரியாய், எளியாய்; உம்பர் யார்க்கும்,
நின் அன்பருக்கும்!

வினைப் பரி ஆனவன் வாய் பிளந்தாய்!

வியன் சோலைமலை—

தனைப் பரியாநின்ற தாள் அழகா!

முன் சன்னத்துள்ளும்

உனைப் பரியாமல் அன்றோ, பரித்தேன்,

இவ் உடலத்தையே!

52

உடலம் புயங்கத்து உரிபோல் விடும் அன்று,

உவணப் புள்ளின்

அடல் அம் புயமிசை நீ வரவேண்டும்—ஐ

ஆனன்றும்,

மடல் அம்புயற்கும், வரம் தரும்

சோலைமலைக்கு அரசே!

கடல் அம்பு உயர் வரையால் அடைத்தாய்!—

என்னைக் காப்பதற்கே.

53

காப்பவன்; அந்த மலரோனையும்

கறைக்கண்டனையும்,

பூப்பு அனந்தரம் போக்க, வைப்பான்;

புனல், பார், விசம்பு,

தீ, பவனம், தரும்

தெய்வசிகாமணி—சேவடியை

நாப் பவம் நந்தப் புகழ்வார்க்கு ஓப்பு

இல்லை, நவ கண்டத்தே.

54

கண்டாகனன், கண்ணன் அல்லால் கதிஇன்மை

கண்டு, அடைந்தது

உண்டாக, நம்ப ஓட்டாது உங்கள் ஊழ்வினை;

உண்மை அறிந்து,

'அண்டா! கனவண்ணனே! அருளாய்'

என்று, அழகனுக்கே

தொண்டு ஆக, நல் நெஞ்சினால் உரைப்பீர்,

பிறர் தொண்டர்களே.

55

தேவர் எல்லோர்க்கும், உன்னிடத்தில் பக்தியை உடைய
அடியார்களுக்கும், முறையே சிந்திப்பதற்கு அரியவனும், எளிய
வனுமாய் இருப்பவனே! தீய செயல்களை உடைய குதிரை வடிவாய்
வந்த கேசி அரசுகளது வாயைப் பிளந்தவனே! உயரிய பெரிய
திருமாலிருஞ்சோலைமலை தன்னை வகிக்கப்பெற்ற திருவடியை
உடைய அழகனே! முற்பிறப்பிலும் உன்னை விரும்பி அன்பு செய்
யாமல் போனதனால் அன்றோ இப் பிறப்பினை எடுத்து
அலைகின்றேன்.

52

ஐந்து முகங்களை உடையவனான சிவபெருமானுக்கும்
இதழ்கள் நிறைந்த செந்தாமரை மலரில் தோன்றியவனான
நான்முகனுக்கும், வேண்டிய பல வரங்களைக் கொடுத்தருள்கின்ற,
திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவனே! இடையே தடையாய்
இருந்த அலைகடலிடத்தே உயர்ந்த மலைகளைக் கொண்டு
அணைகட்டி அடைத்தவனே! பாம்பு, தன்தோலைவிட்டு நீங்குதல்
போல, ஒருநாள் உயிர் உடம்பை விட்டு நீங்கும். அந்த இறுதிநாளில்
என்னைப் பாதுகாத்தற்சாகப் பெரிய திருவடியாகிய சுருடப்
பறவையின் வலிய அழகிய தோள்களின் மேல் ஏறி நீ எழுந்தருள்
வேண்டும்.

53

எல்லா உலகங்களையும் உயிரினங்களையும் மற்றவற்றையும்
சாக்கின்ற தொழிலைச் செய்பவனும் அந்தப் பிரம்மனையும்
சிவனையும் முறையே முதலில் படைத்தல் தொழில் செய்யுமாறும்,
பின்பு, இறுதியில் அழித்தல் தொழில் செய்யுமாறும்
வரையறுப்பவனும், நீர், நிலம், வானம், நெருப்பு, காற்று என்னும்
ஐம்பூதங்களையும் அதியில் படைத்தருளிய தேவர்களுக்கு உயர்ந்த
மணி போன்றவனுமான அழகரின் சிவந்த திருவடிகளைத் தங்களுக்கு
இனி பிறப்பு இல்லையாம்படி நாவினால் போற்றுகின்ற
அடியவர்களுக்கு ஒன்பது கண்டங்களிலும் நிகராவார் எவரும்
இல்லை.

54

வேறு சிறு தெய்வங்களுக்கு அடிமையாய் இருப்பவர்களே!
கண்டாகனன் என்பவன், கண்ணனாகிய திருமாலையல்லாமல்
முத்தி அளிக்கத்தக்க புகலிடம் வேறு இல்லாமையை அறிந்து
அப்பெருமாளையே புகலடைந்த செய்தி உள்ளதாயிருக்கவும், உங்கள்
விதியானது அதனை நம்பும்படி, செய்யாது. இனியாயினும் நீங்கள்
உண்மையறிந்து, 'இடைப்பிள்ளையாய் ஆய்சேரியில் வளர்ந்தவனே!
மேகம் போலும் திருநிறம் உடையவனே! அருள்புரிவாய்' என்று
அழகனுக்கே அடிமை ஆகுமாறு நல்ல மனத்துடன் சொல்லுங்கள்.

55

தொண்டுபடார், திருமாலிருஞ்சோலையில்
 சோதிக்கு, அன்பு
 கொண்டு; படாமலர் இட்டு இறைஞ்சார்;
 மடக் கோதையரைக்
 கண்டு, படா முலை தோய் அனுராகம்
 கருதி, இரா
 உண்டு படாநிற்கும்போதும், நைவார்;
 எங்ஙன் உய்வதுவே?

56

‘உய்வம் தொழும்பு செய்து’ என்று இருப்போமே,
 ‘உய்யாமல்,’ ஐவர்,
 ‘பெய்வம் தொழு வினைக்கே’ என்பரால்,
 பெருந் தேன் சிகரம்
 தைவந்து ஒழுகும் மலை அலங்கார!
 சது முகத்துத்
 தெய்வம் தொழும் தெய்வமே! என்கொலோ,
 உன் திருவளமே?

57

‘திரு விளையாடு தின் தோட் செங்கண்மால்,
 ப்லதேவருடன்
 மருவு இளையான், திருமாலிருஞ்
 சோலைமலை’ என ஓர்
 உரு விளையாமல் பிறப்பார் பலர்;
 புகழ் ஓதி, சிலர்,
 கரு இளையாநிற்க வித்தாவர் முத்தியில்.
 காமம் அற்றே.

58

காமத்தனை; பொய், அழுக்காறு,
 கோபம், களவு, கொலை,
 ஆம் அத்தனையும் உடையேனை; ஆளும்கொல்—
 ஆன்பொருப்புஆம்
 தாமத்து அனைவரும் போற்ற நின்றான்,
 பண்டு தாமரையோன்
 பூ மத்தனைச் செய்த நோய் துடைத்தான்,
 அடிப் போதுகளே?

59

சிற்றறிவு உடையவர்களே! திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்
 நின்ற சோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பேரொளி வடிவு கொண்ட
 திருமாலும்குக்குப் பேரன்பு கொண்டு அடிமைப் படாதவர்,
 வாடாத மலர்களை அப்பெருமான் திருவடிகளில் இட்டுத் தொழுது
 வணங்கார். இளமைப் பருவமுடைய மாதர்களைப் பார்த்துக்
 கச்சணிந்த அவர்கள் மாப்பசங்களில் அணைகிற இன்பத்தில்
 ஆசையை மனத்திற் கொண்டு, இரவுப் பொழுதில் உணவுண்டு
 படுத்துக்கொள்ளும்போது வருந்துவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்
 நற்பேறு பெறுவது எவ்வாறோ?

56

மிகுதியான மணமுள்ள தேன் பெருகப் பெற்ற கொடு
 முடியைத் தடவிக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்
 தருளியிருக்கிற அழகனே! நான்கு முகங்களை உடைய தெய்வமாகிய
 பிரமதேவனும் வணங்கப்பெற்ற முழு முதற் கடவுளே! உனக்கு
 அடிமை செய்து வாழ்வோம் என்று எண்ணியிருக்கின்ற எங்களை,
 ஐம்பொறி, புலன்களாகிய பசைவர்கள் அங்ஙனம் வாழ
 வொட்டாதபடி கொடிய தீவினைகளில் உங்களை அகப்படுத்து
 வோம் என்று கறுவிச் சொல்கிறார்கள். இறைவனே! உன்
 திருவுள்ளக் கருத்து யாதென்று அறியோம்.

57

வீரமகள் வீற்றிருந்து குலாவுவதற்கு இடமான வலிய
 தோள்களையுடைய மலர்போல் சிவந்த திருவிழிகளை உடைய திரு
 மாலும், தனக்குத் தமயனான பலராமனுடனே மனங்கலந்து பொருந்
 திய தம்பியுமாகிய எம்பெருமானது திருமாலிருஞ்சோலை மலை
 என்று ஒரு முறையேனும் சொல்லாமல், வினையொழியப் பெறாது
 மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து வருந்துபவர் உலகத்தில் பலராவார்.
 சிலரோ சாம ஆசைகள் ஒழிந்து அத்திருமலையின் மேன்மையை
 எடுத்துச் சொல்லி அதனால் பிறப்புகள் இனித் தம்மைச் சேர
 ஓட்டாமல் வலிகுன்றி நிற்க வீட்டுலகத்தில் முனைக்கும்
 விதையாவார்கள்.

58

எருது மலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலையிலே எல்லோரும்
 தன்னை வணங்கும்படி நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருப்பவ
 னும், தாமரைமலரில் தோன்றியவனான நான்முன் முன்பு தன்
 தலையைக் கிள்ளிய சாலத்தில் ஊமத்தம்பூவைச் சூடுபவனான
 சிவ பெருமானுக்கு உண்டாக்கிய சாவிப்புனாலாகிய பிச்சையெடுத்த
 துண்ணும் துன்பத்தைத் துடைத்தவனாகிய எம்பெருமானுடைய
 திருவடி தாமரை மலர்களானவை, சிற்றின்ப ஆசையை
 உடையவனும் பொய்யும் பொறாமைமும் சினமும் திருட்டுத் தனமும்
 கொலை களவு ஆகிய தீங்குகளை உடையவனான என்னைப்
 பாதுகாத்து அருளுமோ?

59

போது அகத்தானும், வெண்
 போதகத்தானும், புராந்தகனும்,
 தீது அகத்து ஆனது தீர்தரும்காலை,
 'திரு அரை சேர்
 பீதகத்தாய்! அழகா! அருளாய்' என்பர்;
 பின்னை, என்ன
 பாதகத்தால் மறந்தோ தனிநாயகம்
 பாவிப்பரே!

60

பாவிக்கு, அமல விரிஞ்சற்கு, இறையவர்;
 பத்தர் தங்கள்
 ஆவிக் கமலத்து வீற்றிருப்பார்;
 அளிப்பாடல் கொண்ட
 வாவிக்க கமல மணம் நாளும் சோலை
 மலையைக் கண்ணால்
 சேவிக்க, மலம் அறும்—மனமே!—எழு,
 செல்லுதற்கே.

61

'செல்லுக் குவளை, குழல் நாட்டம்'
 என்று, தெரிவையாப்பால்,
 பல் உக்கு வளை முதுகு ஆந்தனையும்,
 புன்பாட்டு உரைப்பீர்!
 அல்லுக்கு வளை உழும் பாண்டிநாட்டை
 அடைந்து, நுங்கள்
 சொல்லு, கு, அளை உண்டார்க்கு,
 அலங்காரார்க்கு, தூட்டுமினே

62

தூட்டு ஓதிமம் சென்று, சொல்லாது என்
 காதலை; தும்பி இசைப்
 பாட்டு ஓதி மங்கையரும் பணியார்; பண்டு
 கல்மழைக்காக்
 கோட்டு ஓதிமம் எடுத்தார், சோலை மாமலைக்
 கோவலனார்—
 மாட்டு ஓதி—மஞ்சினங்காள்!—உரைப்பீர்,
 மறு வாசகமே.

63

தாமரை மலரைத் தான் பிறந்த இடமாக உடையவனான
 பிரம்மனும், ஐயிராவதம் என்னும் வெள்ளையானையுடைய
 இந்திரனும், முப்புரங்களை அழிவு செய்தவனான சிவனும், அசுரர்,
 அரக்கர் முதலிய கொடியவர்கள் செய்யும் தொல்லைகளால் தம்
 மனத்தில் உண்டான துன்பம் நீங்க வேண்டிய சமயத்தில்,
 திருவரையில் பொருந்திய பொன்னாடையை உடையவனே!
 அழகனே! எங்கனிடத்தே கருணை செய்வாய்' என்று போற்றித்
 தொழுது வணங்குபவர்கள், அப்பரமன் அருளால் தமது துயர்
 தீர்ந்த பின்பு என்ன தீவினையினாலோ பெருமான் தங்களுக்குச்
 செய்த கருணையை மறந்து போய் ஒப்பற்ற தலைமையைத் தமக்கு
 ஏறிட்டுக் கொண்டு துள்ளுவார்கள்.

60

மனமே தீவினையுடையவனான எனக்கும் துரயனான
 பிரமனுக்கும், தலைவரும், அன்புள்ள அடியார்களது உள்ளத்
 தாமரையில் எழுந்தருளியிருப்பவனான எம்பெருமானது,
 நீர்ப்பூக்களில் மொய்த்தற்கு வருகின்ற இன்னிசை கொண்ட
 தடாசங்களின் நீர், அம்மலர்களின் நறுமணம் கமழுகின்ற
 திருமாலிருஞ்சோலைமலையைக் கண்ணால் கண்டவுடனே நமது
 தீவினைகள் தீரும். ஆதலால் அங்குச் செல்வதற்கு முனைப்படுவாய்.

61

மகளிரின் கூந்தலும் கண்களும் முறையே முகிலையும்
 கருங்குவளைமலரையும் போலும் என்று அம்மாதர்களிடத்து பற்கள்
 விழுந்து கூன்விழுந்த முதுகையுடையராம் அளவும் இழிவான
 பாடல்களைப் பாடிப் புகழ்ந்து ஏங்கி நிற்பவர்களே! இனியாகிலும்
 நீங்கள், இராப்பொழுதில் சங்குகள் நிலத்தில் உழுதுசெல்லப் பெற்ற
 பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்து உங்கள் சொன்மாலைகளை,
 மண்ணையும் வெண்ணெயையும் அழுது செய்த அழகர்க்கு
 அளியுங்கள்.

62

முகில் கூட்டங்களே! உச்சிக்கொண்டையுடைய அன்னப்
 பறவை, என் தலைவனிடத்துப்போய் என் காதல் நோயை அவனுக்கு
 எடுத்துக்கூறாது. பாட்டிசைக்கும் வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தல்
 மாதரும் என் அன்பார்வத்தைச் சொல்லமாட்டார். கண்ணனாய்ப்
 பிறந்த காலத்தில் கல்மழையைத் தடுத்ததற்காகக் கோவர்த்தன
 மலையை எடுத்தவனும் திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளி
 யிருக்கின்ற ஆயனாமாகிய அத்தலைவனிடத்தே நீங்களாக என்
 காதலை எடுத்து ஓதி அவனின் மறுமொழியைப் பெற்று மீளுங்கள்.

63

வாசம் பரந்த துழாயும், என் பாடலும்,
மாலை; ஓளி
வீச அம்பரம், பசும் பொன்னும் என்
வேட்கையும்; வீற்றிருக்கும்
தேசம், பரமபதமும் என் சிந்தையும்—
தீ, வளி, ஆ—
காசம், பரவை, மண், கண்டு உண்ட
மால் அலங்காரனுக்கே.

64

அலங்காரன், சுந்தரத் தோளன், அழகன்,
அணி முடியில்
இலங்கு ஆரன், ஏறு திரு உடையான்—
எட்டெழுத்தும் கற்றார்
கலங்கார் அனங்கன் கணையால்; எச்
செல்வமும் காதலியார்;
மலங்கார் அருந் துயர் மேவினும்;
ஆகுவர், வானவரே.

65

வால் நவ தார் அணி சுந்தரத்தோளன்;
முன் மாவலியை,
'தானவ! தாரணி தா' என்ற மாயன்;
தராதலத்து
மீன் அவதாரம் முதலானவை வினை
இன்றி, இச்சை
ஆன அது ஆர் அறிவார் அவரே
முத்தராமவரே.

66

ஆமவரைப் பணித்து ஆள்வார் அழகர்,
அயன், உமையான்
வாம அரைப் பணியான், பணி பாதத்தை
வாழ்த்தும்; கொங்கை
ஏம வரைப் பணி பூணாள்; சந்து,
ஏந்திழையாள் உரைத்தால்,
வேம்; அவரைப் பணியாதே எனும்—
எங்கள் மெல்லியலே.

67

நெருப்பும் காற்றும், வானமும் நீரும் நிலமும் ஆகிய ஐம்பெரும்
பூதங்களை ஆதியில் படைத்து, உழிக்காலத்தில் விழுங்கியருள்கிற
பெருமையுடைய அழகருக்கு நறுமணம் சுமழ்கின்ற திருத்துழாயும்
நான் பாடும் பாமாஸையும், சாத்தும் பூமாஸையும் மாற்றியர்ந்த
பசும்பொன்னாடையும், நான் செய்கின்ற பக்தியும் பேரொளி வீச
கின்ற உடுக்கும் ஆடையாம். திருவைகுந்தமும் அடியேனுடைய மன
மும் மிகச் சிறப்பாக எழுந்தருளியிருக்கும் இடமாம்.

64

அலங்காரனென்றும் அழகிய தோளன் என்றும் எழிலன்
என்றும் திருப்பெயர்களை உடையவனும் அழகிய திருமுடியிலே
விளங்குகின்ற பூமாஸையை உடையவனும், திருமார்பில் ஏறி
வீற்றிருக்கின்ற திருமகளை உடையவனுமான, எம்பெருமானுடைய
நாராயணநம்; என்ற எட்டு எழுத்துகளையும் சுற்பிக்க ஓதி
உணர்ந்தவர்கள் காதற் சுடவுளான மன்மதனுடைய மலர்
அம்புகளினால் மணங்கலங்கார். எவ்வகைப் பொருட்செல்வத்தையும்
விரும்பார். பொறுத்தற்கு அரிய துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும்
வருந்தமாட்டார். விண்ணுலகத்தை அடைபவர் ஆவார்.

65

தூயதும், அன்று பூத்த மலர்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட
பூமாஸையைத் தரித்த வனப்பு மிக்க திருத்தோள்களையுடையவனும்,
முன்பு மாவலி மன்னனை அசுரனே! நிலத்தைக் கொடு' என்று
இரந்த வியப்புக்குரிய பண்பு களையுடைய நாராயணன்,
நிலவுலகத்திலே எடுத்த மீன் பிறப்பு முதலியவை,
செருக்கொன்றில்லாமல் விருப்புடன் கொண்ட கொள்கையை
முடிக்கவே எடுத்தவையாம். இம் மெய்ம்மையை அறிய வல்லவர்களே
முத்தராவர்.

66

மென்மையான தன்மையை உடையவளாகிய எங்கள் பேதைப்
பெண், தன்னிடம் ஆர்வமுடன் இருக்கும் அன்பர்களை அடிமைக்
கொண்டு ஆளபவளாகிய அழகருடைய, பிரமனும் உமையவளை
இடப்பக்கத்தே கொண்டவனும் பாம்புக் கச்சையை உடையவனு
மான சிவனும் வணங்கப்பெற்ற திருவடிகளை வாழ்த்துவாள்.
பொன்மலை போன்ற முலைகளின் மீது அணிமணிகளை
அணியாள். தரித்த அணிகலன்களை உடையவளான தோழி அறுதல்
மொழிகளைச் சொன்னால், உள்ளமும் உடலும் தவிப்பாள்.
சிறிதேனும் அன்பும் அருளுமின்றிப் பிரிந்து சென்ற தலைவனது
பெருமையைப் பேசாதே என்று சொல்வாள்.

67

மெல்லியலைப் பரி அங்கனையாரும்
 வெறுத்து வசை
 சொல்லி அலைப்பர்; இயங்க ஓட்டார்—
 சுடர் மா மலையைப்
 புல்லி, அலைப் பரியங்கத்தில் ஏறும்
 புயல், பதின்மர்
 நல் இயலைப் பரி அம் கழல்—தாமம்
 நயந்த பின்னே.

68

பின் இறப்பும், பிறப்பும், நரை மூப்பும்,
 பிணியும், மனை—
 முன் இறப்பும், பிரித்தான்; இருந் தானவர்
 மூது இலங்கை
 மன் இறப் புங்கக் கணை தொட்ட
 சோலைமலை அழகன்;
 பொன் நிறப் புண்டரிகத் திருத் தாள்
 அன்றி, போற்றிலமே.

69

‘போற்றி, இராம!’ என்னார்; சோலை
 மாமலை போதவிடார்;
 மாற்றி இராவைப் பகல் ஆக்கிலார்; வண்
 துழாய் குழல்மேல்
 ஏற்றி, இராசதமாக வையார்; என்
 இடரை எல்லாம்
 ஆற்றியிரார்—அன்னைமார்—என்னை வாய்
 வம்பு அளக்கின்றதே!

70

அளப்பதும், அங்கையில் நீர் ஏற்பதும்,
 தந்து அளிப்பதும், பின்
 பிளப்பதும், அங்கு ஐயில் வெண் கோட்டில்
 கொள்வதும், பேர் உணவாக்
 கிளப்பதும், மங்கை எனத் தோள் புணர்வதும்;
 கேட்கில் வையம்—
 வளப் பதுமம் கையம் சேர் சோலை
 மாமலை மாதவரே.

71

விளங்குகின்ற பெரிய திருமாலிருஞ்சோலை மலையை
 அடைந்து, அங்கே எழுந்தருளியிருப்பவனும் திருப்பாற் கடலிலே
 பாம்புப் படுக்கையில் பள்ளிக் கொண்டருளும் மேகம்
 போன்றவனுமான அழகரது, பத்து ஆழ்வார்களுடைய சிறந்த தமிழ்ப்
 பிரபந்தங்களை ஏற்றுக் கொண்ட அழகிய திருவடிகளில் சாத்திய
 துளசிமாலையை இம்மடமகள் விரும்பிய பின்பு, மென்மைத் தன்மை
 உடையவளான இவளை அன்புடன் நடத்தி வந்த மாதர்களும்,
 வெறுத்துப் பழிமொழி கூறி வருத்துவார்கள். இவள் விருப்பப்படி
 இவளை எங்கும் செல்லவிட மாட்டார்கள்.

68

பிறப்பையும் அதனைத் தொடர்ந்து வருகின்ற இறப்பையும்,
 மயிர் நரைக்கப் பெறுகிற முதுமையையும் பிணியையும்
 இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாய் வீட்டின் மேற்கூரைப்போல
 உயிரைக் கவிந்துக் கொள்வதான தீவினைகளையும் இயல்பில்
 நீக்கியவனும் பெரிய அசுரர்களும், பழமையான இலங்கையின்
 மன்னனாகிய இராவணனும் அழியும்படி அம்புகளைத் தொடுத்த,
 திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகரது
 பொன்னிறமுள்ள செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை
 அல்லாமல் வேறொன்றையும் வணங்கோம்.

69

என் அன்னைமார் நான் கொண்ட நோய்க்கு மாற்றாக,
 ‘இராமபிரானே வாழ்வாயாக.’ என்று என் காதலன் பெயரைச்
 சொல்லி வாழ்த்த மாட்டார்கள். என்னையும் அவனது
 திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் சென்று சேரவிடமாட்டார்கள்.
 இரவுப் பொழுதை மாற்றிப் பகற்பொழுதாக்கமாட்டார்கள். அத்தலை
 வனுடைய செழிப்பான திருத்துழாய் மாலையைக் கொணர்ந்து என்
 கூந்தலின் மேல் மேன்மையாக வைக்க மாட்டார்கள். நான் படும்
 துன்பங்களை பெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கமாட்டார்கள்
 என்னைப் பற்றி அலுந்தாற்றி வம்பளக்கிறார்கள்!

70

செழிப்பான தாமரை மலர்கள் தடாகங்களில் பொருந்திய
 திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமகள்
 சொழுந்நான திருமால், காலினால் அளந்துக் கொள்வதும், அழகிய
 கையில் தாரை வார்க்கும் நீரோடு கொடையாக ஏற்றுக் கொள்வதும்,
 ஆதியில் படைத்துப் பின்பு சாப்பதும், இறுதியில் அழிப்பதும், கூரிய
 வெண்ணிறமான சோரைத்தந்தத்தால் குத்தி எடுப்பதும், தனக்கு
 ஏற்ற சிறந்த உணவாகக் கொள்வதும் மணாட்டியாகக் கொண்டு
 தோள்களைத் தழுவுவதும் இம்மண்ணகமே ஆகும்.

71

மாதவரால் உம்பரால் அறியார்,
மதுரைப் பிறந்த
யாதவர், ஆலிலைமேல் துயின்றார்—இருந்
தாழ் சுணையில்
போத வரால் உகள்—மாலிருஞ்சோலையில்
போம்: பிறவித்
தீது அவரால் அன்றி, எத் தேவராலும்
தெறல் அரிதே.

72

அரிய வரம் தந்து, அயன் முதலோர்க்கு,
அருள்செய்து; அவரைப்
பெரியவர், அந்தம் இல் வாழ்வினர், ஆக்கி;
தம் பேர் அருளால்—
கரியவர், அந்தணர் கைதொழும் மால்
அலங்காரர்—வையத்து,
உரியவர் அந்தரங்கத் துயர் தீர்க்க
உலாவுவரே.

73

உலகு உதிக்கும்படி சிந்தித்துத் தந்து,
இவ் உலகில் உறும்
நல குதிக்கும்படி நின்ற பிரான்
இடம்—நானிலமும்,
இலகு திக்கும், விசம்பும், தொழ
ஓங்கி; இறால், வருடை
பல குதிக்குந்தொறும், தேன் பாயும்
சோலைப் பருப்பதமே.

74

பருப்பதம், தாம் மன்னி நிற்பது; பாற்கடல்,
பள்ளிகொள்வது;
இருப்பது, அம் தாமம்; பண்டு: இப்போது எலாம்,
இள ஞாயிறு அன்ன
உருப் பதம் தாமதார்க்கு ஈயாமல் அன்பார்க்கு
உதவு அழகர்,
திருப் பதம் தாமரை போல்வார், உகப்பது,
என் சிந்தனையே.

75

பெருந்தவமுடைய முனிவர்களாலும் தேவர்களாலும்
உள்ளபடி அறியமுடியாதவனும் வடமதுரையில் யதுகுலத்தில்
தோன்றியவனும் ஊழிக்காலத்தில் பெருங்கடலில் ஆலிலையின் மீது
கண்வளர்ந்தருளியவனுமாகிய எம்பெருமானுடைய பெரிய ஆழ்ந்த
நீர்ச் சுணைகளில் மிகுதியாக வரால்மீன்கள் துள்ளப்பெற்ற திருமா
லிருஞ் சோலைமலையில் நீங்கள் சென்று சேருங்கள். பிறவித்துன்பம்
அம்பெருமானாலன்றி வேறு எந்தக் கடவுளானாலும் நீக்குதற்கு
மிகுமிக அருமையானதாம்.

72

கரிய திருநிறமுடையவனும் அந்தணர்கள் கைகூப்பி வணங்கப்
பெற்ற பெருமையுடைய அழகருமாகிய எம்பெருமான் பிரமன்
முதலிய தலைமைத் தேவர்களுக்குப் பெருதற்கரிய வரங்களைத் தந்து,
சுருணைப் புரிந்து, அவர்களைப் பெருமை உடையவர்களாகவும்,
உலகம் முடியும் வரை முடிவில்லாத வாழ்வை உடையவர்களாகவும்
செய்து தனது பெருங்கருணையினால் நிலவுலகத்திலே தனக்கு
உரியவர்களான அடியார்களுடைய மனத்துன்பங்களை நீக்குவ
தற்காக உலாவுவார்.

73

உலகங்கள் உண்டாகுமாறு நினைத்து உடனே, அவற்றைப்
படைத்து இந்த உலகத்திலே மிக்க நன்மைகள் மேன்மேல்
பொங்கும்படி, திருவருள் கொண்டு நின்ற எம்பெருமான் திருவுள்ளம்
மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடம் எதுவென்றால், நிலவுலகத்தில்
உள்ளாரும், விளங்குகின்ற எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ளாரும்,
மேலுலகத்தில் உள்ளாரும் வணங்கும்படி உயர்ந்து மலையாடுகள்
பல எழும்பிப் பாயுந்தோறும் தேன் கூடுகளினின்று தேன் பெருகிப்
பாயப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையாம்.

74

இளம் பருதியைப் போன்று விளங்குகின்ற திருவுருவத்தை
உடைய பரமபதத்தைத் தாமச குணம் உள்ளவர்களுக்குக் கொடாமல்
தன்னிடத்தே அன்புள்ள அடியார்களுக்குக் கொடுத்தருள்கின்ற திரு
வுடிகள் செந்தாமரையை ஒத்திருக்கப் பெற்றவரான அழகர் பெரு
மான், முன்பு தான் நின்ற திருக்கோலமாக நிலையாக வாழ்கின்ற
இடம் திருமாலிருஞ்சோலைமலையாம். படுத்த கோலத்தில் அறி
தூயில் கொள்கிற இடம் திருப்பாற்கடலாகும். வீற்றிருக்கின்ற இடம்
அழகிய பொன்னுலகாகிய பரமபதமாம் இம் முந்நிலையில் நின்று
படுத்து இருக்கின்ற இடம் அப்பெருமான் விரும்புவது என்று
உள்ளமேயாம்.

75

சிந்திக் கல் ஆரம் கொழிக்கும் திருச்
 சிலம்பாற்று அருகும்,
 பந்திக் கலாப மயில் ஆடும் சாரலும்,
 பங்கய னோடு
 அந்திக் கலா மதியாற்கு அரியார்
 உறை ஆன்பொருப்பும்,
 வந்திக்கலாம் எனில், சந்திக்கலாம்,
 உயர் வைகுந்தமே.

76

வைதாரையும் முன் மலைந்தாரையும்
 மலர்த்தாளில் வைத்தாய்;
 மொய் தாரை அத்தனைத் தீங்கு இழைத்தேனையும்—
 மூது உலகில்
 பெய் தாரை வானின் புரப்பான், இடபப்
 பெருங் கிரியாய்!—
 கொய் தாரை வேய்ந்த திருவடிக்கீழ்த்
 தொண்டு கொண்டருளே.

77

கொண்ட மருந்தும் கடைவாய்வழி
 உக, கோழைவந்து
 கண்டம் அருந் துயர்ஆம் போது, உன்
 பாதம் கருதறியேன்—
 வண்டு அமரும் துளவோனே! தென்
 சோலைமலைக்கு அரசே!
 அண்டம் அருந்தும் பிரானே!—இன்றே
 உன் அடைக்கலமே.

78

அடைக்கலம், தானை இரந்தாள், புகல்;
 அவள் பொருட்டால்
 படைக்கலம் தானைத் தருமன் கெடாமல்,
 வெம் பாரதப்போர்—
 இடைக் கலந்தானை, அலங்காரனை, சரண்
 என்று அடைந்தேன்;
 முடைக்கலம்தான் நையும் அப்போது அயர்ப்பினும்,
 முத்தி உண்டே.

79

முத்துகளையும் பலவகைமணிகளையும் அலைகளிலே வீசி
 ஒதுக்குகின்ற சிறந்த நூபுரசங்கை ஆற்றினது அழகையும், வரிசையான
 தோகையை உடைய மயில்கள் களித்துத் தோகைவிரித்துக்
 கூத்தாடப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை மலையின் சாரலையும்
 தாமரை மலரில் தோன்றியவனான பிரமனுக்கும் அந்திமாலைப்
 பொழுதிலே விளங்குகின்ற இளம்பிறையினை அணிந்தவனான
 சிவபிரானுக்கும் உள்ளபடி உணர்த்தற்கு அரியவனான அழகப்பிரான்
 என்றும் வாழுகின்ற சாணாமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலை
 யையும் வணங்குதல் கூடுமாயின், எல்லாப் பதவிகளினும்
 உயர்ந்ததான வைகுந்த பதவியை அடையலாம்.

76

பழமையான உலகத்திலே வரையாது பொழிகின்ற
 மழைப்பெருக்கை உடைய கொண்டலைப் போல இடைவிடாது
 அனைவரையும் பாதுகாத்தற்குப் பெரிய எருதுமலையில் எழுந்தருளி
 யிருக்கின்றவனே! நீ முன்பு உன்னை வைதவர்களையும் உன்னை
 எதிர்த்துப் போர் செய்தவர்களையும் தாமரை மலர் போன்ற உனது
 திருவடியில் சேர்த்தருளினாய். அப்பெருதகையான நீ வானத்தில்
 நெருங்கிய விண்மீன்கள். அளவு பெருந்தொகையுள்ள தீவினை
 களைச் செய்துள்ளோனான என்னையும், பறிக்கப்பட்ட மலர்களா
 லாகிய மாலையைத் தரித்த உன் திருவடியின்கீழ் அடிமைக்
 கொண்டருள்வாய்.

77

வண்டுகள் விரும்பி மொய்க்கும் திருத்துழாய் மாலையை
 உடையவனே! அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குத்
 தலைவனே! அண்டக் கோளங்களை உண்ணும் எம்பெருமானே!
 அரிதில் வாயினுள் செலுத்தப்பட்ட பாலும், உள்ளே
 இறங்குமாட்டாமல் கடை வாயின் வழியாக வெளியே வழிய சுபம்
 நெஞ்சில் அடைத்துக் கொண்டு, பொறுத்தற்கு அரிய சாவின்
 வேதனை உண்டாகும் சமயத்தில் உள்ளம் கலங்குதலால் உன்
 திருவடிகளை நினைக்கவல்லேன் அல்லேன். ஆதலால் இப்பொழுதே
 உன்னை நான் புகலடைந்தேன்.

78

துயர நேரத்தில் கண்ணனை வேண்டி ஆடையை இரந்து
 பெற்றவளாகிய திரௌபதி அடைக்கலம் என்று சொல்ல,
 அவளுக்காகப் படைகளையும் சேனைகளையுமுடைய தம்முத்திரன்
 அழியாதப்படி கொடிய பாரதப்போரிலே பாண்டவர்க்குத்
 தோழனாய் அர்ச்சுனன் தேரில் சாரதியாகிய அழகனை அடைக்கலம்
 என்று அடைந்துவிட்டேன். ஆதலால் இனித் தீ நாற்றமுடைய
 தசைநிரம்பியதொரு பாண்டம் போன்ற இவ்வுடம்பு தளர்ந்து
 அழியும் இறுதிக்காலத்தில் அப்பெருமானை நினைவாது மறந்தாலும்
 எனக்கு வீடுபெறு உண்டு.

79

உண்டு இறக்கும் புவனங்களை மீள

உமிழ்ந்திலையேல்,

பண்டு இறக்கும் பதுமத்தோன், புரந்தரன்,

பைந்தழல்போல்

கண் திறக்கும் சங்கரன் முதலோர்களைக்

கண்டவர் ஆர்?—

திண் திறக் குஞ்சரம் சேர் சோலை

மாமலைச் சீதரனே!

80

சீர் அரி, தாழ் பொழில் மாலிருஞ்சோலையில்

செல்வர், செங்கட்—

போர் அரி, தாள் புனை தார் அரிது ஆகில்,

தண் பூந் துளவின்

தார் அரி தாவும் தழை அரிது ஆகில்,

தழை தொடுத்த

நார் அரிது ஆகில், பிழைப்பு அரிதாம்—

எங்கள் நன்னுதற்கே.

81

நன்னுதலைப் பணி பூண் மார்பில் வைத்து விண்—

நாட்டு இருப்பார்,

மின்னு தலைப் பணிமேல் துயில்வார்,

விடைவெற்பில் நிற்பார்,

மன்னு தலைப்பணி அன்பரை வைக்கும்

மலர்—அடிக்கீழ்த்

துன்னு தலைப்பணி செய்வது எஞ்ஞான்று, என் துயர்

தொலைந்தே?

82

தொலைந்து ஆனை ஓதும் தொலையானை, அன்னை

சொல்லால் மகுடம்

கலைந்தானை, ஞானக் கலையானை, ஆய்ச்சி

கலைத்தொட்டிலோடு

அலைந்தானை, பாலின் அலையானை, வாணன்

கை அற்று விழ

மலைந்தானை, சோலைமலையானை—வாழ்த்து, என்

மட நெஞ்சமே!

83

மிக்க வலிமையையுடைய யானைகள் நிறைந்த திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமார்பினே! நீ ஊழிக் காலத்தில் வாயினுட்கொண்டு வயிற்றினுள் செலுத்திய உலகங்களை யெல்லாம் ஊழிவெள்ளம் நீங்கிய உடனே வெளிப்படுமாறு உமி ழாது இருப்பாயானால், முன்பு அழிந்து போன நான்முகனும் இந்திர னும் புதிதாக மூண்டெரிகிற நெருப்பைப் போல நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கின்ற சிவனும் முதலானவர்களை மீளவும் பார்த்தவர் யார்? 80

சிறந்த திரு அரி என்ற ஒரு திருப்பெயருடையவனும், சினத்தால் சிவந்த விழிகளையுடைய போர்த்தொழில் வல்ல ஆளரி மூர்த்தியாகிய, கிளைகள் தழைத்துச் செழித்துத் தாழ்ந்துள்ள மரங் களையுடைய திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளி இருக் கின்ற எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் தலைவனின் திருவடிகளில் தரித்த மாலை கிடைப்பது அரிதாகில், குளிர்ந்த அத்திருத்துழாய் மாலை இடையிடையே தொடுக்கப்பட்ட மணத்தால் வண்டுகள் மொய்க்கும் தழையும் அரியதானால், அத்தழையின் ஊடுள்ள நாரும் அரிதா னால், அழகிய நெற்றியை உடைய எம்மங்கை உயிர்வாழ்த்தலும் அரிதாம். 81

அணிகலன்களை அணிந்துள்ள திருமார்பிலே, அழகிய நெற்றியுடைய அலர் மகளை வைத்துக் கொண்டு, பொன்னுலகில் வீற்றிருக்கின்றவனும், மாணிக்க மணிகள் மின்னுகின்ற தலைகளையுடைய பாம்பின்மீது துயிலாத்துயில் கொள்கின்றவனும், திருமாலிருஞ் சோலை மலையில் நின்ற சோலத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான அழகனது, தன்னை வணங்குகிற அடியார்களை எந்நாளும் அழிவின்றி வானகத்தில் வைத்திருக்கும் தாமரை மலர் அடிகளின் கீழ் என் துன்பங்கள் நீங்கி அவனுக்குத் தலைமையான திருத் தொண்டுகளைச் செய்வது எந்நாளோ? 82

அறியாமையுடைய என் மனமே! கசேந்திராழ்வான் வலிமைகுன்ற அழைக்கப்பெற்ற பழமையானவனைச் சிறிய தாயான கைசேயியின் மொழியால் பட்டம் சூட்டப் பெறாமல் போனவனை, நல்லுணர்வைத் தருகின்ற நூல்களால் கொண்டாடப்படுகின்றவனை, இடைச்சியான யசோதையின் துணித்தொட்டிலோடு அசைந்த வனை, திருப்பாற்கடலை வாழிடமாகக் கொண்டவனை, பாணசுர னின் கைகள் ஆயிரமும் துணிக்கப்பட்டு விழச் செய்தவனை, வனப் பெழில் மிக்க சோலைமலையானை வாழ்த்துவாய்! 83

நெஞ்சில் அம்பு ஆற்றமுடியாது வேள் எய்து
நீள் இரவும்
துஞ்சிலம்; பால்-துளியும் நஞ்சும் ஆம்;
சொரி கல்மழையை
அம் சிலம்பால் தடுத்தார், அலங்காரர்,
அடி விளக்கும்
செஞ் சிலம்பாற்று அருகே கிடத்தீர்—
உயிர் தேற்றுதற்கே.

84

தேற்று வித்தால் புனல் தேற்றுநர் போல்,
திரு எட்டெழுத்தால்
மாற்றுவித்தான், என் மயக்கம் எல்லாம்—மண்ணும்
விண்ணும் உய்யப்
போற்று வித்தாரப் பயல் அலங்காரன், பொன்
மேருவைப் போல்
தோற்று வித் தார் அணியும் சுந்தரத் திருத்
தோள் அண்ணலே.

85

அண்ணலை, வான்மதி தோய் சோலை
மாமலை அச்சதனை,
தண் அலை வானவனை, தெய்வநாதனை,
தாள் அடைவான்
எண்ணலை; வான் பகையும் ஐவரோடு இசைந்து,
இன்னம் உடல்—
புண் அலைவான், எண்ணினாய்—மனமே!—
உன் புலமை நன்றே!

86

புலமையிலே நிமிர்ந்து, அற்பரைப்
போற்றி, பொதுமகளை,
'குல மையிலே! குயிலே! கொடியே!' என்றும்,
'கூர்விழி ஆம்
பல ஐயிலே' என்றும், பாடாமல் பாடுமின்,
பாவலர்காள்!—
நல் அமையில் ஏய் முத்தம் ஆர் சோலை மாமலை
நம்பனையே.

87

எனது நெஞ்சிலே மலரம்புகளைப் பொறுக்கமுடியாதபடி
மன்மதன் வீசுவதால், நெடிய இரவு முழுதும் உறக்கம் கொள்ள
முடியவில்லை. பாலின் துளியும் எனக்கு நஞ்சே. ஆதலால் பொழிந்த
கல் மழையை அக்கலை மலையாகிய கோவர்த்தனக் குன்றால்
தடுத்திட்டவனான அழகரது திருவடிகளைப் பிரமன் தன்
கைக்கமண்டலத்தின் நீரைக் கொண்டு கழுவியதனால் வருகிற சிறந்த
சிலம்பாற்றினது அருகிலே என்னை உயிர்பிழைக்கச் செய்தற்காகக்
கொண்டுபோய்ப் படுக்கவையுங்கள். அப்பொழுதே நான் உயிர்
பிழைப்பேன்.

84

மண்ணவரும், விண்ணவரும் தாம்தாம் உயிர்வாழ்வதற்காகத்
தொழுது வணங்கப்பெற்ற பெரிய முகில் போன்றவனும்,
பொன்மயமான மேருமலை போல் விளங்குகின்ற வண்டுகள்
மொய்க்கும் தேன்மலர் மாலையை அணிந்த அழகிய தோள்களை
யுடைய அண்ணல், அழகர் பெருமான், தேற்றாங்கொட்டையைக்
கொண்டு நீரின் கலக்கம் மாற்றித் தெளிவித்தால்போல, நாராயணநம:
என்ற திரு எட்டெழுத்து மந்திரத்தால் என் மதிமயக்கத்தைக்
கலக்கத்தை எல்லாம் மாற்றி மனந்தெளியச் செய்தருளினான்.

85

நெஞ்சமே! பெருமையில் சிறந்தவனும், குளிர்ந்த
திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டருள்கின்ற இறைவனும், தேவாதி
தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனுமாகிய, தூய வெண்ணிலவு
தோய்ந்துலவும் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்
கின்ற அழிவிலான் (அச்சுதன்) என்னும் திருப்பெயருடைய அழகரின்
திருவடிகளில் வாழ்வதே சரி என்று நீ நினைக்கின்றாய் இல்லை.
பெரும் பசையாம் ஐம்புலன்களோடு கூடி இன்னமும், உடம்பாகிய
புண்ணினால் வருந்தும்படி நினைத்தாய். அட்டே உன் அறிவே
அறிவு மிக நன்றாய் இருக்கின்றதே!

86

கவியாட வல்ல புலவர்களே! நீங்கள் புலமையில் நிமிர்ந்து,
இழிவான மாந்தர்களைப் புகழ்ந்து போற்றிப் பொதுமகளைச் சிறந்த
மயிலே, குயிலே, பூங்கொடியே என்றும் அவளின் கூரிய விழிகள்
வேற்படை போலும் என்றும் கவிதைகள் பாடாமல், சிறந்தோங்கிய
மூங்கில்களில் பொருந்திய முத்துகள் நிறைந்து உதிர்க்கின்ற
திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற சிறந்த
இறைவனான கள்ளழகரைக் கவிதை பாடித் தொழுது போற்றுவர்கள்.
அதுவே உங்கட்கு உய்வதற்கான சிறந்த வழியாகும்.

87

நம்பி நின்றேன், நின் சரணாவிந்தத்தை;

நல் நெஞ்சு என்னும்

செம்பின் இன்றே பொறித்தேன், உனக்கு ஆள்

என்று; தெய்வக் குழாம்

பம்பி நின் தேசு எறிக்கும் புதம் காணப்

பதறுகின்றேன்—

கொம்பின் இன் தேன் சொரியும் சோலை

மாமலைக் கொற்றவனே!

88

கொற்ற இராவணன் பொன்முடி வீழ்,

கொடுங் கண் துஞ்சல்

உற்ற இரா வணன் மாள எய்தோன்,

ஓண் பரதனுக்குச்

சொல் தவிரா அணன், மாலிருஞ்சோலை

தொழுது, வினை

முற்ற இராவணம் நல் தமிழ்மாலை

மொழிந்தனனே.

89

மொழித் தத்தை கொஞ்சம் மலை அலங்காரன்;

முன் நூற்றுவரை

அழித்து, அத்தை மைந்தர்க்கு அரசு அளித்தோன்;

அடிநாள் தொடர்ந்து என்—

உழித் தத்தைச் செய்து அன்றிப் போகா

வினையை ஒரு நொடியில்

கழித்தத்தை என் சொல்லுகேன், தனக்கு

ஆட்பட்ட காலத்திலே?

90

கால் அம் அலைக்கும் புவனங்களைக்

கரந்தாய்! உதிரம்

கால மலைக் குமைத்தாய்! அழகா!

கமலத்துப் பஞ்ச ஆர்

கால் அமலைக்கும் புவிக்கும் அன்பா!

உயிர் காயம் விடும்

காலம், மலைக்கும் கடுங் கூற்றைக் காய்ந்து,

என்னைக் காத்தருளே.

91

பூங்கொம்புகளினின்றும் இனிமையான தேனை மரங்கள் தோறும் பெருகப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலையில் நின்ற திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, உலகுயிர்க்கெல்லாம் உயர்ந்த தலைவனே! உனது திருவடித் தாமரையையே புகலிடம் என்று நம்பி நின்றேன். உனக்கு நான் அடிமை என்று எனது நலன் செய்கிற மனமாகிய செப்பேட்டில் இன்றைக்கே எழுதி வைத்து விட்டேன். தேவர்கள் கூட்டம் நெருங்கப் பெற்று நினது ஒளி விளங்குகின்ற பொன்னுலகைக் காணவும் அடையவும் 88 விரைகின்றேன்.

வெற்றியையுடைய இராவணனது அழகிய பொன் முடிகள் கீழே விழும் படியும், அஞ்சத்தக்க கண்களை மூடித் தூங்குதல் மிக்க இருள்போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய கும்பகன்ன் இறக்கும்படியும் அம்பெய்தவனும், நற்பண்புகளால் சிறந்தொளிர் கின்ற பரதாழ்வானுக்கு முன்பு கூறிய உறுதிமொழி தவறாதபடி மீண்டும் வந்தருளிய தமையனான அழகப் பெருமானின் திருமா லிருஞ் சோலைமலையை நான் வணங்கி என் தீவினைகள் முழுதும் இராதபடி சிறந்த தமிழ்ப் பாமாலையை அந்த உலகனந்தான் மீது 89 பாடினேன்.

சொல்லழகில் சிறந்த கிளிகள் கொஞ்சி மகிழ்ந்து பேசுதற்கு இடமான திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகனும் முன்பு கண்ணனாகி துரியோதனாதியர் நூறுபேரையும் நாசம் செய்து தன் அத்தையான குந்தியின் மைந்தர் பாண்டவர்க்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்தருளிய எம்பெருமான் ஆதிசாலம் தொட்டு என்னிடத்தில் துன்பத்தைச் செய்கின்ற இருவினைகளை அவனுக்கு நான் ஆட்பட்ட ஒரு மாத்திரைப் பொழுதிலேயே ஒழித்தருளிய 90 திறத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்?

ஊழிக்காற்றின் உதவியால் கடல்நீர் அலைவீசப் பொங்கி மேல்வரப்பெற்ற உலகங்களை திருவயிற்றில் ஒளித்துப் பாதுகாத்தவனே! குருதி கொட்டும்படி மல்லர்களைக் கொன்றழித்த வனே! அழகா! செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற செம்பஞ்சுக் குழம்பூடப்பெற்ற திருவடிகளையுடைய தூய செல்வமகன்க்கும், நில மகன்க்கும் அன்புள்ள சாதல் மணாளனே! எனது உயிர், உடம்பை விட்டு நீங்கும் காலத்தில் எதிர்த்துப் பொருதுவெல்லும் கொடிய காலனை விலக்கி என் உயிர் உன் துறக்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கப் பாதுகாத்தருள்வாய். 91

அருள், கொடி இடைப் பூமாதும் நீயும் வந்து,
ஆளினும் ஆம்;
இருள் அக் கொடிய நமன் வரும் காலத்து,
இகழினும் ஆம்—
கருளக் கொடி அழகா! அலங்கார!
வன் கஞ்சன் நெஞ்சத்து
உருள் அக்கு ஓடிய உதைத்தாய்!—எனது
உயிர் உன் உயிரே.

92

உயிர்க்கும், படிக்கும் உன் ஆயிரம் பேர்,
என்று ஓறுத்து அன்னைமார்,
செயிர்க்கும்படிக்கு நின்றேன்; என்
செய்கேன்?—செழுந் தேவர்களும்
அயிர்க்கும்படிக்கு குறள் ஆம் அழகா!
அலங்கார! நெய்க்கும்
தயிர்க்கும் படிக்கும் செவ் வாய் மலர்ந்தாய்!—
நின்னைத் தாள் பணிந்தே.

93

பணிபதி வாட நின்று ஆடின;
நூற்றுவர்பால் சென்றன;
பணி பதினாலு புவனமும் தாயின;
பாப் பதின்மர்
பணிபதி எங்கும் உவந்தன—பங்கயப்
பாவையுடன்
பணி பதி மார்பன், அலங்காரன்,
பொன்—திருப்பாதங்களே.

94

பாதகர் அத்தனைபேரும் கனகனும்
பல் நகத்தா—
லே தகரத் தனையற்கு அருள் ஆளியை,
எட்டெழுத்துள்
ஓது அகரத்தனை, சுந்தரத் தோள்
உடையானை, நவ
நீத கரத்தனை—சேர்ந்தார்க்குத் தேவரும்
நேர் அல்லரே.

95

சுருடனது வடிவம் எழுதிய கொடியை உடைய அழகனே!
அணிமணிப் பூணினை! கொடிய சும்சனது நெஞ்சில் உள்ள
திரண்ட எலும்பு முறியும்படி உதைத்தவனே! என்னுடைய உயிர்,
உனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிரேயாம். இனி இருள்நிறமுள்ள
மிசுக்கரிய அந்தக் கொடிய காலன் இறுதிக் காலத்தில் பூங்கொடி
போன்ற மெல்லிய இடையையுடைய தாமரையில் வாழும் பெரிய
பிராட்டியும் நீயுமாக நன்னிலைக்கு அருளுமாறு எழுந்தருளி அவ்
உயிரை ஆட்சொண்டாலும் சரி, காலன் கைக்குப் போகவிட்டாலும்
சரி. இனி உன் விருப்பம்.

92

அறிவுவளமுள்ள தேவர்களும் இது என்ன என்று ஐயுறும்படி,
குறுகிய வடிவமாகிய வாமனப் பிறப்பெடுத்த அழகனே! ஒப்பனை
எழில் மிகுந்தவனே! கண்ணனாகி துயிரையும் வெண்ணெயையும்
அமுது செய்தற்காகவும் ஊழிக் காலத்தில் உலகத்தை உட்சொள்வதற்
காகவும் சிறந்த திருவாய்மலரைத் திறந்தருளியவனே! காதலினால்
உன் திருவடி வணங்கி, உன் ஆயிரம் பெயர்களையும் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கிறேன் என்ற காரணத்தால் என் அன்னைமார்
வெறுப்புற்றுச் சினக்கும் நிலையிலே நின்றிட்டேன் நான் என்
செய்வேன். ஒன்றும் தெரியவில்லையே!

93

செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கிற சித்திரப்பாவைபோல் அழகிய
செல்வத் திருமகளுடனே தெரிமணி (கொத்துவம்) அணிகலனும்
நீங்காது பொருந்தப் பெற்ற திருமார்பையுடையவனை எழில்
முதல்வனுடைய பொன்மணிப்பூண் அணிந்த திருவடிகள்,
பாம்புகளின் தலைவனான காளியன் வலிமை தளர்ப்படி அவன்
தலைகளின் மேல் கூத்திட்டன. துரியோதனாதியர்பால் துரதாசுச்
சென்றன நெடுமாலாகிப் பதினான்கு உலகங்களையும் தாவி
அளந்தன. பத்து ஆழ்வார்களாலும் பாசரம்பாடி தொழுது வணங்கிய
புனித தேயங்களில் எல்லாம் பொலிவுற்று விரும்பி எழுந்தருளின.

94

தீவினைகள் உடையரான அசுரர்கள் அத்துணைபேரும்,
பொன்னனாகிய இரணியனும் கைந்தசங்கள் பலவற்றால் பிளந்தழிய,
அவ் இரணியனின் மைந்தனான பிரகலாதாழ்வானுக்குக் கருணை
செய்த ஆளரியை, நாராயண நம; என்று சொல்லப்படுகின்ற
எட்டெழுத்துத் திருமந்திரத்தின் எழுத்தின் பொருளாய் உள்ளவனை,
அழகிய திருத்தோள்கள் உடையவனை, வெண்ணெயைக் கையிற்
ஏந்திய கண்ணனை, அழகனைப் புகலடைந்தவர்க்கு புண்ணியப்
பயனை நுகர்கின்ற தேவர்களும் ஈடாகுமாட்டார்கள்.

95

அல்லல் அங்கு ஆரையும் சேர்விக்கும் ஐம்புல
ஆசை, என்றும்,
பல் அலங்கா நைந்து கோல் ஊன்றியும் பற்று
அறாது கண்டாய்;
மல்லல் அம் காரிகையார் மருள் தீர்ந்து
வணங்கு—நெஞ்சே!—
தொல் அலங்காரனைத் தென் திருமாலிருஞ்
சோலையிலே.

96

சோலை இல்லா மையில் சேர் திருமாலிருஞ்-
சோலை நின்றான்,
வேலையில் ஆமையில் வேடம் கொண்டான்,
புயம் மேவப் பெறாச்
சேல் ஐயில் ஆம் மை இலங்கு கண்ணாள்
அவன் தெய்வத் துழாய்-
மாலை இலாமையில் மாலை உற்றாள்,
அந்தி மாலையிலே.

97

மாலைக்கு அரும்பு சிறுகால் துகைக்க,
வருந்தும் எங்கள்
ஆலைக் கரும்புதன் ஆசை எல்லாம் சொல்லில்,
ஆயிரம் தோட்டு
ஓலைக்கு அரும் புண்—தொட முடம்ஆம்
மதி ஊர்குடுமிச்
சோலைக் கரும் புயலே!—அருளாய்,
உன் துளவினையே.

98

துளவு இலை ஆர் பொன்-அடி முடி துட்டி, தொண்டு
ஆக்கி, என்னை
வள விலையாக் கொண்ட நீ கைவிடேல்—
மங்கல குணங்கள்
அளவு இல் ஐயா! அலங்கார! சமயிகள்
ஆய்ந்த வண்ணம்
உள இலையாய், உருஆய், அருவஆய
ஒரு முதலே!

99

நெஞ்சமே! எவரையும் துன்பம் அடைவிக்கின்ற ஐம்பொறிப்
புலன்களில் செல்லுகிற ஆசையானது, எந்நாளும், பற்கள்
அசையப்பெற்று உடல்தளர்ந்து நடக்கவலியில்லாமல் சோலை
ஊன்றிய படியினாலும், தொடர்ச்சி நீங்காது. அதலால் அழகு
வளமுள்ள மாதர்கள் பக்கம் உண்டாகிற பெருங்காமம் நீங்கி,
தொல்பழங்கால முதற் கொண்டு, தென் திருமாலிருஞ்சோலையிலே
நின்ற சோலத்தில் நேர்படும் நிகரற்ற அழகனை வாழ்த்தி
வணங்குவாய்.

96

சோலைகளைத் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு, மயில்கள்
தங்கி வாழ்கின்ற திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் நின்ற
திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருப்பவனும், திருப்பாற்கடலிலே
ஆமைப்போல வடிவம் கொண்டு பிறந்தெழுந்த அழகப் பெருமானின்
திருத்தோள்களைக் கட்டித் தழுவப் பெறாத, சேல்மீனும்
வேற்படையும் போன்ற மையிடப்பெற்று ஒளிவிளங்கும் விழிகளை
உடையவளான இம்மங்கை அத்தலைமகனது தெய்வத்தன்மைப்
பொருந்திய திருத்துழாய் மாலை கிடைக்கப் பெறாமையால்
இருள்மாலைப் பொழுதிலே மயக்கமடைந்தாள்.

97

அடியில் உராய்தலாலே அடி தேய்ந்திடுமாறு வெண்ணிலா
மண்டலம் தவழ்ந்து செல்லப்பெற்ற கொடுமுடியை உடைய
திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரிய
முகிலைப் போன்றவனே! மாலைப் பொழுதிலே மென்மையாக
வீசுகின்ற இளம் தென்றல் காற்று படுத்துதலால் வருந்துகின்ற,
ஆலையில் அகப்பட்ட கரும்பு போன்றவளான எங்கள் தலைவியின்
காதலாசை முழுவதையும் சொல்லி வருவதனால் அதனை
எழுதுமிடத்து ஆயிரம் பனை ஓலைக்குப் புண்ணாகும் இங்ஙனம்
இருத்தலால் உனது திருத்துழாய் மாலையை இவளுக்குத்
தந்தருள்வாய்.

98

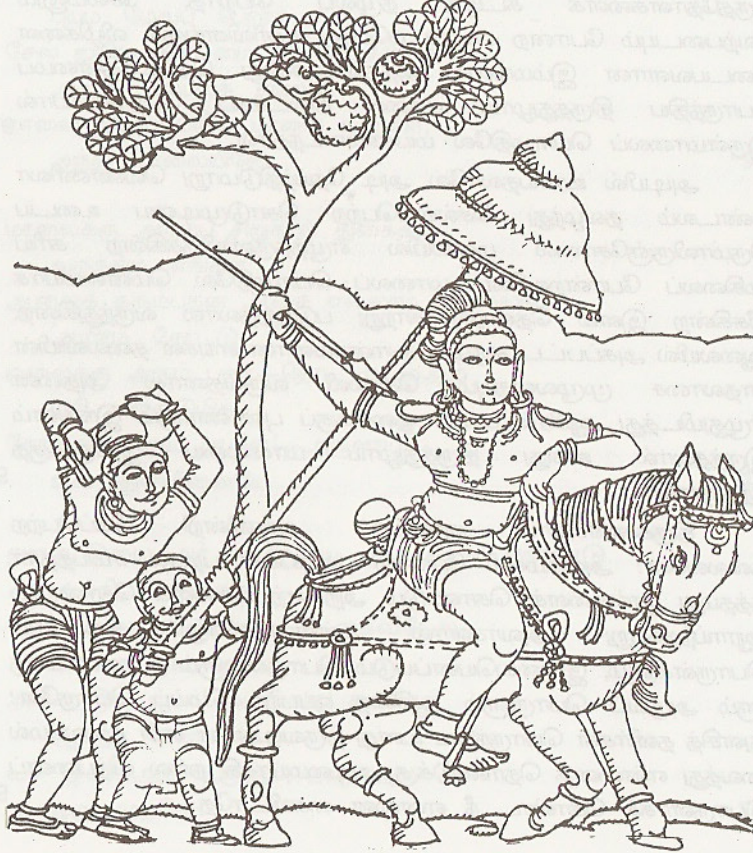
திருக்கண்ணால் குணங்கள் அளவின்றி மிகப்பெற்ற
தலைவனே! அணிமணி போன்ற அழகனே! பற்பல சமயத்தார்
தத்தமது நூல்களைக் கொண்டும் அறிவாற்றல்களைக் கொண்டும்
ஆராய்ந்தவாறு அவர்களால் உள்ளனவென்று கூறப்படும்
பொருள்களும், இல்லையெனப்படும் பொருள்களும் உருவப்பொரு
ளும் அருவப் பொருளும் அதின்ற ஒப்பற்ற மெய்ப் பொருளே!
துளசித் தளிர்கள் பொருந்திய உனது திருவடிகளை என் தலைமேல்
வைத்து என்னைத் தொண்டுக்கு அடிமையாக்கி நல்ல விற்பனைப்
பொருளாகக் கொண்ட நீ என்னை கைவிடாதே.

99

ஒருபால் அமரர், ஒருபால் முனிவர், உடன்
 இருந்து, என்
 இரு பார்வையும் கொண்டு உவப்பது
 என்றோ—இடபக் கிரிக்கும்,
 பொரு பாகடற்கும், அயோத்திக்கும்,
 பொன்—துவராபதிக்கும்
 நிருபா!—வைகுந்தமும் நீ வீற்றிருக்கின்ற
 நீர்மையுமே?

100

அழகர் அந்தாதி முற்றும்

எருதுமலையான திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கும், அலைகள்
 ஓங்கி விசி மோதப் பெற்ற திருப்பாற்கடலுக்கும், திருஅயோத்தி
 மாநகருக்கும் அழகிய திருத்துவாரகைக்கும் உரிமை பெற்ற
 தலைவனே! திருவைகுந்தத்தையும் அங்கு நீ எழுந்தருளியிருக்கின்ற
 அழகையும் ஒரு பக்கத்தில் என்றும் வாழ்கின்ற தேவர்களுடனும்
 மற்றொரு பக்கத்தில் முத்தர்களுடனும் நான் இரு பக்கமும்
 கூடியிருந்து என்னுடைய இரண்டு கண்களையும் கொண்டு தொழுது
 வணங்கி பெருமகிழ்ச்சி அடைவது எந்த நாளோ?

100

அழகர் அந்தாதி முற்றும்

ஸ்ரீ
அஷ்டப் பிரபந்தம்

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி

ஏற்ற மணவாளர் இசைத்தார், அந்தாதி வெண்பா, தோற்றம் கேடு இல்லாத தொல் மாலைப் போற்ற-
திருப்பதி ஆம் நூற்றெட்டினையும் சேவிப்போர்
கருப் பதியாவண்ணம் உண்டாக.

பாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சகன்
தேளிவுரை

8. நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்நாதி

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்

சீர் வந்த உந்தித் திசைமுகனால் அல்லாது என்
சோர்வந்த சொல்லில் சுருங்குமோ—ஆர்வம்
ஒருவர் அங்குஅங்கு ஓயில், உகந்து அவரை ஆள்வான்
திரு அரங்கம் கோயில் சிறப்பு?

1

சிறப்பு உடைய செல்வம் திருப்பதிகள் போல,
மறப்பு உடைய நாயேன் மனத்துள் உறப் போந்து,
அறம் தையாநின்ற அரங்கா! திரு வாழ்
உறந்தையாய்! இங்கு உறைந்தது ஒது.

2

ஓதக் கேள், நெஞ்சே! உனக்கும் இது நன்று; எனக்கும்
மேதக்க நன்மை இதின் வேறு இல்லை; போதப்
பெருந் தஞ்சை மா மணியைப் பேணி, வடிவம்
பொருந்து அஞ்சை, மா, மணியை, போற்று.

3

போற்றி செய், ஓர் குடைக் கீழ், பொன்னாடும், இந் நாடும்,
நால் திசையும் ஆண்டாலும், நன்கு இல்லை—தோற்றம்இலா
எந்தை, அன்பில் ஆதி, இணைத் தாமரை அடிக்கே
சிறந்தை அன்பிலாதார் சிலர்.

4

சில மாதவம் செய்தும், தீ வேள்வி வேட்டும்,
பல மா நதியில் படிந்தும், உலகில்
பரம்ப நூல் கற்றும், பயன் இல்லை—நெஞ்சே!—
கரம்பனூர் உத்தமன் பேர் கல்.

5

8. நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்நாதி

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்

உலகியலின் பலவகையான பற்றுகளில் ஒருவர் ஆசை ஒழிந்தால்
அவ்வாறு பற்றற்ற அன்பரை, விரும்பி அடிமை சொல்பவனாகிய
எம்பெருமானின் திருஅரங்கப் பெரிய கோயிலின் சிறப்பினைத்
திருமாலின் உந்தியில் தோன்றிய நான்கு திசையையும் நோக்கும்
நான்முகன் அல்லாமல், சொல்லாற்றல் அற்ற எம்போன்றா ரால் இயம்ப
முடியுமா?

1

மறதியையுடைய நாயேன், மனத்திலே நன்றாக எழுந்தருளி யிருந்து
அறத்தைப் பதியுமாறு செய்கின்ற திருஅரங்கனே! திருமகள் வாழ்கின்ற
திருஷ்ணையூரிலே உள்ளவனே! நீ, பெருமைச் செல்வம் நிறைந்த
திருப்பதிகள் போல என் உள்ளத்திலே நின்று, இருக்கின்ற காரணத்தைக்
கூறு?

2

நெஞ்சமே! நான் சொல்வதைக் கேள். நான் சொல்வது, உனக்கும்
நன்மையுண்டாகும்; எனக்கும் நன்மையுண்டாக்குவதில் இதனினும்
வேறில்லை. பெரிய திருத்தஞ்சையில் உள்ள மாணிக்கம் போன்ற
இறைவனைத் தொழுது, அப் பெருமானின் ஐம்படைகளையும்
மலர்மகளையும் மதானியையும் வாழ்த்துக.

3

பிறப்பில்லாத எம் தந்தை திருஅன்பில் திருப்பதியில் உள்ள
முழுமுதற் பொருளின் இரு திருவடித் தாமரையை நெஞ்சில்
சொள்ளாதவர், இம் மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் ஒரு
வெண்கொற்றக் குடைக்கீழ் ஆண்டாலும், புகழ்ப்பெற்றாலும் அவர்க்கு
யாதொரு நன்மையும் இல்லை.

4

எனது நெஞ்சமே! இவ் உலகில், சில பெருந்தவங்களைச் செய்தும்,
தீ வளர்த்து யாகங்கள் செய்யினும், பல சிறந்த ஆறுகளில் மூழ்கினும்,
பல நூல்களைப் பரக்கக் கற்றாலும் யாதொரு பயனும் இல்லை.
ஆதலால், திருக்கரம்பனூர் என்னும் திருப்பதியில் உள்ள பெருமானின்
பேராயிரத்தைப் பலமுறை கூறுவாயாக.

5

'கல் இருந்தான் தந்தை கமலத்தோன், அக் கமலத்-
தில் இருந்தான் தந்தை அரங்கேசன்' என்றே தொல்லைமறை-
உள் அறையாநின்றமையால், உள்ளமே! கள்ளம் இன்றி
வெள்ளறையான் தாளே விரும்பு.

6

விரும்பினவை எய்தும்; வினை அனைத்தும் தீரும்;
அரும் பரம் வீடும் அடைவீர்—பெரும் பொறிகள்
கள்ளம் பூதம் குடிகொள் காயமுடையீர்! அடிகள்
புள்ளம்பூதங்குடியில் போம்.

7

போம் மாணை எய்து, பொரும் ஆனைக் கொம்பு பறித்து,
ஆம் ஆனை மேய்த்து உவந்த அம்மாணை, தாமச்
செழுந் திருப்போனை, சிறுகாலே சிந்தித்து
எழுந்திருப்பேற்கு உண்டோ இடர்?

8

இடர் ஆன ஆக்கை இருக்க முயலார்;
மடவார் மயக்கின் மயங்கார்; கடவுளர்க்கு
நாதன் ஊர் ஆதரியார்; நான் எனது என்னார்—அமலன்,
ஆதனார் எந்தை, அடியார்

9

அடியாராய் வாழ்மின்—அறிவு இலாப் பேய்களர்!—
செடி ஆர் வினை அனைத்தும் தீரும்; முடிவில்
செழுந் தூரத்தன் எனினும், செங்கண் மால், எங்கள்
அழுந்தார் அத்தன், அணியன் ஆம்.

10

ஆ மருவி மேய்த்த அரங்கு எதிர் ஆர் நிற்பார்—
தாம் மருவி வாணனைத் தோள் சாய்த்த நாள், சேமம்
உறு புலி ஊர் வன் தோல் உடையான் உடைந்தான்,
சிறுபுலியூர் எந்தைமேல் சென்று?

11

சென்றுசென்று செல்வம் செருக்குவார் வாயில்தொறும்
நின்றுநின்று தூங்கும் மட நெஞ்சமே! இன் தமிழைக்
கூறைக்கும் சோற்றுக்கும் கூறாதே, பேறு ஆகச்
சேறைக்கு நாயகன் பேர் செப்பு.

12

எனது மனமே! பனிமலையில் இருக்கும் சிவனின் தந்தையும்,
உந்தித் தாமரையில் உதித்த பிரமனின் தந்தையும் திரு அரங்கநாதனே
என்று பழமையான வேதங்கள் சொல்வதனால், சுடபடில்லாமல்
திருவெள்ளறையில் எழுந்துள்ள எம்பெருமானின் திருவடிகளையே
விரும்புக.

6

அற்றல் மிக்க ஐம்பொறிகளைக் கொண்டதும், வஞ்சனையும்
ஐம்பூதங்களும் பொருந்திய உடையுடையீர்! நீங்கள் எம் பெருமாள்
எழுந்துள்ள திருப்புள்ளம் பூதங்குடிக்குப் போய்ச் சேருங்கள். நீங்கள்
விரும்பினவை எல்லாம் கைகூடும் தீவினைகள் அனைத்தும் ஓடும்
சிறந்த பொன்னுலக வீடும் எய்துவீர்.

7

பொன்மாணை அம்பெய்து கொன்றும், போர்புரிய வந்த
யானையினது தந்தங்களைப் பிடுங்கியும், மந்தையான ஆநீரைகளை
மேய்த்தும் மகிழ்ந்த பெருமானைத் திருப்பேர் என்னும் திருப்பதியில்
உள்ள திருமகள் மணாளனைச் சிற்றஞ் சிறுகாலையில் சிந்தித்து
எழுகின்ற எனக்குப் பிறவித் துன்பம் உண்டோ?

8

குற்றமற்ற திரு அதனூரில் உள்ள அரிய தந்தையின்
அன்புய்யார்கள். பல்வகைத் துன்பங்கட்கு இடமான இவ் உடலை
நிலைத்திருக்க யாதும் செய்யார்; பொதுமகளிரின் சாம வலையில்
வீழார். தேவர் உலகத்தையும் எண்ணிடார். நான் எனது என்னும் 9
செருக்கிலே சிக்கி அழியமாட்டார்கள்.

அறியாமையால் பேய்போல் அலைபவர்களை! நீங்கள்
எம்பெருமானின் தொண்டராய் இருங்கள். புதர்போல் அடர்ந்துள்ள
உங்கள் தீவினைகள் பொசியும்; சிவந்த திருவிழிகளையுடைய திருமால்,
திரு அழுந்தூரில் உள்ள அண்ணல் வெகு தொலைவில் உள்ளவன்
போலத் தோன்றினாலும், முடிவில் அருகில் வந்து நற்பேறு 10
அளித்தருளுவான்.

திரு அரங்கன் கண்ணாகிப் பாணாகரனின் ஆயிரந் தோள்
களை அறுத்துத் தள்ளிய நாளில், துணைவந்த புலித்தோலாடை அணிந்த
சிவன், திருச்சிறுபுலியூரில் உள்ள எம் பெருமானை எதிர்த்துத்
தோற்றோடினான். ஆநீரைகளை விரும்பி மேய்ந்த அரங்கனை எவர்தாம்
எதிர்த்து நிற்க வல்லார்?

11

செல்வத்தினால் செருக்குற்றவரது வீட்டுவாயில் தோறும்
போய்போய் நின்று காத்திருந்து, சோர்வடைகின்ற அறியாமையுடைய
நெஞ்சமே! நீ எனது இனிய தமிழ்க் கவிதையைத் துணிக்கும் சோற்றுக்கும்
பாட்டாமல், வீடுபேறு கிடும்படி திருச்சேறைக்குத் தலைவனான
சாரநாதன் பெயரைப் பாடுவாய்.

12

செப்புங்கால், ஆதவனும், திங்கனும், வானும், தரையும்,
அப்பும், காலும், கனலும், ஆய் நின்றான்—கைப்பால்
அலைச் சங்கம் ஏந்தும் அணி அரங்கத்து அம்மான்,
தலைச்சங்கநாண்மதியத்தான்.

13

தானே படைத்து, உலகைத் தானே அளித்து, நீ
தானே அழிக்கும் தளர்ச்சியோ?—வானில்
திரு மகுடம் தைக்கச் சிறு குறளாய் நீண்ட
பெரும! குடந்தைக் கிடந்தாய்! பேசு.

14

பேசுவின் தென் அரங்கன் பேர் எல்லாம் பேசுக, வாய்;
கேசவனைக் காண்க, விழி; கேட்க, செவி; ஈசனார்
உண்டி ஊர்தோறும் உழன்று இரவாமல் தவிர்த்தான்
கண்டியூர் கூப்புக் என் கை.

15

கையும் உரையும் கருத்தும் உனக்கே அடிமை
செய்யும்படி நீ திருத்தினாய்—ஐயா!
திருவிண்ணகராணா!—சிந்தையிலும் எண்ணேன்,
பெரு விண்ணகர் ஆளும் பேறு.

16

பேறு தரினும்; பிறப்பு, இறப்பு, நோய், மூப்பு,
வேறு தரினும்; விடேன் கண்டாய்—ஏறு நீர்
வண்ண புரத்தாய்! என் மனம் புகுந்தாய்! வைகுந்தா!
கண்ணபுரத்தாய்! உன் கழல்.

17

கழன்று போம் வாயுவினைக் கட்டாமல், தீர்த்தம்
உழன்று போய் ஆடாமல், உயந்தேன்—அழன்று
பொரு வாலி காலன், பரகாலன் போற்றும்
திருவாலி மாயனையே சேர்ந்து.

18

சேர்ந்து உனக்குக் குற்றேவல் செய்திலன், என் சிந்தையில் நீ
ஆர்ந்ததற்கு ஓர் கைம்மாறு அறிகிலேன்—பூந்துவண்
மன்னா! கை ஆழி வலவா! வலம்புரியாய்!
தென் நாகையாய்!—அருளிச் செய்.

19

சையில் அலைசுடலில் தோன்றிய வலம்புரி சங்கிணை ஏந்தியுள்ள
திரு அரங்கத்து அண்ணல், திருத்தலைச்சங்க நாண்மதியத் தில் உள்ள
நாள்மதியப்பெருமான், சொல்லுமிடத்து, செங்குதிராய், வெண்மதியாய்
விண்ணாய், மண்ணாய், நீராய், காற்றாய், தீபாய் அங்கு இங்கு
என்றெண்ணாதபடி எங்கும் உள்ளான்.

13

முதலில் ஒரு சிறு வடிவம் கொண்டு, பின்பு வான்முட்டும்முடி
கொண்ட நெடுமாலாய், வளர்ந்த பெருமானே! நீயே பரமனாய் உலகம்
படைத்து, நீயே அரியாகக் காத்து, நீயே சிவனாய் அழித் திட்ட
களைப்பினாலோ திருக்குந்தையிலே ஆரா அமுதனாய்ப்
பள்ளிக்கொண்டாய்? காரணம் கூறு.

14

வாய் பேசுத்தொடங்கினால் அழகிய அரங்கனின் ஆயிரம்
பெயர்களைப் பேசுக; விழிகள் தாமரைமணாளனையே காண்டும்,
காதுகள் அவன் புசையே கேட்கும். எனது கைகள், திருக்
கண்டியூர் திருப்பதியை நோக்கித் தொழும்.

15

தலைவனே! திருவிண்ணகரில் உள்ள ஒப்பிலிஅப்பனே! எனது
கைகளும், வாக்கும், எண்ணமும், உனக்கே அடிமை செய்யும்படி நீ
திருத்தமான வழியில் போகும்படி செய்தாய். எனவே, இனி,
பொன்னுலகை ஆளும் தேவேந்திர பதவி கிடைத்தாலும், அதனை
ஒரு பொருட்டாக மனத்தாலும் எண்ண மாட்டேன்.

16

அலைகள் மேன்மேல் புரளுகின்ற கடல்திறம் கொண்டவனே!
என் நெஞ்சில் குடிபுகுந்துள்ளவனே! வைகுந்தத்தில் வாழ்பவனே!
திருக்கண்ணபுரத்தில் உள்ள நீலமுகிற் பெருமானே! அடியேனுக்கு
வீடுபெற்றதைத் தந்தாலும், மாறாகப் பிறப்பு, நோய், மூப்பு, இறப்பையே
தந்தாலும், உனது திருவடிசனையே புசல் என்றிருப்பேன்; விட்டு நீக்கேன்.

17

சினந்து போர் செய்த வாலிக்குக் காலனாய் நின்றவனும்,
திருமங்கை ஆழ்வாராள் போற்றிப் பாடப்பட்ட திருவாலியில் உள்ள
வயலாளி மணவாளனைச் சேர்ந்ததால், வெளிச் செல்கின்ற காற் றினை
அடக்காமலும், வருந்திப் பல இடங்களில் புனித நீர்நிலை களில்
மூழ்காமலும் நற்பேறு பெற்றேன்.

18

அழகியதுவாரகைக்கு அரசனே! வலக்கையில் நேமியை
உடையவனே! இடக்கையில் வலம்புரிச் சங்கைப் பெற்றவனே! அழகிய
திருநாசையில் உள்ள நீலமேகப் பெருமானே! உண்ணப் புலனடைந்து
தொண்டு செய்தேன் இல்லை; எனினும் என் மனத்துள் நீ
எழுந்தருளியுள்ளாய். இதற்கு எதிருதவி ஏதும் அறியேன்
அருளுவாயாக!

19

செய்ய சடையோன், திசைமுகத்தோன், வானவர்கோன்,
ஐயம் அறுத்து இன்னம் அறியாரே—தூய்ய
மரு நறை ஊர் வண் துழாய் மாயோன், செவ் வாயோன்,
திருநறையூர் நின்றான் செயல். 20

செயற்கு அரிய செய்வோமைச் செய்யாமை—நெஞ்சே!—
மயக்குவார் ஐவர் வலியால்; 'நயக் கலவி
சிந்தி; புர, விண்ணகரம்' என்பர் : திருச் செங்கண்மால்
நந்திபுரவிண்ணகரம் நாடு. 21

நாடுதும் வா, நெஞ்சமே! நாராயணன் பதில்கள்,
கூடுதும் வா, மெய்யடியார் கூட்டங்கள்; துடுதும் வா,
வீதி இந்தளத்து அகிலின் வீசு புகை வாசம் எழும்
ஆதி இந்தனூரான் அடி. 22

அடியால் உலகு எல்லாம் அன்று அளந்து கொண்ட
நெடியானைக் கூடுதியேல், நெஞ்சே! கொடிதுஆய
குத்திரகூடு அங்கி கொளுந்தாமுன், கோவிந்தன்
சித்திரகூடம் கருதிச் செல். 23

செல்லும்தொறும் உயிர்ப்பின் செல்லும் இருவினையை
வெல்லும் உபாயம் விரும்புவீர்! தொல் அரங்கர்
சீராம விண்ணகரம் சேர்மின்; பின் மீளாத
ஊர்ஆம் அ விண்ணகரம் உண்டு. 24

உண்டு கேட்டு, உற்று, மோந்து, பாககும் ஐவர்க்கே
தொண்டுபடலாமோ உன் தொண்டனேன்?—விண்டுஇலங்கும்
ஆடல் ஊர் நேமிமுதல் ஐம்படையாய்! அன்பு உடையாய்!
கூடலுராய்!—இதனைக் கூறு. 25

கூறு புகழ்த் தன் அடிக்கே கூட்டுவனோ? இன்னம் எனை
வேறுபடு பல் பிறப்பில் வீழ்த்துவனோ? தேறுகிலேன்—
எண்ணம் குடியாய் இருந்தான், நின்றான், கிடந்தான்,
கண்ணங்குடியான் கருத்து. 26

நறுமணமும் தேனும் பொருந்திய துளசிமாலை அணிந்த
மாயோனும், சிறந்த இதழை உடையவனும் திருநறையூரில் நம்பியாக
நின்றவனும் ஆன எம்பெருமான் செய்கையைப் பற்றி; சடையுடைய
சிவனும் நான்முகனும் தேவேந்திரனும் ஐயமகன்று பெருமாளின்
பெருமையை இன்னும் அறியமாட்டார்கள். 20

நெஞ்சமே! செய்வதற்கு அருமையான தொழில்களைச் செய்ய
வல்ல நம்மை செய்ய ஒட்டாமல், 'வலிய மயக்கி இனிமையைத்
தருகின்ற சிற்றின்பத்தையே எப்போதும் நினைப்பாய், பேரின்பம்
கொள்வாய்' என்று தீய உரைகளைச் செய்வார்கள். சிவந்த கண்களை
உடைய திருமாலின் திருந்திபுர விண்ணகரம் என்னும் திருப்பதியை
நீ நாடுவாய். 21

நெஞ்சமே! திருமாலினது திருப்பதிகளைச் சென்று தரிசிப் போம்
வா! உண்மையான அடியார் கூட்டங்களில் போய்ச் சேர் வோம் வா!
தூபக்கால்களில் இட அகிருசுட்டைகளின் வீசுகின்ற புஷ்யின்
நறுமணம் தெருக்களில் பரவும் முதன்மையான திரு இந்த்ரளரில் இருக்கும்
மருவினிய மைந்தனின் தாமரைத் திருவடி களைத் தலைமேல்
குடிக்கொள்வோம் வா! 22

மனமே! தனது திருவடிகளினால் எல்லா உலகங்களையும் அளந்து
உரிமையாக்கிக் கொண்ட நெடுமாலைச் சேர வேண்டு மென்று
விரும்பினால், கொடுமையுள்ள இழிகுணம் கொண்ட இவ்வுடலை
நெருப்பு உண்பதற்கு முன்னே கோவிந்தன் எழுந்தள்ள திருசித்திர
கூடம் என்னும் தில்லைப்பதியை நினைந்து செல்வாயாக! 23

உயிர் போகின்ற இடங்கள் தோறும் அவ்வுயிரின் பின்னே
தொடர்ந்து செல்கின்ற வினைகளையும் சாத்தற்குத் தக்க வழியை
விரும்புகின்றவர்களே! நீங்கள் பழைய திருஅரங்கநாதருடைய
திருச்சீராமவிண்ணகரைப் போய்ச் சேருங்கள். பிறகு மீளமுடியாத
பரமபதம் உங்களுக்குச் சித்திக்கும். 24

விட்டு விட்டு ஒளர்கின்ற வெற்றி பொருந்திய சக்கரம் முதலிய
ஐம்படைகளை உடையவனே! அன்பு மிக்கவனே! திருக்கடவுளரில்
உள்ள வையங்காத்த பெருமானே! உனக்கு அடியவனாகிய நான்
கவைத்தும் கேட்டும் பரிசித்தும் மோந்தும் பார்த்தும் மகிழ்கின்ற ஐம்பெறி
புலன்களுக்கே அடிமைப்படுதல் தகுதியாகுமா? 25

எனது நெஞ்சத்தை வாழிடமாகக் கொண்டு, இருந்தும் நின்றும்
கிடந்தும் உள்ள திருகண்ணங்குடியில் உள்ள உலகநாதன் அடி யேனைப்
புகழ்விக்க தன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்வானோ? மாறாக
இனிமேலும் பலவகைப் பிறப்புகளில் வீழ்த்துவானோ? அவனது
உள்ளக்கருத்தை நான் அறியமுடிய வில்லையே! 26

கருத்தினால், வாக்கினால், நான் மறையும் காணா
ஒருத்தனை, நீ நெஞ்சே! உணரில்—பெருத்த முகில்,
வண்ணம்; அம் கை, கண், கால், வனசம்; திரு அரங்கம்,
கண்ணமங்கை, ஊர்—என்று காண். 27

காணியும், இல்லமும், கைப்பொருளும், ஈன்றோரும்,
பேணிய வாழ்க்கையும், பேர் உறவும், சேணில்
புவித் தலத்தில் இன்பமும்—பொங்கு அரவம் ஏறித்
தவித்தலத்தில் கண் துயில்வோன் கால். 28

கால் அளவும் போதாக் கடல் ஞாலத்தோர் கற்ற
நூல் அளவே அன்றி நுவல்வார் ஆர்—கோலப்
பரு வெள்ளிஅம் குடியான் பாதக ஊண் மாய்த்த
திருவெள்ளியங்குடியான் சீர்? 29

சீரே தரும் கதியில் சேருகைக்கு நான் உன்னை
நேரே வணங்கினேன், நெஞ்சே! நீ பாரில்
அணி மாடக் கோயில் அரங்கனார் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கு. 30

வணங்கேன், பிற தெய்வம்; மால் அடியார் அல்லாக்
குணங் கேடர்தங்களுடன் கூடேன், இணங்கிநின்று
வைகுந்தவிண்ணகரம் வாழ்த்துவேன்; ஈது அன்றோ,
வைகுந்த விண்ணகர வாழ்வு. 31

வாழும் அடியார், மட நெஞ்சே! நம் அளவோ?
தாமும் சடையோன், சதுமுகத்தோன், பாழிக்
கரி மேய விண்ணகரக் காவலோன், கண்டாய்—
அரிமேயவிண்ணகரத்தார்க்கு. 32

ஆர்க்கும் வலம்புரியால், அண்டமும், எண் திசையும்,
கூர்க் கடலும், வெற்பும் கலங்கினவால்—சீர்க்கும்
திருத்தேவனார்தொகை மால் செவ் வாய் வைத்து ஊதத்
தருத் தேவனார் தொகையும் சாய்ந்து. 33

மனமே! உள்ளத்தினாலும், உரையாலும் நான்கு வேதங்களும்
கண்டறிய முடியாத ஒப்பற்ற திருமாலை நீ அறிய விரும்பினால்,
பெரிய காளமேகமாம் திருமேனியும் அழகிய திருக்கைகளும்
திருக்கண்களும் திருவடிகளும் செந்தாமரைகளாம் இருக்குமிடம்
திருவரங்கம் திருகண்ணாமங்கையுமாம் என்று அறிக. 27

அடியேனுக்கு விளைநிலமும் வீடும் சைப்பொருளும் பெற்ற
தாபத்தையரும் பேணிய வாழ்க்கையும், நெருங்கிய சுற்றத்தாரும், மறுமை
இம்மையில் கூடிய இன்பங்களும் திருக்கவித்தளஊரில் சிறும்
தன்மையுள்ள பாம்பணையின் மீது ஏறி அறிதுயில் கொள்ளும் சிசேந்திர
வரதனின் திருவடிகளேயாம். 28

அழகிய பெரிய வெள்ளிமலையில் வாழும் சிவனின்
இரந்துண்ணும் பாவத்தை ஒழித்த திருவெள்ளியங்குடியில் உள்ள
சோலவல்லிலிராமன் சிறப்பை, நெடுமாலின் திருவடியினால்
அளத்தற்குப்போதாத கடல்குழந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களில் படித்தறிந்த
நூல்களில் அளவாகக் கூறுவதேயல்லாமல் முழுதும் உணர்ந்து சொல்ல
வல்லவர் யார்? 29

நெஞ்சமே! சிறப்பைத் தருகின்ற முத்தியுலகத்தில் சென்று
சேருவதற்காக நான் உன்னை நன்றாகத் தொழுகின்றேன். நீ இவ்வுலகத்தில்
அழகிய மாடமானிகைகளை உடைய கோயில் என்று சொல்லப்படும்
அரங்கனது திருநாங்குரைச் சார்ந்த திருமணி மாடக்கோயிலில் உள்ள
நந்தாவிளக்கினைத் தொழுவாயாக. 30

நான் திருமாலல்லாத வேறு தெய்வங்களை வணங்கேன். திருமால்
அடியார்க்கு அல்லாத குணக்கேடர்களுடன் சேரமாட்டேன்.
அடியார்களுடன் கூடி நின்று திரு வைகுந்த விண்ணகரத்தில் வைகுந்த
நாதனையே வாழ்த்துவேன். இவ்வாறு தொண்டருடன் கூடித் துதித்தால்
எனக்கு வைகுந்த நல்வாழ்வு கிடைக்கும். 31

அறியாமையையுடைய நெஞ்சமே! அரிமேய திருவிண்ண கரத்தில்
உள்ள குமாரும் கூத்தனுக்கு அடியவராக, வாழ்கின்றவர்கள்
நாமமட்டுமா? இல்லை சடைமுடிச் சிவனும் நான்முக பிரமனும்
வெள்ளையானை மேல் ஏறிய தேவேந்திரனும் அடியவராவார் என்பதை
நீ அறிக. 32

சிறப்புப் பெற்ற திருத்தேவனார் தொகை என்னும் ஊரில் உள்ள
தெய்வ நாயகன் வலம்புரிச் சங்கை வாயிலே வைத்து ஊதுசையில்,
அச்சங்கொலியால் கற்பக மரநீழலில் வாழ்கின்ற தேவர்களின் கூட்டம்
மூர்ச்சித்துவிழ அண்டங்களும் எண் திசையும் பெரிய கடலும்
மலைகளும் கலங்கிப் போயின. 33

சாய்ந்த திரு அரங்கம், தண் வேங்கடம், குடந்தை,
ஏய்ந்த திருமாலிருஞ்சோலை பூந் துவரை,
வண்டிருடோத்தமம். ஆம்—வானவர்க்கும் வானவன் ஆம்
ஒண் புருடோத்தமன்தன் ஊர்.

34

ஊர்வேன் மடலை; ஒழிவேன் மடம் நாணம்;
சேர்வேன் கரிய திருமாலை—பார் அறிய
அம் பொன் செய்கோயில் அரங்கன் அணி நாங்கூர்ச்
செம்பொன்செய்கோயிலினில் சென்று.

35

சென்றது காலம்; திரை, நரை, மூப்பு, ஆன; இனி,
என்றுகொல் சாவ? அறியேன்—என் நெஞ்சே!—கன்றால்
உருத்து எற்றி அம் பலத்தை ஓர் விளவின் வீழ்த்தான்
திருத்தெற்றியம்பலத்தைச் சேர்.

36

சேராது முன் செய்த தீவினை; பின் செய்வதுவும
வாராது, இனி; நீ—மட நெஞ்சே!—நேராக்
குரு மணிக் கூடத்து ஆனைக் கொம்பு பறித்தானை,
திருமணிக்கூடத்தானை, செட்ட.

37

செப்பேன் மனிதருக்கு என் செஞ்சொல்—தமிழ்மாலை;
கைப்பேன் பிற தெய்வம் காண்பாரை; எப்போதும்
காவளம்பாடித் திருமால் கால்—தாமரை தொழுது
நா வளம் பாடித் திரிவேன், நான்.

38

நான் அடிமைசெய்ய, விடாய் நான் ஆனேன்; எம்பெருமான்
தான் அடிமைகொள்ள விடாய்தான் ஆனான்; ஆனதற்பின்,
வெள்ளக் குளத்தே விடாய் இருவரும் தணிந்தோம்,
உள்ளம் குளம், தேனை, ஒத்து.

39

ஓத்து அமரர் ஏத்தும் ஒளி விகம்பும், பாற்கடலும்,
இத் தலத்தில் காண்பு அரிய என் நெஞ்சே! சித்துஉணர்ந்த
தீர்த்தன் பள்ளிக்கு இருந்து செப்ப வெளிநின்றானைப்
பார்த்தன்பள்ளிக்குள் பணி.

40

தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகிய அழகிய ஆண்டையின்
ஊர்களாவன: எம்பெருமான் பள்ளிக். சொன்னடிருக்கின்ற திருவரங்கம்,
குளர்ந்த திருவேங்கடமலை, திருக்கடந்தை, திருமாலிருஞ்சோலை மலை,
அழகிய துவாரகை மற்றும் திருவண்டிருசோத்தமமும் ஆம்.

34

உலகத்தவர் அறியும்படி மடத்தையும், நாணத்தையும் துறப்பேன்.
சாதலனைக் கடுதற்கு மடல் ஊர்வேன். அதனால் அழகிய
பொற்சோயிலை உடைய திருஅரங்கனின் சிறந்த திருநாங்குரைச் சேர்ந்த
பேரருளாளன் உள்ள கரிய திருமாலை நான் சென்று சேர்வேன்.

35

என் நெஞ்சமே! நமச்சோ வாழ்நாள் சுழிந்துவிட்டது. தோல்
சுருச்சுமும் மயிர்வெளுப்பும் கிழத்தனமும் தோன்றி விட்டன. இனிமேல்
இறப்பு என்னைச்சோ அறியோம். அதலால் விளாங் கணியைக் கன்றால்
கொன்ற செங்கண்மாலின் திருத்தெற்றியம்பலம் என்னும் திருப்பதியை
இடைவிடாது சிந்திப்பாயாக.

36

அறியாமை உடைய எனது உள்ளமே! சிறந்த மணிகள் இழைத்துச்
செய்யப்பட்ட பட்டத்து யானையின் தந்தங்களை வேரோடுப் பிடுங்கி
அழித்துத் திருமணிக்கூட நாயகனை நீ இடை விடாது போற்றுவாய்.
அவ்வாறு செய்யின் தீவினைகள் அனுசு. இனிச் செய்கின்ற பாவங்களும் 37
சேரா.

நான் எக்காலத்திலும் இன்சொற்கள் நிறைந்த எனது
தமிழ்ப்பாமாலையை வெற்று மனிதர்பால் பாடமாட்டேன். பிற தெய்வம்
காண்பவரை வெறுப்பேன், திருக்காவளம்பாடி இளங் கண்ணனின்
திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி நாவினால் சிறப்பாகக் கவிபாடித் 38
கொண்டு சுவலையின்றி இனிது சாலங் சுழிப்பேன்.

நான் உனக்கு அடிமை செய்யப் பேராவல் கொண்டுள்ளேன்.
எம்பெருமானும் என்னை அடிமை கொள்ள பேராவல் கொண்டவ
னாவான். இருவரும் விடாய் கொண்டபிறகு திருவெள்ளக்குளம் என்னும்
திருப்பதியில் அண்ணல் பெருமாளுடன் மனத்தில் சர்க்கரைப்பாசையும்
தேனையும் போன்று ஒன்றிணைந்து எங்கள் வேட்கைத் தணிந்தோம். 39

என் உள்ளமே! ஒன்றுகூடி தேவர்கள் போற்றுகின்ற பேரொளி
வடிவமான பொன்னுலகமும் திருபாற்கடலும் இவ்வுலகத்தில் காணுகற்கு
அரியவாம் எனவே, உயிரின் உண்மை நிலையை உணர்ந்த தூய
பிரசாதன் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து இறைவன் இங்கும் உள்ளான்
என்று இயம்பத் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தாமரையாள் கேள்வனைத்
திருபார்த்தன் பள்ளி என்னும் ஊரில் சென்று வணங்குவாயாக.

40

பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதிகள்

பணிந்தேன் திருமாலை; பாமாலை தாளில்
அணிந்தேன், அருள் தஞ்சமாகத் துணிந்தேன்;
திருமாலிருஞ்சோலை சேர்ந்தேன்; எனக்கு
வருமால், இருஞ் சோதி வான்.

41

வான் பார்க்கும் பைங்கூழ்போல், வாளா உனது அருளே
யான் பார்க்க, நீ பார்த்து இரங்கினாய், தேன் பார்ப்பின்
ஓசைத் திருக்கோட்டியூரானே! இன்னமும் என்
ஆசைத் திருக்கு ஓட்டி ஆள்.

42

ஆள்ஆய் உனக்கு, அன்புஆய், ஆசைஆய், நாணிலியும்
வாளா மனைவி என்று வாழ்வேனைக் கேளாய்—
திருமெய்ய மாயா!—சிலை கால் வளைத்து
வரும் எய்ய, மாயா மதன்.

43

மத யானைக் கோள்விடுத்து, மா முதலை கொன்ற
கதையால் இதயம் கரையும்—முதல்ஆய
புல்லாணி மாலே!—புறத்தோர் புகழ் இருப்பு
வல்ஆணி; என் செவிக்கு மாறு.

44

மாறுபட வாடை எனும் வன் கால் வன முலை மேல்
ஊறுபட ஊர்ந்த உளைவு எல்லாம் மாற,
திருத்தண்காலுரான் திருத தண் துழாயின்
மருத் தண்கால் ஊராதோ, வாய்ந்து?

45

வாயால் மலர் கோதி வாவிதொறும் மேயுமோ?
மேயாமல் அப்பால் விரையுமோ? மாயன்
திருமோகூர்வாய் இன்று சேருமோ? நாளை
வருமோ?—கூர் வாய அன்னம், வாழ்ந்து.

46

வாழ்விப்பான் எண்ணமோ? வல் வினையில் இன்னம் எனை
ஆழ்விப்பான் எண்ணமோ? அஃது உரையாய்—தாழ்வு இலாப்
பாடல் அழகு ஆர் புதுவைப் பட்டர்பிரான் கொண்டாடும்
கூடல் அழகா!—நின் குறிப்பு.

47

பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதிகள்

அழகன் எழுந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலைமலையைச் சேர்ந்தேன்.
அழகிய மணவாளனை வணங்கினேன். அவன் திருவடி களில் பாடலைப்
புனைந்து குட்டினேன். அவன் திருவருளே பற்றுக்கோடாகக்
கொண்டேன். இனி எனக்குப் பெரிய ஒளிவடிவான பொன்னுலகு
கூட்டும்.

41

இளம் வண்டுகளின் இன்னிசை மிகுந்த திருக்கோட்டி ஊரில்
உள்ள உரசுமெல்லணையானே! வான் மழையை எதிர் பார்க்கின்ற
பசிய பயிர்போல உன் திருவருளையே நான் ஆவிலோடு எதிர்பார்க்க
நீ அதனை அருள்புரிந்தாய்! இனியும் எனது பேராசை - பற்று
ஆதீயவற்றின் மாறுபாட்டைப் போக்கி ஆட்கொள்க.

42

திருமெய்யத்தின் நின்றருளும் மாயோனே! உண்மையானே! உனக்கு
அடிமைப்பட்டுக் காதலுடையவளாய், ஆசை கொண்டு
வெட்சுபற்றவளாய், வீணாக மனைவி என்று வாழ்கின்றவனை
அழிந்தொழியாத மன்மதன் சுருட்டவில்லை வளைத்து மலரம்புகளை
என் மீது எய்த வண்ணம் வருவானே. நான் என் செய்வேன்.

43

முழுமுதல் இறைவனாகிய திருப்புல்லாணியில் உள்ள
தெய்வச்சிலையானே! மதுமிக்க யானையின் துன்பத்தைப்போக்கிப் பெரிய
முதலையைக் கொன்ற கதை வரலாற்றால் எனது மனம் உருகும்
அத்தகைய உனது புஷ்பல்லாமல் மற்ற தெய்வங்களின் புஷ்ப என்
செவிக்குப் பெரிய இருப்புணி போன்றதாம்.

44

வாடை என்ற கொடுங்காற்று எனக்குப் பசையாக வந்து என்
முலைகளின் மீது வேட்சையுண்டாம்படி தவழ்தலால் வருத்தம்
முற்றும்மாற திருத்தண்கால் ஊரனாகிய நின்ற நாராயணன் அழகிய
குளிரந்த திருத்துழாயின் மணம் பொருந்திய குளிரந்த காற்று இனிதாக
என் மீது தவழ்ந்து வீசாதோ?

45

கூரிய செவ்வாயையுடைய எனக்காகத் துருசென்ற அன்னம்,
தன்வாயால் வழியிலுள்ள தாமரை இழுகளைக் கோதித் தடையும்
தோறும் மேயுமோ? மேயாமல் எனக்காக விரைந்து செல்லுமோ? என்
தலைவன் திருமோகூர் காளமேகப் பெருமானிடம் சென்று சேருமோ?
என் சேதி சொல்லி நாளைக்கே திரும்புமோ? தெரியவில்லையே!

46

சிறந்த பாசுரங்களால் அழகு பொருந்திய திருவில்லிபுத்தூர்
பெரியாழ்வார் புஷ்பத்துபாடும் திருக்கடலில் உள்ள கள்ளழகரே! உன்
சுருத்து அடியேனை வாழ்விப்பதா? இன்னமும் கொடிய தீ வினையால்
அழ்விப்பதா உன் திருவுள்ளத்து எண்ணம் யாதெனத் தெரிந்திலேன்.

47

குறித்து ஒருவர் கொண்டாடும் கொள்கைத்தோ—கோதை நிறத்த ஊர், விண்டுசித்தர் நீடு ஊர், பிறப்பு இலி, ஊர், 'தாழ்வு இல்'; இ புத்தூர்; என்று ஐவர்க்குத் தான் இறந்தான், வாழ வில்லிபுத்தூர் வளம்?

48

வளம் தழைக்க உண்டால் என்? வாசம் மணத்தால் என்? தெளிந்த கலை கற்றால் என்? சீசீ!— 'குளிர்ந்த பொழில் தண் குருகு ஊர் வாவிச் சடகோபன் ஊர் எங்கள் வண் குருகூர்' என்னாத வாய்.

49

வாயும் மனைவியர், பூமங்கையர்கள்—எம்பிராற்கு— ஆயுதங்கள், ஆழிமுதல் ஐம்படைகள்; தூய தொலைவில்லிமங்கலம் ஊர் : தோள், புருவம், மேனி; மலை; வில், இமம் கலந்து வான்.

50

வானோர் முதலா மரம் அளவா எப் பிறப்பும் ஆனேற்கு அவதியிடல் ஆகாதோ?—தேன் ஏயும் பூ வர மங்கை, புவிமங்கை, நாயகனே! சீவரமங்கை அணைசே!

51

அரைச ஆகி வையம் முழுது ஆண்டாலும், இன்பக் கரை சாரமாட்டார்கள்கண்டீர்—முரைச ஆரும் தென் திருப்பேரைப் பதியான் சீர் கேட்டு, நாவில் அவன்— தன் திருப் பேரைப் பதியாதார்.

52

தார் உடுத்துத் தூசு தலைக்கு அணியும் பேதை இவள் நேர் உடுத்த சிந்தைநிலை அறியேன்—போர் உடுத்த பாவை குந்தம் பண்டு ஓசித்தான் பச்சைத் துழாய் நாடும்; சீவைகுந்தம் பாடும், தெளிந்து.

53

தெளியும் பகம் பொற் சிறைக் காற்று வீச விளியும் தூயர் போய்விடுமே—எளியேற்கு அருளப் புளிங்குடி வாழ் அச்சுதனைக் கொண்டு கருளப்பள் இங்கு வந்தக்கால்.

54

ஆண்டாள் தோன்றியமையால் அரும்பெருமை பெற்ற ஊர்; பெரியாழ்வார் வாழ்ந்த பேரூர். பிறப்பற்ற கண்ணன்; பாண்டவர்க்குத் தூது சென்றவன் வாழும் ஊரான திருவில்லிபுத்தூரின் செழிப்பும் சிறப்பும் சீர்மையும் ஒருவரால் மட்டும் நினைத்துப் பாராட்டும் தன்மைக்குள் அடங்குமோ?

48

குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த குருகு நீர்ப்பறவைகள் வாழ்கின்ற இனிய நீர்நிலைகளுடைய நம்மாழ்வார் பிறந்த திருப்பதி "வளமுடைய எங்கள் திருக்குருகூர்" என்று எண்ணாத வாயானது, அறுசுவைகளை உண்டால் என்ன பயன்? அன்றி மனத்தெளிவுடைய அரிய பெரிய நூல்களைக் கற்பதினால் என்ன பயன்?

49

என் இறைவனுக்குப் பொருந்திய தேவிமார் தாமரையில் வாழ்கின்ற மலர் மகளும் மண்மகளும் ஆவர்; படைக்கலன்கள் சக்கரம் முதலிய ஐம்படைகள்; திருப்பதி தூய திருத்தொலைவில்லி மங்களம்; தோள் மலையையும் புருவம் வில்லையும், திருமேனி குளிர் முகில் வானகம் போலாம்.

50

தாமரையில் வாழ்கின்ற பெரிய பிராட்டிக்கும் நிலப் பிராட்டிக்கும் தலைவனே! திருவரமங்கையில் உள்ள வானமா மலையனே! தேவர் பிறவி முதலாகத் தாவரப் பிறவி ஈறாக எல்லாப் பிறவிகளையும் எடுத்து வருந்திய எனக்கு இனியாகிலும் ஒரு முடிவை ஏற்படுத்தல் கடாதோ?

51

பேரிகை முழங்கப் பெற்ற தென்திசைக்கண் உள்ள திருப்பேரையில் எழுந்தருளியுள்ள மகா நெடுங்குழைக் காதன் சிறப்பைக் காதாற் கேட்டு, அவன் திருப்பெயரை நர்வினால் ஒலிக்காதவர்கள், நிலவுலகத்தை ஒருசேர ஆண்டாலும் பேரின்பத்தின் எல்லை நிலமாகிய முத்தியுலகத்தை அடையார்.

52

தலைமாலையை அரையில் உடுத்தும், அரை ஆடையை முடியில் அணிந்து கொள்ளும் பேதைப்பெண், மனத்தெளிவு கொண்டு, தாடகை எறிந்த குலப்பையை முறித்த திருமாலின் பகம்துளசி மாலையை விரும்புவாள். திருவைகுந்தத்தைப் பாடுவாள்; இவள் மனம் இப்படி மாறும் என்று நான் அறியேனே!

53

ஏழையேனாகிய எனக்குத் திருவருள் புரியுமாறு திருப்புளிங்குடியில் வாழ்கிற காய்சினவேந்தனைத் தனது தோள்மீது கொண்டு கருமாழ்வான் இங்கு வந்தால், தெளிந்த பகம்பொன் நிறப்பெரிய திருவடியின் இறகுகளின் காற்று என் மீது வீசுதலாலே, இப்போது எனக்கு நேர்ந்துள்ள காதல் துயரம் இருக்குமிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

54

காலமும் நோயும் கருதாத அன்னைமீர்!
வேலன் வெறியை விலக்குமின்கள்—மால்ஆம்
வரகுணமங்கையன் தான் வண் துழாய்மேல் ஆ—
தர குணம் மங்கைதனக்கு.

55

தனக்கு உடலும் வேறான தன்மை உணரார்;
மனக்கவலை தீர்ந்து உய்யமாட்டார்—நினைக்கில்,
திருக்குளந்தையார் உரைத்த சீர்க் கீதை பார் மாந்—
தருக்கு உளம் தையாமல் இருந்தால்

56

தாலத்து இழி குலத்துச் சண்டாளர்ஆனாலும்,
மேல் அத் தவத்தோரின் மேன்மைத்தே—கோலக்
குறுங்குடி வாழ் மாயன் குரை கழற்கு ஆள் ஆகப்
பெறும் குடியாய் வாழ்வார் பிறப்பு.

57

பிறப்பு அற்று, முப்புப் பிணி அற்று, நாளும்
இறப்பு அற்று, வாழ இருப்பீர்! புறப்பற்றுத்
தள்ளுங்கோள், ஊர் அரவில் தாமோதரன் பள்ளி
கொள்ளும் கோளுர் மருவங்கோள்.

58

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்

கோள் ஆர் பொறி ஐந்தும் குன்றி, உடலம் பழுத்து,
மாளாமுன், நெஞ்சே! வணங்குதியால்—கேளார்
சினந்த புரம் சுட்டான், திசைமுகத்தான், போற்றும்
அனந்தபுரம் சேர்ந்தான் அடி.

59

அடியும் குளிர்ந்தாள், அறிவும் குலைந்தாள்,
முடிகின்றாள், மூச்சு அடங்குமுன்னே, கடிது ஓடி,
பெண் பரிசு, ஆர், அங்குப் பிறப்பித்து மீளுவார்—
வண்பரிசாரம் சிறந்த மாற்கு?

60

மாற்கமும், தாம்தாம் வழிபடும் தெய்வமும்,
ஏற்க உரைப்பார் சொல் எண்ணாதே, தோல்—குரம்பை
நாள் கரையா முன்னமே—நல் நெஞ்சே!—நாரணன் ஆம்
காட்கரையாற்கு ஆள் ஆகாய் காண்.

61

இவள் பருவத்தையும் காதல் நோயையும் ஆராய்ந்து பாராத
அன்னைமீர்! உங்கள் பெண்ணுக்குத் திருமாலாகிய வர குணமங்கையன்
ஊரில் உள்ள பெருமானின் வளமான திருத்துழாயின் மீது காதற்
பற்றுள்ளது ஆதலால் வேலன் வெறியாடலை விலக்குங்கள்.

55

ஆராய்ந்து பார்க்கில் திருக்குளந்தையில் உள்ள மாயக் கூத்தனான
கண்ணனின் திருவாய்மொழியாகிய 'பகவத் கீதையைப் படிப்பதனால்
மனத்தில் களிப்பில்லையானால் அவன் உயிரும் - உடலும் வெவ்வேறான
நிலையை உணரான் மனக்கவலை மாறி நற்பேறையமட்படான்.

56

திருக்குறங்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள நம்பியின் ஒலிக்கின்ற
வீரக்கூழலை அணிந்த திருவடிகட்கு அடிமையாகப் பெறுகிற மரபில்
பிறந்தவர் - வாழ்பவர் சண்டாளராயினும், உயர்குடிப் பிறப்பை யுடைய
அந்த முனிவரது பிறவியைக் காட்டிலும் உயர்வுடையதாம்.

57

பிறப்பு ஒழிந்து, முதுமையும் நோயும் நீங்கி, இறப்பைத் தவித்து
எந்நாளும் வாழும்படி விருப்பம் கொண்டிருப்பவர்களே! நீங்கள்
அகப்புறப் பற்றுகளை விடுங்கோள். ஊரும் அரவணை மேல் பள்ளி
கொள்ளும் திருமாலாகிய வைத்த மாந்திப் பெருமானின் திருக்கோளுர்
திருப்தியைச் சென்று சேருங்கள்.

58

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்

எனது உள்ளமே! விருப்பிற்கு இழுத்துச் செல்லும் ஐம்பொறிகளும்,
வலிமைகுன்றி உடம்பானது முதுமையினால் தளர்ச்சி யடைந்து
இறப்பதற்கு முன்னே, பகை அசுரர்களைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணால்
அழித்த சிவனும், நான்முகனும் போற்றி வணங்கித் தொழப் பெற்ற
திருவனந்தபுரத்து உந்தித் தாமரையானின் திருவடிகளை வணங்குவீராக.

59

தலைமகள் கால்கள் குளிரப்பெற்றாள்; அறிவும் அழியப் பெற்றாள்;
இறக்கும் நிலையில் இருக்கிறாள். அவள் மூச்சு முடியு முன்னே,
திருவண்பரிசாரத்தில் இருக்கும் திருவாழ் மாப்பரிடத்து விரைந்து சென்று,
இப்பெண்ணின் காதலால் ஆகிய தன்மையை விளங்கும்படி கூறி விடை
பெற்றுத் திருப்புவார் யாரோ?

60

எனது நல்லுள்ளமே! உலகத்து மானுடரில் அவரவர்கள்
சைக்கொள்ளுகிற வழிகளும் வணங்குகிற தெய்வங்களும் அதிய
இவற்றிற்குப் பொருத்துமாறு வலியுறுத்திப் பேசுகிற மொழிகளை
மதியாமல், உயிர் வாழ்வதற்கென்று இருக்கும் இந்த உடம்பான சூடிசை
அழிவதற்கு முன் திருக்காட்களையில் உள்ள நாராயணனுக்கு
அடிமைப்படுக.

61

காண்கின்ற ஐம் பூதங்கட்கும், இரு சுடர்க்கும்,
சேண் கலந்து இந்திரற்கும், தேவர்க்கும், மாண் கரிய
பாழிக் களத்தாற்கும், பங்கயத்து நான்முகற்கும்—
முழிக்களத்தான் முதல்.

62

முதல் வண்ணம் ஆமே முலை வண்ணம்; முன்னை
விதிவண்ணம் நீங்கிவிடுமே—சதுரத்
திருப்புவியூர் நின்றான் திருத் தண் துழாயின்
மருப் புலி ஊர் தென்றல் வரின்.

63

வரவேண்டும் கண்டாய், மதி கலங்கி விக்குள்
பொரவே உயிர் மாயும் போழ்து—பரமேட்டி!
செங்குன்றூர் மாலே! சிறைப் பறவைமேல் கனகப்
பைங் குன்று ஊர் கார்போல் புறந்து.

64

பறந்து திரிதரினும் பாவியேன் உள்ளம்
மறந்தும் பிறிது அறியமாட்டா, சிறந்த
திருநாவாய் வாழ்கின்ற தேவனை அல்லால், என்
ஒரு நா வாய் வாழ்த்தாது உகந்து.

65

உகந்தார்க்கு எஞ்ஞான்றும் உளன்ஆய், உகவாது
இகந்தார்க்கு எஞ்ஞான்றும் இலன்ஆய், திகழ்ந்திட்டு,
அரு அல்ல, வாழ் உருவம் அல்ல, என நின்றான்—
திருவல்லவாழ் உறையும் தே.

66

தேவும், உலகும், உயிரும், திரிந்து நிற்கும்
யாவும், படைத்த இறைகண்டார்—பூவில்
திருவண்வண்டு உறையும் தேவாதி தேவன்
மரு வண் வண்டு ஊர் துளவ மால்.

67

மாலை முடி நீத்து, மலர்ப் பொன் அடி நோவப்
பாலைவனம் புகுந்தாய் பண்டு என்று, சாலவும் நான்
கேட்டால் துயிலேன்காண்—கேசவனே!—பாம்பு—அனைமேல்
வாட்டாற்றுக் கண்துயில்கொள்வாய்.

68

கண்ணுக்குத் தெரிகிற ஐம்பூதங்களுக்கும், இரு ஒளிச்சுடர்களுந்
கும் வானில் வாழ்கிற தேவந்திரனுக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் நீலகண்ட
பெருமானுக்கும் நான்முகனுக்கும் திருமுழிக்களத்தானே மூலமுதல்
காரணமாவான்.

62

அழகிய திருப்புவியூரில் நின்ற சோலத்தில் உள்ள மாயப்பிரானின்
குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையினது நறுமணத்தைப் பொருந்தி வருகிற
தென்றல், என்மீது வீசுமாயின் சாதலால் பசலைநிறம் கொண்ட என்
மார்பின் நிறம் மாறி முன்னைய நிறம் வந்து சேரும் முற்பிறப்பில்
செய்த தீவினையும் அடியோடு போய்விடும்.

63

பொன்னுலகில் இருப்பவனே! திருச்செங்குன்றூர் திருமாலே!
எனது அறிவு ஒடுங்கி, விக்கி உயிர் உடலை விட்டு நீங்கும் காலத்தில்,
இறகுக் கூட்டம் சுருட்டிவான் மீது, பொன்மயமான மலையின் மீது
ஏறிவரும் சுருமுகில் போல் எழுந்தருளி என் வணக்கத்தை ஏற்றின
வேண்டும்.

64

தீவினையுடைய எனது உள்ளம் ஒரு நிலையில் நிலாமல்
விளைந்து அலையினும், மறந்தும், திருமாலையன்றி வேறு ஒரு தெய்வத்தை
மதியாது. என்னுடைய நாக்கும் வாயும் மேம்பட்ட திருநாவாய் என்கிற
ஊரில் வாழ்கின்ற நாராயணனை அல்லாமல் வேறு தெய்வத்தை மகிழ்ந்து
வாழ்த்தாது.

65

திருவல்லவாழ் என்னும் ஊரில் உள்ள திருமால், விரும்பின
அடியார்க்கு எக்காலத்தும் உள்ளவனாகவும், தன்னை விரும்பாமல்
இல்லையென்று சொல்பவர்க்கு எக்காலத்தும் இல்லாதவனாகவும்
விளங்கி விழிகளுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருக்கின்றான்.

66

இவ்வுலகில் உள்ள திருவண்வண்டியில் வாழ்கின்ற தேவாதி
தேவன் மணமுடையதும், வளப்புடையதும் வண்டுகள் மொய்க்கப்
பெற்ற திருத்துழாய் மாலையை அணிந்த திருமாலே தேவர்களையும்
உலகங்களையும் உயிர்களையும் வேறு பொருள்களையும் ஆதியில்
படைத்த இறைவனாவான்.

67

கேசவப் பெருமானே! பூமாலையையும் பொன்முடியையும்
பூணாமல் துறந்து, தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள் வருந்தும்படி
சொடுங்காட்டில் முன்பு நின்று சென்றாய் என்று சாதல் சேட்தும்
அடியேன் கண்ணுறங்கவில்லை. ஆனால் நீயோ திருவாட்டாறு என்னும்
ஊரில் பாம்பணைமேல் கவலையின்றிக் கண்ணுறங்குகிறாய்!

68

வாயத்த கருமம் இனி மற்று இல்லை; நெஞ்சமே!
தோய்த்த தயிர், வெண்ணெய், தொட்டு உண்ட கூத்தன்
திருவிறுவக்கோடு சேர்ந்தால், பிறவிக்
கருவின் துவக்கு ஓடும்காண்.

69

காண விரும்பும், என் கண்; கையும் தொழ விரும்பும்;
பூண விரும்பும், என்னதன் புன் தலைதான்—வாணன்
திருக்கு அடித்தான், நத்தான், திகிரியான், தண்டான்,
திருக்கடித்தானத்தானைச் சென்று

70

சென்று புனல் முழுகிச் செய் தவங்கள் செய்தாலும்,
வென்று புலன் அடக்கிவிட்டாலும், இன் தமிழால்
மாறன் விளைத்த மறை ஓதார்க்கு இல்லையே—
ஆறன்விளைத் திருமால் அன்பு.

71

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள்
அன்பு அணிந்த சிந்தையராய், ஆய்ந்த மலர் தூவி,
முன் பணிந்து, நீர் எமக்கு முர்த்தியரே' என்பர்—
எம் ஐயிந்திரபுரத்தார்க்கு இன்தொண்டர் ஆனார்—
தமை இந்திரபுரத்தாறாம்.

72

தாமரையான் ஆதியாய்த் தாவரங்கள் ஈறு ஆன
சேம் உயிரும், செகம் அனைத்தும்—பூமடந்தைக்கு
ஆம் கோ, அலையுதன் பின்னா அவதரித்த
பூங்கோவல் ஆயன் பொருள்.

73

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்
பொருள் ஆசை, மண் ஆசை, பூங்குழலார் போகத்து
இருள் ஆசை, சிந்தித்து இராதே, அருளாளன்,
கச்சித் திருப்பதியும் அத்தியூர்க் கண்ணன், தூள்
இச்சித்திருப்பது யாம் என்று?

74

என்றும் துயர் உழக்கும் ஏழைகள்! நீங்கள் இளங்
கன்று போல் துள்ளிக் களித்து இரீர்—அன்று நடம்
இட்ட புயங்கத்து இரு சரணமே சரண என்று
அடபுயங்கத்தாறகு ஆள் ஆய்

75

நெஞ்சமே! தோய்த்தபடி உள்ள தயிரையும் வெண்ணெயைப்
களைவு கண்டு டசித்த திராத விளையாட்டுப் பிள்ளையான கண் ணனின்
திருவிறுவக்கோடு என்னும் ஊரைச் சென்று சேர்ந்தவுடன் பிறப்புக்குக்
காரணமான கருவின் தொடர்பு நீங்கும். ஆதலால் நாம் செய்ய
வேண்டியத் தொழில் வேறொன்றும் இல்லை.

69

வாணாகரனது மாறுபாட்டை ஒழித்தவனும், வலம்புரியை
உடையவனும், சகடத்தை ஏந்தியவனும், தண்டைப் பெற்றவனும் ஆகிய
திருக்கடித்தானம் என்னும் ஊரில் உள்ள திருமாலைச் சென்று என்
கண்கள் காணட்டும் விரும்பும் கைகள் தொழட்டும் என் இழிவான
தலையும் அவன் திருவடியைச் சூடிக்கொள்ளும்.

70

புண்ணிய அறுகளில் முழுகி எழுந்தாலும் சிறந்த தவங்களைச்
செய்தாலும், ஐம்பொறி புலன்களை அடக்கினாலும், நம்மாழ்வார்
செவிக்கினிய தமிழ்ப் பாடலாகச் செய்த தமிழ் வேதத்தை ஓதாத
வர்க்குத் திருவாறன்விளையில் உள்ள பெருமானின் திருவருள்
உண்டாகாது.

71

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள்

எமது திருவைந்திரபுரத்தில் எழுந்துள்ள தெய்வ நாயகப்
பெருமானுக்கு நல்லடியார் ஆனவர்களை, விண்ணில் வாழ்கின்ற
தேவர்கள் அன்பு மனம் உடையவராய் ஆய்ந்த மலர்களைத் தூவி
அவர்களுக்கு முன்னே தொழுது வணங்கி 'நீயீர் எங்கட்குக்
கடவுளாவீர்கள்' என்று கொண்டாடுவார்கள்.

72

தாமரையில் வாழ்கின்ற நான்முகன் முதலாகத் தாவரப்
பொருள்கள் இறுதியாக உள்ள உலகின் உயிர்களும், எல்லா உலகங்களும்,
தாமரையில் வாழ்கின்ற திருமகள் கேள்வனும் கல்பையைப் படைப்பாக
உள்ள பலராமனின் தம்பியுமான அழகிய திருக்கோவலூரில் எழுந்துள்ள
ஆயனாரது படைப்புப் பொருள்களாம்.

73

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்

பொருள்மேல் ஆசையும் மண்ணாசையும் மலர் அணிந்த சுந்தல்
மகளிர் போல் கொண்டு சாதல் ஆசையும் மனத்தில் கொள்ளாமல்
பேரருளாளனாகிய காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள திருஅத்தியூரில் எழுந்துள்ள
வரதராசனின் திருவடிகளை ஆசைக் கொண்டிருப்பது எந்தாளோ?

74

எப்பொழுதும் வருந்துகின்ற அறிவில்லாத மக்களே! நீங்கள்
முற்காலத்தில் காளியன் பாம்பின் மீது சுத்தாடிய எம்பெருமானின்
இரு திருவடிகளை புகல் என்று ஹதி கொண்டு திருஅப்பயங்கம்
என்னும் ஊரில் உள்ள திருமாலுக்கு அடிமைய்பட்டு இளங்கன்று
போலத் துள்ளிக் குதித்து மகிழ்ந்திருங்கள்.

75

ஆட்பட்டேன்; ஐம்பொறியால் ஆசைப்பட்டேன்; அறிவும்
கோட்பட்டு நானும் குறைபட்டேன்—சேண்பட்ட
வண் காவை வண் துவரை வைத்த விளக்கொளிக்கு,
தண்காவைச் சேர்ந்தான்தனக்கு.

76

தனக்கு உரியனாய் அமைந்த தானவர்கோன் கெட்டான்;
உனக்கு உரியன் ஆய மைந்தன் உய்ந்தான் நினைக்குங்கால்—
வேளுக்கை ஆள் அரியே!—வேறு உதவி உண்டோ, உன்
தானுக்கு ஆள் ஆகாதவர்க்கு?

77

தவம் புரிந்த சேதநரை, சந்திரன், ஆதித்தன்,
சிவன், பிரமன், இந்திரனாச் செய்கை—உவந்து,
திருப்பாடகம் மருவும் செங் கண் மால்—தன் மாம்பு
இருப்பாள் தகவு உரையாலே.

78

ஆலத்து இலை சேர்ந்து, அழி உலகை, உட்புகுந்த
காலத்தில், எவ்வகை நீ காட்டினாய்—ஞாலத்துள்
நீரகத்தாய்! நின் அடியேன் நெஞ்சுகத்தாய்! நீள மறையின்
வேரகத்தாய்!—வேதியற்கு மீண்டு?

79

மீண்டும் தெனியார்கள் மேதினியோர்—நின் அடி பூப்
பாண்டரங்கமாடி படர்ச்சடைமேல் தீண்டி,
கலாத திங்கள் துண்டத்தின்மீது இருப்பக கண்டும்;
நிலாத்திங்கள் துண்டத்தானே!

80

நேசத்தால் அன்று உலகை, நீர் வார்க்க, வைத்து அளந்த
வாசத் தாள் என் தலைமேல் வைத்திலையேல், நாசத்தால்
பாரகத்துள் அன்றி, யான் பாழ் நரகில் வீழ்ந்து என்கொல்?—
ஊரகத்துள் நின்றாய்!—உரை.

81

உரை கலந்த நூல் எல்லாம் ஒதி உணர்ந்தாலும்,
பிரை கலந்த பால்போல் பிறிதாம்—தரையில்
திருவெஃகா மாயனுக்கே சீர் உறவு ஆம் தங்கள்
உரு வெஃகா உள்ளத்தினோர்க்கு.

82

தேவலோகத்தில் உள்ள வளமான சோலைபோலத் தழைத்த
பாரிசாத மரத்தைச் செழித்த துவாரகையில் கொண்டு வந்து நாட்டிய
திருந்தண்காவின் விளக்கொளியானுக்கு அடிமைப்பட்டேன். என்
பொறிபுலன்களால் அவனைத் துயக்க விரும்பினேன். என் அறிவை
அவனிடம் இழந்தேன். சாதலால் நாணத்தையும் துறந்தேன்.

76

திருவேளுக்கையில் உள்ள நரமடங்கிலே! தனக்குத்தானே
தலைவன் என்று செருக்கியிருந்த இரணியன் அழிந்தொழிந்தான்.
உனக்குரிய அவன் மைந்தன் பிரகலாதன் நல்வாழ்வு பெற்றாய்ந்தான்.
நினைக்கையில் உன்திரு திருவடிகளுக்கு அடிமைப் படாதவர்க்கு வேறு
துணை உள்ளதோ? இல்லையே!

77

திருவுள்ளத்தில் மகிழ்ந்து திருப்பாடசத்தில் வாழும் பாண்டவர்
தூதன், தன்னை நோக்கித் தவஞ்செய்தவர்களான, வெண்மதியைச்
செங்கதிரை, சிவனை, நான்முனை, இந்திரனை அவரவர் விருப்பப்படி
நற்பேறளிப்பது, தனது வலது மார்பிலே வீற்றிருக்கும் திருமகனின்
பரிந்துரைக்கும் பண்பினாலாம்.

78

இந்த உலகிலே, திருநீரகத்தில் உள்ள உலகண்ணலே! (சகத்
ரட்சகனே) உன்காட்டப்பட்ட மனத்தில் உகந்தவனே! பெரிய வேதத்தின்
மூலவனே! மார்க்கண்டேயனுக்கு நீ அவன் வயிற்றில் புகுந்த காலத்தில்
நீ ஆலையில் துயின்று அழிந்த உலகங்களை எவ்வாறு மீண்டும்
காட்டியருளினாய்!

79

திருநிலாத்திங்கள் துண்டம் என்னும் ஊரில் உள்ள இளம்
பிறையனே! உன் திருவடிகளில் தூவிய பூக்கள் பாண்டரங்கக் கூத்தாடிய
சிவனின் பரந்த சடைமீது பொருந்தி சடையின் இளம் பிறைக்கும்
மேலே இருக்கக் கண்டும். இவ் உலகில் உள்ளோர் மீண்டும், நீயே
பரம்பொருள் என்ற பேருண்மையை அறியாதிருக்கின்றார்களே!

80

திருவரசத்தின் உலகாந்த பெருமானே! நீ குறளனாகச் சென்று
முன்னாளில் நீரை ஏற்றபோது உயிர்க்கிடத்துள்ள அன்பினால்
மூவுலகங்களையும் நெடியோனாய் அளந்த நுமணத்தாமரைத்
திருவடிகளை என் தலைமேல் வைக்க வில்லையானால் இவ் உலகிலும்
வாழாமல் நாசமடைந்து பாழான நரகத்தில் வீழ்ந்தால் என்ன? நீ
கூறுவாய்!

81

இவ் உலகில் திருவெஃகா எனும் ஊரில் சொன்னவண்ணம்
செய்த பெருமாளுக்கே சிறந்த தொடர்பு பெற்ற தமது வடிவத்தை
விரும்பி அறியாத மனத்தையுடையோர்க்கு உரையோடு கூடிய
அரும்பெரும் நூல்களையெல்லாம் சுற்றிந்தாலும், பிரை சேர்ந்த பாலைப்
போல அவ் அறிவு திரியும் தன்மையதாம்.

82

ஓராதார், 'கல்வி உடையேம், குலம் உடையேம்,
ஆராதனம் உடையேம், யாம்' என்று, சீர் ஆயன்
பூங் காரகம் காணப் போதுவார் தாள் தலைமேல்
தாங்கார், அகங்காரத்தால்.

83

'தாலேலோ' என்று ஆய்ச்சி தாலாட்டி, தன் முலைப்பா-
லாலே எவ்வாறு பசி ஆற்றினாள்?—மாலே! பூங்
கார்வானத்து உள்ளாய்! கடலோடும் வெற்போடும்
பார், வானம், உண்டாய் நீ, பண்டு.

84

பண்டே உன் தொண்டு ஆம் பழ உயிரை என்னது என்று
கொண்டேனைக் கள்வன் என்று கூறாதே, மண்—தலத்தோர்—
புள் வாய் பிளந்த புயலே!—உனை, 'கச்சிக்
கள்வா!' என்று ஓதுவது, என் கண்டு?

85

கண்டு அறிந்தும், கேட்டு அறிந்தும், தொட்டு அறிந்தும், காதலால்,
உண்டு அறிந்தும், மோந்து அறிந்தும், உய்யேனே—பண்டைத்
தவளவண்ணா! கார்வண்ணா! சாமவண்ணா! கச்சிக்
பவளவண்ணா! நின் பொற்பதம்.

86

பதத் தமிழால் தன்னையே பாடுவித்து, என்னைத் தன்
பதத்து அடியார்க்கே ஆட்படுத்தான்—இதத்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரான், பல ஆன்
வர, மேச்சு, உரல் அணைந்த மால்.

87

மால் வேழமும், அரவும், மாயையும், வெற்பும், கடலும்,
மேல் வீழ் படையும், விடமும், போய், பாலன்,
நெருப்பு உள் குழி குளிர நின்றதும் கேட்டு, ஓதார்—
திருப்புட்குழி அமலன் சீர்.

88

சீர் அறிந்து, தோழியீர்! சென்று கொணர்ந்து எனக்குப்
பேர முலைமுகட்டில் பூட்டுமினோ—நேர் அவுணர்
பொன்ற ஊர் புட் கழுத்தில் பொன்னை, மாணிக்கத்தை,
நின்றவூர் நித்திலத்தை, நீர்.

89

அறிவிலிகள் யாம் நிரம்பக் கற்றிருக்கிறோம், உயர்குடியில்
பிறந்துள்ளோம், நாள்தோறும் வழிபாடு செய்கிறோம், என்ற செருக்கால்,
ஆயர்குடியில் தோன்றிய அருளாளனை, காரகத்தில் வாழும் சாதனைக்
கண்டுவிக்கும் அடியார்களின் திருவடிகளைத் தமது முடிக்கு அணியாகச்
சூழமாட்டார்கள்.

83

திருமாலே, அழகிய திருக்கார்வானத்தின் உள்ளங்கவர் கள்வனே!
கடலை, மலைகளை உலகை, வனத்தை முன்பு ஊழிக் காலத்தில்
நீ அழுது செய்தாய்: அப்படிப்பட்ட உன்னை இடைச்சியாகிய யசோதை
தாலேலோ என்று தாலாட்டி, தனது முலைப்பாலாலே எப்படி உன்
பசியைத் தணித்தானோ?

84

பறவை வடிவம் கொண்ட கொக்காசுரனைக் கொன்ற நீர்முகில்
வண்ணனே! உலகினர் சாலங்காலமாக உனக்கு அடிமைப்
பட்டிருப்பதாகிய உயிரை என்னது எனக் கருதியிருந்த என்னைத் திருடன்
என்று கூறாமல், பரம்பொருளாகிய உன்னைக் கச்சிக் கள்வனே என்று
சொல்வது, என்ன காரணம் கொண்டோ?

85

தொல் பழங்காலத்தில் தோன்றிய பால்வண்ணனே! கருமுகில்
பண்புடையவனே! கருநிற மேனியனே! காஞ்சியில் உள்ள பவள
வண்ணனே! உனது திருவடிகளைப் பேரன்பினால் கண்டும், புதுக்
கேட்டும், தொட்டுணர்ந்தும், உண்டறிந்தும் மோந்து உணர்ந்தும் நான்
ஈடேறுகின்றேனில்லையே!

86

ஆநிறைகள் திரண்டுவர மேய்த்து, வெண்ணெய் திருடியதற்காக
உரலில் பிணிப்புண்டிருந்த திருமால், தன் அடியார்களுக்கு நன்மை
செய்து பரமேச்சுரவிண்ணகர வைகுந்தநாதன், செம்பாகமான தமிழ்ப்
பாடல்களினால் தன்னைப் பாடும்படியாகச் செய்து என்னைத் தன்றன்
தொண்டர்களுக்கு அடிமை ஆக்கினான்.

87

இரணியன், பிரகலாதனைத் தண்டிக்க பெரிய யானைகளையும்
பாம்புகளையும், அசுரர்களையும், மலையையும், கடலையும் மேலிடச்
செய்து படைகொண்டு தாக்கி நஞ்சிட்டும், வென்ற பிரகலாதனைத்
திக்குழியில் தள்ள அங்குக் குளிரநிலை நின்றதைக் கேட்டிருந்தும்,
திருப்புட்குழியின் வெற்றிப் பெருமாளின் சிறப்புகளைக் கூறாதார். முத்தி
பெறாதார்.

88

என் தோழியீரே! அசுரர்கள் அழிப்புபடி கருடனின் கழுத்தில்
ஏறிவரும் பொன்போல் ஒளிர்வரும், கருமானிக்கம் போன்றவரும்
திருநின்ற ஊரில் உள்ள முத்தனைச் சிறப்பறிந்து சென்று அவனைக்
கொண்டு வந்து எனக்கு நிறைவுண்டாகும்படி என் முலையாரத் தழுவச்
செய்யுங்கள் அதுவே என் சாதல் தோய்க்கு மருந்து.

89

நீர்மை கெட வைதாரும், நின்னோடு எதிர்ந்தாரும்,
சீர்மை பெற நின் அடிக்கீழ்ச் சேர்க்கையினால், நேர்மைஇலா
வெவ் உளத்தனேன் செய் மிகையைப் பொறுத்தருளி—
எவ்வுள் அத்தனே!—நீ இரங்கு. 90

இரங்கும் உயிர் அனைத்தும் இன் அருளால் காப்பான்
அரங்கன் ஒருவனுமே ஆதல், கரங்களால்
போர் மலைவான் வந்த புகழ் வாணன் காட்டினான்—
நீர்மலை வாழ் எந்தை எதிர் நின்று. 91

நின்று திரியும் பிறவி எல்லாம் நேர்வித்து,
கொன்று திரியும் கொடு வினையார் இன்று
வெருவிட, எந்தைக்கே விழுமிய தொண்டு ஆனேன்—
திருவிடவெந்தைக்கே செறிந்து. 92

'செறிந்த பணை பறித்து, திண் களிறைச் சாடி,
முறிந்து விழப் பாகனையும் மோதி எறிந்து,
தருக்கு அடல் மல்லைக் குமைத்தான் தஞ்சம்' என்று—நெஞ்சே!—
திருக்கடல் மல்லைக்குள் திரி. 93

திரிந்து உழலும் சிந்தைதனைச் செவ்வே நிறுத்தி,
புரிந்து புகன்மின்—புகன்றால், மருந்துஆம்,
கருவல்லிக்கு; ஏணி ஆம், மாக் கதிக்கு—கண்ணன்
திருவல்லிக்கேணியான் சீர். 94

சீர் அருளால் நம்மைத் திருத்தி, நாம் முன் அறியாக்
கூர் அறிவும் தந்து அடிமை கொண்டதற்கே, நேரே
ஒரு கடிகையும், மனமே! உள்ளுகிலாய்—முத்தி
தரு கடிகை மாயவனைத் தான். 95

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்

தானே சரணமும்ஆய், தானே பலமும்ஆய்,
தானே குறை முடிக்கும் தன்மையான் தேன் ஏய்
திருவேங்கடம் தொழுதேம்; தீய விபூதிக்குள்
மருவேம்; கடந்தனெம் இவ் வாழ்வு. 96

திரு எவ்வுளரில் உள்ள வீரப் பெருமானே! தமது தன்மை
அழியும்படி உன்னை வைதாரும், உன்னை எதிர்த்தவர்களும், சிறப்பு
அடையும்படி உன் திருவடிகளில் சேர்தலினால் நற்குணமில்லாத கொடிய
நெஞ்சினனாகிய நான் செய்த குற்றங்களையும் பொறுத்து அருளி
திருவுள்ளம் இரங்கி ஆட்கொள்ளுக. 90

வருந்துகின்ற எல்லா உயிர்களையும் தனது ஒப்பற்ற இனிய
அன்பருளினால் பாதுகாப்பவன் திருஅரங்கநாதன் மட்டுமே என்பதைத்
தனது ஆயிரம் கைகளாலும் பொருறுவந்த பாணாகரன் திருநீர் மலையில்
உள்ள நீர் வண்ணன் எதிரிலே நின்று சாட்டினான். 91

நிலைத்திணைப் பொருளும் இயங்குதிணைப் பொருளும் ஆகிய
எல்லாப் பிறவிகளையும் உண்டாக்கி என்னை வருத்தித் திரிகின்ற
கொடிய தீவினைகள் அஞ்சி ஒடும்படி திருவிட எந்தை என்னும்
ஊரை நெருங்கி என் தந்தையாகிய கண்ணாலப் பெருமானுக்கே சிறந்த
அடியவனாகினேன். 92

நெஞ்சமே! நெருங்கியுள்ள தந்தங்களைப் பிடுங்கி மதுபானை
யைச் சாடிக்கொன்று பாகனையும் வீழ்த்தி, அடித்துத் தள்ளி உடல்
வலிமை உடைய மல்லர்களைக் கொன்றவனாகிய திருமாலே தஞ்சம்
என்று முடிவு செய்து திருக்கடல்மல்லைக்குள் சென்று திரிவாயாக. 93

ஆசைக்குட்பட்டு அலைகின்ற உங்கள் மனத்தை நேராக நிறுத்தித்
திருவல்லிக்கேணியில் உள்ள கண்ணனது பார்த்தசாரதி புகழை
விரும்பிக் கூறுங்கள். கூறினால் கருப்பைக் கொடிக்கு மருந்தாகி சிறந்த
முத்தி உலகத்திற்கு ஏறிச்செல்லும் ஏனியாகும். 94

மனமே! சிறந்த திருவருளினால் நம்மை நல்வழியில் செல்லுமாறு
செய்து இதற்கு முன்னே அறிந்திராத நுட்பமான அறிவையும் கொடுத்து,
நம்மை ஆட்கொண்டதற்காக நற்பேறு அளிக்கும் திருக்கடியையில் உள்ள
திருமாலை ஒரு நாழிகைப் பொழுதாவது நினைக்கமாட்டாயா. நினை
மனமே நினை. 95

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்

தானே அடைக்கலமாயும் பலனாயும் அடியார்களின்
மனக்குறையைப் போக்கி அவரை ஈடேற்றும் தன்மையனாய் இருக்கின்ற
தேன் நிறைந்த பொழில்கள் சூழ்ந்த திருவேங்கடமலையை வணங்கினோம்.
அதனால் கொடிய பிறவியில் இனிப் பொருந்தமாட்டோம் உலகியல்
வாழ்வைக் கடந்துவிட்டோம். 96

வாழ் குமரன்மேல், கனக வஞ்சகன்மேல், ஓர் முகத்தே
தும் கருணையும், முனிவும், தோன்றினவால்—கேழ் கிளரும்
அங்க வேள் குன்ற அழல் சரபத்தைப் பிளந்த
சிங்கவேள் குன்றத்தினார்க்கு.

97

ஆர்க்கும் இது நன்று; தீது ஆனாலும்—நெஞ்சே!—நீ
பார்க்கும் பல கலையும் பண்ணாதே, சீர்க்கும்
திரு ஐயோத்திப் புயலை, சீரிய மெய்ஞ்ஞானத்து
உருவை, ஒத்தின் பொருளை, ஓர்.

98

ஓர் அறிவும் இல்லாத என்போல்வார்க்கு உய்யலாம்;
பேர் அறிவு உண்டேனும், பிறர்க்கு அரிது—பார் அறிய
நைம்மிசாரண்ணியத்து நாதர் அடியாரோடும்
இம்மி சார்வு உண்டாயினால்.

99

உண்டாம் முறைமை உணர்ந்து, அடிமைப் பேர் பூண்டேன்—
பண்டுஆம் குடி குலத்தால், பல் மதத்தால், கொண்டாட்டால்,
ஆள் அக் கிராமத்தால், அல்லற் பேர் பூணாமல்,
சாளக் கிராமத்தார் தாட்கு.

100

தாட்கு அடிமை என்று தமை உணரார்க்கு, எட்டு எழுத்தும்
கேட்க வெளியிட்டருளும் கேசவனை, வேட்கையொடு
போவது அரிது ஆனாலும், போய்த் தொழுவோம்—நெஞ்சமே!—
மா வதரியாச்சிரமத்து.

101

மத்தால் கடல் கடைந்து, வானோர்க்கு அமுது அளித்த
அத்தா!—எனக்கு உன் அடிப்போதின் புத்தமுதை—
கங்கைக் கரை சேரும் கண்டத்தாய்! புண்டரிக
மங்கைக்கு அரசே!—வழங்கு.

102

வழங்கும் உயிர் அனைத்தும் வாரி வாய்ப்பெய்து
விழுங்கும் கவந்தன் விறல்—தோட்கிழங்கை,
பொருப்பு இரு திக்கும் கிடந்தால்போல், துணித்து விழ்த்தான்
திருப்பிருதிக்கு—என் நெஞ்சே!—செல்.

103

அழகிய நிறமுடைய மன்மதன் சாம்பலாகும்படி எரித்த சிவனின்
சரபம் என்னும் பறவை விலங்கை அழித்த சிங்கவேள் குன்ற ஆளரியான
நரசிங்கர், கடவுளருள் பெற்ற பிரகலாதனுக்குப் பேரருளும் காட்டினான்
அவன் தந்தை இரணியனுக்குக் கடுஞ்சினமும் காட்டினான்.

97

நெஞ்சே! யாம் சொல்லுகின்றது எல்லோர்க்கும் நல்லதே
தீமையானாலும் நீ பல கலைகளையும் கண்டபடி கற்காமல், சிறந்த
மெய்ப் பொருள் வடிவமானவனும், வேதத்தின் பொருளாய்
இருப்பவனுமாகிய சிறப்புடைய அயோத்தியில் உள்ள சார்மேசும் போலக்
கருநிறம் உடைய இராமபிரானை நனைப்பாயாக.

98

உலகத்தார் அறியும்படி நைம்மி சாரண்ணியத்து உள்ள
அண்ணலின் பக்தர்களோடு கொஞ்சமாவது தொடர்பு ஏற்படுமானால்,
சிறிதேனும் அறிவில்லாத என் போல்வார்க்கு ஈடேறுதல் கைகடும்.
மற்றையோர்க்குப் பேரறிவு இருப்பினும் ஈடேறுதல் முடியாத சாரியமாம்.

99

தொன்றுதொட்டு வருகிற குடியினாலும் குலத்தினாலும்
மதங்களினாலும் ஏற்றத்தினாலும் உரிமையுடன் தம் தமது
ஊர்களினாலும் துன்பத்திற்குப் பெயரை ஆளாக்காமல் சாலிக் கிராமப்
பெருமானின் திருவடிசனோடு பொருந்திய தொடர்பைத் தெரிந்து
கொண்டு, அவர்க்கு அடியவன் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டேன்.

100

நெஞ்சமே! தனது திருவடிசுக்கு அடிமையென்று தங்கனது
உண்மையை அறியாத இவ்வுலகத்தார்க்கு நாராயணநம்பு என்ற
திருநாட்டெழுத்து மந்திரத்தைக் காதில் படும்படி வெளியிட்ட திருமாலை,
வருத்தமுடையதாய் இருந்தாலும் பயணம் மேற்கொண்டு
திருவதரியாச்சிரம ஊர்க்குச் சென்று பக்தியோடு தொழுது
வணங்குவோம்.

101

மந்தாமலை மத்தினால் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்து,
தேவர்களுக்கு அமுதளித்த அண்ணலே! செந்தாமரை மலரில் வாழும்
பெரிய பிராட்டிக்குத் தலைவனே! கங்கையாற்றின் கண்டமென்னும்
கடிநசரில் உள்ளவனே! அடியேனுக்கு உனது திருவடித் தாமரையில்
தோன்றும் அமுதத்தைக் கொடுப்பாயாக.

102

நெஞ்சமே! எல்லா உயிர்களையும் தனது இரண்டு கைகளாலும்
ஒரு சேரத் திரட்டியெடுத்து வாய்க்குள் தள்ளி விழுங்கும் கவந்தன்
என்னும் அசுரனது வலிமையுள்ள தோள்களைச் சிதைத்து இருபக்கமும்
மலைக்கிடந்தாற்போலத் துணித்து வீழ்த்திய திருமாலினது திருப்பிருதிக்கு
நீ சென்று சேர்வாயாக.

103

செல்வம், உயிர், உடம்பு, சேர உரித்தாக்கி,
வல்வினையை நீக்குமினோ, மாந்தர்காள்!— 'தொல்லை
வடமதுரையான், கழலே வாய்த்த தஞ்சம்' என்று
திடமது உரைசெய்தான் திறத்து. 104

திறந்திறமாத் தாம் துய்க்கும் தீம் சுவையை நாடி,
அறம் திறம்பி, பாதகர் ஓர் ஐவர்—நறுந் துளவ்
மா துவரையோனே!—மனம் துணையாக்கொண்டு என்னைக்
காதுவர், ஐயோ, மெய் கலந்து! 105

கலந்து அமரோடும், கரைகண்டாரோடும்
பொலிந்து திருநாட்டு இருக்கப் போவீர்—மலிந்த புகழ்,
அண்டர் ஆய்ப்பாடி, அமலர் அடியார் அடியார்
தொண்டராய்ப் பாடித் தொழும். 106

தொழும்பு ஆய நான் நல்ல துது அறிந்துகொண்டேன்—
செழும் பாய் அலை முத்தம் சிந்தி முழங்கும்
திருப்பாற்கடலான் தாள் சேர்ந்தார் அடிசேர்ந்து
இருப்பாற்கு அடல் ஆம் இடர். 107

திருநாட்டுத் திருப்பதி
இடர் உடையேன் சொல்ல எளிதோ? பிரமன்,
அடரும் விடையோற்கும் அரிதே—தொடரும்
கரு வைகும் தம் பிறவிக் கட்டு அறுத்து, மீளாத்
திருவைகுந்தம் பெறுவார் சீர். 108

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி முற்றும்

மனிதர்களை! அனைவர்க்கும் 'எனது திருவடிகள் தான்
பொருத்திய புகலாகும் என்று உறுதியாகச் சொன்னவனும் பழமையான
வடமதுரையில் பிறந்தவனுமாகிய பெருமானிடத்தில் உமது
செல்வங்களையும் உயிரையும் உம்பையும் ஒரு சேர உரிமைப் படுத்தி
வலிய தீவினைத் தொல்லைகளினின்று நீங்குங்கள். 104

நறுமணமுடைய திருத்தளசி மாலையை அணிந்து, துவாரகையை
வாழுமிடமாகக் கொள்பவனே! மிகக் சொடிய ஐம்பொறிகள் விதவிதமாக
நுசுவதற்குச் சுவையுள்ளப் பொருள்களை நாடி அறவழியினின்றும்
தவறி மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டு எனது உடலில் பொருத்தி
என்னை இடைவிடாது வருத்துகிறார்களே! 105

உலகத்தவர்களே! பெரும் புகழை உடைய இடையர்கள்
வாழ்கின்ற திருவாய்ப் பாடியில் இருக்கின்ற குற்றமற்ற கண்ணனின்
அடியார்க்கு அடியார்களாய் உள்ளவர்களை வணங்குங்கள்.
வணங்கினால் தேவர்களோடும் முத்தர்களோடும் கலந்து சிறப்புற்றுத்
திருநாட்டுக்கு எளிதில் செல்வீர்கள். 106

எம்பெருமானுக்கு அடியவனாகிய நான் நல்ல உளவை அறிந்துக்
கொண்டேன். செழித்துப் பாய்கின்ற அலைகளினால் முத்தகளைக்
கொழித்துப் பொலிகின்ற திருப்பாற்கடலாம் திருவடிகளைச் சேர்ந்தாரின்
திருவடிகளை அடைக்கலமாகப் பற்றுபவர்க்குப் பிறவித் துன்பங்கள்
எல்லாம் எளிதில் ஒழிக்கமுடியும். 107

திருநாட்டுத் திருப்பதி

தீவினைப் பயனால் தொடர்ந்து வருவதும் சுருவில் பிறப்பதற்குக்
காரணமான தமது பிறவியை அறுத்துத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்
திருப்பலில்லாத திருவைகுந்தம் அடையப் பெறுபவர் களின் சிறப்பானது
பிரமதேவனுக்கும் எருது வாகனம் உடைய சிவபெருமானுக்கும்
அரிதாகும் என்றால் உலகியலில் எளியதாமோ? 108

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி முற்றும்

பாடல் முதற்குறிப்பு அகராதி

(பக்க எண்)	அரி தாம் அரைக்கண்	150	
	அரிய வரம்	388	
	அருட் கொண்டல்	116	
அ			
அக்கு அரவம்	156	அரும் பாகு அவதரிக்கும்	182
அங்கம் அலைக்கும்	262	அரும் பாதகன்	296
அங்கு அதிரும்	226	அரும்பித் தளை அவிழ்	48
அங்கு அயலில் மேகம்	224	அரும் புண்டரீகத்து	78
அஞ்ச அக்கரத் தலைக்	152	அரும் புன்னாகத்	66
அஞ்ச அக்கரவட	260	அரு மறை ஓதிய	130
அடந்தை நடந்தை	94	அரு வரங்கன்	210
அடி கண்டிலர்	98	அருள் தருமம்	316
அடித்தலத்தில்	208	அருள, கொடி இடைப்	348
அடித்தலம் அந்த	86	அரைக்கு அலை வேலை	154
அடியவர் ஆகவும்	170	அரைச ஆகி	370
அடியாராய் வாழ்மின்	358	அல்லல் அங்கு	350
அடியால் உலகு	362	அல்லி-மலர்க்	228
அடியும் குளிர்ந்தாள்	372	அலங்காரன் சுந்தரத்	334
அடைக்கலம் தாயத்தவர்	150	அவத்தப் புன்	206
அடைக்கலம் தானை	340	அற்ப ரதத்து	264
அடையப் பல் நாகம்	154	அறியின் அரங்கர்	100
அண்டம் அடங்கலையும்	168	அறுகு ஊடு கங்கை	290
அண்டம் முழுது	50	அறுகு தலைப் பெய்	174
அண்டர் போற்றும்	76	அழக் கன்றிய	310
அண்ணலை வான்மதி	344	அளப்பதும் அங்கையில்	336
அத்தனும், அன்பு உள்	170	அன்பு அணிந்த	376
அத்தனை வேதனை	154	அன்பு என்னும்	200
அத்தா! அரங்கத்து	124	அன்றே அடைய	190
அத்திரம் காயம்	162		
அந்தகர் ஆசலம்	174	ஆ	
அம் கா, கைக்கே	190	ஆக் குவித்தார்	156
அம்பரம் தாமரை	252	ஆகம் திக்கு	168
அம்புலியில் வாழ் மான்	224	ஆசகவிக்கு நிகர்	174
அம் புவி லங்கை	158	ஆப்பட்டேன்	378
அமர அரம்பையின்	156	ஆடும் அரவில்	98
அரங்க மாளிகைக்	46	ஆடும் பட நாகணைமேல்	50
அரங்கம், குடந்தை,	276	ஆடும் முந்நீர் முதல்	184
அரம் காது வார்	150	ஆதரிக்க, பட்ட	272
அரவில் நடித்தானும்	30	ஆதவன் அந்தரம்	154
அரன் என்றும்	202	ஆதி அராவில்	320
அராவணையில் துயில்	120	ஆதித் திரு எழுத்து	128
ஆம் கார் அம்	190	இருளினும் வெளியினும்	40
ஆ மருவி மேய்த்த	358	இல்லக் குறத்தியரும்	232
ஆமவரைப் பணித்து	334	இல்லறம் எனத்	62
ஆயினை, மனையை,	44	இல்லைக் கண்டிர்	268

பாக்டர் ஜெகதர்சன்

ஆயும் துறவறத்தை	236	இலங்கு ஐயில்	152
ஆர் அமுதின் இன்பம்	204	இன் இசை வேயினர்	74
ஆர்க்கும் இது நன்று	384		
ஆர்க்கும் வலம்புரி	364	உ	
ஆரணங்கள் ஒரு	208	உகந்தார்க்கு	374
ஆரத் தநம் தரும்	168	உடலம் புயங்கத்து	328
ஆரம் தரும் பொன்னி	110	உடுக்கும் உடைக்கும்	264
ஆராத நஞ்சு எய்து	156	உடுத் திரளோ	206
ஆருக்கு இவரை	96	உடு மாய, கதிர் உதிர,	210
ஆலத்து இலை	378	உண்ட மருந்து	272
ஆவாகனத்தர்	158	உண்டாம் முறைமை	384
ஆவும், பயமும்,	106	உண்டு இறக்கும்	342
ஆவைக் கல்-ஆவை	138	உண்டு உமிழ் வாசமுடன்	72
ஆள்ஆய் உனக்கு	368	உண்டு, கேட்டு,	362
ஆள் ஆனவர்	84	உணராத மதலை	212
ஆளாக வந்த	158	உம்பர்க்கு அரிய	122
ஆளில் அமரர்	128	உய்வம் தொழும்பு	330
ஆனந்தமாய்	60	உயர இட்ட	196
		உயிர்க்கும், படிக்கும்	348
இ		உரு மாறிப் பல	58
இசை அளவிட்ட	118	உரை கலந்த நூல்	378
இடர் ஆன ஆக்கை	358	உரை மாற்றம்	302
இடர் உடையேன்	386	உலகம் தர உந்தி	280
இடராக வந்து	160	உலகு உதிக்கும்படி	338
இடவ மலைக்கும்	158	உள்ளம் அஞ்சாய்	292
இரங்கத் தனித்தனியே	36	உன்னை, கரிய	268
இரங்கும் உயிர்	382	உன்னைக் களவில்	108
இரணிய நாட்டன்	288		
இரவியை, இரவின்	64	ஊ	
இருக்கு அந்தரத்து	312	ஊசல் வடம்போல்	58
இருக்கு ஆரணம்	250	ஊர்வேன் மடலை	366
இருக்கும் அந்தத்தில்	160	ஊரும் திரைப் பொன்னி	112
இரு கூலமும் பொரு	90	எ	
இருங் குங்குமத் தோள்	44		
இருந் தேன் உக	182	எங்கனும் நிறைந்து	70
இருந்தை இலங்க	160	எண்ணில் திகிரிப்	88
இருப்பது அனந்தனில்	256	எத்தினிக்கும் காம்பும்	238
இருபது மந்தரத்	258	எந்த உலகத்தும்	130
இரும் புலனம்	56	எப் பூதலமும்	218
எம் காந்தள்-அங்கை	60	க	
எவ்விடமும் ஆறு	244		
என் அப்பன்	286	கட மா மலையின்	256
என்று உதரம்	314	கடல் வழி விட	36
என்றும் துயர்	376	கடிக்கும் கரளப்	108
எனக்கு ஆவி	326	கடிக்கும் பணி நஞ்சு	162
எனக்குப் பணியப் பணி	274	கண்ட கனாவின்	162
எனக்கே திரு	24	கண்டவன் அந்தரம்	260

ஏ		கண்டாகனன்	328
ஏத்தாயின்	306	கண்டு அடைந்த	234
ஏறு கடாவுவர்	282	கண்டு அறிந்தும்	380
ஏறும் கரியும்	160	கண்ணால் வெடித்த	224
ஐ		கண்-தலம்	178
ஐங் கோலும் ஒரு கோலும்	204	கண் நனையேன்	270
ஐய! மருந்து இவை	150	கதி பட்ட பொன்னி	108
ஐயா! துவந்தனை	254	கதிர் ஆரும் நீள்	132
ஒ		கமலம், குவளை;	176
ஒண் கொம்பின்	222	கரணம் தவிர்ந்து	138
ஒண் சிந்துரத்தை	220	கருத்தினால்	364
ஒத்து அமரர்	366	கருத்து ஆதரிக்கும்	268
ஒரு தாய் இருந்து	106	கரு மலையும்	298
ஒரு நயம் பேசுவன்	70	கரு மாதவா	274
ஒரு பால் அமரர்	352	கரை பொருது ஒழுகும்	66
ஒரு பொருள் அல்லேன்	80	கல் இருந்தான்	358
ஒரு மாதா அவனி	252	கலக்கு ஊழைக்	162
ஒளிக்கும் இரு சுடர்க்	74	கலந்து அமரரோடும்,	386
ஒற்றைச் சரம் சுட்ட	104	கவித் தானை	320
ஓ		கழல்ப் புருந்த	314
ஓங்கார வட்டத்து	134	கழன்று போம்	360
ஓதக் கேள், நெஞ்சே!	356	கற்றார் எனினும்	26
ஓதப் புனர் பொன்னி	102	கற்றினம் ஆயவை	176
ஓதார் மறையோர்	232	கறங்கு ஆழி	86
ஓர் அறிவும் இல்லாத	384	கன கவி மானம்	174
ஓர் உரு வெற்பைத்	96	கா	
ஓராதார் கல்வி	380	காண் ஐயிலார்	232
ஓல் ஆழி சூழ் புவி	126	காண்கின்ற ஐம்	374
ஓலப் புனல் அரங்கேசர்	102	காண் விரும்பும்	376
ஓலப் புனர் பொன்னி	92	காணாத புதுமை	52
கா		காணியும், இல்லமும்,	364
காந்தள் இரவலர்	228	காதல் இற்றுச்	230
காப்பவன்; அந்த	328	காதலைப் பத்தினி மேல்	316
காமத்தனை; பொய்	330	காது அலை வாரி	178
கா மன் நத்தால்	176	கோ	
காய் இலை தின்றும்	34	கொங்கு உண்டு	104
கார் அங்கத் திரு	202	கொண்ட மருந்தும்	340
காரகமோ	68	கொண்டல்கான்	32
கால் அம் அலைக்கும்	346	கொண்டு அலையா நிற்கும்	312
கால் அளவும்	364	கொம்பின் இறால்	230
கால் ஆயிரம்	26	கொம்பு அணியும்	224
காலம் உணர்ந்த	64	கொய்யும் மலர்ச்	242
காலமும் நோயும்	372	கொல்லைக் குறவர்	222
காவிரிவாய்ப்	80	கொற்ற இராவணன்	346
காவும். கரபியும்.	130	கொற்றவன்தன்	54
கானகம் உண்டு	284	கோ	
கோ		கோங்கைக் கோடு	234

கானோடு அருவி	234	கோடல் இலா	230
கி		கோடு அஞ்சும்	238
கிட்டும் நெறி	236	கோதண்டத்தான்	290
கு		கோல மணிப்	228
குருகு உறங்கு	42	கோலி, ஒரு நான்கு	2118
குருகூர் அங்க	286	கோவலன், பார்ப்புடன்	314
குவலையம் சூழ் கடல்	186	கோள் ஆர் பொறி	372
குளம் படி நெய்	186	கோள் கரவு கற்ற	234
குறித்து ஒருவர்	370	ச	
குறியானை, செங் கண்	186	சங்கத்து அமரர்	182
குன்றா விளைவுடன்	110	சந்து ஆடும்	206
குன்றுகள் அத்தனையும்	294	சரணியன் ஆகத்	324
கூ		சருகு அருந்தி	48
கூட்டு தவத்தவரும்	242	சற்பத்து உறங்கும்	106
கூடு கைக்கும்	304	சா	
கூறு புகழ்த் தன்	362	சாகைத் குந்தத்து	182
கூறும் கிளி மொழியார்	232	சாய்ந்த திரு அரங்கம்	366
கூன் நந்து	112	சாரும் அருவி	240
கூனல் இள	222	சாற்றுக் கரும்பனை	310
கே		கி	
கேசவனையே	36	கிங்காதனம்	122
கேள்வித் துறவோரும்	230	சித்திக்கு வித்து	264
கை		கே	
கைக் குஞ்சரம் அன்று	146	சென்று சென்று	358
கைத் தனு மோடு	270	சென்று புனல் மூழ்கிச்	376
கைத்து, பழவினை	136	சென்னியில் அங்கை	254
கையும் உரையும்	360	சே	
சிந்து ஆ-குலம்	190	சேண் உலவு	226
சிந்தையில் குடி	62	சேர்ந்து உனக்குக்	360
சிரம், சேதனன்.	128	சேர்ந்து கவிக்கும்	250
சிரம் தடிவான்	266	சேரா, தகாத	308
சில் நூல் பலபல	92	சேராது முன் செய்த	366
சில மாதவம்	356	சேரும் மறுக்கமும்	290
சிறக்கும் பதம்	262	சேல் அஞ்சும் கண்	242
சிறப்பு உடைய	356	சேவடியால் மூஅடி மண்	40
சீ		சேவிக்க வாழவிக்கும்	64
சீதம் கொள்	238	சோ	
சீர் அரி, தாழ்	342	சோதித் திரு உரு	134
சீர் அருளால்	382	சோ	
சீர் அறிந்து	380	சோ	
சீர் பூத்த	18	சோ	
சீர் வந்த உந்தித்	356	சோ	
சீரே தரும்	364	சோ	

சீ வார் கழலை	280	சோதி மதி வந்து	216
சூ		சோலை இல்லா	350
சூட்டு ஓதிமம்	332	சூ	
சூழிக் கன்று	94	சூலத் திகிரி பகல்	132
சூ		சூத் திகிரி முதுநீர்த்	126
		சூனக் கண் தா	286
செப்புங்கால்	360	த	
செப்பேன் மனித	366	தக்க மறையோர்	236
செப்போ தனம்	312	தஞ்சம் தனம்	320
செம் பதுமராகச்	228	தட விகடத் தலை	284
செம் பொன்-அரங்கத்	52	தண் இலைக் கண்	226
செய்தவர் ஆக	306	தண் கமுகின்	226
செய்ய சடையோன்	362	தண் தாமரைச்	242
செய்யவளைக் குருவின்	142	தண் துளவம் புனை	118
செயற்கு அரிய	362	தந்தமலைக்கு முன்	144
செல்லுக் குவளை	332	தருக்காவலா என்று	144
செல்லுக்கு மேல்	224	தருமம் தவிர்ந்து	120
செல்லும் தொறும்	362	தலை இலங்காபுரம்	146
செல்வம் உயிர்	386	தவும் புரிந்த	378
செலித்தலை வன்னியின்	286	தவர் ஆகவக் கணை	180
செறிந்த பணை	382	தனக்கு உடலம்	372
சென்மம் தரங்கம்	164	தனக்கு உரியனாய்	378
சென்றது காலம்	366	தனத்துக்கு, அராவிய	316
சென்ற வனத்து	272	தன மாதர்	142
சென்றால் குடை	126	தனித் தொண்டை	274
தா		திரு வழி வள	198
தாங்கு அடல்	278	திரு வாழ	196
தாட் கமலப் பூஞ்	236	திரு வாழி	84
தாட்கு அடிமை	384	திரு வினையாடு	330
தாம் அக் கடையுக்கத்	132	திருவேங்கடத்து	248
தாம் மத்து அனை	284	திறம் திறமாத் தாம்	386
தாமரை மாத்திரை	180	தினகரன், ஆர்கலி,	164
தாமரையான்	376	தீ	
தார் உடுத்துத் தூசு	370	திங்கு அட	278
தார் ஏற்ற வென்குடை	100	திண்டா வழும்பும்	34
தாரணி தானவன்பால்	144	தீர, தரங்கப்	192
தாராகணம்	180	து	
தாலத்து இழிகுலத்து	372	துய்ய செம்பொன்	218
தாலேலோ என்று	380	துளவு இலை	350
தாவி வரும்	220	துறை மதியாமல்	54
தாழ்ந்த அருக்கம்	282	துன்பம் களையும்	294
தாழாது, இபம்	132	தூ	
தாள் இரண்டும்	56	தூர இரும் புண்	250
தாளத் தனத் தத்தைச்	144		
தாளால் சகம் கொண்ட	120		

தாற்றுக் கமுகு வனம்	92	தெ	
தான அல் நாக	276	தெங்கு இனநீர்	224
தானம், தியாகம்,	180	தெய்வம் பல	312
தானவர் ஆகம்	276	தெள்ளா வரும் பொன்னி	136
தானே சரணமும் ஆய்	382	தெள்ளியது ஓர்	218
தானே தனக்கு	32	தெள்ளும் புனல்	122
தானே படைத்து	360	தெளியும் பசும்	370
		தென்றலை	76
தி		தே	
திங்கள் அப்பா நின்ற	320	தேடுகின்றனை	44
திங்கள் இறுமாந்து	224	தே மா மலர்க்	124
திண் சுடர் ஆழி	88	தே மிக்க பச்சைத்	100
திரிக்கின்ற பொற்குன்று	96	தேராய் இரவு பகல்	318
திரிந்து உழலும்	382	தேவர் உடை ஐந்	226
திரு அரங்கந் திரு கோயில்	48	தேவரை யாதல்	322
திரு அரங்கா உறை	142	தேவும் உலகும்	374
திருக் கண்டேன்	200	தேற்றுவித்தால்	344
திருக்கலியன் அணுக்கர்	206	தேன் அமரும் சோலைத்	38
திருக் கா விரிக்கும்	164	தேன் இயலும்	232
திருப் பொற்பாவைக்குக்	48	தேன் ஏறித்	222
திருமந்திரம் இல்லை	296		
திருவடி வைக்கப்	288		
தேன் நந்து சோலை	50		
		நி	
தொ		நினைக் கோல நேமித்	116
தொட்டு உண்ட	76	நிலையாமை ஆன	308
தொடை மாறனும்	138	நிறக்கும் செழுஞ்	98
தொண்டு படார்	330	நின்ற பிராணன்	304
தொண்டோடு	236	நின்று திரியும்	382
தொல்லைக் கமடத்	130	நினைப்பு அரியாய்	328
தொலைந்து ஆனை	342		
தொழப் பெறாது அந்த	46	நீ	
தொழும்பால் அமரர்	260	நீச்ச சமணர்க்கும்	78
தொழும்பு ஆய	386	நீடு கொடுமுடியும்	238
		நீடும் திகிரிப்	138
ந		நீர் ஆழி வண்ணனை	302
நக முண்ட கம்	186	நீர் இருக்க மட	38
நகரமும் நாடும்	324	நீர்மை கெட	382
நகு கதிர் வழங்கு	26	நீரில் புகும்	114
நடைக்கு அலங்கார	262		
நண் இன நாக	314	நெ	
நந்த மரம்	152	நெஞ்சம் உருக்கும்	308
நம்பி நின்றேன்	346	நெஞ்சில் அம்பு	344
நம்பெருமாள் எழுத்து	124	நெஞ்சு உகந்தத்தை	254
நரகம் அடங்கலும்	292	நெட்டரவின் பெரு	118
நரகு, அந்தரம், புவி :	152	நெடுங் கடல் நிற்பதும்	90
நறைத் துளவம் புனை	114	நெடுங் கான் நிலத்து	110

அஷ்டப் பிரபந்தம்

நன் காமர்	240	நே	
நன் கோடு போலும்	238	நேசத்தால் அன்று	378
நன் முலை போல்	232	நேசத்து அழைக்கும்	58
நன்னுதலைப் பணி	342	நேர் ஆய ஏதனை	322
		நேர்க் கவலை	242
நா		நோ	
நாகத்தின் மேல் குறவர்	228	நோவினையும்	220
நாடுதும் வா	362		
நாமங்கள் ஆவி	308	ப	
நாமம் மிகு புகழ்	114	பட நாகத்து	166
நாயகராத் திரியும்	260	படர் ஆ குவால்	318
நாரியர்தம்	238	படுப்பவரை	84
நால விட்ட	222	பண் கொண்ட	68
நாலு திசைமுகமும்	216	பண்டு விழுங்கிய	108
நான் அடிமை செய்ய	366	பண்டே உன்	365
நான் அந்த	30	பண்டை இருக்கும்	278
நான்முகனை	200	பணிந்தேன்	368
பணிபதி வாட	348	புண் ஆர் உடற் பிறவி	80
பதக்கம் அலங்கல்	164	புண்டரிகத்தவன்	210
		புண்ணியம், காமம்,	266
பதத் தமிழால்	380	புயம் நான்கு	30
பந்திக் கமலத்	92	புரண்டு உதிக்கும்	282
பரந்தாமரை	318	புரந்தரன் ஆம்	304
பரந்து அலைக்கும்	208	புரம் ஆயிரம்	88
பரவு ஐயில் அன்ன	168	புலமையிலே நிமிர்ந்து	344
பருப்பதம் தாம்	338	புலைஆம் பிறவி	34
பல குவளைக்குள்	296	புள் அரவம்	218
பழுத்தெட்டி போன்ற	280	புறக் குன்று	90
பற்றி இராமல்	256		
பறந்து திரிதரினும்	374	பூ	
பா		பூங் காவிரிப்	86
பாசம்ஆம் அடியர்பால்	70	பூசாரும், புரவலரும்,	198
பாட்டுக்கும், முத்தமிழ்	94	பூ மரு பொங்கர்	100
பாடும் மதுகரமும்	244	பூரணன் ஆரணன்	280
பாணி, பிறை,	216	பெ	
பாதகம் கைக்கும்	166	பெண் ஆக்குவிக்கச்	270
பாதகர் அத்தனைபேரும்	348	பெரு மாலை யார்க்கு	64
பாதம் அரா உறை	262	பெரு வரம் கேசவன்	40
பாதியாய் அழுகிய கால்	32	பே	
பாம்பும், குளிர்	240	பேச வந்த தூத	54
பார் ஓடு கான்யாறும்	240	பேசவரின் தென்	360
பால் அனம் செய்	166	பேணிக் கவித்த	318
பால் நிறம் கொள்	222	பேய்க்கும் ஒரு பேய்	240
பாவிக்க ஒணாத	116		
பாவிக்கு, அமல	332		
பாவை இரங்கும்	294		

பாக்டர் ஜெகதீசன்

பாற்கடல் நால்-எட்டு	86	பேர் ஆனைக்	288
		கோட்டினைப்	
பி		பேர் ஓத்த ஆயிரம்	106
பித்து அரும்பா	304	பேறு தரினும்	360
பித்து, மலடு,	220	பை	
பிழைத்தலை யான்	322	பையில் அத்தி	166
பிறப்பு அற்று	372	பொ	
பிறவி எனும் கடல்	78	பொங்கு அரவு	122
பிறை மாஸையால்	274	பொய்ஆம் வினையே	230
பின் இறப்பும்	336	பொரு தரங்கத்தும்	252
பின்னைக்கு இனிய	94	பொரும் கேதனப் படை	120
பு		பொருள் ஆசை	376
புக்க அரு மாதவரும்	236	பொன் கமழும்	226
புடைக்கும் குடமுலைப்	124	பொன்னும் மணியும்	216
போ		மறியா எழும் திரை	114
போத எனக்கு	70	மன்னு குடிக்	220
போதனார் நெட்டெழுத்தும்	204	மனம், தலை, வாக்கு,	284
போதா இரு கடரும்	240	மா	
போதார் அவிந்த	256	மா இரு ஞாயிறு	118
போது அகத்தானும்	332	மாகம், பிலம்	104
போம் மாணை எய்து	358	மாண்டு பிறக்கும்	218
போய் அவனியில்	32	மாணிக்க நகம்	302
போற்றி, இராம	336	மா தங்கத் தானை	146
போற்றி செய்,	356	மா தண்டம் மேவும்	102
போனகம் பதினாலு	42	மா தம்பத்துக்	172
ம		மாதர் அம் பொன்	234
மகரம் தகாது அலை வாழ்வு	170	மாதரார் கண்ணும்	238
மசகம் தரம் என்னல்	276	மா தவங்கள் என்று	60
மட்டு வளர் சாரலினும்	236	மாதவர், உம்பர்	104
மன்தலமும்,வின்தலமும்,	26	மாதவரால் உம்பரால்	338
மண்மட்டுத் தாழ்	240	மா திரம், காதல்	292
மண் மூலம் தா	222	மாது மடக் கன்னி	220
மணவாளர்	326	மாமன் அங்காந்த	290
மணி ஆழி வண்ணன்	272	மாயவன், கண்ணன்,	250
மணிவாசல் தூங்க	178	மா யாதவர் தலைவா	184
மத்தால் கடல்	384	மால் ஆய், ச்சி தழுவி,	216
மத யானைக்	368	மால் நத்து வண்டல்	188
மதி ஆதவன்	258	மால் வேழமும்	380
மதிக்க அலைப்புண்ட	148	மாலைக் கல்லார	148
மரகதத்தைக்	294	மாலைக்கு அரும்பு	350
மரணம் கடக் குஞ்சரம்	278	மாலைக் கோலித் திரியும்	216
மருந்து உவந்தார்	310	மாலை மதிக் குஞ்சி	248
மரு மலர்க் கோயில்	96	மாலை முடி நீத்து	374
மரு மாலைப்	202	மாவில் குயிலும்	234
மருவு தந்தையும்	32	மாற்குமும்	372
		மாறுபட வாடை	368

அஷ்டப் பிரபந்தம்

மருள் இரிய	200	மான் ஆக வரும்	184
மலங்கத் தனத்தை	268	மான் ஆர் கேசன்	70
மலர் உந்தி மேல்விழ	176	மானிடர் ஆகல்	148
மலைமகளும் அரனும்	198	மாணை எய்தவர்	40
மலையின் அரக்கர்	292		
மழை, பிறை,		மி	
மழைபோல், மரகதம்போல்	56	மின்போல் இடை	112
மறக்குமோ? காவில்	74	ம்	
மறந்த மறையும்	38	மீண்டும் தெளியார்கள்	378
மறிக்கும் கயற் கண்ணி	98		
மீன் பூத்த	102		

மு

முத்தர் அன்றே	316	வந்தித்து, இருக்கு மறை	288
முதல் வண்ணம் ஆமே	374	வம்பு அமரும்	204
முது விருந்தாவனத்து	326	வரவேண்டும் கண்டாய்	374
முந்நால் மறையவர்	232	வரும்துவரைப்	148
முருகன் உறை குறிஞ்சித்	210	வரும் மஞ்ச அனவன்	266
முலை கொண்ட	72	வரை ஆழி வண்ணர்	170
முற்றிலை, பந்தை,	296	வல் ஆம் முலைத்	128
முறையிடத் தேவர்	264	வலைப் பால் விடம்	136
முன்நாள் விசம்பும்	88	வழங்கும் உயிர்	384
முன்பு, ஆலிலை	136	வள்ளி புணர்ந்து	218
முன்னம் ஏழ் புரவி	52	வளம் தழைக்க	370
முன்னம் பிறந்த	66	வன் குறிஞ்சி	226
		வனத்தில் சிலம்பி	188

மெ

மெய்த் தவம் போர்	282	வாசம் பரந்த	334
மெல்லியலைப் பரி	336	வாடப் பசித்த	220

மே

மேவலர் வாழ்	76	வாடி ஓட	46
-------------	----	---------	----

மொ

மொய் வதன	230	வாடை ஆய், இரு	74
மொழித் தத்தை	346	வாய்த்த கருமம்	376

மோ

மோகத் துயில் புரி	134	வாயால் மலர்	368
மோதித் திரை தவழ்	126	வாயின் இரங்கினை	36
மோது ஆகவந்தனை	322	வாயும் மனைவியர்	370

வ

வஞ்சம் மடித்திருப்பார்	242	வாராக வாமனனே	172
வடம் அலை அப்	266	வாரி அரங்கம்	80
வடமலை, தென்மலை,	172	வாரித் தலமும்,	90
வடியாத பவக் கடலும்	78	வால் நவ தார்	334
		வாவு கவின் மந்தி	228
		வாழ் அம்புலியினொடு	234
		வாழ் அரியும்	244
		வாழ்க்கை மனை	242
		வாழ் குமரன்மேல்	384
		வாழ்விப்பான் எண்ணமோ	368
		வாழும் அடியார்	364
		வாழும் மெளலித்	42
		வாழும் மின்	324
		வான் பார்க்கும்	368
		வானாடரில் சிலர்	112

பாக்டர் ஜெகதீசகன்

வண்ணங் கலி, வஞ்சி	184	வானோர் முதலா	370
வண்மை திகழ்	230	வி	
வணங்கேன்	364	விடத்தேரை மன்னும்	188
வணங் கரியான்	178	விடம் தோய் அரவில்	116
வந்தனை ஏற்றனை	146	விடாது பூமந்தைமார்	72
வந்திக்க வந்தனை	252		
விண் இட்ட சோலை	134		
வித்தகர்; உம்பர்	306		
விரும்பினவை எய்தும்	358		
விலையானது இலை	58		
விழி பறித்து	202		
விழும் கூன் தசைச்	188		
வினைக்கும் மருந்து	306		
வினையாட்டியேன்	326		

வி

வீரர் அங்கு-ஆகிய	34
வீழ் மராமரம்	324

வெ

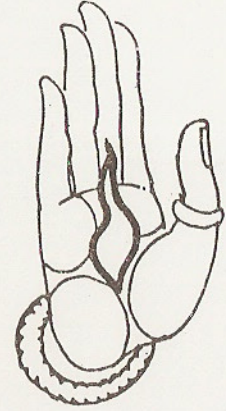
வென்றி வேல் கரு	208
வெஞ்சமம் கருதும்	72
வெள்ளிய கல் மீதே	228
வெறுத்தவரை, கஞ்சனை,	310

வே

வேங்கடத்து ஆரையும்	354
வேங்கட மாலை	248
வேதா வடம்	258
வேலை உலகில்	54

வை

வை கலந்த முழிவை	26
வை குந்தம் ஆய	270
வை குந்தர்; தாமரை போல்	172
வைதாரையும் முன்	340
வையம் அடங்கலும்	258
வையம் ஒருபொன் தகட்டுத்	198

Sp. = 4.